

Codul de procedură fiscală din 2015

Parte integrantă din [Lege 207/2015](#)

În vigoare de la 01 ianuarie 2016

Consolidarea din data de **26 iulie 2023** are la bază [publicarea din Monitorul Oficial, Partea I nr. 547 din 23 iulie 2015](#)

Include modificările aduse prin următoarele acte: OUG [50/2015](#); OUG [13/2016](#); OUG [84/2016](#) aprobat(ă) prin L [82/2017](#); OUG [42/2017](#); OG [30/2017](#) aprobat(ă) prin L [150/2018](#); OUG [18/2018](#); OUG [25/2018](#) aprobat(ă) prin L [30/2019](#); L [212/2018](#); L [203/2018](#); OUG [88/2018](#) aprobat(ă) prin L [113/2020](#); L [30/2018](#); OUG [114/2018](#); DCZ [72/2019](#); L [129/2019](#); OG [19/2019](#) aprobat(ă) prin L [127/2021](#); DCZ [581/2019](#); OG [5/2020](#) aprobat(ă) prin L [123/2021](#); OUG [24/2020](#); OUG [107/2020](#); OUG [111/2020](#); OUG [153/2020](#); L [295/2020](#); OG [11/2021](#); OG [11/2022](#); OUG [67/2022](#); OUG [102/2022](#); L [252/2022](#); OG [31/2022](#); OUG [188/2022](#); OG [16/2023](#); OUG [20/2023](#); L [93/2023](#).

Va suferi modificări aduse prin următoarele acte: OUG [188/2022](#).

Ultimul amendament în 21 aprilie 2023.

TITLUL I Dispoziții generale

Art. 1. - Definiții

În înțelesul prezentului cod, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. actul administrativ fiscal - actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, pentru stabilirea unei situații individuale și în scopul de a produce efecte juridice față de cel căruia îi este adresat;
2. administrarea creanțelor fiscale - oricare din activitățile desfășurate de organele fiscale în legătură cu:
 - a) înregistrarea fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;
 - b) declararea, stabilirea, controlul și colectarea creanțelor fiscale;
 - c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale;
 - d) asistența/îndrumarea contribuabililor/plătitorilor, la cerere sau din oficiu;
 - e) aplicarea sancțiunilor în condițiile legii;
3. analiza de risc - activitatea efectuată de organul fiscal în scopul identificării riscurilor de neconformare în ceea ce privește îndeplinirea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală, de a le evalua, de a le gestiona, precum și de a le utiliza în scopul efectuării activităților de administrare fiscală;
4. contribuabil - orice persoană fizică, juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează, conform legii, impozite, taxe și contribuții sociale;
5. contribuție socială - prelevare obligatorie realizată în baza legii, care are ca scop protecția persoanelor fizice obligate a se asigura împotriva anumitor riscuri sociale, în schimbul căreia aceste persoane beneficiază de drepturile acoperite de respectiva prelevare;
6. control fiscal - totalitatea activităților efectuate de organele fiscale pentru verificarea modului de îndeplinire de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;
7. creanță bugetară - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța bugetară principală și creanța bugetară accesorie;
8. creanță bugetară principală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, altele decât creanțele bugetare accesorii;

- 9.** creanță bugetară accesorie - dreptul la încasarea dobânzilor, penalităților sau a altor asemenea sume, în baza legii, aferente unor creanțe bugetare principale;
- 10.** creanță fiscală - dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanța fiscală principală și creanța fiscală accesorie;
- 11.** creanță fiscală principală - dreptul la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și dreptul contribuabilului la restituirea sumelor plătite fără a fi datorate și la rambursarea sumelor cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege;
- 12.** creanță fiscală accesorie - dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților sau majorărilor aferente unor creanțe fiscale principale, precum și dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condițiile legii;
- 13.** creditor fiscal - titularul unui drept de creanță fiscală;
- 14.** creditor bugetar - titularul unui drept de creanță bugetară;
- 15.** debitor fiscal - titularul unei obligații de plată corelativă unui drept de creanță fiscală;
- 16.** debitor bugetar - titularul unei obligații de plată corelativă unui drept de creanță bugetară;
- 17.** declarație fiscală - act întocmit de contribuabil/plătitor, în condițiile și situațiile prevăzute de lege, reprezentând declarația de impunere și declarația informativă;
- 18.** declarație de impunere - actul întocmit de contribuabil/plătitor care se referă la:
- a)** impozitele, taxele și contribuțiile sociale datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligația calculării acestora revine contribuabilului/plătitorului;
 - b)** impozitele, taxele și contribuțiile sociale colectate, în cazul în care plătitorul are obligația de a calcula, de a reține și de a plăti sau, după caz, de a colecta și de a plăti impozitele, taxele și contribuțiile sociale;
 - c)** bunurile și veniturile impozabile, precum și alte elemente ale bazei de impozitare, dacă legea prevede declararea acestora;
- 19.** declarație informativă - actul întocmit de contribuabil/plătitor referitor la orice informații în legătură cu impozitele, taxele și contribuțiile sociale, bunurile și veniturile impozabile, precum și în legătură cu evidențele contabile și fiscale, inclusiv fișierul standard de control fiscal, dacă legea prevede declararea acestora, altele decât cele prevăzute la [pct. 18](#);
- [01/01/2022 - punctul a fost modificat prin Ordonanță 11/2021](#)
- 20.** dobândă - obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale ca urmare a neachitării la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale;
- 20¹.** dosarul administrativ al acțiunii de control fiscal - totalitatea documentelor și informațiilor care stau la baza constatărilor organului de control fiscal din punct de vedere faptic și legal, precum și cele emise în legătură cu administrarea mijloacelor de probă;
- [29/12/2022 - punctul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)
- 20².** dosarul fiscal - ansamblul documentelor și informațiilor primite sau elaborate, deținute de organul fiscal în legătură cu activitatea de administrare a creanțelor fiscale ale unui contribuabil/plătitor;
- [29/12/2022 - punctul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)
- 21.** drepturi vamale - drepturi de import și drepturi de export, astfel cum sunt definite de Legea nr. 86/2006 privind [Codul vamal](#) al României, cu modificările și completările ulterioare;
- 22.** executor fiscal - persoana din cadrul organului de executare cu atribuții de efectuare a executării silite;
- 23.** impozit - prelevare obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, fără contraprestație, în scopul satisfacerii necesităților de interes general;
- 24.** legislație fiscală - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la impozite, taxe, contribuții sociale, precum și la proceduri de administrare a acestora;
- 25.** legislație contabilă - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la organizarea și conducerea contabilității;

- 26.** majorare de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale, precum și sancțiunea, ca urmare a neachitării la scadență, de către debitor, a obligațiilor fiscale principale;
- 27.** obligație fiscală - obligația de plată a oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând obligația fiscală principală și obligația fiscală accesorie;
- 28.** obligație fiscală principală - obligația de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și obligația organului fiscal de a restitui sumele încasate fără a fi datorate și de a rambursa sumele cuvenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege;
- 29.** obligație fiscală accesorie - obligația de plată sau de restituire a dobânzilor, penalităților sau a majorărilor, aferente unor obligații fiscale principale;
- 30.** organ fiscal - organul fiscal central, organul fiscal local, precum și alte instituții publice care administrează creanțe fiscale;
- 31.** organ fiscal central - Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare A.N.A.F., prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate ale Ministerului Finanțelor Publice sau A.N.A.F.;
- 24/12/2020 - punctul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)
- 32.** organ fiscal local - structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale;
- 33.** penalitate de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru neachitarea la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale;
- 34.** penalitate de nedeclarare - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru nedeclararea sau declararea incorectă, în declarații de impunere, a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale;
- 35.** plătitor - persoana care, în numele contribuabilului, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti ori de a colecta și plăti, după caz, impozite, taxe și contribuții sociale. Este plătitor și sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii și de venituri asimilate salariilor;
- 36.** taxă - prelevarea obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între cuantumul taxei și valoarea serviciului;
- 37.** titlu de creanță fiscală - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța fiscală;
- 38.** titlu de creanță bugetară - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța bugetară;
- 39.** vector fiscal - totalitatea tipurilor de obligații fiscale pentru care există obligații de declarare cu caracter permanent;
- 40.** date de identificare - numele și prenumele în cazul persoanelor fizice sau denumirea în cazul persoanelor juridice și entităților fără personalitate juridică, domiciliul fiscal și codul de identificare fiscală.

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

Art. 2. - Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală

(1) Codul de procedură fiscală reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru:

- a)** administrarea drepturilor vamale;
- b)** administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de

concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului;

c) alte creanțe bugetare care, potrivit legii, sunt asimilate creanțelor fiscale.

(3) În scopul aplicării [alin. \(2\)](#), drepturile vamale și redevențele sunt asimilate creanțelor fiscale.

(4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la [alin. \(2\) lit. b\)](#).

(5) Activitățile de administrare a creanțelor fiscale desfășurate de către instituții publice care au calitatea de organe fiscale, altele decât organele fiscale centrale și organele fiscale locale definite potrivit [art. 1 pct. 31 și 32](#), se realizează astfel:

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

a) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale centrale, în situația în care instituția face parte din structura administrației publice centrale;

b) potrivit regulilor prevăzute de prezentul cod pentru organele fiscale locale, în situația în care instituția face parte din structura administrației publice locale.

(6) La nivelul unităților administrativ-teritoriale se poate decide încheierea unor acorduri de cooperare, potrivit prevederilor [art. 24](#) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea în comun a activităților de administrare a creanțelor fiscale locale. Încheierea acordurilor de cooperare se decide prin hotărâri ale consiliilor locale interesate. Dispozițiile [alin. \(5\) lit. b\)](#) se aplică în mod corespunzător.

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

Art. 3. - Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative

(1) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor prevăzute la [art. 2](#).

(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile [Codului civil](#) și ale [Codului de procedură civilă](#), republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.

CAPITOLUL II

Principii generale de conduită în administrarea creanțelor fiscale

Art. 4. - Principiul legalității

(1) Creanțele fiscale și obligațiile corespunzătoare ale contribuabilului/plătitorului sunt cele prevăzute de lege.

(2) Procedura de administrare a creanțelor fiscale se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii. Organul fiscal are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor legale privind realizarea drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau ale altor persoane implicate în procedură.

Art. 5. - Aplicarea unitară a legislației

(1) Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a creanțelor fiscale.

(2) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de organ de specialitate al administrației publice centrale, are rolul de a coordona aplicarea unitară a prevederilor legislației fiscale.

(3) În cadrul Ministerului Finanțelor Publice funcționează Comisia fiscală centrală, care are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a [Codului fiscal](#), a prezentului cod, a legislației subsecvente acestora, precum și a legislației a cărei aplicare intră în sfera de competență a A.N.A.F.

(4) Componenta și [regulamentul](#) de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice care răspunde de politicile și legislația fiscală.

(6) În cazul în care Comisia fiscală centrală este învestită cu soluționarea unei probleme care vizează impozitele și taxele locale prevăzute de [Codul fiscal](#), comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(7) Deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. - Exercițarea dreptului de apreciere

(1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.

(2) Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(3) Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații de către contribuabil/plătitor, acesta trebuie să fie rezonabil, pentru a da posibilitatea contribuabilului/plătitorului să își exercite dreptul sau să își îndeplinească obligația. Termenul poate fi prelungit, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului fiscal.

Art. 7. - Rolul activ și alte reguli de conduită pentru organul fiscal (1) În desfășurarea unei proceduri de administrare a creanțelor fiscale, organul fiscal înștiințează contribuabilul/plătitorul asupra drepturilor și obligațiilor prevăzute de lege ce îi revin acestuia în desfășurarea procedurii.

(2) Organul fiscal are obligația să examineze starea de fapt în mod obiectiv și în limitele stabilite de lege, precum și să îndrume contribuabilul/plătitorul în aplicarea prevederilor legislației fiscale, în îndeplinirea obligațiilor și exercitarea drepturilor sale, ca urmare a solicitării contribuabilului/plătitorului sau din inițiativa organului fiscal, după caz.

(3) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice și să ia în considerare toate circumstanțele edificatoare fiecărui caz în parte.

(4) Organul fiscal decide asupra felului și volumului examinărilor, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege.

(4¹) Organul fiscal are obligația ca, la cererea scrisă a contribuabilului/plătitorului supus unei acțiuni de control fiscal, să pună la dispoziția acestuia dosarul administrativ al acțiunii de control fiscal. Acolo unde este cazul, documentele/informațiile sunt anonimizate pentru a se asigura confidențialitatea datelor cu caracter personal și secretul fiscal.

[29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)

(5) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedurile de administrare se realizează în funcție de clasa/subclasa de risc fiscal în care sunt încadrați contribuabilii ca urmare a analizei de risc efectuate

de organul fiscal.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(6) Contribuabilii se încadrează în 3 clase principale de risc, după cum urmează:

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

- a) contribuabili cu risc fiscal mic;
- b) contribuabili cu risc fiscal mediu;
- c) contribuabili cu risc fiscal ridicat.

(7) Criteriile generale în funcție de care se stabilește clasa/subclasa de risc fiscal sunt următoarele:

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

- a) criterii cu privire la înregistrarea fiscală;
- b) criterii cu privire la depunerea declarațiilor fiscale;
- c) criterii cu privire la nivelul de declarare;
- d) criterii cu privire la realizarea obligațiilor de plată către bugetul general consolidat și către alți creditori.

(7¹) În cadrul criteriilor generale prevăzute la [alin. \(7\)](#) se vor avea în vedere inclusiv criteriile de natură economică.

29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [188/2022](#).

(8) Dezvoltarea claselor principale de risc în subclase de risc și dezvoltarea criteriilor generale în subcriterii, precum și procedurile de stabilire a subclaselor și subcriteriilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(9) Procedura de soluționare a contestațiilor nu se realizează în funcție de clasa/subclasa de risc.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(10) Analiza de risc se efectuează periodic, caz în care organul fiscal stabilește și clasa/subclasa de risc fiscal a contribuabilului.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

01/01/2026 - alineatul va fi [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(11) Contribuabilul nu poate face obiecții cu privire la modul de stabilire a riscului și a clasei/subclasei de risc fiscal în care a fost încadrat.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(12) Procedurile de administrare corespunzătoare fiecărei clase/subclase de risc fiscal se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(13) Ordinele prevăzute la [alin. \(8\)](#) și [\(12\)](#) se elaborează în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

Art. 8. - Limba oficială în administrația fiscală

(1) Limba oficială în administrația fiscală este limba română.

(2) Dacă la organul fiscal se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organul fiscal solicită ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizați de Ministerul Justiției, în condițiile legii.

(3) Dacă la organul fiscal se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, pentru care nu există traducători autorizați potrivit [alin. \(2\)](#), organul fiscal solicită ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română efectuate sau certificate de o ambasadă/oficiu consular al statului în a cărui limbă oficială a fost emis documentul respectiv.

(4) Petițiile, documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limbă străină depuse fără respectarea [alin. \(2\)](#) sau [\(3\)](#), după caz, nu se iau în considerare de organul fiscal dacă acesta a solicitat traducerea în limba română potrivit [alin. \(2\)](#) sau [\(3\)](#), după caz, iar contribuabilul/plătitorul nu s-a conformat solicitării.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(4¹) Dacă traducerea în limba română se efectuează dintr-o scriere care nu are caractere latine, la documentul tradus se va atașa și copia legalizată de pe înscrisul original.

03/09/2021 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 11/2021](#).

(5) Dispozițiile [art. 19](#) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 9. - Dreptul de a fi ascultat

(1) Înaintea luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului/plătitorului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile [alin. \(1\)](#) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) quantumul creanțelor fiscale urmează să se modifice cu mai puțin de 10% din valoarea creanței fiscale stabilită anterior;

c) se acceptă informațiile prezentate de contribuabil/plătitor, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită;

e) urmează să se emită deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii.

(3) Audierea se consideră îndeplinită în următoarele situații:

a) contribuabilul/plătitorul refuză explicit să se prezinte la termenul stabilit de organul fiscal în vederea audierii;

b) contribuabilul/plătitorul nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii.

(4) Excepția lipsei audierii poate fi invocată de contribuabil/plătitor odată cu formularea contestației depuse potrivit prezentului cod.

(5) La stabilirea termenelor prevăzute la [alin. \(3\)](#) devin aplicabile prevederile [art. 6 alin. \(3\)](#).

Art. 10. - Obligația de cooperare

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să coopereze cu organul fiscal în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute, cu respectarea prevederilor în materie penală și procesual penală.

(2) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților ce îi stau la dispoziție.

Art. 11. - Secretul fiscal

(1) Personalul din cadrul organului fiscal este obligat să păstreze secretul asupra informațiilor de care a luat cunoștință ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) În categoria informațiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabil/plătitor, cum ar fi: datele de identificare, natura și cuantumul obligațiilor fiscale, natura, sursa și cuantumul veniturilor, natura, sursa și valoarea bunurilor, plăți, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabil/plătitor sau terți.

(3) Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține:

a) autorităților și instituțiilor publice în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

03/02/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 11/2022](#)

a¹) instituțiilor de interes public definite potrivit actelor normative de organizare și funcționare, care sunt investite să îndeplinească un serviciu de interes public, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

03/02/2022 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță 11/2022](#).

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate, în baza unor instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale;

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

d) oricărui solicitant, cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului/plătitorului despre care au fost solicitate informații. Responsabilitatea privind modalitatea de utilizare a informațiilor astfel obținute revine solicitantului;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

e) în alte cazuri prevăzute expres de lege.

(4) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

(5) Este permisă transmiterea informațiilor de natura celor prevăzute la [alin. \(1\)](#), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil/plătitor:

a) contribuabilului/plătitorului însuși;

b) succesorilor acestuia, precum și persoanelor cu vocație succesorală, calitate dovedită potrivit legii.

(6) În scopul aplicării prevederilor [alin. \(3\) lit. a\)](#), a¹) și c), autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile de interes public și autoritățile judiciare pot încheia protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal deținător al informației, ce se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen.

03/02/2022 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(6¹) În scopul aplicării prevederilor [alin. \(3\) lit. d\)](#), solicitantul care prin natura activității solicită frecvent informații de natura secretului fiscal despre clienții/partenerii săi poate încheia un protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal deținător al informației ce se transmite, utilizând sistemul informatic în conformitate cu [art. 70¹](#).

24/12/2020 - [alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020](#).

03/09/2021 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2021](#)

(7) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la [alin. \(3\)](#), în condițiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice, juridice ori unei entități fără personalitate juridică.

(8) Organul fiscal poate aduce la cunoștință publică informațiile pe care le deține:

a) ori de câte ori informațiile sunt calificate de lege ca fiind publice;

b) ori de câte ori, prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, definitive, se constată încălcări ale

obligațiilor prevăzute de legislația fiscală.

(9) Procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor deținute de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., iar procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor deținute de organul fiscal local se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

01/01/2016 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, în scopul exercitării atribuțiilor de administrare a creanțelor fiscale.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

Art. 12. - Buna-credință

(1) Relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/Plătitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să își exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare.

(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul.

CAPITOLUL III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

Art. 13. - Interpretarea legii

(1) Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

(2) În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinței legiuitorului se ține seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice ce însoțesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbateri și aprobare.

(3) Prevederile legislației fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecăreia înțelesul ce rezultă din ansamblul legii.

(4) Prevederile legislației fiscale susceptibile de mai multe înțelesuri se interpretează în sensul în care corespund cel mai bine obiectului și scopului legii.

(5) Prevederile legislației fiscale se interpretează în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul.

(6) Dacă după aplicarea regulilor de interpretare prevăzute la [alin. \(1\) - \(5\)](#), prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătitorului.

Art. 14. - Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal

(1) Veniturile, alte beneficii și elemente patrimoniale sunt supuse legislației fiscale indiferent dacă sunt obținute din acte sau fapte ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale.

(2) Situațiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal în concordanță cu realitatea lor economică, determinată în baza probelor administrate în condițiile prezentului cod. Atunci când există diferențe între fondul sau natura economică a unei operațiuni sau tranzacții și forma sa juridică, organul fiscal apreciază aceste operațiuni sau tranzacții, cu respectarea fondului economic al acestora.

(3) Organul fiscal stabilește tratamentul fiscal al unei operațiuni având în vedere doar prevederile legislației

fiscale, tratamentul fiscal nefiind influențat de faptul că operațiunea respectivă îndeplinește sau nu cerințele altor prevederi legale.

Art. 15. - Eludarea legislației fiscale

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legislației fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impozitare reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile [art. 21](#).

TITLUL II Raportul juridic fiscal

CAPITOLUL I Dispoziții privind raportul juridic fiscal

Art. 16. - Conținutul raportului juridic fiscal

(1) Raportul juridic fiscal cuprinde raportul de drept material fiscal și raportul de drept procedural fiscal.

(2) Raportul de drept material fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu creanțele fiscale.

(3) Raportul de drept procedural fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu administrarea creanțelor fiscale.

Art. 17. - Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/plătitorul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) Statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, prin A.N.A.F. și unitățile subordonate acesteia, cu excepția cazului când legea stabilește o altă autoritate în acest sens.

(3) Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

Art. 18. - Împuterniciri

(1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul/plătitorul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil/plătitor să își îndeplinească personal obligațiile prevăzute de legislația fiscală, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit [alin. \(2\)](#).

(2) Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare, în original sau în copie legalizată.

(3) În cazul reprezentării contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal prin avocat, consultant fiscal sau expert contabil, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, consultant fiscal sau expert contabil, după caz.

24/12/2020 - [alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(4) Contribuabilul/Plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organul fiscal, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din patrimoniul contribuabilului/plătitorului, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Dispozițiile [alin. \(4\)](#) nu se aplică:

- a) contribuabilului/plătitorului care are rezidența într-un stat membru al Uniunii Europene, respectiv al Spațiului Economic European;
- b) contribuabilului/plătitorului care are rezidența într-un stat care este parte a unui instrument juridic internațional semnat de România și care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și recuperarea creanțelor fiscale.
- c) contribuabilului/plătitorului care comunică cu organele fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit [art. 79](#).

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

(6) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit [Codului fiscal](#), dacă legea nu prevede altfel.

Art. 19. - Numirea curatorului fiscal

(1) Dacă nu există un împuternicit potrivit [art. 18 alin. \(1\) - \(4\)](#) organul fiscal, în condițiile legii, solicită instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru:

- a) contribuabilul/plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care nu și-a îndeplinit obligația de desemnare a unui împuternicit potrivit [art. 18 alin. \(4\)](#);
- b) contribuabilul/plătitorul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, și din cauza arestului preventiv sau a încarcerării în penitenciar, nu poate să își exercite și să își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa, curatorul fiscal este remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

Art. 20. - Obligațiile reprezentanților legali

(1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și reprezentanții desemnați ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile ce revin potrivit legislației fiscale persoanelor sau entităților reprezentate. Acești reprezentanți îndeplinesc obligațiile fiscale de plată ale persoanelor sau entităților reprezentate din acele mijloace pe care le administrează.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit [alin. \(1\)](#), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

CAPITOLUL II

Dispoziții generale privind raportul sarcinii fiscale

Art. 21. - Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/plătitorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.

(2) Potrivit [alin. \(1\)](#), se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată sau dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita restituirea.

Art. 22. - Stingerea creanțelor fiscale

Creanțele fiscale se sting prin plată, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție, dare în plată și prin alte modalități prevăzute expres de lege.

Art. 23. - Preluarea obligației fiscale

(1) În cazul în care obligația fiscală nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condițiile legii, următoarele persoane:

- a) moștenitorul care a acceptat succesiunea debitorului, în condițiile dreptului comun;

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile și obligațiile debitorului supus divizării, fuziunii ori transformării, după caz;

c) alte persoane, în condițiile legii.

(2) Debitorii care preiau obligația fiscală potrivit alin. (1) lit. a) și b) se substituie vechiului debitor, în condițiile legilor care reglementează încetarea existenței persoanelor în cauză.

(3) Persoana fizică care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent într-una din formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, cu modificările și completările ulterioare, răspunde pentru obligațiile fiscale datorate ca urmare a exercitării profesiei sau activității cu bunurile din patrimoniul de afectajune. Dacă acestea nu sunt suficiente pentru recuperarea creanțelor fiscale, pot fi urmărite și celelalte bunuri ale debitorului. Dispozițiile art. 31, 32 și ale art. 2.324 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 - Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(4) Preluarea obligației fiscale potrivit prezentului articol se realizează prin comunicarea unei decizii către persoanele care devin debitori.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.

Art. 24. - Garantarea obligației fiscale

(1) Pentru obligațiile fiscale ale debitorului răspunde ca debitor garant, cu renunțarea la beneficiul discuțiunii și diviziunii:

a) persoana care își asumă obligația de plată printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei garanții reale la nivelul obligației de plată, în limita sumei garantate și a sumei realizate din valorificarea garanției;

b) persoana juridică pentru obligațiile fiscale datorate, potrivit legii, de sediile secundare ale acesteia.

(2) Organul fiscal este îndreptățit să solicite stingerea obligației fiscale de către debitorul garant.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local.

01/01/2016 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015

Art. 25. - Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociații din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligațiile fiscale datorate de acestea, în condițiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanții legali care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea obligațiilor fiscale la scadență;

b) terții popriți, în situațiile prevăzute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) și (21), în limita sumelor sustrate indisponibilizării;

03/02/2020 - litera a fost modificată prin Ordonanță 5/2020

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară băncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), că nu deține alte disponibilități bănești.

d) emitentul scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție ori instituția care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție potrivit art. 211 lit. b), în cazul în care nu a virat, potrivit legii, sumele de bani în conturile de venituri bugetare la solicitarea organului fiscal. Dispozițiile art. 2.321 alin. (3) din Codul civil rămân aplicabile.

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 30/2017.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

- a)** persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;
- b)** administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;
- c)** administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rămase neachitate la data declarării stării de insolabilitate;
- d)** administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;
- e)** administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie convenite debitorului.

(2¹) Pentru obligațiile fiscale restante ale debitorului pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței răspund solidar cu acesta persoanele care au determinat cu rea-credință acumularea și sustragerea de la plata acestor obligații.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

- a)** dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;
- b)** are sau a avut raporturi contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;
- c)** are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înțelesul [alin. \(3\)](#), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a)** control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaților unei societăți ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți ori consiliul director al unei asociații sau fundații;
- b)** control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol privește obligațiile fiscale principale și accesorii ale perioadei pentru care au avut calitatea ce a stat la baza atragerii răspunderii solidare.

Art. 26. - Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la [art. 25](#) se stabilește prin decizie emisă de organul fiscal competent pentru fiecare persoană fizică sau juridică în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod.

(2) Înaintea emiterii deciziei prevăzute la [alin. \(1\)](#), organul fiscal efectuează audierea persoanei potrivit [art. 9](#). Persoana are dreptul să își prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii.

(3) Prin excepție de la prevederile [art. 9 alin. \(4\)](#) este nulă decizia de atragere a răspunderii solidare emisă fără audierea persoanei căreia i s-a atras răspunderea. Dispozițiile [art. 9 alin. \(3\)](#) rămân aplicabile.

(4) Decizia prevăzută la [alin. \(1\)](#) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la [art. 46](#), și următoarele:

- a)** datele de identificare a persoanei răspunzătoare;
- b)** datele de identificare a debitorului principal;
- c)** cuantumul și natura sumelor datorate;
- d)** termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii, inclusiv opinia organului fiscal motivată în drept și în fapt cu privire la punctul de vedere al persoanei.

(5) Răspunderea se stabilește atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(6) În scopul aplicării măsurilor de executare silită decizia prevăzută la [alin. \(1\)](#) devine titlu executoriu la data împlinirii termenului de plată prevăzut la art. 156 [alin. \(1\)](#).

(7) Stingerea creanțelor fiscale prin oricare modalitate prevăzută de prezentul cod liberează față de creditor pe debitor sau, după caz, pe celelalte persoane răspunzătoare solidar.

(8) Ori de câte ori Codul fiscal sau alte acte normative care reglementează creanțe fiscale prevăd răspunderea solidară a două sau mai multor persoane pentru aceeași creanță fiscală, titlul de creanță fiscală se emite pe numele fiecărei persoane cu menționarea și a celorlalte persoane care răspund solidar pentru creanța respectivă.

(9) Procedura de atragere a răspunderii solidară se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

01/01/2016 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță de urgență 50/2015](#)

Art. 27. - Drepturile și obligațiile succesorilor

(1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun, dispozițiile [art. 23](#) rămânând aplicabile.

(2) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

Art. 28. - Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabilului/plătitorului

(1) Creanțele fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabilului/plătitorului pot fi cesionate numai după stabilirea lor prin decizie de restituire.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

TITLUL III

Dispoziții procedurale generale

CAPITOLUL I

Competența organului fiscal central

Art. 29. - Competența generală a organului fiscal central

(1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj se realizează prin organul fiscal central, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) Organul fiscal central realizează activități de administrare și pentru alte creanțe datorate bugetului general consolidat decât cele prevăzute la [alin. \(1\)](#), potrivit competențelor stabilite prin lege.

(3) În cazul impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale, prin hotărâre a Guvernului se poate atribui altă competență specială de administrare.

(4) Organul fiscal central realizează activitățile de asistență și îndrumare a contribuabilului/plătitorului pe baza coordonării metodologice a Ministerului Finanțelor Publice. Procedura de coordonare metodologică se

stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Organul fiscal central, prin A.N.A.F., este competent și pentru colectarea creanțelor bugetare stabilite în titluri executorii, convenite bugetului de stat, indiferent de natura acestora, care au fost transmise acestuia în vederea recuperării, potrivit legii.

Art. 30. - Competența materială și teritorială a organului fiscal central (1) Pentru administrarea creanțelor fiscale și a altor creanțe datorate bugetelor prevăzute la art. 29 alin. (1) și (2), competența revine aceluși organ fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F., în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul contribuabilului/plătitorului nerezident care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine organului fiscal central pe a cărui rază teritorială se află situat sediul permanent desemnat potrivit Codului fiscal.

(3) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), precum și criteriile de selecție și listele contribuabililor care dobândesc calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(3¹) Administrarea obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, se realizează de organul fiscal de la nivel județean sau al municipiului București, după caz.

01/11/2018 - alineatul a fost introdus prin Lege 30/2018.

(4) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(5) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de un grup fiscal constituit potrivit prevederilor Codului fiscal, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1). Organul fiscal central desemnat este competent să administreze obligațiile fiscale datorate de toți membrii grupului.

Art. 31. - Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin domiciliu fiscal se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de până la 30 de zile nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

Art. 32. - Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

(1) Domiciliul fiscal definit potrivit art. 31 se înregistrează/modifică la/de organul fiscal central în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea de către contribuabil/plătitor a unei cereri de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în

aceasta.

(2) Cererea se depune la organul fiscal central în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal. Cererea se soluționează în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Organul fiscal prevăzut la [alin. \(2\)](#) emite din oficiu decizia de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul/plătitorul nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(4) Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal.

(5) Modificarea domiciliului sau sediului social care reprezintă și domiciliu fiscal are ca efect și modificarea de drept a domiciliului fiscal, iar contribuabilul/plătitorul nu are obligația depunerii cererii de modificare a domiciliului fiscal. În acest caz, transferul dosarului fiscal al contribuabilului/plătitorului de către vechiul organ fiscal central către noul organ fiscal central se face în termen de 15 zile lucrătoare de la data înscrierii în registrele în care, potrivit legii, se înregistrează modificările privind sediul social/domiciliul.

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

Art. 33. - Competența în cazul sediilor secundare

(1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competența pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor datorate de contribuabilul/plătitorul care le-a înființat.

(2) Competența pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal central în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

Art. 33¹. - Competența în cazul persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere 01/01/2022 - Art. 33¹ . - a fost introdus prin Ordonanță 11/2021.

În cazul persoanelor fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, potrivit legii, competența pentru administrarea obligațiilor fiscale datorate de acestea ca urmare a exercitării profesiei sau desfășurării activității revine organului fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 34. - Competența privind impozitul și contribuțiile aferente veniturilor din activități agricole

(1) Prin excepție de la prevederile [art. 30](#) și [38](#), impozitul și contribuțiile sociale aferente veniturilor din activități agricole, datorate de persoanele fizice, potrivit legii, se pot achita în numerar și la organul fiscal local din localitatea în care își are domiciliul fiscal contribuabilul unde nu există o unitate teritorială a A.N.A.F., dacă între autoritatea administrației publice locale și A.N.A.F. s-a încheiat un protocol în acest scop. Data plății este data prevăzută la [art. 163 alin. \(11\) lit. a\)](#), inclusiv pentru sumele achitate eronat de către contribuabil pe alte tipuri de obligații sau stinse eronat de către organul fiscal în realizarea procedurii prevăzute la [alin. \(4\)](#).

(2) Sumele încasate potrivit [alin. \(1\)](#) se depun de către organul fiscal local în cont distinct de disponibil, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la încasare, împreună cu situația privind sumele încasate, care va cuprinde cel puțin următoarele informații: numărul și data documentului prin care s-a efectuat încasarea în numerar, CUI/CNP contribuabil, denumirea contribuabilului, tipul obligației achitate, suma achitată.

(3) Sumele depuse în contul prevăzut la [alin. \(2\)](#) se virează de unitățile Trezoreriei Statului în conturile corespunzătoare de venituri ale bugetului de stat și ale bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în termen de două zile lucrătoare de la depunere, potrivit procedurii prevăzute la [alin. \(4\)](#).

(4) Procedura de încasare și de virare la bugetul de stat și la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate a sumelor încasate potrivit [alin. \(1\)](#), precum și modul de colaborare și de realizare a schimbului de informații dintre organele fiscale centrale și organele fiscale locale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

Art. 35. - Competența în cazul contribuabilului nerezident

În cazul contribuabilului nerezident care nu are pe teritoriul României un sediu permanent, competența revine organului fiscal central stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 36. - Schimbarea competenței

(1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ fiscal central de la data schimbării domiciliului fiscal.

(2) Prevederile [alin. \(1\)](#) se aplică în mod corespunzător și contribuabililor mari și mijlocii, definiți potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.

(3) În situația în care se află în curs de derulare o procedură de administrare, cu excepția procedurii de executare silită, organul fiscal central care a început procedura este competent să o finalizeze.

(4) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul în care se modifică domiciliul fiscal potrivit [art. 32 alin. \(5\)](#), competența teritorială trece la noul organ fiscal central de la data împlinirii termenului prevăzut la acest alineat.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

CAPITOLUL II

Competența organului fiscal local

Art. 37. - Competența generală a organului fiscal local

Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local, inclusiv a impozitului pe profit care se face venit la bugetul local, potrivit [Codului fiscal](#), se realizează prin organul fiscal local, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

Art. 38. - Competența teritorială a organului fiscal local (1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local al unei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale se realizează prin organul fiscal local al respectivei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În scopul administrării de către organul fiscal local a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, prin hotărâre a autorității deliberative se pot stabili criteriile în funcție de care se stabilesc contribuabilii mari sau, după caz, contribuabilii mijlocii, precum și listele cu respectivii contribuabili.

(3) Organul fiscal local notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

Art. 39. - Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin domiciliu fiscal se înțelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

(2) În situația în care contribuabilul/plătitorul are înregistrat un domiciliu fiscal potrivit [art. 32](#), în scopul comunicării actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local se utilizează acest domiciliu fiscal.

CAPITOLUL III

Alte dispoziții privind competența

Art. 40. - Competența specială

(1) În situația în care contribuabilul/plătitorul nu are un domiciliu fiscal cunoscut sau nu are domiciliu fiscal în România, competența teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

(2) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) se aplică și pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariție a elementelor de identificare a bazei de impozitare reale, precum și în caz de executare silită.

(3) În cazul contribuabilului/plătitorului cu domiciliul fiscal în România care aplică regimul special pentru serviciile electronice, de telecomunicații, de radiodifuziune sau televiziune reglementat de [Codul fiscal](#), competența de administrare a taxei pe valoarea adăugată aferentă serviciilor supuse acestui regim revine organului fiscal central stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 41. - Conflictul de competență

(1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente.

(2) Prin conflict de competență în sensul prezentului articol se înțelege conflictul apărut în legătură cu modul de aplicare a regulilor de competență privind administrarea creanțelor fiscale prevăzute de prezentul cod și/sau, după caz, de [Codul fiscal](#) sau alte legi care reglementează creanțele fiscale în legătură cu care a apărut conflictul.

(3) În cazul în care apare un conflict de competență, organul fiscal care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continuă procedura de administrare în derulare și solicită organului competent să hotărască asupra conflictului.

(4) Organul competent să soluționeze conflictul de competență hotărâște de îndată asupra conflictului, iar soluția adoptată se comunică organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.

(5) În situația în care există conflict de competență între organul fiscal central și o instituție publică ce administrează creanțe fiscale, conflictul de competență se soluționează de către Comisia fiscală centrală.

Art. 42. - Conflictul de competență în cazul organelor fiscale centrale

În cazul în care există conflict de competență între două sau mai multe organe fiscale centrale, conflictul se soluționează de către organul ierarhic superior comun. În cazul în care în conflictul de competență este implicată o structură de la nivelul central al A.N.A.F., conflictul se soluționează de președintele A.N.A.F.

Art. 43. - Conflictul de competență în cazul organelor fiscale locale

(1) În cazul în care există un conflict de competență între organele fiscale locale sau între organul fiscal central și un organ fiscal local, conflictul de competență ivit se poate soluționa amiabil, sub coordonarea reprezentanților desemnați în acest scop de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice. În cazul în care conflictul de competență nu se poate soluționa pe cale amiabilă, conflictul se soluționează de către Comisia fiscală centrală. În această situație, Comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale, conflictul de competență în sensul prezentului articol nu vizează conflictul apărut în legătură cu modul de delimitare a teritoriului între unitățile administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(3) În cazul în care se ivește un conflict cu privire la delimitarea teritorială între două sau mai multe unități administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor, cu privire la aceeași materie impozabilă, până la clarificarea conflictului, contribuabilul datorează impozitele și taxele locale aferente materiei impozabile, la bugetul local al unității administrativ-teritoriale sau subdiviziunii administrativ-teritoriale în a cărei evidență era înscrisă materia impozabilă până la apariția conflictului. Celelalte organe fiscale locale nu au dreptul să perceapă impozite și taxe locale până la soluționarea conflictului. Impozitele și taxele locale plătite de contribuabil rămân venit al bugetului local la care au fost plătite chiar dacă după soluționarea conflictului dreptul de impunere aparține altui organ fiscal local. În acest caz, dreptul de impunere revine noului organ fiscal local competent, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a soluționat conflictul.

(4) Dispozițiile [alin. \(3\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local.

Art. 44. - Conflictul de interese

Persoana din cadrul organului fiscal implicată într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:

- a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil/plătitor, este soț/soție al/a contribuabilului/plătitorului, este rudă sau afin până la gradul al treilea inclusiv a/al contribuabilului/plătitorului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului/plătitorului;
- b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj, direct sau indirect;
- c) există un conflict de orice natură între el, soțul/soția, rudele sale sau afinii până la gradul al treilea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții sau afinii până la gradul al treilea inclusiv;
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 45. - Abținerea și recuzarea

(1) Persoana care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la [art. 44](#) este obligată, de îndată ce a luat la cunoștință de existența situației, să înștiințeze conducătorul ierarhic și să se abțină de la efectuarea oricărui act privind procedura de administrare în derulare.

(2) Abținerea se propune de persoană și se decide de îndată de conducătorul ierarhic.

(3) Contribuabilul/plătitorul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea persoanei aflate în conflict de interese. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

(4) Recuzarea persoanei se decide de îndată de conducătorul organului fiscal din care face parte persoana recuzată sau de organul fiscal ierarhic superior dacă persoana recuzată este chiar conducătorul organului fiscal. În cazul persoanelor din cadrul structurii centrale a A.N.A.F., recuzarea se decide de către președintele acestei instituții.

(5) Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă.

CAPITOLUL IV

Actele emise de organele fiscale

Art. 46. - Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la [alin. \(2\)](#), cu excepția elementelor prevăzute la lit. h).

(4) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal central se semnează cu semnătura

electronică extinsă a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat.

(5) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică de organul fiscal local se semnează cu semnătura electronică extinsă a autorității administrației publice locale din care face parte organul fiscal local emitent, bazată pe un certificat calificat.

(6) Actul administrativ fiscal emis în condițiile [alin. \(2\)](#) și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

(7) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care se emit, în condițiile [alin. \(6\)](#), de către organul fiscal central.

(8) Prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condițiile [alin. \(6\)](#) de către organele fiscale locale. În cazul în care organul fiscal local are în dotare sau are acces la un centru de imprimare masivă consiliile locale stabilesc, prin hotărâre, dacă organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale respective poate emite acte administrative fiscale în condițiile [alin. \(6\)](#).

01/01/2016 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(9) Actul administrativ fiscal se consideră emis și înregistrat la organul fiscal astfel:

a) la data semnării acestuia de către persoana împuternicită din cadrul organului fiscal, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie;

b) la data generării actului, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masivă;

c) la data aplicării semnăturii electronice extinse, în cazul actului administrativ fiscal emis în formă electronică.

Art. 47. - Comunicarea actului administrativ fiscal 03/09/2017 - [Art. 47. - a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului căruia îi este destinat. În situația contribuabilului/plătitorului fără domiciliu fiscal în România, care și-a desemnat împuternicit potrivit [art. 18 alin. \(4\)](#), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile [art. 19](#), actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat fie prin poștă potrivit [alin. \(3\) - \(7\)](#), fie prin remitere la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia potrivit [alin. \(8\) - \(12\)](#), fie prin remitere la sediul organului fiscal potrivit [alin. \(13\)](#), iar actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit [alin. \(15\) - \(17\)](#).

(3) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestora, la domiciliul fiscal, prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) În cazul în care comunicarea potrivit [alin. \(3\)](#) nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate potrivit [alin. \(5\) - \(7\)](#).

(5) Comunicarea prin publicitate se efectuează prin afișarea unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/plătitorului, după cum urmează:

a) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a A.N.A.F.;

b) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective.

(6) Anunțul prevăzut la [alin. \(5\)](#) se menține afișat cel puțin 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:

a) numele și prenumele sau denumirea contribuabilului/plătitorului;

b) domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

c) denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal.

(7) În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

(8) Prin excepție de la prevederile [alin. \(3\)](#), organul fiscal competent poate decide comunicarea actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie, prin remiterea, sub semnătură, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului sau curatorului acestuia, prin angajații proprii ai organului fiscal.

(9) Dacă în procedura comunicării actului administrativ fiscal prin remitere potrivit [alin. \(8\)](#) destinatarul refuză primirea actului sau nu este găsit la domiciliul fiscal, se afișează pe ușa acestuia o înștiințare.

(10) În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia refuză primirea actului administrativ fiscal potrivit [alin. \(9\)](#), actul se consideră comunicat la data afișării înștiințării.

(11) În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu este găsit la domiciliul fiscal potrivit [alin. \(9\)](#), contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia este în drept să se prezinte, în termen de maximum 15 zile de la data afișării înștiințării, la sediul organului fiscal emitent pentru a i se comunica actul administrativ fiscal. În situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestuia nu se prezintă în acest termen, actul se consideră comunicat la împlinirea acestui termen.

(12) Înștiințarea prevăzută la [alin. \(9\)](#) trebuie să cuprindă:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) numele și prenumele celui care a făcut afișarea și funcția acestuia;

c) numele, prenumele și domiciliul fiscal al celui înștiințat;

d) denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal în legătură cu care se face înștiințarea;

e) anul, luna, ziua și ora când afișarea a fost făcută;

f) mențiuni cu privire la data la care se consideră comunicat actul administrativ fiscal, potrivit [alin. \(10\)](#) sau [\(11\)](#);

g) semnătura celui care a afișat înștiințarea.

(13) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie poate fi comunicat și prin remiterea, sub semnătură, la sediul organului fiscal emitent ori de câte ori contribuabilul/plătitorul sau împuternicitul ori curatorul acestora se prezintă la sediul organului fiscal și solicită acest lucru.

(14) Ori de câte ori comunicarea se realizează prin publicitate, potrivit [alin. \(5\)](#) sau prin afișare potrivit [alin. \(9\)](#), organul fiscal întocmește un proces-verbal. Procesul-verbal se întocmește și în situația în care contribuabilul/plătitorul ori împuternicitul sau curatorul acestora primește actul administrativ fiscal, dar refuză să semneze dovada de înmânare ori, din motive întemeiate, nu o poate semna.

(15) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță potrivit [alin. \(16\)](#) sau [\(17\)](#), după caz, iar acesta se consideră comunicat la data punerii la dispoziția contribuabilului/plătitorului prin aceste mijloace.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

(16) În cazul actelor administrative fiscale emise de către organul fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României. Actele administrative fiscale emise de organul fiscal central care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

20/01/2019 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

01/03/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 11/2022](#)

(16¹) În scopul comunicării actelor administrative prevăzute la [alin. \(16\)](#), organul fiscal central poate să înregistreze din oficiu contribuabilii/plătitorii în sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanță. Procedura de înregistrare din oficiu se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

01/03/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [11/2022](#)

(16²) Comunicarea actelor administrative fiscale prevăzute la art. 46 [alin. \(6\)](#), pentru contribuabilii/plătitorii care au fost înregistrați din oficiu potrivit [alin. \(16¹\)](#) și nu au accesat sistemul de comunicare electronică în termen de 15 zile de la comunicarea datelor referitoare la înregistrare, se realizează doar prin publicitate potrivit [alin. \(5\) - \(7\)](#).

20/01/2019 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(17) În cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce urmează a fi utilizate de către respectivul organ fiscal local.

01/01/2016 - alineatul a fost [modificat](#) anterior prin Ordonanță de urgență [50/2015](#)

(17¹) Pentru organul fiscal local, consiliul local poate hotărî, în condițiile prevăzute la [alin. \(17\)](#), să utilizeze mijloacele electronice de transmitere la distanță utilizate de către organul fiscal central, prin aderare la procedurile de lucru specifice acestuia.

25/07/2022 - alineatul a fost introdus prin [Lege 252/2022](#).

(18) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul societăților aflate în procedura insolvenței sau în dizolvare, potrivit legii, comunicarea actului administrativ fiscal se face administratorului judiciar/lichidatorului judiciar la locul indicat de acesta ori de câte ori se solicită, în scris, acest lucru.

(19) În termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data emiterii actului administrativ fiscal, organul fiscal trebuie să inițieze acțiunile pentru comunicarea actului.

Art. 48. - Opozabilitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit [art. 47](#) nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.

Art. 49. - Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 [alin. \(6\)](#), precum și organul fiscal emitent;

01/01/2016 - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță de urgență [50/2015](#)

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.

d) organul fiscal nu prezintă argumentele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă emisă în scris sau soluția adoptată de organul fiscal sau de instanța de judecată potrivit art. 6 [alin. \(1\)](#), în cazul în care contribuabilul/plătitorul a prezentat organului fiscal anterior emiterii actului administrativ-fiscal respectiva

opinie/soluție;

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

e) organul fiscal nu respectă considerentele deciziei de soluționare a contestației în cazul emiterii noului act administrativ-fiscal potrivit art. 279 [alin. \(3\)](#);

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

f) emiterea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impunere de către organul de inspecție fiscală după încetarea inspecției fiscale potrivit art. 126 [alin. \(2\)](#), respectiv emiterea raportului de verificare și a deciziei de impunere de către organul fiscal după încetarea verificării situației fiscale personale potrivit art. 140 [alin. \(6\)](#) coroborat cu [art. 147](#) și art. 126 [alin. \(2\)](#), fără ca acestea să fie reluate, potrivit legii;

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

g) organul fiscal emite raport de inspecție fiscală/de verificare a situației fiscale personale și decizie de impunere/decizie de modificare a bazelor de impozitare/decizie de nemodificare a bazelor de impozitare/decizie pentru regularizarea situației ori decizie de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale, în situația în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare/valorii în vamă care fac obiectul inspecției fiscale/controlului vamal, pentru care sunt aplicabile prevederile [art. 132](#).

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

(2) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluționare a contestației, la cerere sau din oficiu. În situația în care nulitatea se constată de organul fiscal competent, acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Actele administrative fiscale prin care sunt încălcate alte prevederi legale decât cele prevăzute la [alin. \(1\)](#) sunt anulabile. Prevederile [art. 50](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 50. - Anularea, desființarea sau modificarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal poate fi anulat, desființat sau modificat de către organul fiscal competent în condițiile prezentului cod.

(2) Anularea ori desființarea totală sau parțială, cu titlu definitiv, potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale atrage anularea, desființarea sau modificarea, totală sau parțială, atât a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale individualizate în actele administrative fiscale anulate, desființate ori modificate, cât și a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale anulate, desființate sau modificate, chiar dacă actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare ori nu au fost contestate. În acest caz, organul fiscal emitent, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite un nou act administrativ fiscal, prin care desființează sau modifică în mod corespunzător actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente.

(3) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) se aplică în mod corespunzător și în cazul actelor administrative fiscale prevăzute la art. 49 [alin. \(3\)](#), inclusiv cele transmise spre administrare organelor fiscale centrale, rămase definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare. În acest caz, organul fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite decizie de anulare.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 30/2017](#).

Art. 51. - Efectele anulării actului administrativ fiscal

(1) Ori de câte ori se anulează un act administrativ fiscal, organul fiscal competent emite un alt act administrativ fiscal, dacă acest lucru este posibil în condițiile legii.

(2) Emiterea unui alt act administrativ fiscal nu mai este posibilă în situații cum sunt:

- a) s-a împlinit termenul de prescripție prevăzut de lege;
- b) viciile care au condus la anularea actului administrativ fiscal privesc fondul actului.

Art. 52. - Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans

(1) Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/plătitorului referitoare la reglementarea unei situații fiscale de fapt viitoare. Cererea pentru emiterea soluției fiscale se depune pentru o singură situație fiscală de fapt viitoare și o singură obligație fiscală principală. Contribuabilul/Plătitorul poate depune mai multe cereri în vederea reglementării mai multor situații fiscale de fapt viitoare. Situația fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022

(2) Acordul de preț în avans este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/plătitorului, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate cu persoane afiliate, astfel cum sunt definite în **Codul fiscal**. Tranzacțiile viitoare care fac obiectul acordului de preț în avans se apreciază în funcție de data depunerii cererii. Contribuabilul/plătitorul va putea solicita un acord de preț în avans și pentru determinarea rezultatului fiscal atribuibil unui sediu permanent.

(3) Anterior depunerii cererii de emitere a unei soluții fiscale individuale anticipate sau de emitere/modificare a unui acord de preț în avans, contribuabilul/Plătitorul poate solicita în scris organului fiscal competent o discuție preliminară pentru emiterea unei soluții fiscale, respectiv pentru încheierea unui acord sau, după caz, stabilirea condițiilor pentru modificarea acordului.

03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022

(4) Cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans trebuie să fie însoțită de documente relevante pentru emitere, precum și de dovada plății taxei de emitere.

(5) Prin cerere contribuabilul/plătitorul propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de preț în avans, după caz.

(6) În scopul soluționării cererii, organul fiscal competent poate solicita contribuabilului/plătitorului clarificări cu privire la cerere și/sau documentele depuse.

(7) Înainte de emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans, după caz, organul fiscal competent prezintă contribuabilului/plătitorului proiectul actului administrativ în cauză, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 **alin. (1)**, cu excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul renunță la acest drept și notifică acest fapt organului fiscal.

(8) Contribuabilul/Plătitorul poate prezenta clarificările prevăzute la **alin. (6)** sau poate exprima punctul de vedere prevăzut la **alin. (7)** în termen de 60 de zile lucrătoare de la data solicitării clarificărilor necesare ori de la data comunicării proiectului soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de preț în avans.

(9) În soluționarea cererii contribuabilului/plătitorului se emite soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans. În situația în care contribuabilul/plătitorul nu este de acord cu soluția fiscală individuală anticipată sau cu acordul de preț în avans emis, acesta transmite, în termen de 30 zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans pentru care contribuabilul/plătitorul a transmis o notificare nu produce niciun efect juridic.

(10) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans se comunică contribuabilului/plătitorului căruia îi sunt destinate, precum și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor fiscale datorate de contribuabilul/plătitorul solicitant.

(11) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans sunt opozabile și obligatorii față de organul fiscal, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil/plătitor.

(12) Termenul pentru soluționarea cererii de emitere a unui acord de preț în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru soluționarea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate este de până la 6 luni. Dispozițiile [art. 77](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

[03/02/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(13) Contribuabilul/Plătitorul, titular al unui acord de preț în avans, are obligația de a depune anual, la organul fiscal emitent al acordului, un raport privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situațiilor financiare anuale, respectiv a raportărilor contabile anuale.

(14) În perioada de valabilitate, acordul de preț în avans poate fi modificat prin prelungirea valabilității, extindere sau, după caz, revizuire la solicitarea titularului acordului, prin depunerea unei cereri în acest sens. Prolungirea valabilității acordului de preț în avans poate avea loc atunci când contribuabilul/plătitorul solicită aceasta în situația existenței aceluiași termeni și condiții. Extinderea poate avea loc în situația în care contribuabilul/plătitorul solicită includerea în acordul de preț în avans încheiat a altor tranzacții cu persoane afiliate. Revizuirea poate avea loc în situația în care intervin circumstanțe și elemente de fapt ce nu au fost previzionate sau au fost inexact previzionate la momentul emiterii acordului de preț în avans și care pot influența termenii și condițiile acordului. Cererea de modificare poate fi depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de împlinirea termenului de valabilitate, sub sancțiunea decăderii. În cazul în care cererea de modificare se aprobă după împlinirea termenului de valabilitate a acordului de preț în avans, aceasta produce efecte și pentru trecut, respectiv pentru perioada cuprinsă între momentul împlinirii termenului de valabilitate și data comunicării deciziei de aprobare a modificării.

(15) Acordul de preț în avans poate fi emis unilateral, bilateral sau multilateral. Acordul de preț în avans unilateral este emis de organul fiscal competent din România. Acordul de preț în avans bilateral sau multilateral este emis în comun de către organul fiscal competent din România și autoritățile fiscale competente din statele în a căror jurisdicție se află persoanele afiliate contribuabilului/plătitorului solicitant. Acordul de preț în avans bilateral/multilateral poate fi emis numai pentru tranzacții cu contribuabili/plătitori care provin din țări cu care România are încheiate convenții pentru evitarea dublei impunerii. În acest caz, sunt aplicabile prevederile referitoare la "Procedura amiabilă" prevăzute în convențiile pentru evitarea dublei impunerii.

(16) Emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate se supune unei taxe de emitere după cum urmează:

[03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

a) de 5.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari și contribuabilii nerezidenți;

b) de 3.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori.

(17) Emiterea unui acord de preț în avans se supune unei taxe de emitere/modificare, după cum urmează:

a) de 20.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari. În cazul modificării acordului taxa este de 15.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății;

b) de 10.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/plătitori. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emitere este cea prevăzută la lit. a). În cazul modificării acordului, taxa este de 6.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății. În cazul în care valoarea consolidată a

tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de modificare este cea prevăzută la lit. a).

(18) Eventualele diferențe de taxă datorate potrivit [alin. \(17\)](#) se achită la data depunerii raportului privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în care se constată depășirea plafonului sau încadrarea la categoria "mari contribuabili".

(19) Contribuabilul/Plătitorul solicitant are dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea/modificarea acordului de preț în avans.

03/09/2022 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

(19¹) Contribuabilul/Plătitorul solicitant nu are dreptul la restituirea taxei achitate pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate în cazul în care cererea intră în procedura de analiză pe fond în vederea soluționării prin emiterea ordinului ministrului finanțelor de aprobare/respingere a cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate. Prin excepție de la prevederile prezentului alineat, taxa pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate se restituie contribuabilului/plătitorului în următoarele situații:

03/09/2022 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 31/2022](#).

a) contribuabilul/plătitorul renunță la cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate în 15 zile de la data depunerii cererii, termenul alocat analizei prealabile;

b) contribuabilul/plătitorul care este notificat de organul fiscal competent despre faptul că cererea nu a fost luată în considerare ca urmare a analizei prealabile și, totodată, despre posibilitatea depunerii unei noi cereri sau renunțarea la cererea curentă comunică opțiunea sa cu privire la renunțare și solicită restituirea taxei de emitere.

În înțelesul prezentului alineat, termenii de analiză prealabilă și analiză de fond au următoarele semnificații:

a) analiză prealabilă - analiza desfășurată de organul fiscal competent, în termen de 15 zile de la depunerea cererii contribuabilului/plătitorului, în scopul verificării respectării condițiilor legale de formă, precum și confirmarea încasării tarifului pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate;

b) analiză pe fond - analiza efectuată de organul fiscal competent, ulterior finalizării analizei prealabile, în scopul soluționării cererii contribuabilului/plătitorului pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate.

(19²) Prin excepție de la prevederile [alin. \(19¹\)](#), contribuabilii/plătitorii care au depus cereri pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate, anterior intrării în vigoare a prevederilor [alin. \(19¹\)](#), au dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluției fiscale individuale anticipate.

03/09/2022 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 31/2022](#).

(20) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(21) Soluția fiscală individuală anticipată, precum și respingerea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor. Acordul de preț în avans, precum și respingerea cererii de emitere a acordului de preț în avans se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

03/02/2022 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(22) Prin ordin al ministrului finanțelor se stabilește procedura privind emiterea soluției fiscale individuale anticipate, precum și conținutul cererii pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate. Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilește procedura privind emiterea acordului de preț în avans, precum și conținutul cererii pentru emiterea acordului de preț în avans și a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preț în avans.

03/02/2022 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

Art. 53. - Îndreptarea erorilor materiale din actul administrativ fiscal

(1) Organul fiscal poate îndrepta oricând erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) Prin erori materiale, în sensul prezentului articol, se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

(3) În cazul în care, după comunicarea actului administrativ fiscal, organul fiscal constată, din oficiu, că există erori materiale în cuprinsul său, acesta comunică contribuabilului/plătitorului un act de îndreptare a erorii materiale.

(4) În situația în care îndreptarea erorii materiale este solicitată de contribuabil/plătitor, organul fiscal procedează astfel:

a) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale este întemeiată, emite și comunică contribuabilului/plătitorului actul de îndreptare a erorii materiale;

b) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale nu este întemeiată, respinge cererea printr-o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Actul de îndreptare a erorii materiale și decizia de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale urmează regimul juridic al actului inițial și pot fi contestate în condițiile legii în care putea fi contestat actul inițial.

Art. 54. - Prevederi aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale 06/12/2016 - Art.

54. - a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

[24/12/2020](#) - Art. 54. - a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

Dispozițiile [art. 46-51](#) și [art. 53](#) se aplică în mod corespunzător și actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel.

CAPITOLUL V

Administrarea și aprecierea probelor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 55. - Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, fișierul standard de control fiscal stocat într-un mediu care asigură unicitatea, integralitatea și integritatea acestuia, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

[01/01/2022](#) - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [11/2021](#)

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/plătitorului și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale inopinate sau controale antifraudă, după caz.

[29/12/2022](#) - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(2¹) În cadrul căilor administrative și judiciare de atac, organul fiscal are obligația punerii la dispoziție a unei copii sau a unui link care să asigure accesul la varianta electronică a fișierului standard de control fiscal, cu

respectarea prevederilor art. 11 alin. (3).

01/01/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.

Art. 56. - Dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său

(1) Organul fiscal poate solicita prezența contribuabilului/plătitorului la sediul său pentru a da informații și lămuriri necesare stabilirii situației sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când sunt necesare documente/informații pentru clarificarea situației fiscale, organul fiscal indică și documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte, atunci când acestea nu sunt deținute de organul fiscal.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(2) Solicitarea se face în scris și cuprinde în mod obligatoriu:

- a) data, ora și locul la care contribuabilul/plătitorul este obligat să se prezinte;
- b) baza legală a solicitării;
- c) scopul solicitării;
- d) documentele pe care contribuabilul/plătitorul este obligat să le prezinte.

(3) La stabilirea datei la care contribuabilul/plătitorul trebuie să se prezinte la sediul organului fiscal, acesta va avea în vedere un termen rezonabil, care să dea posibilitatea contribuabilului/plătitorului să își îndeplinească obligația.

(4) Contribuabilul/Plătitorul poate solicita amânarea datei stabilite de către organul fiscal potrivit prezentului articol, pentru motive justificate.

Art. 57. - Comunicarea informațiilor între organele fiscale

(1) Dacă într-o procedură de administrare se constată fapte care prezintă importanță pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale își vor comunica reciproc informațiile deținute.

(2) Neîndeplinirea cu celeritate sau obstrucționarea schimbului de informații reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul organului fiscal are obligația să ia măsuri de sancționare a persoanelor vinovate și de furnizare a informațiilor solicitate.

SECȚIUNEA a 2-a Informații și expertize

Art. 58. - Obligația de a furniza informații

(1) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite informații și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligația de a furniza informațiile solicitate. Informațiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de probă.

(2) Cererea de furnizare a informațiilor se formulează în scris. În cerere, organul fiscal trebuie să specifice natura informațiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale și documentele care susțin informațiile furnizate, atunci când acestea nu sunt deținute de organul fiscal.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(3) Declarația persoanelor obligate potrivit [alin. \(1\)](#) să furnizeze informații va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situația în care persoana obligată să furnizeze informația în scris este, din motive independente de voința sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmește un proces-verbal.

Art. 59. - Furnizarea periodică de informații 03/02/2022 - Art. 59. - a fost [modificat prin Ordonanță 11/2022 \(1\)](#)

Contribuabilul/Plătitorul este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informații referitoare la activitatea desfășurată.

(2) Contribuabilul/Plătitorul care pune la dispoziție o interfață electronică prin care se facilitează tranzacțiile comerciale online este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informații referitoare la tranzacțiile desfășurate prin intermediul acesteia.

(2¹) În scopul asigurării conformării fiscale, furnizorul de servicii poștale de trimitere contra ramburs este obligat, sub rezerva respectării inviolabilității secretului corespondenței, să furnizeze lunar organului fiscal central informații referitoare la trimiterile poștale care au ca particularitate achitarea de către destinatar expeditorului, prin intermediul rețelei poștale, a contravalorii bunului care face obiectul trimiterii poștale înregistrate.

18/05/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [67/2022](#).

(2²) Informațiile referitoare la trimiterile poștale se referă la:

18/05/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [67/2022](#).

- a) numărul de înregistrare și data trimiterii poștale;
- b) datele de identificare a expeditorului;
- c) numele și prenumele în cazul persoanelor fizice și denumirea în cazul persoanelor juridice destinate;
- d) adresele de expediție, respectiv livrare;
- e) contravaloarea bunului livrat.

(2³) Perioada de stocare a datelor prevăzute la [alin. \(2²\)](#) este de 5 ani, calculată de la data primirii de către organul fiscal central, urmând ca datele să fie șterse automat după împlinirea acestui termen.

18/05/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [67/2022](#).

(2⁴) Furnizorul de servicii poștale informează persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate privind transmiterea acestora către organul fiscal central.

18/05/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [67/2022](#).

(2⁵) Persoanele ale căror date cu caracter personal sunt prelucrate potrivit [alin. \(2¹\)](#) beneficiază de toate drepturile prevăzute de Regulamentul (UE) [2016/679](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei [95/46/CE](#) (Regulamentul general privind protecția datelor).

18/05/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [67/2022](#).

(3) Furnizarea informațiilor prevăzute la [alin. \(1\) - \(2¹\)](#) se face prin completarea unei declarații pe propria răspundere de către contribuabili/plătitori ori, după caz, de către furnizorii de servicii poștale de trimitere contra ramburs.

18/05/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [67/2022](#)

(4) Natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) anterior prin Lege [295/2020](#)

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

Art. 59¹. - Obligația de depunere a fișierului standard de control fiscal 01/01/2022 - Art. 59¹ . - a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a depune la organul fiscal central o declarație cuprinzând informații din evidența contabilă și fiscală, denumită în continuare fișierul standard de control fiscal.

(2) Fișierul standard de control fiscal se depune în format electronic, la termenul stabilit prin ordin al

președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul în care depunerea fișierului standard de control fiscal nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea sa, data înregistrării fișierului valid este data din mesajul transmis inițial cu condiția depunerii de către contribuabil/plătitor a unui fișier valid în termen de 5 zile lucrătoare după termenul prevăzut la [alin. \(2\)](#).

(4) Natura informațiilor pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le declare prin fișierul standard de control fiscal, modelul de raportare, precum și data/datele de la care categoriile de contribuabili/plătitori sunt obligate să depună fișierul standard de control fiscal se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Procedura de transmitere a fișierului standard de control fiscal, precum și condițiile în care se realizează transmiterea se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 60. - Obligații declarative cu privire la rezidenții altor state membre ale Uniunii Europene

(1) Plătitorii de venituri de natura celor prevăzute la art. 291 alin. (1) *lit. a) -d)* au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile plătite fiecărui beneficiar care este rezident al altor state membre ale Uniunii Europene, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul expirat.

(2) Contribuabilii rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile realizate până în data de 25 mai a anului curent, pentru anul expirat.

(3) Modelul și conținutul declarațiilor prevăzute la [alin. \(1\)](#) și [\(2\)](#) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la [art. 291](#), organul fiscal local are obligația de a transmite organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(5) În scopul transmiterii de către organul fiscal local a informațiilor prevăzute la [alin. \(4\)](#), rezidenții din alte state membre ale Uniunii Europene care dobândesc proprietatea unui bun imobil în România au obligația depunerii declarației fiscale în condițiile și la termenele prevăzute de [Codul fiscal](#). Modelul și conținutul declarației se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(6) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, prin schimb automat, informații cu relevanță fiscală disponibile, stabilite pe bază de protocol.

(7) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, la cererea acestora, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(8) În cazul operaționalizării schimbului de informații, pe baza protocoalelor încheiate între organul fiscal central și organele fiscale locale, informațiile prevăzute la [alin. \(4\)](#) se preiau în mod automat de către organul fiscal central, iar organul fiscal local este exonerat de transmiterea informațiilor respective.

Art. 61. - Obligația instituțiilor de credit, instituțiilor de plată și instituțiilor emitente de monedă electronică de a furniza informații [15/07/2020](#) - Art. 61. - a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 111/2020](#)

(1) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică au obligația ca, la solicitarea organului fiscal central, să comunice, pentru fiecare titular care face subiectul solicitării, toate rulajele și/sau soldurile conturilor deschise la acestea, precum și informațiile și documentele privind operațiunile derulate prin respectivele conturi.

(2) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică sunt obligate să comunice organului fiscal central, zilnic, următoarele informații:

a) lista titularilor persoane fizice, juridice sau altor entități fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi bancare sau de plăți, persoanelor care dețin dreptul de semnătură pentru conturile deschise la acestea, persoanelor care pretind că acționează în numele clientului, beneficiarilor reali ai titularilor de cont, împreună cu datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, sau cu numerele unice de identificare atribuite fiecărei persoane/entități, după caz, precum și cu informațiile privind numărul IBAN și data deschiderii și închiderii pentru fiecare cont în parte;

b) lista persoanelor care au închiriat casete de valori, însoțite de datele de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numerele unice de identificare atribuite fiecărei persoane/entități, după caz, împreună cu datele referitoare la încetarea contractelor de închiriere.

(3) Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor transmite lunar către A.N.A.F. rapoartele pentru tranzacții cu sume în numerar, rapoartele privind transferurile externe în și din conturi și rapoartele privind activitățile de remitere de bani primite de la entitățile raportoare care au obligația transmiterii informațiilor respective către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

21/07/2019 - alineatul a fost modificat anterior prin Lege 129/2019

(4) Prin excepție de la prevederile art. 11 alin. (3), informațiile obținute potrivit alin. (1) și (3) sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central.

(5) Instituțiile de credit, instituțiile de plată și instituțiile emitente de monedă electronică păstrează informațiile prevăzute la alin. (2) pentru o perioadă de 10 ani de la data încetării relației de afaceri cu clientul ori de la data efectuării tranzacției ocazionale.

(6) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 61¹. - **Registrul central electronic pentru conturi de plăți și conturi bancare** 15/07/2020 - Art. 61¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență 111/2020.

(1) Pe baza datelor și informațiilor primite conform art. 61, A.N.A.F. organizează și operaționalizează Registrul central electronic pentru conturi de plăți și conturi bancare identificate prin IBAN.

(2) Registrul prevăzut la alin. (1) permite identificarea, în timp util, a tuturor persoanelor fizice sau juridice care dețin sau controlează conturi de plăți și conturi bancare identificate prin IBAN, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului sau casete de valori deținute la o instituție de credit de pe teritoriul României.

(3) Următoarele informații sunt accesibile prin intermediul registrului prevăzut la alin. (1):

a) pentru titularul de cont-client, persoanele care dețin dreptul de semnătură pentru conturile deschise și orice persoană care pretinde că acționează în numele clientului: numele, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenților, după caz;

b) pentru beneficiarul real al titularului de cont-client: numele, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de înregistrare în cazul nerezidenților, după caz;

c) pentru contul bancar sau de plăți: numărul IBAN și data deschiderii și închiderii contului;

d) pentru casetele de valori: numele concesionarului, însoțit de celelalte date de identificare prevăzute la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau de numărul unic de identificare în cazul nerezidenților, după caz, și durata perioadei de concesionare.

(4) Organul fiscal central, la cererea justificată a organului fiscal local sau a altei autorități publice centrale și

locale, transmite informațiile de la alin. (3) **lit. a)** și **c)** în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege.

(5) Autoritățile și instituțiile prevăzute la **art. 1** din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, au acces la informațiile din registrul prevăzut la **alin. (1)** pentru îndeplinirea obligațiilor care le revin acestora în temeiul Legii nr. 129/2019, respectiv în domeniul combaterii spălării banilor sau al finanțării terorismului. Informațiile din registrul prevăzut la alin. (1) sunt direct accesibile, fără întârziere și fără a fi filtrate Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor.

(6) Solicitarea și transmiterea de informații prevăzute la **alin. (4)**, precum și accesul la informații prevăzut la **alin. (5)** se fac prin intermediul unui sistem informatic, pe bază de protocol încheiat de autoritățile și instituțiile respective cu A.N.A.F. Informațiile cu privire la încheierea protocoalelor dintre autoritățile și instituțiile prevăzute la **art. 1** din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, sau dintre alte autorități publice centrale sau locale și A.N.A.F., vor fi publicate atât pe pagina proprie de internet a instituțiilor/autorităților respective, cât și pe pagina de internet a A.N.A.F.

(7) Informațiile prevăzute în registrul prevăzut la **alin. (1)** sunt păstrate pentru o perioadă de zece ani de la încetarea relației de afaceri dintre entitățile prevăzute la **art. 61 alin. (1)** și clienți.

(8) Organizarea și funcționarea registrului prevăzut la **alin. (1)** se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 62. - Obligația instituțiilor financiare raportoare de a furniza informații privind conturile financiare ale contribuabililor nerezidenți 30/06/2022 - Art. 62. - a fost modificat prin Ordonanță de urgență 102/2022

(1) În scopul realizării schimbului de informații în temeiul instrumentelor juridice de drept internațional la care România este parte și pentru îmbunătățirea conformării fiscale, instituțiile financiare raportoare au obligația să raporteze anual A.N.A.F. informații referitoare la conturile financiare.

(2) Dispozițiile **art. 291 alin. (4)**, cu excepția normei de trimitere la prevederile **art. 291 alin. (6) lit. b)**, se aplică în mod corespunzător și în cazul schimbului de informații prevăzut la **alin. (1)**.

(3) Prin excepție de la prevederile **alin. (2)**, în cazul schimbului de informații cu privire la contribuabilii nerezidenți, efectuat în temeiul **Acordului** dintre România și Statele Unite ale Americii pentru îmbunătățirea conformării fiscale internaționale și pentru implementarea FATCA, semnat la București la 28 mai 2015, ratificat prin Legea nr. 233/2015, denumit în continuare Acordul FATCA, instituțiile financiare raportoare raportează informațiile și aplică procedurile de conformare prevăzute de acest acord.

(4) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de instituțiile financiare raportoare în vederea îndeplinirii obligației prevăzute la **alin. (1)**, respectiv a obligației prevăzute la **art. 291 alin. (4)**.

(5) În vederea verificării respectării de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele **nr. 1** și **2** și a procedurilor de conformare prevăzute în anexa nr. 1 la Acordul FATCA, precum și pentru a monitoriza instituțiile financiare raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate efectua verificări și controale în acest sens. Procedurile administrative și de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023

(6) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative pentru a se asigura că instituțiile financiare nonraportoare și, respectiv, conturile excluse, astfel cum sunt definite în anexele **nr. 1** și **2**, precum și în **Acordul FATCA**, prezintă, în continuare, un risc scăzut de a fi utilizate pentru evaziune fiscală.

(7) Raportarea informațiilor prevăzute la **alin. (1)**, inclusiv a celor prevăzute la **art. 291 alin. (4)**, se face până la data de 15 mai inclusiv a anului calendaristic curent pentru informațiile aferente anului calendaristic precedent.

12/05/2016 -> 31/12/2016 - alineatul a fost modificat anterior prin Ordonanță de urgență 13/2016

(8) A.N.A.F. stabilește și publică într-o secțiune dedicată pe pagina de internet proprie lista jurisdicțiilor participante, respectiv lista jurisdicțiilor care fac obiectul raportării, conform definițiilor prevăzute în anexa **nr. 1**

(9) Informațiile prevăzute la alin. (1) obținute de organul fiscal din cadrul A.N.A.F. se utilizează de către acesta doar în scopul prevăzut la [alin. \(1\)](#) și cu respectarea dispozițiilor [art. 11](#).

(10) Fără a aduce atingere dispozițiilor [alin. \(1\)](#) și [\(11\)](#), fiecare instituție financiară raportoare informează fiecare persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informațiile care o vizează, prevăzute la alin. (1), sunt prelucrate în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale Regulamentului (UE) [2016/679](#), cu modificările ulterioare, în timp util, dar nu mai târziu de momentul deschiderii contului.

[24/12/2020](#) - [alineatul a fost modificat anterior prin Lege \[295/2020\]\(#\)](#)

(11) Instituțiile financiare raportoare au obligația de a păstra în format electronic și/sau letric toate înregistrările obținute prin aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și a oricăror probe pe care s-au bazat în vederea conformării cu prevederile stabilite în anexele [nr. 1](#) și [2](#) pentru o perioadă de 10 ani de la împlinirea termenului prevăzut la [alin. \(7\)](#). Dispozițiile prezentului alineat se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrărilor obținute în temeiul Acordului FATCA.

(12) Instituțiile financiare raportoare care intră sub incidența prezentului articol, art. 291 [alin. \(4\)](#) și a Acordului FATCA furnizează în termen de 45 de zile de la cererea A.N.A.F., în cadrul termenului de păstrare, prevăzut la [alin. \(11\)](#), informații și documente referitoare la:

[03/02/2023](#) - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță \[16/2023\]\(#\)](#)

a) măsurile pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele [nr. 1](#) și [2](#), precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA;

b) orice dovezi pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele [nr. 1](#) și [2](#), precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA.

(13) În vederea îndeplinirii obligației de raportare de către instituțiile financiare raportoare, A.N.A.F. nu ia în considerare un demers sau o serie de demersuri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, au drept scop principal evitarea obligațiilor și procedurilor prevăzute de prezentul articol, art. 291 [alin. \(4\)](#), anexele [nr. 1](#) și [2](#), precum și de Acordul FATCA.

(14) A.N.A.F. emite și publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la Acordul FATCA, la prezentul articol și la anexele [nr. 1](#) și [2](#), cu luarea în considerare a comentariilor la standardul comun de raportare publicate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică și a altor clarificări aduse de autoritățile fiscale americane în ceea ce privește Acordul FATCA.

(15) Dispozițiile art. 286 lit. i) [pct. 3](#) referitoare la orice termen scris cu inițială majusculă se aplică în mod corespunzător inclusiv prevederilor prezentului articol.

Art. 62¹. - [Accesul organului fiscal central la informații privind combaterea spălării banilor \[29/12/2018\]\(#\)](#) -

[Art. 62¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență \[114/2018\]\(#\).](#)

[21/07/2019](#) - [Art. 62¹ . - a fost modificat prin Lege \[129/2019\]\(#\)](#)

În vederea implementării prevederilor Directivei (UE) [2016/2.258](#) de modificare a Directivei [2011/16/UE](#) în ceea ce privește accesul autorităților fiscale la informații privind combaterea spălării banilor, entitățile raportoare care intră sub incidența legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului pun la dispoziția organului fiscal central, la cerere, în cadrul termenului de păstrare prevăzut de lege, informații și documente privitoare la:

a) mecanismele și procedurile în baza cărora aplică măsurile de precauție privind clientela;

- b) identificarea clientului și a beneficiarului real;
- c) evaluarea scopului și naturii dorite a relației de afaceri;
- d) monitorizarea relației de afaceri;
- e) evidențele tranzacțiilor.

**) Explicație Indaco*

Cu toate că prin art. 55 pct. 2 din Legea nr. 129/2019 se precizează că după art. 62 din Codul de procedură fiscală se introduce un nou articol, articolul 62¹, considerăm că intenția legiuitorului este aceea de a modifica art. 62¹ din Codul de procedură fiscală introdus anterior, la data de 29 decembrie 2018, prin art. 72 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.

De asemenea, considerăm că se impune rectificarea art. 55 pct 2 din Legea nr. 129/2019 în sensul modificării și nu al introducerii art. 62¹ din Codul de procedură fiscală întrucât, conform art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ, în cazul existenței unor paralelisme recomandarea legii fiind aceea de înlăturare, fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice.

Art. 63. - Expertiza

- (1) Ori de câte ori consideră necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului numele expertului.
- (2) Contribuabilul/plătitorul poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.
- (3) Experții au obligația să păstreze secretul fiscal asupra datelor și informațiilor pe care le dobândesc.
- (4) Expertiza se întocmește în scris.
- (5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol se plătesc din bugetul organului fiscal care a apelat la serviciile expertului.
- (6) Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

SECȚIUNEA a 3-a Înscrisurile și constatarea la fața locului

Art. 64. - Prezentarea de înscrisuri

- (1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul/plătitorul are obligația să pună la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrisuri. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrisuri și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice.
- (2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a înscrisurilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte. Punerea la dispoziție a înscrisurilor la sediul organului fiscal se poate realiza prin transmiterea acestora prin poștă, cu confirmare de primire, prin depunerea la registratura organului fiscal sau prin mijloacele electronice de transmitere la distanță în condițiile [art. 79. 29/12/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)
- (3) Organul fiscal are dreptul să rețină, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, indiferent de mediul în care sunt stocate, documente, acte, înscrisuri, registre și documente financiar-contabile în original sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării și achitării obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, pe o perioadă de cel mult 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reținere poate fi prelungită cu cel mult 90 de zile. Contribuabilul/plătitorul are dreptul să solicite copii ale documentelor reținute atât timp cât acestea sunt în posesia organului fiscal.
- (4) Dovada reținerii documentelor prevăzute la [alin. \(3\)](#) o constituie actul întocmit de organul fiscal, în care sunt

specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum și mențiunea că aceasta a fost reținută, potrivit dispozițiilor legale, de către organul fiscal. Actul se întocmește în două exemplare și se semnează de organul fiscal și de contribuabil/plătitor, un exemplar comunicându-i-se contribuabilului/plătitorului.

(5) În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul/plătitorul pune la dispoziția organului fiscal înscrisuri sau alte documente, în original, acestea se înapoiază contribuabilului/plătitorului, păstrându-se în copie, conform cu originalul, numai înscrisuri relevante din punct de vedere fiscal. Conformitatea cu originalul a copiilor se efectuează de către contribuabil/plătitor prin înscrierea mențiunii "conform cu originalul" și prin semnătura acestuia.

(6) Ori de câte ori contribuabilul/plătitorul depune la organul fiscal un document semnat de către o persoană fizică sau juridică care exercită activități specifice unor profesii reglementate cum ar fi consultanță fiscală, audit financiar, expertiză contabilă, evaluare, documentul trebuie să conțină în mod obligatoriu și numele și prenumele sau denumirea persoanei în cauză, precum și codul de identificare fiscală al acesteia atribuit de organul fiscal competent.

(7) În cazul în care legea prevede depunerea de către contribuabil/plătitor de copii ale unor documente, acestea trebuie certificate de contribuabil/plătitor pentru conformitate cu originalul. Dispozițiile [alin. \(5\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 65. - Constatarea la fața locului

(1) În condițiile legii, organul fiscal poate efectua o constatare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal de constatare.

(2) Procesul-verbal cuprinde cel puțin următoarele elemente:

a) data și locul unde este încheiat;

b) numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite, precum și denumirea organului fiscal din care face parte aceasta;

c) temeiul legal în baza căruia s-a efectuat constatarea la fața locului;

d) constatările efectuate la fața locului;

e) susținerile contribuabilului/plătitorului, ale experților sau ale altor persoane care au participat la efectuarea constatării;

f) semnătura persoanei împuternicite, precum și a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se face mențiune despre aceasta în procesul-verbal;

g) alte mențiuni considerate relevante.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să permită persoanelor împuternicite de organul fiscal pentru a efectua o constatare la fața locului, precum și experților folosiți pentru această acțiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi și în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatări în interes fiscal.

(4) Deținătorii terenurilor ori incintelor respective trebuie înștiințați într-un termen rezonabil despre constatare, cu excepția controlului inopinat. Persoanele fizice trebuie informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reședință.

(5) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reședința persoanei fizice se face cu autorizarea instanței judecătorești competente, dispozițiile privind ordonanța președințială din [Codul de procedură civilă](#), republicat, fiind aplicabile.

(6) La cererea organului fiscal, organele de poliție, jandarmerie ori alți agenți ai forței publice sunt obligați să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

(7) Competența de efectuare a constatării la fața locului de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central din cadrul A.N.A.F. sau Autorității Vamale Române, în condițiile stabilite prin ordin al

președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

(8) În cazul delegării competenței potrivit [alin. \(7\)](#), organul fiscal central căruia i s-a delegat competența înștiințează în scris contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

SECȚIUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

Art. 66. - Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri

(1) Soțul/soția și rudele ori afinii contribuabilului/plătitorului până la gradul al treilea inclusiv pot refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize, precum și prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la [alin. \(1\)](#) trebuie înștiințate asupra acestui drept.

Art. 67. - Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

(1) Pot refuza să furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștință în exercitarea activității lor preoții, avocații, consultanții fiscali, auditorii, experții contabili, medicii și psihoterapeuții. Aceste persoane nu pot refuza furnizarea informațiilor cu privire la îndeplinirea obligațiilor prevăzute de legislația fiscală în sarcina lor, atât în calitate de contribuabili/plătitori, cât și în calitate de persoane care exercită profesia respectivă.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la [alin. \(1\)](#) asistenții acestora, precum și persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la [alin. \(1\)](#), cu excepția preoților, pot furniza informații, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informațiile.

SECȚIUNEA a 5-a

Colaborarea dintre autoritățile publice

Art. 68. - Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile deconcentrate ale autorităților publice centrale au obligația să furnizeze informații și acte organului fiscal, la cererea acestuia.

(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform [Codului fiscal](#). Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Organele fiscale locale și organul fiscal central încheie protocolul denumit «Protocol de aderare la serviciile sistemului informatic PatrimVen», care se transmite prin sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/ANAF în conformitate cu art. 70¹ [alin. \(1\) lit. a](#) și [alin. \(2\)](#).

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(4) În realizarea scopului prezentului cod, organul fiscal poate accesa on-line baza de date a autorităților

publice și instituțiilor prevăzute la [alin. \(1\)](#), pentru informațiile stabilite pe bază de protocol.

Art. 69. - Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(1¹) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să se înroleze în sistemul informatic PatrimVen, astfel cum acesta este definit la art. 70¹ [alin. \(2\)](#).

[01/03/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2021.](#)

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la [alin. \(1\)](#), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

(4) Ori de câte ori o instituție sau autoritate publică trebuie să soluționeze o cerere a unei persoane fizice sau juridice, iar pentru soluționarea cererii legislația specifică prevede prezentarea unui certificat de atestare fiscală, a unei adeverințe de venit sau a unui alt document cu privire la situația fiscală a persoanei în cauză, instituția sau autoritatea publică are obligația să solicite certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul respectiv de la organul fiscal competent. În acest caz, persoana fizică sau juridică nu mai are obligația depunerii certificatului, adeverinței sau documentului.

(5) Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la [alin. \(4\)](#) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la [alin. \(4\)](#) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului emitent.

Art. 70. - Condiții și limite ale colaborării

(1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea publică, instituția publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate. În cazul în care un organ fiscal local refuză colaborarea, decizia este luată de primar sau de președintele consiliului județean, după caz, conform competențelor legale.

Art. 70¹. - Modalitatea de colaborare [04/09/2020 - Art. 70¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență 153/2020.](#)

(1) Furnizarea de informații și documente între Ministerul Finanțelor/A.N.A.F. și autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, precum și alte persoane juridice de drept privat, în temeiul prezentului cod sau al altor acte normative, se realizează, în formă dematerializată, astfel:

[03/09/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2021](#)

[03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

a) în cazul autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public definite conform art. 11 [alin. \(3\)](#) lit. a¹), utilizând sistemul informatic propriu al Ministerului Finanțelor/A.N.A.F., denumit PatrimVen;

b) în cazul persoanelor juridice de drept privat, utilizând sisteme informatice dedicate.

(2) PatrimVen este un depozit de date în care sunt colectate și agregate date obținute de Ministerul Finanțelor Publice/A.N.A.F, în condițiile legii, de la autoritățile/instituțiile publice și de interes public, din administrația publică centrală și locală ori de la contribuabili/plătitori și care sunt puse la dispoziția autorităților publice, instituțiilor publice și de interes public din administrația publică centrală și locală, precum și altor persoane juridice de drept privat, în beneficiul cetățenilor și în scopul realizării atribuțiilor stabilite de normele juridice care reglementează activitatea instituțiilor, autorităților ori persoanelor juridice de drept privat care primesc

respectivele informații și/sau documente.

(3) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), la solicitarea autorităților judiciare ori în situația în care, din motive tehnice, informațiile sau documentele nu pot fi furnizate prin PatrimVen, acestea se pot transmite în format letric sau pe dispozitive/suporturi de stocare a datelor.

(4) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă:

03/02/2022 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

a) procedura de înrolare, precum și modalitățile de acces în PatrimVen;

**) Potrivit art. VIII din Ordonanța Guvernului nr. 11/2022, prevederile art. 70¹alin. (4) lit a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată intră în vigoare la 1 martie 2022.*

b) condițiile de furnizare a informațiilor, modelul-cadru al protocolului de colaborare, procedura privind schimbul de informații între A.N.A.F. și persoanele juridice de drept privat semnatare, precum și modalitățile de acces în sistemele informatice dedicate.

Art. 71. - Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice 30/06/2022 - Art. 71. - a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [102/2022](#)

(1) În temeiul instrumentelor juridice de drept internațional, A.N.A.F. colaborează cu autoritățile fiscale din alte state.

(2) În absența unui instrument juridic de drept internațional în vigoare, A.N.A.F. poate accepta sau poate solicita colaborarea cu alte autorități fiscale pe bază de reciprocitate.

(3) În calitatea sa de reprezentant autorizat al Ministerului Finanțelor, A.N.A.F. este autoritatea competentă din România pentru exercitarea tuturor drepturilor și îndeplinirea tuturor obligațiilor cu privire la schimbul de informații în scopuri fiscale în relația cu statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene.

01/01/2016 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 50/2015](#).

(4) Informațiile se transmit, după caz, automat, spontan sau la cererea autorității solicitante din statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene. Termenele prevăzute la [art. 290](#), [art. 291 alin. \(6\) lit. b\)](#), [art. 291¹](#), [291³](#) și [293](#) pentru transmiterea informațiilor se aplică și pentru schimbul de informații prevăzut de prezentul articol, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic de drept internațional sunt prevăzute alte termene.

01/01/2016 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 50/2015](#).

(5) Informațiile obținute de A.N.A.F. în conformitate cu prezentul articol sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central, cu respectarea regulilor prevăzute de instrumentul juridic de drept internațional în temeiul căruia sunt obținute și cu respectarea prevederilor [art. 11](#).

(6) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) [2016/679](#), cu modificările ulterioare.

01/01/2016 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 50/2015](#).

24/12/2020 - [alineatul a fost modificat anterior prin Lege 295/2020](#)

SECȚIUNEA a 6-a

Sarcina probei

Art. 72. - Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.

Art. 73. - Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.

Art. 74. - Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

(1) În cazul în care constată că anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie bază de impozitare sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiază de câștigurile sau de orice foloase obișnuite aduse de acestea și că persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal procedează la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza de impozitare prevăzută la [alin. \(1\)](#) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel, aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit [alin. \(1\)](#). În cazul în care obligația fiscală este stabilită în sarcina titularului dreptului de proprietate încetează procedura de stabilire provizorie a obligației fiscale potrivit [alin. \(1\)](#).

CAPITOLUL VI

Termene

Art. 75. - Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de [Codul fiscal](#), de prezentul cod, precum și de alte dispoziții legale aplicabile în materie, dacă legislația fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispozițiilor [Codului de procedură civilă](#), republicat.

Art. 76. - Prelungirea termenelor

Termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situații temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.

(2) Ori de câte ori legislația fiscală prevede un termen în care contribuabilii/plătitorii trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de legea fiscală, în legătură cu creanțele administrate de organul fiscal central, acesta poate fi prelungit/modificat, pentru motive justificate ce țin de activitatea de administrare a creanțelor fiscale, prin ordin al ministrului finanțelor publice.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

Art. 77. - Termenul de soluționare a cererilor contribuabilului/plătitorului (1) Cererile depuse de către contribuabil/plătitor la organul fiscal se soluționează de către acesta în termen de 45 de zile de la înregistrare.

(2) În situațiile în care, pentru soluționarea cererii, este necesară administrarea de probe suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data solicitării probei și data obținerii acesteia, dar nu mai mult de:

a) două luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la contribuabilul/plătitorul solicitant;

b) 3 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorități sau instituții publice ori de la terțe persoane din România;

c) 6 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorități fiscale din alte state, potrivit legii.

(3) În situațiile prevăzute la [alin. \(2\) lit. b\)](#) și [c\)](#), organul fiscal are obligația să înștiințeze contribuabilul/plătitorul cu privire la prelungirea termenului de soluționare a cererii.

(4) În situația prevăzută la [alin. \(2\) lit. a\)](#), termenul de două luni poate fi prelungit de organul fiscal la cererea contribuabilului/plătitorului.

(5) În situația în care, pe baza analizei de risc, soluționarea cererii necesită efectuarea inspecției fiscale,

termenul de soluționare a cererii este de cel mult 90 de zile de la înregistrarea cererii, prevederile [alin. \(2\) - \(4\)](#) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz contribuabilul/plătitorul este notificat cu privire la termenul de soluționare aplicabil în termen de 5 zile de la finalizarea analizei de risc. Inspecția fiscală pentru soluționarea cererii este o inspecție fiscală parțială în sensul [art. 115](#).

(6) Inspecția fiscală pentru soluționarea cererii potrivit [alin. \(5\)](#) poate fi suspendată în condițiile [art. 127](#). În acest caz, nu sunt aplicabile prevederile [alin. \(2\)](#). Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul termenului prevăzut la [alin. \(5\)](#).

Art. 78. - Cazul de forță majoră și cazul fortuit

(1) Termenele prevăzute de lege pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale, după caz, nu încep să curgă sau se suspendă în situația în care îndeplinirea acestor obligații a fost împiedicată de ivirea unui caz de forță majoră sau a unui caz fortuit.

(2) Obligațiile fiscale se consideră a fi îndeplinite în termen, fără perceperea de dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, ori aplicarea de sancțiuni prevăzute de lege, dacă acestea se execută în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prevăzute la [alin. \(1\)](#).

CAPITOLUL VII

Transmiterea cererilor de către contribuabili/plătitori și identificarea acestora în mediul electronic

Art. 79. - Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distanță

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente și prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile [alin. \(4\)](#) ori [\(5\)](#).

(1¹) Prin excepție de la [alin. \(1\)](#), contribuabilii/plătitorii persoane juridice, asocieri și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoane fizice care desfășoară o profesie liberală sau exercită o activitate economică în mod independent în una dintre formele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 44/2008](#) privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea [nr. 182/2016](#), cu modificările și completările ulterioare, sunt obligați să transmită organului fiscal central documente de natura celor prevăzute la [alin. \(1\)](#) prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile prezentului articol, respectiv prin înrolarea în sistemul de comunicare electronică dezvoltat de Ministerul Finanțelor/A.N.A.F.

01/03/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(1²) În situația în care contribuabilii/plătitorii nu își îndeplinesc obligația comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanță a cererilor, înscrisurilor sau oricăror altor documente în condițiile [alin. \(1¹\)](#), iar acestea sunt depuse la organul fiscal central în format letric, nu vor fi luate în considerare, urmând ca acesta să notifice contribuabilii/plătitorii cu privire la obligativitatea comunicării prin intermediul mijloacelor electronice de transmitere la distanță.

01/03/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(1³) În procedura de control fiscal ori de soluționare a contestației, cererile, înscrisurile sau orice alte documente pot fi transmise de contribuabili/plătitori, inclusiv de cei prevăzuți la [alin. \(1¹\)](#), prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile [alin. \(4\)](#) sau [\(5\)](#), după caz, ori prin poștă, cu confirmare de primire sau prin poșta electronică la adresa de e-mail indicată de organul de control sau de soluționare a contestației ori depuse la registratura organului fiscal competent. În mod similar, organul de control sau de soluționare a contestației poate transmite solicitări, înscrisuri sau orice alte documente prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile [alin. \(4\)](#) sau [\(5\)](#), după caz, ori prin poștă, cu confirmare de primire, sau prin poșta electronică la adresa de e-mail indicată de contribuabil/plătitor.

[29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)

(2) Data depunerii cererii, înscrisului sau documentului este data înregistrării acesteia/acestuia, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de registratura electronică a Ministerului Finanțelor Publice sau a autorității administrației publice locale, după caz.

(3) În sensul prezentului cod, prin registratură electronică se înțelege sistemul electronic de înregistrare și tranzacționare a documentelor și a informațiilor primite sau emise de organul fiscal prin mijloace electronice.

(4) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F. cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României.

[01/03/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(5) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/plătitor organului fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor ori documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce pot fi utilizate de către contribuabil/plătitor.

[01/01/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

Art. 80. - Identificarea contribuabilului/plătitorului în mediul electronic

Contribuabilul/Plătitorul care depune cereri, înscrisuri sau documente la organul fiscal, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, se identifică în relația cu organul fiscal astfel:

a) persoanele juridice, asocierile și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent ori exercită profesii libere se identifică numai cu certificate calificate;

b) persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. a), se identifică prin intermediul furnizorilor de servicii publice de autentificare electronică autorizați potrivit legii sau prin diverse dispozitive, cum ar fi certificat calificat, credențiale de tip utilizator/parolă însoțite de liste de coduri de autentificare de unică folosință, telefon mobil, digipass ori alte dispozitive stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal central sau, după caz, prin ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, cu avizul Ministerului Finanțelor și cu avizul Autorității pentru Digitalizarea României, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal local. În aceste cazuri, cererile, înscrisurile sau documentele se consideră semnate dacă sunt îndeplinite toate condițiile din ordinele prevăzute la art. 79 alin. (4) și (5).

[01/01/2016 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

[01/03/2022 - litera a fost modificată prin Ordonanță 11/2022](#)

(2) Sistemul de comunicare electronică prin mijloace electronice de transmitere la distanță dezvoltat de Ministerul Finanțelor Publice/A.N.A.F. poate fi utilizat și de alte instituții sau autorități publice în scopul realizării comunicării actelor emise de aceste instituții sau a depunerii de către contribuabili/plătitori de cereri, înscrisuri sau orice alte documente la aceste instituții.

[01/01/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(3) În scopul aplicării prevederilor alin. (2) instituțiile sau autoritățile publice pot încheia un protocol, privind procedura de comunicare a documentelor, precum și condițiile și termenele de comunicare a documentelor, cu A.N.A.F.

[01/01/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

TITLUL IV

Înregistrarea fiscală

Art. 81. - Sfera activității de înregistrare fiscală

(1) Înregistrarea fiscală reprezintă activitatea de atribuire a codului de identificare fiscală, de organizare a registrului contribuabililor/plătitorilor și de eliberare a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) Cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, atribuirea codului de identificare fiscală se face exclusiv de către organul fiscal central, pe baza declarației de înregistrare fiscală.

Art. 82. - Obligația de înregistrare fiscală

(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:

a) pentru persoanele juridice, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

b) pentru persoanele fizice și juridice, precum și pentru alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal. În cazul obținerii ulterioare a codului numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit anterior se înlocuiește de către organul fiscal, cu preluarea informațiilor fiscale înregistrate în perioada deținerii numărului de identificare fiscală pe codul numeric personal. Actele administrative fiscale, actele de executare sau alte acte emise de organele fiscale și comunicate anterior înlocuirii numărului de identificare fiscală rămân valabile.

24/12/2020 - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

(2) În scopul administrării impozitului pe venit și contribuțiilor sociale, în cazul persoanelor fizice care sunt contribuabili potrivit Codului fiscal, codul de identificare fiscală este codul numeric personal.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(3) Prin excepție de la dispozițiile art. 18 alin. (1), pentru persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. e), precum și pentru persoanele juridice nerezidente, care realizează numai venituri supuse regulilor de impunere la sursă, iar impozitul reținut este final, atribuirea codului de identificare fiscală se poate face de organul fiscal, la solicitarea plătitorului de venit.

(4) Au obligația depunerii declarației de înregistrare fiscală și persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e) care au calitatea de angajator.

(5) Persoanele fizice care dețin cod numeric personal și sunt supuse impozitului pe venit se înregistrează fiscal la data depunerii primei declarații fiscale.

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică;

b) data stabilirii în România, în cazul persoanelor juridice străine care au locul exercitării conducerii efective în România;

c) data începerii activității pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent

sau exercită profesii libere, cu excepția celor care se înregistrează, potrivit legii speciale, la registrul comerțului;

d) data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice, altele decât cele de la lit. c);

e) data obținerii primului venit, în cazul persoanelor fizice și juridice nerezidente care nu au un sediu permanent sau o reprezentanță în România.

(7) În scopul administrării creanțelor fiscale, organul fiscal central poate să înregistreze, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, un subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii. Procedura de înregistrare din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, odată cu depunerea declarației de înregistrare fiscală, aceștia au obligația să indice sediul permanent desemnat potrivit dispozițiilor din [Codul fiscal](#). În cazul înregistrării fiscale declarația de înregistrare fiscală se depune la organul fiscal în raza căruia se află sediul permanent ce urmează a fi desemnat.

(9) În cazurile prevăzute la [alin. \(3\)](#) și [\(7\)](#), atribuirea codului de identificare fiscală se face pe baza cererii depuse de solicitant, cu excepția cazului în care înregistrarea fiscală se efectuează din oficiu.

(10) Declarația de înregistrare fiscală depusă potrivit prezentului articol trebuie însoțită de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

(11) Data înregistrării fiscale este:

a) data depunerii declarației fiscale, în cazul contribuabililor prevăzuți la [alin. \(5\)](#);

b) data atribuirii codului de identificare fiscală, în celelalte cazuri.

(12) Codul de identificare fiscală poate fi utilizat de contribuabili și pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale aferente perioadelor anterioare datei de înregistrare fiscală.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege \[295/2020\]\(#\).](#)

Art. 83. - Prevederi speciale privind înregistrarea fiscală a persoanelor nerezidente [03/09/2017 - Art. 83. - a fost modificat prin Ordonanță \[30/2017\]\(#\)](#)

(1) Odată cu solicitarea înregistrării unei societăți la registrul comerțului, potrivit legii, sau, după caz, la cesiunea părților sociale ori a acțiunilor, respectiv la numirea de noi reprezentanți legali sau la cooptarea de noi asociați ori acționari, cu prilejul efectuării majorării de capital social, oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale transmit direct sau prin intermediul Oficiului Național al Registrului Comerțului, pe cale electronică, Ministerului Finanțelor Publice, solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală pentru persoanele fizice nerezidente care, potrivit actului constitutiv, au calitatea de fondator, asociat, acționar ori administrator în cadrul societății respective.

(2) Pe baza datelor transmise potrivit prevederilor [alin. \(1\)](#), Ministerul Finanțelor atribuie numărul de identificare fiscală, înregistrează fiscal persoanele fizice nerezidente prevăzute la [alin. \(1\)](#), cu excepția cazului în care aceste persoane sunt înregistrate fiscal, și comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului informația referitoare la înregistrarea fiscală în aceeași zi sau cel mai târziu a doua zi. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.

[03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță \[31/2022\]\(#\)](#)

(3)

[03/09/2022 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță \[31/2022\]\(#\).](#)

(4) Odată cu solicitarea deschiderii unui cont bancar sau închirierea unei casete de valori, instituțiile de credit transmit organului fiscal central solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală, pentru persoanele fizice nerezidente sau pentru persoanele juridice care nu dețin cod de identificare fiscală. Pe baza datelor transmise, Ministerul Finanțelor atribuie numărul de identificare

fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală, înregistrează fiscal persoana respectivă și comunică instituției de credit informația referitoare la înregistrarea fiscală în termen de 5 zile de la data solicitării atribuirii numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală. Totodată se emite certificatul de înregistrare fiscală, care se păstrează de către organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia. În cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau, după caz, a codului de înregistrare fiscală se realizează prin intermediul aplicației online a A.N.A.F., numărul de identificare fiscală sau, după caz, codul de înregistrare fiscală se comunică instituției de credit prin aplicația online spre a fi înregistrat în evidențele informatice ale acesteia.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

(5) Pentru contribuabilii nerezidenți care nu au un sediu permanent pe teritoriul României, organul fiscal poate comunica contribuabilului nerezident, prin mijloace electronice stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., informații conținute în certificatul de înregistrare fiscală. În acest caz, certificatul de înregistrare fiscală se păstrează de organul fiscal până la data ridicării de către contribuabil sau împuternicitul acestuia.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

03/09/2021 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [11/2021](#)

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

Art. 84. - Identificarea contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal local

În scopul administrării impozitelor și taxelor locale, contribuabilul/plătitorul se identifică în relația cu organul fiscal local, astfel:

- a) persoanele fizice, prin codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;
- b) persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, prin numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit [art. 82](#);
- c) persoanele juridice, prin codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal potrivit [art. 82](#).

Art. 85. - Declaraarea filialelor și sediilor secundare

(1) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a declara organului fiscal central, înființarea de sedii secundare, în termen de 30 de zile de la:

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

- a) data înregistrării/menționării acestora la registrul comerțului sau în alte registre în care a fost înregistrată entitatea care le-a înființat;
- b) data actului de înființare, în alte cazuri decât cele prevăzute la lit. a).

(2) Contribuabilul/Plătitorul cu domiciliul fiscal în România are obligația de a declara, în termen de 30 de zile, înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.

(3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înțelege un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea contribuabilului/plătitorului, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit și altele asemenea, cu excepția activităților desfășurate de salariați la domiciliul acestora, potrivit prevederilor Legii [nr. 53/2003](#) - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii [nr. 81/2018](#) privind reglementarea activității de telemuncă și a locațiilor beneficiarilor unde contribuabilul/plătitorul desfășoară alte activități decât cele menționate la [art. 85 alin. \(4\)](#), activități autorizate conform Legii [nr. 359/2004](#) privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

(4) Prin sediu secundar se înțelege și un șantier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj ori activități de supervizare legate de acestea, numai dacă șantierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni. Sunt sedii secundare sediile permanente definite potrivit Codului fiscal.

(5) Contribuabilul/Plătitorul care înregistrează sediile secundare ca plătitoare de salarii și de venituri asimilate salariilor potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, nu are obligația declarării acestor sedii potrivit prezentului articol. Dispozițiile art. 32 alin. (7) din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(6) Declarația este însoțită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală a contribuabilului/plătitorului de care aparține sediul secundar sau filiala, precum și de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

(7) Prevederile alin. (6) nu sunt aplicabile în cazul în care organul fiscal deține documente doveditoare ale informațiilor înscrise în declarație de la contribuabil sau alte autorități ori instituții publice.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

Art. 86. - Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

(1) Declarația de înregistrare fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal central și este însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declarația de înregistrare fiscală cuprinde: datele de identificare a contribuabilului/plătitorului, datele privind vectorul fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situația juridică a contribuabilului/plătitorului, precum și alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(3) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1) în cazul în care solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală se realizează potrivit art. 83 alin. (4) nu este necesară depunerea de către instituțiile de credit de acte doveditoare cu privire la informațiile cuprinse în solicitare. Organele fiscale pot solicita Oficiului Național al Registrului Comerțului sau instituțiilor de credit să pună la dispoziția acestora documente justificative ale informațiilor cuprinse în solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală sau a codului de înregistrare fiscală, după caz.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.

Art. 87. - Certificatul de înregistrare fiscală

(1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală depuse potrivit art. 81 alin. (2) sau, după caz, a cererii depuse potrivit art. 82 alin. (9), organul fiscal central eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 10 zile de la data depunerii declarației ori a cererii. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

(3) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal eliberează un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabilului/plătitorului și a dovezii de publicare a pierderii, furtului ori distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(4) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile, în mod corespunzător, și pentru certificatul de înregistrare în scopuri de TVA.

Art. 88. - Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștință organului fiscal central, în termen de 15 zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de mențiuni.

(2) În cazul modificărilor intervenite în datele declarate inițial și înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilul/plătitorul depune, odată cu declarația de mențiuni, și certificatul de înregistrare fiscală, în vederea anulării acestuia și eliberării unui nou certificat.

(3) Declarația de mențiuni este însoțită de documente care atestă modificările intervenite.

(4) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător ori de câte ori contribuabilul/plătitorul constată erori în declarația de înregistrare fiscală.

Art. 89. - Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entități supuse înregistrării în registrul comerțului

(1) Modificările intervenite în datele declarate inițial de persoanele fizice, juridice sau de alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului se fac potrivit dispozițiilor legii speciale.

(2) În cazul persoanelor sau entităților prevăzute la [alin. \(1\)](#), modificările intervenite în datele declarate inițial în vectorul fiscal se declară la organul fiscal central.

Art. 90. - Radierea înregistrării fiscale

(1) Radierea înregistrării fiscale reprezintă activitatea de retragere a codului de identificare fiscală și a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) La încetarea calității de subiect de drept fiscal, persoanele sau entitățile înregistrate fiscal prin declarație de înregistrare fiscală potrivit [art. 81](#) și [82](#) trebuie să solicite radierea înregistrării fiscale, prin depunerea unei declarații de radiere. Declarația se depune în termen de 30 de zile de la încetarea calității de subiect de drept fiscal și trebuie însoțită de certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia. Radierea înregistrării fiscale se poate efectua și din oficiu, de către organul fiscal, ori de câte ori acesta constată îndeplinirea condițiilor de radiere a înregistrării și nu s-a depus declarație de radiere.

(3) Radierea înregistrării fiscale se efectuează din oficiu, de către organul fiscal central, în cazul decesului persoanei fizice sau, după caz, încetării existenței persoanei juridice potrivit legii.

(4) Codul de identificare fiscală retras ca urmare a radierii înregistrării fiscale poate fi utilizat ulterior radierii numai pentru îndeplinirea, de către succesorii persoanelor/entităților care și-au încetat existența, a obligațiilor fiscale aferente perioadelor în care persoana/entitatea a avut calitatea de subiect de drept fiscal.

Art. 91. - Registrul contribuabililor/plătitorilor

(1) Organul fiscal central organizează evidența contribuabililor/plătitorilor în cadrul registrului contribuabililor/plătitorilor, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;
- b) date privind vectorul fiscal;
- c) alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(2) Datele prevăzute la [alin. \(1\)](#) se completează pe baza informațiilor comunicate de contribuabil/plătitor, de oficiul registrului comerțului, de serviciul de evidență a populației, de la alte autorități și instituții, precum și a constatărilor proprii ale organului fiscal central.

(3) Datele din registrul contribuabililor/plătitorilor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale. Modificările se comunică contribuabilului/plătitorului.

(4) Tipurile de obligații fiscale pentru care, potrivit legii, contribuabilul/plătitorul are obligația declarării lor și care formează vectorul fiscal sunt stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 92. - Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați (1) Contribuabilul/Plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;
- b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;
- c) organul fiscal central constată că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;
- d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;
- e) durata de funcționare a societății este expirată;
- f) societatea nu mai are organe statutare;

g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată.

(1¹) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare este declarat inactiv doar dacă se află în situația prevăzută la [alin. \(1\) lit. a\)](#).

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(2) În cazul prevăzut la [alin. \(1\) lit. a\)](#), declararea în inactivitate nu se poate face înainte de împlinirea termenului de 15 zile prevăzut la [art. 107 alin. \(1\)](#).

(3) În cazurile prevăzute la [alin. \(1\) lit. f\) și g\)](#), declararea în inactivitate se va face după împlinirea termenului de 30 de zile de la comunicarea către contribuabil/plătitor a unei notificări referitoare la situațiile respective.

(4) Declararea ca inactiv a contribuabilului/plătitorului, precum și reactivarea acestuia se efectuează de către organul fiscal central, prin decizie, emisă conform competențelor și procedurii stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform [alin. \(1\) lit. a\)](#), [d\) -g\)](#) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

[06/12/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

a) își îndeplinește toate obligațiile declarative prevăzute de lege;

b) nu înregistrează obligații fiscale restante.

(5¹) Contribuabilul/Plătitorul declarat inactiv conform [alin. \(1\) lit. b\)](#) și [c\)](#) se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute la [alin. \(5\)](#) și dacă organul fiscal central care a propus reactivarea constată că acesta funcționează la domiciliul fiscal declarat.

[06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 84/2016.](#)

(6) În cazul contribuabilului/plătitorului prevăzut la [alin. \(1\) lit. d\) -g\)](#), în vederea reactivării, pe lângă condițiile prevăzute la [alin. \(5\)](#), trebuie să nu se mai afle în situația pentru care a fost declarat inactiv, conform mențiunilor înscrise în registrele în care a fost înregistrat, precum în nicio altă situație din cele prevăzute la [alin. \(1\) lit. d\) -g\)](#).

[06/12/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

(7) Condiția prevăzută la [alin. \(5\) lit. a\)](#) se consideră îndeplinită și în cazul în care obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal central.

(8) Prin excepție de la prevederile [alin. \(5\)](#), [\(5¹\)](#) și [\(6\)](#), contribuabilul/plătitorul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul/plătitorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/plătitorul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal central, la cererea acestora, după îndeplinirea obligațiilor declarative.

[06/12/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

(9) Ori de câte ori se constată că un contribuabil/plătitor a fost declarat inactiv din eroare, organul fiscal central emitent anulează decizia de declarare a contribuabilului/plătitorului ca inactiv, cu efect pentru viitor și pentru trecut.

(9¹) În cazul suspendării executării deciziei de declarare în inactivitate, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare, toate efectele deciziei de inactivare sunt suspendate până la încetarea acesteia și contribuabilul/plătitorul se reactivează pe perioada suspendării.

[03/09/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2021.](#)

(10) A.N.A.F. organizează evidența contribuabililor/plătitorilor declarați inactivi/reactivați în cadrul Registrului contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului;
- b) data declarării ca inactiv a contribuabilului/plătitorului;
- c) data reactivării;
- d) denumirea organului fiscal central care a emis decizia de declarare în inactivitate/reactivare;
- e) alte mențiuni.

(11) Registrul contribuabililor/plătitorilor inactivi/reactivați este public și se afișează pe site-ul A.N.A.F.

(12) Înscrierea în registrul prevăzut la [alin. \(11\)](#) se face de către organul fiscal central emitent, după comunicarea deciziei de declarare în inactivitate/reactivare, în termen de cel mult 5 zile de la data comunicării.

(13) Decizia de declarare în inactivitate/reactivare produce efecte față de terți din ziua următoare datei înscrierii în registrul prevăzut la [alin. \(10\)](#).

(14) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

TITLUL V

Stabilirea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 93. - Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

- a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 [alin. \(4\)](#) și art. 102 [alin. \(2\)](#);
- b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(3) Dispozițiile [alin. \(2\)](#) sunt aplicabile și în cazurile în care creanțele fiscale sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum și în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

Art. 94. - Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) Quantumul creanțelor fiscale se stabilește sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecții fiscale sau a unei verificări a situației fiscale personale.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal ori la solicitarea contribuabilului/plătitorului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale, finalizată cu raport de inspecție/raport de verificare și decizie emisă potrivit prevederilor [art. 131](#), [145](#) și [146](#), după caz.

[03/09/2022](#) - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

(4) În situația în care contribuabilul/plătitorul corectează declarațiile de impunere în condițiile art. 105 [alin. \(6\)](#), se redeschide rezerva verificării ulterioare astfel:

- a) pentru elementele bazei de impozitare ce fac obiectul corecției, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale;
- b) pentru toate elementele bazei de impozitare, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

CAPITOLUL II

Dispoziții privind decizia de impunere

Art. 95. - Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabilește sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare, a unei inspecții fiscale ori a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impozitare potrivit [art. 99](#).

(4) Declarația de impunere întocmită potrivit art. 102 [alin. \(2\)](#) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declarația de impunere este asimilată unei decizii referitoare la baza de impozitare.

(6) Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și înștiințări de plată, de la data comunicării acestora, în condițiile în care se stabilesc sume de plată.

Art. 96. - Renunțarea la stabilirea creanței fiscale

(1) Organul fiscal renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere ori de câte ori constată încetarea persoanei juridice sau decesul persoanei fizice și nu există succesori.

(2) Organul fiscal central renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere în situația în care creanța fiscală principală este mai mică de 20 de lei. În situația în care decizia are ca obiect mai multe tipuri de creanțe fiscale principale, plafonul se aplică totalului acestor creanțe.

(3) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale la care pot renunța, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la [alin. \(2\)](#).

Art. 97. - Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la [art. 46](#), și tipul creanței fiscale, baza de impozitare, precum și quantumul acesteia, pentru fiecare perioadă impozabilă.

Art. 98. - Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

- a) deciziile privind soluționarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind soluționarea cererilor de restituiri de creanțe fiscale;
- b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;
- c) deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii;
- d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare, inclusiv deciziile de încetare a procedurii de verificare a situației fiscale personale.

24/12/2020 - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

Art. 99. - Deciziile referitoare la bazele de impozitare

(1) Bazele de impozitare se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impozitare, în următoarele situații:

- a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia cuprinde și repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;
- b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz, competența de a stabili baza de impozitare o deține organul fiscal pe raza căruia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-și numească un împuternicit comun în relația cu organul fiscal.

Art. 100. - Decizii privind stabilirea unor creanțe bugetare

(1) Creanțele bugetare reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice ce trebuie recuperate potrivit

legii se stabilesc prin decizie, de către autoritățile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel.

(2) Decizia prevăzută la alin. (1) este titlu de creanță bugetară potrivit art. 1 pct. 38 și poate fi contestată potrivit prezentului cod. Contestația se soluționează de către autoritatea emitentă. Dispozițiile **titlului VIII** sunt aplicabile în mod corespunzător.

CAPITOLUL III

Dispoziții privind declarația fiscală

Art. 101. - **Obligația depunerii declarației fiscale**

(1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit **Codului fiscal** sau altor legi speciale, la termenele stabilite de acestea.

(2) În cazul în care legea nu prevede termenul de depunere a declarației fiscale, acest termen se stabilește astfel:

- a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal local.

01/01/2016 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015

(3) Obligația de a depune declarația fiscală se menține și în cazurile în care:

- a) a fost efectuată plata obligației fiscale;
- b) obligația fiscală respectivă este scutită la plată, conform reglementărilor legale;
- c) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii;
- d) veniturile sunt obținute în România de contribuabili nerezidenți și care potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

(4) În cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal central poate aproba, la cererea contribuabilului/plătitorului, alte termene sau condiții de depunere a declarațiilor fiscale, în funcție de necesitățile administrării obligațiilor fiscale. Asupra termenelor și condițiilor decide organul fiscal central potrivit competențelor aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

03/02/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022

(4¹) Entitățile înregistrate în registrul comerțului, pentru care există înscrise mențiuni privind inactivitatea temporară, nu au obligația depunerii declarațiilor fiscale pentru perioada în care se află în inactivitate temporară, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii mențiunii privind inactivitatea temporară în registrul comerțului.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2022.

(4²) Celelalte entități, altele decât cele prevăzute la **alin. (4¹)**, nu au obligația depunerii declarațiilor fiscale, pentru perioada pentru care au solicitat suspendarea activității la organismele care le-au autorizat, începând cu data de 1 a lunii următoare înscrierii mențiunii privind suspendarea activității în registrul contribuabililor.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2022.

(4³) Aplicarea prevederilor **alin. (4¹)** și **(4²)** încetează la data reluării activității sau la împlinirea unui termen de 3 ani de la data înregistrării în registrul comerțului a mențiunii privind inactivitatea temporară sau a mențiunii privind suspendarea activității în registrul contribuabililor.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2022.

(4⁴) Obligațiile de declarare, aferente activității desfășurate anterior înregistrării inactivității

temporare/suspendării, se mențin.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2022](#).

(5) Contribuabilul/Plătitorul care are sedii secundare înregistrate fiscal ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor are obligația de a declara, în numele sediilor secundare, impozitul pe venitul din salarii datorat de acestea, potrivit legii.

(6) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin mai multe sedii permanente, obligația de declarare prevăzută la alin. (5) se îndeplinește prin sediul permanent desemnat potrivit prevederilor din Codul fiscal.

Art. 102. - Forma și conținutul declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația de impunere contribuabilul/plătitorul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a completa declarația fiscală înscriind corect, complet și cu bunăcredință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declarația fiscală se semnează de către contribuabil/plătitor sau, după caz, reprezentantul legal ori împuternicitul acestuia.

(4) Obligația de semnare a declarației fiscale se consideră a fi îndeplinită și în următoarele situații:

a) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sistemul electronic de plăți;

b) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 103 alin. (1).

(5) Declarația fiscală trebuie însoțită de documentația cerută de prevederile legale.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot stabili tipurile de creanțe fiscale pentru care organul fiscal poate transmite contribuabilului/plătitorului formularele de declarare a creanțelor fiscale, instrucțiunile de completare a acestora, alte informații utile, precum și plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespondenței se suportă de către organul fiscal central.

Art. 103. - Depunerea declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau se comunică prin poștă, cu confirmare de primire, ori prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura privind transmiterea declarației fiscale prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, precum și declarațiile fiscale care se transmit obligatoriu prin asemenea mijloace sau sisteme se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

(1¹) Organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central acordă asistență în vederea completării și/sau depunerii declarației unice privind impunerea veniturilor persoanelor fizice pentru contribuabilii care au domiciliul fiscal în localitatea în care își are sediul organul fiscal local și nu există o unitate teritorială a A.N.A.F. Declarația astfel completată se transmite organului fiscal central competent în administrarea contribuabilului, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, fie de contribuabil, fie de organul fiscal local.

23/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [18/2018](#).

(1²) Procedura de acordare a asistenței realizată de organul fiscal local în colaborare cu organul fiscal central și de transmitere a declarației unice potrivit [alin. \(1¹\)](#) se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

23/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [18/2018](#).

(2) Declarația fiscală poate fi redactată de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voința contribuabilului/plătitorului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) Data depunerii declarației fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poștă, după caz. În situația în care declarația fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanță, data depunerii declarației este data înregistrării acesteia pe pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declarației.

(4) Data depunerii declarației fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță este data înregistrării acesteia pe portal, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor, cu condiția validării conținutului declarației. În cazul în care declarația nu este validată, data depunerii declarației este data validării astfel cum rezultă din mesajul electronic.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care declarația fiscală a fost depusă până la termenul legal, iar din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor rezultă că aceasta nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea declarației, data depunerii declarației este data din mesajul transmis inițial în cazul în care contribuabilul/plătitorul depune o declarație validă până în ultima zi a lunii în care se împlinește termenul legal de depunere.

(6) În cazul creanțelor administrate de organul fiscal central sau de organul fiscal local, declarația fiscală depusă și înregistrată la un organ fiscal necompetent este considerată a fi depusă la data înregistrării acesteia la organul fiscal necompetent. În acest caz, organul fiscal necompetent transmite declarația fiscală la organul fiscal competent în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării declarației. În cazul în care la momentul depunerii declarației fiscale la registratura organului fiscal acesta sesizează că declarația fiscală nu îi este adresată nu o înregistrează și îi recomandă contribuabilului depunerea la organul fiscal competent.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

Art. 104. - Certificarea declarației fiscale depuse la organul fiscal central

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate opta pentru certificarea declarației fiscale, inclusiv a declarației fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal central, de către un consultant fiscal care a dobândit această calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală și care este înscris ca membru activ în Registrul consultantților fiscali și al societăților de consultanță fiscală.

(2) Certificarea declarației fiscale se realizează cu/fără rezerve, potrivit normelor de certificare aprobate, în condițiile legii, de Camera Consultantților Fiscali, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice. Documentele care se încheie ca urmare a certificării trebuie să cuprindă obligatoriu explicații cu privire la cuantumul și natura creanței fiscale declarate, precum și, după caz, cauzele care au generat rectificarea, iar în cazul unei certificări cu rezerve, motivația acesteia.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă procedura de depunere la organul fiscal a documentului de certificare întocmit de consultantul fiscal potrivit normelor prevăzute la alin. (2), precum și procedura privind schimbul de informații între A.N.A.F. și Camera Consultantților Fiscali.

(4) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultantților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal are ca efect lipsa certificării.

(5) Organul fiscal central notifică contribuabilul/plătitorul în cazul în care constată că a fost depusă o declarație fiscală certificată de un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultantților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal, potrivit legii. În cazul în care certificarea nu se depune în termen de 30 de zile de la notificare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

(6) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal reprezintă un criteriu de evaluare în analiza de risc efectuată de organul fiscal central în scopul selectării contribuabililor/plătitorilor pentru inspecția fiscală.

Art. 105. - Corectarea declarației fiscale

(1) Declarația de impunere poate fi corectată de către contribuabil/plătitor, pe perioada termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Declarația informativă poate fi corectată de către contribuabil/plătitor indiferent de perioada la care se referă.

(3) Declarațiile prevăzute la [alin. \(1\)](#) și [\(2\)](#) pot fi corectate prin depunerea unei declarații rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea adăugată, corectarea erorilor din deconturile de taxă se realizează potrivit prevederilor [Codului fiscal](#). Erorile materiale din decontul de taxă pe valoarea adăugată se corectează potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Declarația de impunere nu poate fi depusă și nu poate fi corectată după anularea rezervei verificării ulterioare.

(6) Prin excepție de la prevederile [alin. \(5\)](#), declarația de impunere poate fi depusă sau corectată după anularea rezervei verificării ulterioare în următoarele situații:

a) în situația în care corecția se datorează îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condiții prevăzute de lege care impune corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente;

b) în situația în care prin hotărâri judecătorești definitive s-au stabilit în sarcina plătitorului obligații de plată reprezentând venituri sau diferențe de venituri către beneficiarii acestora ori plata unor sume sau acceptarea unor cheltuieli care generează modificarea bazei de impozitare și a obligațiilor fiscale aferente unor perioade pentru care s-a anulat rezerva verificării ulterioare.

03/09/2021 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 11/2021](#)

(7) În situațiile prevăzute la [alin. \(6\)](#), contribuabilul/plătitorul trebuie să menționeze în declarația de impunere depusă sau rectificată temeiul legal pentru depunerea ori corectarea bazei de impozitare și/sau a creanței fiscale aferente.

(8) În situația în care în timpul inspecției fiscale contribuabilul/plătitorul depune sau corectează declarația de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce fac obiectul inspecției fiscale, aceasta nu va fi luată în considerare de organul fiscal.

CAPITOLUL IV

Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

Art. 106. - Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabilește baza de impozitare și creanța fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impozitare se efectuează în situații cum ar fi:

a) în situația prevăzută la art. 107 [alin. \(1\)](#) - [\(4\)](#);

b) în situația în care organul fiscal nu poate determina situația fiscală corectă și constată că evidențele contabile sau fiscale ori declarațiile fiscale sau documentele și informațiile prezentate în cursul controlului fiscal sunt incorecte, incomplete, precum și în situația în care acestea nu există ori nu sunt puse la dispoziția organelor fiscale.

(3) În situațiile în care, potrivit legii, organul fiscal este îndreptățit să stabilească prin estimare bazele de impozitare, acesta identifică acele elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale. Organul fiscal are obligația menționării în actul de impunere a motivelor de fapt și a temeiului de drept care au determinat folosirea estimării, precum și a criteriilor de estimare.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organul fiscal poate folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impozitare, aprobate prin

ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Cuantumul creanțelor fiscale rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția celor stabilite în cadrul unei inspecții fiscale.

Art. 107. - Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale ca urmare a nedeunerii declarației de impunere

(1) Nedeunerea declarației de impunere dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale prin decizie de impunere. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înștiințarea contribuabilului/plătitorului privind depășirea termenului legal de depunere a declarației de impunere. Aceste prevederi nu sunt aplicabile după începerea inspecției fiscale pentru obligațiile fiscale nedeclarate.

(2) În înștiințarea prevăzută la [alin. \(1\)](#) organul fiscal informează contribuabilul/plătitorul cu privire la consecințele nedeunerii declarației de impunere.

(3) Stabilirea din oficiu a creanței fiscale se face prin estimarea bazei de impozitare, potrivit [art. 106](#). Organul fiscal procedează la estimarea creanței fiscale ori de câte ori informațiile deținute de organul fiscal nu permit estimarea bazei de impozitare.

(4) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, înștiințarea pentru nedeunerea declarațiilor și stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale nu se face în cazul contribuabilului/plătitorului inactiv, atât timp cât se găsește în această situație.

(5) Contribuabilul/Plătitorul poate depune declarația de impunere pentru creanțele fiscale ce au format obiectul deciziei de impunere emisă potrivit [alin. \(1\)](#), în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă acest termen se împlinește după împlinirea termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale. Decizia de impunere se anulează de organul fiscal la data depunerii declarației de impunere.

(6) În cazul în care se depune declarația de impunere potrivit [alin. \(5\)](#), după împlinirea termenului de prescripție prevăzut la [art. 110](#), de la data depunerii declarației începe să curgă un nou termen de prescripție.

01/01/2016 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 50/2015](#)

CAPITOLUL V

Despre evidențele fiscale și contabile

Art. 108. - Obligația de a conduce evidența fiscală

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a obligațiilor fiscale datorate, contribuabilul/plătitorul are obligația să conducă evidențe fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea documentării respectării principiului valorii de piață contribuabilul/plătitorul care desfășoară tranzacții cu persoane afiliate are obligația să întocmească dosarul prețurilor de transfer. La solicitarea organului fiscal central competent contribuabilul/plătitorul are obligația de a prezenta dosarul prețurilor de transfer. Cuantumul tranzacțiilor pentru care contribuabilul/plătitorul are obligația întocmirii dosarului prețurilor de transfer, termenele pentru întocmirea acestuia, conținutul dosarului prețurilor de transfer, precum și condițiile în care se solicită acesta se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) Sunt evidențe fiscale registrele, situațiile, precum și orice alte înscrisuri care, potrivit legislației fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale și a creanțelor fiscale, cum ar fi: jurnalul pentru vânzări, jurnalul pentru cumpărări, registrul de evidență fiscală.

Art. 109. - Reguli pentru conducerea evidențelor contabile și fiscale

(1) Evidențele contabile și fiscale se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredințate spre

păstrare unei societăți autorizate, potrivit legii, să presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), evidențele contabile și fiscale ale exercițiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia sau, în perioada 1-25 a lunii următoare perioadei fiscale de raportare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declarațiilor fiscale.

(3) Dispozițiile legale privind păstrarea, arhivarea și limba folosită pentru evidențele contabile sunt aplicabile și pentru evidențele fiscale.

(4) În cazul în care evidențele contabile și fiscale sunt ținute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul/plătitorul este obligat să păstreze și să prezinte aplicațiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror altor documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și evidență contabilă stabilite prin lege și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidențe relevante pentru impozitare ținute de contribuabil/plătitor.

CAPITOLUL VI

Prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale

Art. 110. - Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Art. 111. - Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

(1) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se întrerup:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) la data depunerii de către contribuabil/plătitor a declarației de impunere după expirarea termenului legal de depunere a acesteia;
- c) la data la care contribuabilul/plătitorul corectează declarația de impunere sau efectuează un alt act voluntar de recunoaștere a creanței fiscale datorate.

(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se suspendă:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale, în condițiile respectării duratei legale de efectuare a acestora;
- c) pe timpul cât contribuabilul/plătitorul se sustrage de la efectuarea inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale;

d) pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil/plătitor inactiv și data reactivării acestuia.

e) pe perioada cuprinsă între data comunicării către organele de urmărire penală a procesului-verbal de sesizare a organelor de urmărire penală sau a procesului-verbal întocmit ca urmare a solicitării organelor de urmărire penală adresată organelor fiscale de a efectua constatări cu privire la faptele care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează și data rămânerii definitive a soluției de rezolvare a cauzei penale.

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

f) pe perioada cuprinsă între data decesului persoanei fizice la care era în curs de desfășurare o acțiune de inspecție fiscală/verificare a situației fiscale personale și data luării la cunoștință de către organul de inspecție/verificare că există sau nu succesori, după caz.

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 31/2022](#).

Art. 112. - Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a creanței fiscale, procedează la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

TITLUL VI Controlul fiscal

CAPITOLUL I Inspecția fiscală

Art. 113. - Obiectul inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale.

(2) În scopul efectuării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală procedează la:

- a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului;
 - b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă și fiscală a contribuabilului/plătitorului, inclusiv din fișierul standard de control fiscal;
- 01/01/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 11/2021](#)
- c) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse și, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislației fiscale;
 - d) verificarea, constatarea și investigarea fiscală a actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/plătitorului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă;
 - e) solicitarea de informații de la terți;
 - f) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile ori unde se află bunurile impozabile;
 - g) solicitarea de explicații scrise de la reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau împuternicitul acestuia ori de la persoanele prevăzute la art. 124 alin. (1), după caz, ori de câte ori acestea sunt necesare în timpul inspecției fiscale, pentru clarificarea și definitivarea constatărilor;
 - h) informarea reprezentantului legal al contribuabilului/plătitorului sau a împuternicitului acestuia, după caz, cu privire la constatările inspecției fiscale, precum și discutarea acestora;
 - i) stabilirea bazei de impozitare, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de obligația fiscală

principală declarată de către contribuabil/plătitor și/sau stabilită, după caz, de organul fiscal;

[29/12/2022 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

j) sancționarea potrivit legii a faptelor reprezentând încălcări ale legislației fiscale și contabile constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile legislației fiscale și contabile;

k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

l) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(3) Nu intră în atribuțiile inspecției fiscale efectuarea de constatări tehnico-științifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte ori împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituții.

Art. 114. - Persoanele supuse inspecției fiscale

Inspecția fiscală se exercită asupra oricăror persoane și entități, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere sau plată a obligațiilor fiscale prevăzute de lege.

Art. 115. - Formele și întinderea inspecției fiscale

(1) Formele de inspecție fiscală sunt:

a) inspecția fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a tuturor obligațiilor fiscale și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce revin unui contribuabil/plătitor, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecția fiscală parțială, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a uneia sau mai multor obligații fiscale, precum și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, ce revin unui contribuabil/plătitor pentru o perioadă de timp determinată.

(2) Organul de inspecție fiscală decide asupra efectuării unei inspecții fiscale generale sau parțiale, pe baza analizei de risc.

(3) Inspecția fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legislației fiscale/contabile.

Art. 116. - Metode de control

(1) Pentru efectuarea inspecției fiscale se pot folosi următoarele metode:

[03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

a) inspecția prin sondaj care constă în activitatea de verificare selectivă a perioadelor impozabile, documentelor și operațiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

b) inspecția exhaustivă care constă în activitatea de verificare a tuturor perioadelor impozabile, precum și a documentelor și operațiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

c) inspecția electronică, care constă în activitatea de verificare a contabilității și a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând metode de analiză, evaluare și testare asistate de instrumente informatice specializate.

(2) Selectarea documentelor și a operațiunilor semnificative se apreciază de inspector.

(3) În cazul efectuării inspecției fiscale de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot aproba metode și proceduri de sondaj.

Art. 117. - Perioada supusă inspecției fiscale (1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Selectarea perioadelor care vor fi supuse inspecției fiscale se efectuează de organul fiscal în funcție de riscul fiscal identificat. Inspecția fiscală se poate extinde, cu respectarea alin. (1) și asupra celorlalte perioade fiscale neverificate.

[03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

Art. 118. - Reguli privind inspecția fiscală

(1) Activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare. Condițiile pentru întocmirea programelor se aprobă astfel:

- a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal central;
- b) prin acte ale autorităților administrației publice locale emise în condițiile legii, în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal local.

(2) Inspecția fiscală se exercită pe baza principiilor independenței, unicității, autonomiei, ierarhizării, teritorialității și descentralizării.

01/01/2026 - alineatul va fi [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(3) Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare tip de creanță fiscală și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.

(4) La începerea inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală trebuie să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de inspecție și ordinul de serviciu semnat de conducătorul organului de inspecție fiscală. Legitimația de inspecție și ordinul de serviciu pot fi prezentate și prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanță. În cazul organului fiscal central, prezentarea legitimației de inspecție și a ordinului de serviciu se realizează conform procedurii aprobate prin ordin al președintelui ANAF. Începerea inspecției fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control ori de câte ori există obligația ținerii acestuia și inspecția fiscală se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(5) Inspecția fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă.

(6) Inspecția fiscală se efectuează în așa fel încât să afecteze cât mai puțin activitatea curentă a contribuabilului/plătitorului și să utilizeze eficient timpul stabilit pentru efectuarea inspecției fiscale.

(7) La finalizarea inspecției fiscale, contribuabilul/plătitorul este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspecția fiscală. În declarație se menționează și faptul că au fost restituite toate documentele solicitate și puse la dispoziție de contribuabil/plătitor.

(8) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organul de inspecție fiscală.

Art. 119. - Competența de efectuare a inspecției fiscale 01/01/2026 - Art. 119. - va fi [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

Inspecția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit de organul fiscal competent potrivit cap. I și II ale titlului III. Organele fiscale care sunt competente să efectueze inspecția fiscală sunt denumite în sensul prezentului capitol organe de inspecție fiscală.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), competența de efectuare a inspecției fiscale în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central poate fi stabilită prin ordin al președintelui A.N.A.F. și în sarcina altor organe fiscale care nu au competență potrivit cap. I al titlului III.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2022.

Art. 120. - Reguli speciale privind competența de efectuare a inspecției fiscale de către organul fiscal central 01/01/2026 - Art. 120. - va fi abrogat prin Ordonanță de urgență 188/2022.

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot constitui, la nivelul aparatului central, structuri care au competență în efectuarea inspecției fiscale pe întreg teritoriul țării.

(2) Competența de efectuare a inspecției fiscale de către organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal

central, în condițiile stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul delegării competenței potrivit [alin. \(2\)](#), organul de inspecție fiscală căruia i s-a delegat competența înștiințează contribuabilul/plătitorul despre delegarea de competență.

Art. 121. - Selectarea contribuabililor/plătitorilor pentru inspecție fiscală

(1) Selectarea contribuabililor/plătitorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuată de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

01/01/2026 - alineatul va fi [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(2) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile [alin. \(1\)](#) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.

Art. 121¹. - Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul inspecției fiscale

29/12/2022 - Art. 121¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență [188/2022](#).

(1) Pentru contribuabilii/plătitorii prezumtivi a fi selectați pentru efectuarea inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate în scopul reanalizării de către aceștia a situației fiscale și, după caz, de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică contribuabilului/plătitorului că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea să depună sau să corecteze declarațiile fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul de inspecție fiscală nu întreprinde nicio acțiune în vederea selectării pentru efectuarea inspecției fiscale.

(3) Depunerea sau corectarea declarațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor nu împiedică selectarea pentru efectuarea inspecției fiscale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la [alin. \(2\)](#).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la [alin. \(2\)](#) contribuabilii/plătitorii cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fost notificați sunt supuși obligatoriu unei inspecții fiscale sau unei verificări documentare.

(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum și procedura de notificare se aprobă prin ordin al președintelui ANAF.

Art. 122. - Avizul de inspecție fiscală

(1) Înaintea desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală are obligația să înștiințeze, în scris, contribuabilul/plătitorul în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspecție fiscală.

(2) Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului/plătitorului, înainte de începerea inspecției fiscale, astfel:

a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;

b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili/plătitori.

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunța la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspecție fiscală prevăzut la [alin. \(2\)](#).

(4) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:

a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil/plătitor aflat în procedura de insolvență;

b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;

c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade sau creanțe fiscale, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală inițial;

d) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;

e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/plătitorului pentru a căror soluționare, ca urmare a analizei de risc, este necesară efectuarea inspecției fiscale.

(5) În cazul prevăzut la [alin. \(2\)](#), după primirea avizului de inspecție fiscală, contribuabilul/plătitorul poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate, amânarea datei de începere a inspecției fiscale. Amânarea se aprobă sau se respinge prin decizie emisă de conducătorul activității de inspecție fiscală care se comunică contribuabilului. În cazul în care cererea de amânare a fost admisă, în decizie se menționează și data la care a fost reprogramată inspecția fiscală.

(6) În cazul prevăzut la [alin. \(4\)](#), contribuabilul/plătitorul poate solicita suspendarea inspecției fiscale. Prevederile [art. 127](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(7) Avizul de inspecție fiscală cuprinde:

a) temeiul juridic al inspecției fiscale;

b) data de începere a inspecției fiscale;

c) obligațiile fiscale, alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, precum și perioadele ce urmează a fi supuse inspecției fiscale;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecției fiscale.

e) posibilitatea depunerii sau corectării declarației de impunere aferentă perioadelor și creanțelor fiscale ce vor face obiectul inspecției fiscale, până la data începerii inspecției fiscale.

[29/12/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)

Art. 123. - Începerea inspecției fiscale

(1) În situația în care data de începere a inspecției fiscale înscrisă în aviz este ulterioară împlinirii termenului prevăzut la [art. 122 alin. \(2\)](#), inspecția fiscală nu poate începe înainte de data înscrisă în aviz.

(2) Data începerii inspecției fiscale este data menționată în registrul unic de control dacă există obligația ținerii acestuia și inspecția se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului. În cazul contribuabilului/plătitorului care nu ține sau nu prezintă organului de inspecție fiscală registrul unic de control, această dată se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal de constatare se semnează de către organul de inspecție fiscală și de către contribuabil/plătitor și se înregistrează la registratura contribuabilului/plătitorului ori de câte ori există o astfel de registratură.

[29/12/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(3) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului și nu poate începe în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prevăzută în aviz, contribuabilul/plătitorul este înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspecției fiscale.

[29/12/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(4) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară la sediul organului de inspecție fiscală, data începerii inspecției fiscale este data prevăzută în aviz. Dacă inspecția fiscală nu poate începe la data prevăzută în aviz, cel târziu la data împlinirii acesteia, contribuabilul/plătitorul este înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspecției fiscale.

[29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022.](#)

Art. 124. - Obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului

(1) La începerea inspecției fiscale, contribuabilul/plătitorul trebuie informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile furnizate de contribuabil/plătitor sau de către persoana numită de acesta sunt insuficiente, atunci organul de inspecție fiscală se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații necesare realizării inspecției fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal. De comun acord cu organele de

inspecție fiscală, colaborarea contribuabilului/plătitorului la constatarea stărilor de fapt fiscale se poate realiza și prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare la distanță.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

(3) Pe toată durata exercitării inspecției fiscale contribuabilul/plătitorul are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

Art. 125. - Locul și timpul desfășurării inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, la sediul organului de inspecție fiscală.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(2) Din inițiativa organului de inspecție fiscală sau la solicitarea motivată a contribuabilului/plătitorului, inspecția fiscală se poate desfășura în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului. Cererea contribuabilului/plătitorului se soluționează în termen de maximum 3 zile de la înregistrare. În cazul în care cererea nu este soluționată în termenul de 3 zile, aceasta se consideră acceptată tacit. Schimbarea locului de desfășurare a inspecției fiscale se poate realiza și pe parcursul inspecției fiscale. Contribuabilul/Plătitorul trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspecției fiscale. Dacă nu există sau nu poate fi pus la dispoziție un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspecției fiscale, atunci activitatea de inspecție se desfășoară la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul/plătitorul.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspecția fiscală, organul de inspecție fiscală are dreptul să inspecteze locurile în care se desfășoară activitatea, sau unde se află bunurile impozabile, în prezența contribuabilului/plătitorului ori a unei persoane desemnate de acesta.

(4) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, aceasta se realizează, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului/plătitorului. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al contribuabilului/plătitorului, cu acordul scris al acestuia și cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(5) În cazul în care inspecția fiscală se desfășoară la sediul organului fiscal, aceasta se realizează în timpul programului de lucru al organului fiscal. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al organului fiscal, dacă nu este necesară prezența contribuabilului/plătitorului, cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală.

29/12/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022](#).

Art. 126. - Durata efectuării inspecției fiscale

(1) Durata efectuării inspecției fiscale este stabilită de organul de inspecție fiscală, în funcție de obiectivele inspecției, și nu poate fi mai mare de:

a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, pentru contribuabilii/plătitorii care au sedii secundare, indiferent de mărime, precum și pentru contribuabilii nerezidenți;

03/09/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 31/2022](#)

b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;

c) 45 de zile pentru ceilalți contribuabili.

(2) În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la [alin. \(1\)](#) în care nu se includ perioadele de suspendare legală a inspecției fiscale, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 [alin. \(1\)](#).

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(2¹) În cazul în care inspecția fiscală a început și intervine încetarea persoanei juridice sau decesului persoanei fizice ca subiecte de drept fiscal, inspecția fiscală continuă cu succesorii persoanei respective, dacă aceștia există. În acest caz, creanța fiscală se stabilește pe numele succesorilor. În cazul în care nu există succesori inspecția fiscală încetează.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(2²) Procedura de aplicare a prevederilor [alin. \(2¹\)](#) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(3) În cazul încetării inspecției fiscale potrivit [alin. \(2\)](#), prevederile art. 111 alin. (2) [lit. b\)](#) nu sunt aplicabile.

Art. 127. - Suspendarea inspecției fiscale

(1) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în oricare din următoarele situații și numai dacă apariția acestei situații împiedică finalizarea inspecției fiscale:

a) pentru desfășurarea unuia sau mai multor controale încrucișate în legătură cu actele și operațiunile efectuate de contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale;

b) pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse de organul de inspecție fiscală, inclusiv în situația în care acestea privesc elaborarea și prezentarea dosarului prețurilor de transfer;

c) pentru emiterea unei decizii a Comisiei fiscale centrale;

d) pentru efectuarea unei expertize, potrivit [art. 63](#);

e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării unor persoane sau stabilirii realității unor tranzacții;

f) pentru solicitarea de informații sau documente de la autorități, instituții ori terți, inclusiv de la autorități fiscale din alte state, în legătură cu obiectul inspecției fiscale;

g) pentru finalizarea unor acțiuni de control fiscal efectuate în condițiile legii la același contribuabil/plătitor care pot influența rezultatele inspecției fiscale;

h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalți membri ai grupului fiscal/grupului fiscal unic, definite potrivit Codului fiscal;

24/12/2020 - litera a fost [modificată](#) prin [Lege 295/2020](#)

i) atunci când, în scopul valorificării informațiilor rezultate din alte acțiuni de inspecție fiscală sau obținute de la alte autorități ori de la terți, se impune începerea de îndată a unei inspecții fiscale la un alt contribuabil/plătitor;

i¹) în situația în care organul de inspecție fiscală este sesizat sau i se aduce la cunoștință, în timpul inspecției fiscale că împotriva contribuabilului/plătitorului se află în desfășurare o procedură judiciară în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale sau în situația în care documentele financiar-contabile ale contribuabilului au fost ridicate de organul de urmărire penală, fără a putea fi puse la dispoziția organului de inspecție fiscală.

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

j) în alte cazuri temeinic justificate.

(2) În cazul prevăzut la [alin. \(1\)](#), inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării. Termenul de 6 luni nu operează în situația prevăzută la [alin. \(1\) lit. i¹\)](#). În acest caz, inspecția fiscală se reia după data finalizării procedurii judiciare sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și după data la care organul de inspecție fiscală are acces la documentele financiar-contabile ale contribuabilului.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

(3) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale la cererea justificată a contribuabilului/plătitorului. În acest caz, suspendarea nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în situația în care

soluționarea contestației formulate împotriva unui act administrativ fiscal emis anterior sau a unei acțiuni în contencios-administrativ, pentru același contribuabil/plătitor, poate influența rezultatele inspecției fiscale în curs. În acest caz, inspecția fiscală se reia după emiterea deciziei de soluționare a contestației sau după data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului. Suspendarea începe de la data prevăzută în decizie. În cazul în care în decizie nu este prevăzută o astfel de dată suspendarea începe de la data comunicării deciziei de suspendare.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(6) În termen de cel mult 10 zile de la încetarea motivului suspendării sau la împlinirea perioadei de suspendare prevăzută la [alin. \(2\)](#) sau [\(3\)](#), organul de inspecție înștiințează contribuabilul/plătitorul privind încetarea suspendării și stabilește data la care se reia inspecția fiscală.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(7) Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.

(8) Prevederile art. 124 [alin. \(1\)](#) și [\(2\)](#) nu sunt aplicabile pe perioada suspendării inspecției fiscale.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(9) Contribuabilul/plătitorul are dreptul de a fi informat cu privire la orice alt mijloc de probă obținut de organul fiscal, ca urmare a acțiunilor ce au constituit cauze de suspendare conform [alin. \(1\)](#), și care are legătură cu situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe, caz în care contribuabilul este informat în mod corespunzător despre obiectivele a căror protejare împiedică accesul acestuia la probe.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(10) Contribuabilul/plătitorul poate contesta decizia de suspendare, potrivit titlului VIII.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

Art. 128. - Reverificarea

(1) Prin excepție de la prevederile art. 118 [alin. \(3\)](#), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, la propunerea organului de inspecție fiscală desemnat cu efectuarea inspecției sau la cererea contribuabilului, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

a) după încheierea inspecției fiscale apar date suplimentare care erau necunoscute organului de inspecție fiscală sau, după caz, contribuabilului, la data efectuării inspecției fiscale;

b) datele suplimentare influențează rezultatele inspecției fiscale încheiate.

(2) Prin date suplimentare se înțelege orice fapt sau mijloc de probă de care se ia cunoștință ulterior inspecției, de natură să modifice rezultatele inspecției anterioare.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(2¹) Contribuabilul poate solicita reverificarea în situațiile în care nu poate corecta declarația de impunere potrivit art. 105 [alin. \(6\)](#).

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(3) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Decizia se comunică în condițiile prevăzute la art. 122 [alin. \(2\)](#) - [\(6\)](#). În acest caz nu se emite și nu se comunică aviz de inspecție fiscală.

(4) Decizia de reverificare conține, pe lângă elementele prevăzute la [art. 46](#) și elementele prevăzute la art. 122 [alin. \(7\) lit. b\) -d\)](#).

Art. 129. - Refacerea inspecției fiscale

(1) În situația în care, ca urmare a deciziei de soluționare emise potrivit [art. 279](#) se desființează total sau parțial actul administrativ-fiscal atacat, emis în procedura de inspecție fiscală, organul de inspecție fiscală reface inspecția fiscală, cu respectarea dispozițiilor [art. 276 alin. \(3\)](#).

(2) Refacerea inspecției fiscale trebuie să respecte strict perioadele fiscale, precum și considerentele deciziei de soluționare a contestației care au condus la desființare, astfel cum acestea sunt menționate în decizie.

(3) Refacerea inspecției fiscale și emiterea noului act administrativ-fiscal sunt posibile chiar dacă pentru perioadele și obligațiile fiscale vizate de refacere s-a anulat rezerva verificării ulterioare potrivit [art. 94 alin. \(3\)](#).

(4) Refacerea inspecției fiscale se realizează de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul desființat.

(5) Prin excepție de la prevederile [alin. \(4\)](#), refacerea inspecției fiscale se realizează de către aceeași echipă de inspecție care a încheiat actul desființat dacă, din motive obiective, nu există posibilitatea refacerii inspecției fiscale de către o altă echipă de inspecție.

03/09/2021 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 11/2021](#).

Art. 130. - Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi informat

(1) Contribuabilul/Plătitorul trebuie informat pe parcursul desfășurării inspecției fiscale despre aspectele constatate în cadrul acțiunii de inspecție fiscală, iar la încheierea acesteia, despre constatările și consecințele lor fiscale.

(2) Organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/plătitorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecție fiscală comunică și data, ora și locul la care va avea loc discuția finală, însă nu mai devreme de 3 zile lucrătoare de la data comunicării proiectului de raport de inspecție fiscală, respectiv 5 zile lucrătoare în cazul marilor contribuabili. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condițiile prevăzute la [art. 9 alin. \(3\) lit. b\)](#) nu se include în calculul duratei inspecției fiscale.

24/12/2020 - [alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(3) Contribuabilul/Plătitorul poate renunța la discuția finală, notificând acest fapt organului de inspecție fiscală.

(4) Data încheierii inspecției fiscale este data programată pentru discuția finală cu contribuabilul/plătitorul sau data notificării de către contribuabil/plătitor că renunță la acest drept.

(5) Contribuabilul/Plătitorul are dreptul să își prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările organului de inspecție fiscală, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale. În cazul marilor contribuabili termenul de prezentare a punctului de vedere este de cel mult 7 zile lucrătoare. Termenul poate fi prelungit pentru motive justificate cu acordul conducătorului organului de inspecție fiscală.

Art. 131. - Rezultatul inspecției fiscale (1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere factual și legal și consecințele lor fiscale, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul inspecției fiscale, pentru care sunt aplicabile prevederile [art. 132](#). Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

24/12/2020 - [alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde constatările în legătură cu toate perioadele și toate obligațiile fiscale înscrise în Avizul de inspecție fiscală, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la [art. 130 alin. \(5\)](#), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere

exprimat de contribuabil/plătitor.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(3) La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la fața locului și alte asemenea acte.

(4) Pentru fiecare perioadă și obligație fiscală ce au făcut obiectul constatărilor, raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:".

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

(5) Deciziile prevăzute la [alin. \(4\)](#) se emit în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale.

(6) Deciziile prevăzute la [alin. \(4\)](#) se comunică contribuabilului/plătitorului în condițiile [art. 47](#).

Art. 132. - Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.

(2) În situațiile prevăzute la [alin. \(1\)](#) organul de inspecție fiscală are obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție fiscală și de către contribuabilul/plătitorul supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului/plătitorului. În cazul în care cel supus inspecției fiscale refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală consemnează despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului.

(3) Procesul-verbal întocmit potrivit [alin. \(2\)](#) reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

(4) După sesizarea organelor de urmărire penală, inspecția fiscală încetează numai pentru obligațiile și perioadele fiscale care au făcut obiectul sesizării potrivit [alin. \(1\)](#).

03/09/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 31/2022](#).

(5) Dacă, după sesizarea organelor de urmărire penală, procurorul, prin ordonanță, dispune clasarea ori renunțarea la urmărirea penală sau dacă, după trimiterea în judecată, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția. În acest caz, se transmite un nou aviz de inspecție fiscală.

03/09/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 31/2022](#).

Art. 133. - Decizia de impunere provizorie

(1) Pe perioada desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală emite decizii de impunere provizorii pentru obligațiile fiscale principale suplimentare aferente unei perioade și unui tip de obligație verificată. În acest caz, prin excepție de la prevederile [art. 131](#), nu se întocmește raport de inspecție fiscală. În acest scop, organul fiscal informează în cel mult 5 zile lucrătoare, contribuabilul/plătitorul cu privire la finalizarea unei perioade fiscale și a unui tip de obligație fiscală verificată.

(1¹) În cazul în care contribuabilul/plătitorul nu a fost informat cu privire la finalizarea verificării unei perioade fiscale și a unui tip de obligație fiscală potrivit [alin. \(1\)](#), acesta poate solicita emiterea deciziei de impunere provizorie după împlinirea a jumătate din durata legală de efectuare a inspecției fiscale, prevăzută la [art. 126](#)

alin. (1).

29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [188/2022](#).

(2) La cererea contribuabilului/plătitorului, decizia de impunere provizorie se emite și se comunică în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data solicitării, în cazul marilor contribuabili, sau în termen de cel mult 5 zile lucrătoare pentru ceilalți contribuabili/plătitori, în scopul stingerii obligațiilor fiscale suplimentare.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(3) Obligațiile fiscale stabilite prin decizii de impunere provizorii se includ în deciziile întocmite în condițiile [art. 131](#) și se contestă împreună cu acestea. Sumele stabilite prin decizie de impunere provizorie se regularizează în decizia de impunere emisă potrivit [art. 131](#).

(4) Decizia de impunere provizorie reprezintă titlu de creanță care devine titlu executoriu la data la care se împlinește termenul de plată prevăzut la [art. 156 alin. \(1\)](#).

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(5) În situația în care decizia de impunere provizorie nu se emite și nu se comunică în termenul prevăzut la alin. (2), contribuabilul/plătitorul nu datorează dobânzi și penalități de nedeclarare începând din ziua următoare împlinirii termenului de emitere și comunicare și până la data la care decizia a fost comunicată contribuabilului/plătitorului.

29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [188/2022](#).

CAPITOLUL II

Controlul inopinat

Art. 134. - Obiectul controlului inopinat

(1) Organul fiscal poate efectua un control fără înștiințarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului, denumit în continuare control inopinat.

(2) Controlul inopinat constă în:

- a) verificarea faptică și documentară, în principal, ca urmare a unor informații cu privire la existența unor fapte de încălcare a legislației fiscale;
- b) verificarea documentelor și operațiunilor impozabile ale unui contribuabil/plătitor, în corelație cu cele deținute de persoana sau entitatea supusă unui control fiscal, denumită control încrucișat;
- c) verificarea unor elemente ale bazei de impozitare sau cu privire la situația fiscală faptică, precum și constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific.

(3) Durata efectuării controlului inopinat este stabilită de conducătorul organului de control, în funcție de obiectivele controlului, și nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(4) Pentru aceleași operațiuni și obligațiile fiscale aferente acestora nu se poate derula concomitent și un control inopinat cu o inspecție fiscală derulată la același contribuabil, cu excepția situației în care în alte proceduri sunt necesare constatări în legătură cu operațiuni și obligații fiscale supuse unei inspecții fiscale în derulare, caz în care echipa de inspecție fiscală este competentă să efectueze și un control inopinat. În acest caz se încheie proces-verbal potrivit [art. 135 alin. \(3\)](#), iar durata controlului inopinat nu intră în calculul duratei inspecției fiscale.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

Art. 135. - Reguli privind desfășurarea controlului inopinat

(1) La începerea controlului inopinat, organul de control este obligat să prezinte contribuabilului/plătitorului legitimația de control și ordinul de serviciu.

(1¹) Controlul inopinat se efectuează de către organele de inspecție fiscală și organele fiscale competente să

exercite verificarea situației fiscale personale, potrivit art. 138 alin. (3).

29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [188/2022](#).

(2) Efectuarea controlului inopinat trebuie consemnată în registrul unic de control, potrivit legii.

(3) La finalizarea controlului inopinat se încheie proces-verbal, care constituie mijloc de probă în sensul art. 55. Un exemplar al procesului-verbal se comunică contribuabilului/plătitorului.

(4) Contribuabilul/Plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(5) Prevederile art. 113 alin. (2) lit. a), b), e), f), g), h), j), k) și l), art. 118 alin. (8), art. 120, 124, 125 și 132 sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul controlului inopinat.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

CAPITOLUL III

Controlul antifraudă

Art. 136. - Competența, obiectul și regulile de efectuare a controlului antifraudă [12/02/2020](#) - Art. 136. - a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [24/2020](#)

29/12/2022 - Art. 136. - a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(1) Controlul antifraudă se efectuează de către funcționarii publici din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală pe întreg teritoriul țării, în baza analizei de risc. Aceștia sunt denumiți, în sensul prezentului capitol, organe de control antifraudă fiscală.

(2) Controlul antifraudă are ca obiect prevenirea și combaterea fraudei și evaziunii fiscale. Organele de control antifraudă fiscală exercită activități de control operativ, fără informarea prealabilă a contribuabilului/plătitorului cu privire la efectuarea controlului.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), organele de control antifraudă fiscală pot efectua controlul antifraudă fără existența unei analize de risc în următoarele cazuri:

a) atunci când, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, constată încălcări ale legislației fiscale care impun o intervenție imediată;

b) în mod excepțional, în vederea efectuării unor acțiuni de control cu caracter specific, în scopul prevenirii și combaterii fraudei și/sau evaziunii fiscale.

(4) Contribuabilul/Plătitorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită pentru efectuarea controlului antifraudă.

Art. 137. - Reguli privind controlul antifraudă [29/12/2022](#) - Art. 137. - a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [188/2022](#)

(1) În exercitarea atribuțiilor ce le revin, organele de control antifraudă fiscală au drepturile prevăzute la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, cu modificările ulterioare.

(2) La începerea controlului antifraudă, organele de control antifraudă fiscală sunt obligate să se legitimeze în condițiile legii.

[12/02/2020](#) - alineatul a fost [modificat](#) anterior prin Ordonanță de urgență [24/2020](#)

(3) Ori de câte ori controlul antifraudă se efectuează în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului, controlul se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

(4) Pe durata controlului antifraudă, contribuabilul/plătitorul are următoarele drepturi:

a) de a solicita legitimarea organelor de control antifraudă fiscală care efectuează acțiunea de control

antifraudă;

b) de a beneficia de asistență de specialitate;

c) de a fi informat pe parcursul desfășurării controlului antifraudă asupra constatărilor efectuate;

d) ca activitatea sa să fie cât mai puțin afectată pe timpul desfășurării controlului antifraudă;

e) de a primi dovada scrisă în cazul reținerii unor documente ca urmare a activității de control antifraudă.

(5) Persoanele prevăzute la [art. 66 și 67](#) au dreptul de a refuza, după caz, furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri, în condițiile legii.

Art. 137¹. - **Rezultatele controlului antifraudă** 24/12/2020 - Art. 137¹ . - a fost introdus prin [Lege 295/2020](#). (1)

La

finalizarea controlului antifraudă se încheie proces-verbal de control, în condițiile legii. Un exemplar al procesului-verbal de control se comunică contribuabilului/plătitorului.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(2) Procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) constituie mijloc de probă în sensul prevederilor [art. 55](#), inclusiv în situația în care în conținutul său sunt prezentate consecințele fiscale ale neregulilor constatate.

(3) Contribuabilul/Plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(4) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului exprimat potrivit [alin. \(3\)](#) se analizează la nivelul Direcției generale antifraudă fiscală.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 31/2022](#).

(5) În măsura în care din analiza prevăzută la [alin. \(4\)](#) reiese că este necesară refacerea controlului și/sau a procesului-verbal/actului de control, după caz, conducătorul structurii dispune măsurile necesare conform celor constatate.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 31/2022](#).

(6) Punctul de vedere al contribuabilului/plătitorului, împreună cu analiza menționată la [alin. \(4\)](#), va fi avut în vedere de către organele competente.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 31/2022](#).

CAPITOLUL IV

Verificarea situației fiscale personale de către organul fiscal central

Art. 138. - **Obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice** 03/09/2017 - Art. 138. - a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(1) Organul fiscal central are dreptul de a efectua o verificare fiscală a ansamblului situației fiscale personale a persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit.

(2) Pentru verificarea situației fiscale personale a persoanei fizice, se efectuează următoarele activități preliminare:

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

a) analiza de risc de către structura de la nivelul aparatului central al ANAF în vederea stabilirii riscului aferent persoanelor fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile. Riscul aferent unei persoane fizice de neconformare la declararea veniturilor impozabile reprezintă diferența semnificativă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc și veniturile declarate de persoana fizică și/sau de plătitori pentru aceeași perioadă impozabilă. Diferența este semnificativă dacă între veniturile estimate în cadrul analizei de risc și veniturile declarate de persoana fizică și/sau de plătitori este o diferență mai mare de 10% din veniturile declarate, dar nu mai puțin de 50.000 lei;

b) notificarea, în scris, a persoanelor fizice identificate cu risc fiscal potrivit lit. a), înainte de selectarea pentru verificarea situației fiscale personale, că au posibilitatea de a reanaliza situația fiscală personală, inclusiv de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale în termenul prevăzut la art. 140¹ alin. (2);

c) selectarea persoanelor fizice ce urmează a fi supuse verificării situației fiscale personale efectuate la nivelul aparatului central al ANAF, în funcție de nivelul riscului stabilit. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(3) Competența de exercitare a verificării situației fiscale personale și a activităților preliminare acesteia se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F. . Aparatul central al A.N.A.F. are competență în efectuarea verificării persoanelor fizice, potrivit prezentului capitol, pe întregul teritoriu al țării.

(4) Prin situație fiscală personală se înțelege totalitatea drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată.

(5) Înaintea desfășurării verificării situației fiscale personale, organul fiscal central are obligația să înștiințeze, în scris, persoana fizică supusă verificării în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de verificare.

(6) Organul fiscal central solicită persoanei fizice prezentarea, în termen de cel mult 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, sub sancțiunea decăderii, de documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală. Termenul se poate prelungi cu 30 de zile, o singură dată, la solicitarea justificată a persoanei fizice, cu acordul organului fiscal central.

(7) Persoana supusă verificării are obligația de a depune în termenul prevăzut la alin. (6) o declarație de patrimoniu și de venituri la solicitarea organului fiscal central. Solicitarea se face prin avizul de verificare.

(8) Elementele de patrimoniu și de venituri ce trebuie declarate de persoana fizică supusă verificării, precum și modelul declarației se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(9) Cu ocazia verificării situației fiscale personale, organul fiscal central stabilește veniturile obținute de persoana fizică în cursul perioadei verificate. În acest scop organul fiscal central utilizează metode indirecte de stabilire a veniturilor, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(10) În cazul în care persoana fizică supusă verificării nu îndeplinește obligațiile prevăzute la alin. (6) și (7) verificarea situației fiscale personale se face pe baza informațiilor și documentelor deținute sau obținute de organul fiscal central în condițiile prezentului cod.

(11) Organul fiscal central apreciază asupra metodei indirecte folosite și a întinderii acesteia, în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(12) Ori de câte ori, pe parcursul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central apreciază că sunt necesare noi documente sau informații relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condițiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal central stabilește un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

(13) Pe parcursul derulării verificării situației fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicații pentru stabilirea situației fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicațiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părți. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

(14) La începerea verificării situației fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi, în condițiile prezentului cod, persoane care să dea informații.

(15) Dacă informațiile persoanei fizice verificate sau cele ale persoanei numite de aceasta sunt insuficiente, atunci organul fiscal central se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații, în condițiile

prezentului cod.

(16) Persoana fizică verificată trebuie informată pe parcursul desfășurării verificării situației fiscale personale asupra constatărilor rezultate din verificare.

(17) Verificarea situației fiscale personale se efectuează o singură dată pentru impozitul pe venit și pentru fiecare perioadă impozabilă.

(18) În situația în care persoana fizică verificată este persoană cu handicap auditiv sau cu surdocecitate, comunicarea dintre aceasta și organul fiscal se realizează prin intermediul unui interpret în limbaj mimico-gestual.

Art. 139. - Drepturile și obligațiile organului fiscal central

În scopul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central poate proceda la:

- a)** solicitarea, în condițiile legii, de informații de la autorități și instituții publice;
- b)** analiza tuturor informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă referitoare la situația fiscală a persoanei fizice verificate;
- c)** confruntarea informațiilor obținute prin administrarea mijloacelor de probă cu cele din declarațiile fiscale depuse, conform legii, de persoana fizică verificată sau, după caz, de plătitorii de venit ori terțe persoane;
- d)** solicitarea, în condițiile legii, de informații, clarificări, explicații, documente și alte asemenea mijloace de probă de la persoana fizică verificată și/sau de la persoane cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice;
- e)** discutarea constatărilor organului fiscal central cu persoana fizică verificată și/sau cu împuterniciții acesteia;
- f)** stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare, ajustată pe fiecare categorie de venit, a creanței fiscale principale, precum și a creanțelor fiscale accesorii aferente creanței fiscale principale;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

g) dispunerea măsurilor asigurătorii, în condițiile legii.

Art. 140. - Perioada, locul și durata desfășurării verificării situației fiscale personale

(1) Perioada pentru care se determină starea de fapt fiscală a persoanei fizice verificate este perioada impozabilă definită de Codul fiscal.

(2) Verificarea situației fiscale personale se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale.

(3) Verificarea situației fiscale personale se desfășoară de regulă la sediul organului fiscal central. La cererea justificată a persoanei fizice supuse verificării, verificarea situației fiscale personale se poate desfășura și la:

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

- a)** domiciliul său, dacă persoana verificată este în imposibilitate fizică de a se deplasa;
 - b)** domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică, potrivit art. 124 alin. (3), dacă domiciliul acestei persoane reprezintă și sediul său profesional.
- (4)** Solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență se depune la organul fiscal înainte de data începerii verificării fiscale înscrisă în avizul de verificare. Cererea se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.
- (5)** Pentru efectuarea verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică trebuie ca spațiul pus la dispoziția organului fiscal central să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor. Prin spațiu adecvat desfășurării verificărilor se înțelege asigurarea unui spațiu, în limita posibilității persoanei fizice, care să permită desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

(5¹) Prin solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență, se vor prezenta motivele argumentate și justificate cu documente/alte mijloace de probă pentru care se solicită schimbarea locului de desfășurare a verificării situației

fiscale personale.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(6) Durata efectuării verificării situației fiscale personale este stabilită de organul fiscal central și nu poate fi mai mare de 270 de zile calculate de la data începerii verificării fiscale.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

(6¹) Data începerii verificării situației fiscale personale se înscrie într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal se semnează de către organul fiscal competent și persoana fizică supusă verificării și se înregistrează la registratura organului fiscal.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(7) Perioadele prevăzute de lege sau stabilite de organul fiscal central pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate nu sunt incluse în calculul duratei verificării fiscale.

Art. 140¹. - **Notificarea de conformare emisă de organul fiscal central în cazul verificării situației fiscale personale** 29/12/2022 - Art. 140¹ . - a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#).

(1) Pentru persoanele fizice identificate cu risc fiscal potrivit art. 138 alin. (2) **lit. a)**, organul competent cu efectuarea verificării situației fiscale personale transmite acestora, în scris, o notificare de conformare cu privire la riscurile fiscale identificate, în scopul reanalizării de către acestea a situației fiscale și, după caz, de a depune sau de a corecta declarațiile fiscale.

(2) Prin notificare se comunică persoanei fizice că în termen de 30 de zile de la data comunicării notificării are posibilitatea depunerii sau corectării declarației fiscale. Până la expirarea acestui termen, organul fiscal central prevăzut la art. 138 alin. (2) **lit. c)** nu întreprinde nicio acțiune în vederea selectării pentru verificarea situației fiscale personale.

(3) Depunerea sau corectarea declarației fiscale de către persoana fizică nu împiedică selectarea pentru verificarea situației fiscale personale, însă numai după împlinirea termenului prevăzut la alin. (2).

(4) După împlinirea termenului prevăzut la **alin. (2)** persoanele fizice cu risc fiscal ridicat care nu au remediat riscurile fiscale pentru care au fost notificate sunt supuse obligatoriu unei verificări a situației fiscale personale sau unei verificări documentare.

(5) Modelul notificării de conformare, periodicitatea emiterii notificărilor, precum și procedura de notificare se aprobă prin ordin al președintelui ANAF.

Art. 141. - Avizul de verificare

(1) Avizul de verificare prevăzut la art. 138 **alin. (5)** cuprinde:

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 30/2017](#)

a) temeiul juridic al verificării;

b) data de începere a verificării;

c) perioada ce urmează a fi supusă verificării;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a verificării. Amânarea se poate solicita o singură dată, pentru motive justificate;

e) solicitarea de informații și înscrisuri pentru verificare, cu mențiunea că înscrisurile într-o limbă străină trebuie însoțite de traducerea în limba română, certificată de traducători autorizați de Ministerul Justiției, potrivit [art. 8](#);

29/12/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#)

f) solicitarea de depunere a declarației de patrimoniu și de venituri.

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 30/2017](#).

(2) Cererea de amânare prevăzută la alin. (1) **lit. d)** se soluționează în termen de cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia. În situația în care organul fiscal central a aprobat amânarea datei de începere a verificării fiscale, comunică persoanei fizice data la care a fost reprogramată acțiunea de verificare fiscală.

(3) Prin avizul de verificare, persoana fizică este înștiințată că are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

Art. 142. - Suspendarea verificării

(1) Verificarea situației fiscale personale poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiții și numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea verificării:

a) pentru efectuarea unei expertize potrivit prezentului cod;

b) pentru efectuarea de cercetări în vederea identificării unor persoane sau în vederea stabilirii realității unor tranzacții;

c) la solicitarea scrisă a persoanei fizice ca urmare a apariției unei situații obiective, confirmată de organul fiscal central desemnat pentru efectuarea verificării, care conduce la imposibilitatea continuării verificării. Pe parcursul unei verificări, persoana fizică poate solicita suspendarea acesteia doar o singură dată;

d) pentru solicitarea unor informații suplimentare de la terțe persoane sau de la autoritățile fiscale similare din alte state;

e) la propunerea structurii care coordonează activitatea de verificare fiscală a persoanelor fizice, pentru valorificarea unor informații rezultate din alte verificări, primite de la alte autorități sau instituții publice ori de la terți.

(2) Data de la care se suspendă acțiunea de verificare este comunicată persoanei fizice prin decizie de suspendare.

(3) După încetarea condițiilor care au generat suspendarea, verificarea situației fiscale personale este reluată, data acesteia fiind comunicată în scris persoanei fizice.

Art. 143. - Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate

Persoana fizică verificată are dreptul să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale, în condițiile legii. Aceasta are dreptul să dea informații, să prezinte înscrisuri relevante pentru verificarea fiscală, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

Art. 144. - Reverificarea 03/09/2017 - Art. 144. - a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#) Prin excepție de la prevederile art. 138 alin. (17), conducătorul organului fiscal central competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă de la data încheierii verificării fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție apar date suplimentare necunoscute organului fiscal la data efectuării verificării.

Art. 145. - Raportul de verificare

(1) Rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere faptic și legal, cu excepția cazurilor în care se fac constatări în legătură cu săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare care fac obiectul verificării situației fiscale personale, pentru care sunt aplicabile prevederile [art. 132](#). Procedura de aplicare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor și orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal central, sub semnătură.

(3) La finalizarea verificării situației fiscale personale, organul fiscal central prezintă persoanei fizice constatările și consecințele lor fiscale, acordându-i acesteia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit [art. 9](#), cu excepția cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nicio modificare în urma verificării sau a cazului în care persoana fizică renunță la acest drept și notifică, în scris, acest fapt organului fiscal. Dispozițiile art. 138 alin. (18) sunt aplicabile în mod corespunzător. Perioada necesară pentru îndeplinirea audierii în condițiile art. 9 alin. (3) lit. b) nu se include în calculul duratei verificării situației fiscale personale.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

- (4) Data, ora și locul prezentării concluziilor se comunică, în scris, persoanei fizice, în timp util.
- (5) Persoana fizică are dreptul să prezinte, în scris, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prezentării concluziilor, punctul de vedere cu privire la constatările verificării situației fiscale personale, punct de vedere ce se anexează la raportul de verificare și asupra căruia organul fiscal central se pronunță în cuprinsul raportului.

Art. 146. - Decizia de impunere

- (1) Raportul prevăzut la [art. 145](#) stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare.
- (2) Decizia de impunere sau de încetare a procedurii de verificare se comunică persoanei fizice verificate.
- (3) În cazul în care se constată că declarațiile fiscale, documentele și informațiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiași proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organul fiscal central stabilește baza de impozitare ajustată pentru impozitul pe venit și emite decizia de impunere.

Art. 147. - Alte norme aplicabile

Dispozițiile prezentului capitol se completează cu dispozițiile capitolului I în măsura în care nu contravin regulilor speciale privind verificarea situației fiscale personale.

CAPITOLUL V

Verificarea documentară

Art. 148. - Sfera și obiectul verificării documentare (1) Pentru stabilirea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului, organul fiscal poate proceda la o verificare documentară.

(2) Verificarea documentară constă în efectuarea unei analize de coerență a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului, pe baza documentelor existente la dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului, precum și pe baza oricăror informații și documente transmise de terți sau deținute de organul fiscal, care au relevanță pentru determinarea situației fiscale.

(3) Verificarea documentară se efectuează de către organele de inspecție fiscală, organele de control antifraudă fiscală și organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale potrivit art. 138 alin. (3).

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 11/2022](#).

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(4) Prevederile art. 138 alin. (2) lit. a) și c) și dispozițiile legale prevăzute în ordinul președintelui ANAF emis în temeiul art. 138 alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul verificării documentare.

03/02/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 11/2022](#).

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(5) Organele de control antifraudă fiscală au competență în efectuarea verificării documentare pe întreg teritoriul țării.

29/12/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#).

Art. 148¹. - Reguli privind verificarea documentară 29/12/2022 - Art. 148¹ . - a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#).

(1) Verificarea documentară se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Stabilirea perioadelor care sunt supuse verificării documentare se efectuează de organul fiscal competent în funcție de riscul fiscal identificat. Pot fi supuse verificării documentare perioade determinate din cadrul uneia sau al mai multor perioade impozabile.

(3) Operațiunile și documentele ce sunt supuse verificării documentare se selectează de organul fiscal competent a efectua controlul. Pot face obiectul verificării documentare una sau mai multe operațiuni realizate într-o perioadă determinată, după caz.

(4) În cadrul verificării documentare efectuate de către organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale se utilizează metodele indirecte de stabilire a veniturilor, prevăzute la art. 138 alin. (9).

(5) În cadrul verificării documentare, comunicările între organul de control și contribuabil/plătitor se pot realiza în condițiile art. 79.

Art. 149. - Rezultatul verificării documentare (1) În situația în care, ca urmare a verificării documentare, organul fiscal constată diferențe față de creanțele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile și/sau informațiile în legătură cu acestea declarate de contribuabil/plătitor, acesta înștiințează contribuabilul/plătitorul despre constatările efectuate. Odată cu înștiințarea, organul fiscal solicită documentele și explicațiile scrise pe care contribuabilul/plătitorul trebuie să le prezinte în vederea clarificării situației fiscale.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(2) În cazul în care documentele solicitate potrivit alin. (1) nu au fost prezentate de contribuabil/plătitor în termen de 30 de zile de la comunicarea înștiințării sau documentele prezentate confirmă diferențele identificate de organul fiscal și/sau sunt incorecte sau incomplete, organul fiscal stabilește diferențele de creanțe fiscale datorate prin emiterea unei decizii de impunere sau dispune măsurile necesare respectării prevederilor legale, după caz. La solicitarea contribuabilului/plătitorului, pentru motive temeinic justificate, organul fiscal poate aproba prelungirea termenului pentru prezentarea documentelor.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(3) Decizia de impunere prevăzută la alin. (2) este o decizie sub rezerva verificării ulterioare.

(4) Decizia de impunere emisă în condițiile prezentului articol fără audierea contribuabilului/plătitorului este nulă, cu excepția cazului în care contribuabilul/plătitorul notifică organul fiscal, în scris, că renunță la audiere.

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(5) Audierea contribuabilului/plătitorului se efectuează potrivit art. 9 alin. (1) și (3) - (5). Persoana are dreptul să își prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucrătoare de la data audierii. Termenul poate fi prelungit cu cel mult 5 zile lucrătoare, pentru motive justificate, cu acordul conducătorului organului de control fiscal.

29/12/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022](#).

(6) Decizia prevăzută la alin. (2) se emite în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data audierii contribuabilului/plătitorului și se comunică în condițiile art. 47.

29/12/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță de urgență 188/2022](#).

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central

Art. 150. - Regimul actelor de sesizare a organelor de urmărire penală

(1) Procesele-verbale care stau la baza sesizării organelor de urmărire penală prin care organele fiscale constată situații de fapt ce ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracțiuni, precum și procesele-verbale încheiate la solicitarea organelor de urmărire penală, prin care se evaluează prejudiciul nu sunt acte administrativ fiscale în sensul prezentului cod.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(2) Pe baza proceselor-verbale prevăzute la alin. (1), organul fiscal organizează evidența fiscală a sumelor

reprezentând prejudiciul înscrise în aceste procese-verbale, distinct de evidența creanțelor fiscale.

(3) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană interesată poate să plătească sumele înscrise în procesele-verbale prevăzute la [alin. \(1\)](#) sau, după caz, pretențiile organului fiscal înscrise în documentele prin care s-a constituit parte civilă în procesul penal.

(4) Ori de câte ori, prin actele emise de organele judiciare, rezultă că persoana care a efectuat plata nu datorează sumele achitate, acestea se restituie. În acest caz, dreptul la restituire se naște la data comunicării actului de către organul judiciar.

(5) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F. și/sau al președintelui Autorității Vamale Române, după caz, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

01/01/2016 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță de urgență 50/2015](#)

Art. 151. - Dispoziții finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central și local

(1) Competențele diferitelor structuri de control din cadrul ANAF se stabilesc prin ordin al președintelui ANAF.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

29/12/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(1¹) Competențele structurii de control din cadrul Autorității Vamale Române se stabilesc prin ordin al președintelui Autorității Vamale Române.

29/12/2022 - alineatul a fost [introdus](#) prin [Ordonanță de urgență 188/2022](#).

(2) Structurile de control din cadrul A.N.A.F. și/sau din cadrul Autorității Vamale Române au obligația de a colabora în scopul efectuării controlului fiscal prevăzut de prezentul titlu, în condițiile stabilite prin ordinul prevăzut la alin. (1).

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

(3) Delimitarea competențelor diferitelor structuri de control din cadrul organului fiscal local se realizează prin hotărâre a autorității deliberative.

(4) Controlul fiscal efectuat de organul fiscal central sau local poate consta și în acțiuni de prevenire și conformare.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus](#) prin [Ordonanță 30/2017](#).

TITLUL VII

Colectarea creanțelor fiscale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 152. - Colectarea creanțelor fiscale

(1) În sensul prezentului titlu, colectarea creanțelor fiscale reprezintă totalitatea activităților care au ca scop stingerea creanțelor fiscale.

(2) Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță fiscală sau al unui titlu executoriu, după caz.

Art. 153. - Evidența creanțelor fiscale

(1) În scopul exercitării activității de colectare a creanțelor fiscale, organul fiscal organizează, pentru fiecare contribuabil/plătitor, evidența creanțelor fiscale și modul de stingere a acestora. Evidența se organizează pe baza titlurilor de creanță fiscală și a actelor referitoare la stingerea creanțelor fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are acces la informațiile din evidența creanțelor fiscale, la cererea acestuia, adresată organului fiscal competent.

(3) Accesul la evidența creanțelor fiscale se efectuează potrivit procedurii și condițiilor aprobate, astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal central;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

01/03/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 11/2022](#)

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal local.

01/01/2016 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

Art. 154. - Scadența creanțelor fiscale

(1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de [Codul fiscal](#) sau de alte legi care le reglementează.

(2) În cazul în care legea nu prevede scadența, aceasta se stabilește astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

01/01/2016 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(3) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central stabilite pe baza declarațiilor de impunere, care se plătesc în contul unic și care au scadența diferită de data de 25, aceasta se înlocuiește cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

Art. 155. - Prevederi speciale privind scadența și declararea creanțelor fiscale

(1) Persoanele juridice care, în cursul unei perioade fiscale, se dizolvă cu lichidare potrivit legii, au obligația să depună declarațiile fiscale și să plătească obligațiile fiscale aferente până la data depunerii bilanțului în condițiile legii.

(2) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central pentru care, potrivit [Codului fiscal](#) sau altor legi care le reglementează, scadența și/sau termenul de declarare se împlinesc la 25 decembrie, sunt scadente și/sau se declară până la data de 21 decembrie. În situația în care data de 21 decembrie, este zi nelucrătoare, creanțele fiscale sunt scadente și/sau se declară până în ultima zi lucrătoare anterioară datei de 21 decembrie.

(3) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central prin decizii de plăți anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de [Codul fiscal](#), în cazul contribuabililor care nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent întrucât nu au realizat venituri sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de plăți anticipate.

(4) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie de impunere emisă în baza unei declarații de impunere în sensul art. 1 pct. 18 [lit. c](#)), comunicată după expirarea termenelor de plată prevăzute de [Codul fiscal](#) sau alte legi speciale care reglementează respectivele obligații fiscale, sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de impunere, cu condiția depunerii de către contribuabil/plătitor a declarațiilor fiscale în termenul prevăzut de lege.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

Art. 156. - Termenele de plată

(1) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1-15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a

lunii următoare, inclusiv;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16-31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv.

(2) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător și în următoarele cazuri:

a) al deciziei de atragere a răspunderii solidare, emisă potrivit [art. 26](#);

b) al deciziei emise potrivit [art. 100](#) în cazul în care legea nu prevede un alt termen de plată;

c) al deciziei de impunere emise de organul fiscal, potrivit legii, pe baza declarației rectificative depuse de contribuabil.

d) al deciziei de impunere emisă de organul fiscal potrivit [art. 107](#), pentru obligațiile fiscale a căror scadență era împlinită la data comunicării deciziei.

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 30/2017](#).

(3) Pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă eșalonarea.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor prin declarații fiscale rectificative, termenul de plată al diferențelor este data depunerii declarației rectificative la organul fiscal.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 30/2017](#).

Art. 157. - Obligații fiscale restante

(1) Prin obligații fiscale restante se înțelege:

a) obligații fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;

b) diferențele de obligații fiscale principale și accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut la [art. 156 alin. \(1\)](#).

(2) Nu sunt considerate obligații fiscale restante:

a) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit legii, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în actul de acordare a înlesnirii sau se află în termenul de plată prevăzut la [art. 194 alin. \(1\) lit. d\)](#), precum și celelalte obligații fiscale, care sunt condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la [art. 194 alin. \(1\)](#);

03/09/2017 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 30/2017](#)

a¹) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit capitolului IV¹, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eșalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la [art. 209⁴ alin. \(1\) lit. d\)](#), precum și celelalte obligații fiscale, care sunt condiții de menținere a valabilității înlesnirilor la plată, dacă pentru acestea nu s-au împlinit termenele suplimentare astfel cum sunt prevăzute la [art. 209⁴ alin. \(1\)](#);

01/10/2021 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 11/2021](#).

b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare;

b¹) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii, care sunt garantate potrivit [art. 210-211](#) sau [art. 235](#);

20/01/2019 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

c) obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat și confirmat în condițiile legii;

03/09/2021 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 11/2021](#)

d) obligațiile fiscale care nu se sting potrivit [art. 266 alin. \(9\)](#);

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 30/2017.

e) creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate potrivit art. 253, în limita diferenței de preț ce a fost aprobată la plata în rate.

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 30/2017.

(3) Nu se consideră că un contribuabil înregistrează obligații fiscale restante în situația în care suma obligațiilor fiscale datorate de contribuabil/plătitor este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit pentru care există cerere în curs de soluționare și cu sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul le are de încasat de la autoritățile contractante. În cazul emiterii certificatului de atestare fiscală se face mențiune în acest sens.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

20/01/2019 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 25/2018 aprobat(ă) prin Lege 30/2019 la data 20/01/2019

Art. 158. - Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal central (1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal central competent la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și din oficiu sau la solicitarea altor autorități publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea oricărei persoane care deține titluri de participare la o societate.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal central competent și cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii și nestinse până la data eliberării acestuia, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal central în vederea recuperării.

(3) În certificatul de atestare fiscală se înscriu orice alte mențiuni cu privire la situația fiscală a contribuabilului/plătitorului, prevăzute prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscală sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/plătitorul solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare. Înscirerea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică faptul că sumele sunt certe, lichide și exigibile.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(5) Certificatul de atestare fiscală se emite în maximum 3 zile lucrătoare de la data depunerii cererii și poate fi utilizat de persoana interesată, pe o perioadă de până la 30 de zile de la data eliberării. În cazul certificatului de atestare fiscală eliberat pentru persoanele fizice care nu desfășoară activități economice în mod independent sau nu exercită profesii libere, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data eliberării. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil/plătitor, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), în situația contribuabilului/plătitorului supus unei inspecții fiscale și care solicită eliberarea unui certificat de atestare fiscală în scopul radierii din registrele în care a fost înregistrat, certificatul de atestare fiscală se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impozitare, după caz.

Art. 159. - Certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal local (1) Certificatul de atestare fiscală se emite de organul fiscal local, la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și la solicitarea autorităților publice în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea notarului public, conform delegării date de către contribuabil.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal local și cuprinde obligațiile fiscale restante și, după caz, obligațiile fiscale scadente până în prima zi a lunii următoare depunerii cererii, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal local în vederea recuperării.

(3) Certificatul de atestare fiscală se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data solicitării și este valabil 30 de zile de la data emiterii.

(4) Certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului articol poate fi prezentat în original sau în copie legalizată oricărui solicitant.

(5) Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrăinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează, potrivit [alin. \(2\)](#). Pentru bunul ce se înstrăinează, proprietarul bunului trebuie să achite impozitul datorat pentru anul în care se înstrăinează bunul, cu excepția cazului în care pentru bunul ce se înstrăinează impozitul se datorează de altă persoană decât proprietarul.

(5¹) Prin excepție de la dispozițiile [alin. \(5\)](#), proprietarii bunurilor care înstrăinează mijloace de transport nu trebuie să prezinte certificatul de atestare fiscală în cazul în care pentru înstrăinare utilizează formularul de contract de înstrăinare- dobândire a unui mijloc de transport aprobat prin ordin al ministrului potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

(6) Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor [alin. \(5\)](#), sunt nule de drept.

(7) Prevederile [alin. \(5\)](#) și (6) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.

Art. 160. - Solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul

(1) Orice persoană fizică sau juridică, alta decât cea prevăzută la art. 69 [alin. \(4\)](#), poate solicita organelor fiscale certificatul de atestare fiscală sau documente care să ateste situația fiscală a unui contribuabil numai cu consimțământul expres și neechivoc al contribuabilului în cauză.

[24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(2) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), ori de câte ori se dezbate succesiunea unei persoane fizice decedate, notarul public are obligația de a solicita organului fiscal central și organului fiscal local, certificatul de atestare fiscală pentru persoana fizică pentru care se dezbate succesiunea.

(3) Certificatul de atestare fiscală prevăzut la [alin. \(2\)](#) nu se solicită în următoarele situații:

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

a) în cazul contribuabililor care la data decesului nu au avut alocat codul numeric personal;

b) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de calitate de moștenitor.

c) în cazul în care se solicită eliberarea de către notarul public a unui certificat de moștenitor exclusiv pentru locul de veci.

[29/06/2018 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 30/2017. aprobat\(ă\) prin Lege 150/2018 la data 29/06/2018](#)

(4) Dispozițiile [alin. \(3\)](#) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care procedura succesorală se soluționează de către instanța de judecată.

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(5) După finalizarea procedurii succesorală în care în masa succesorală sunt cuprinse obligații fiscale restante și alte creanțe bugetare, notarul public transmite prin mijloace electronice de comunicare organului fiscal central competent, precum și organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află sediul biroului notarial, în termen de 30 de zile de la încheierea acesteia, o copie a certificatului de moștenitor.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), în cazul în care în masa succesorală, pe lângă obligațiile fiscale restante și alte creanțe bugetare, se află și bunuri imobile intabulate, obligația comunicării copiei certificatului de moștenitor împreună cu încheierea de intabulare a acestuia revine Biroului de cadastru și publicitate imobiliară care a dispus înscrierea bunului în cartea funciară. În acest caz, comunicarea se face prin mijloace electronice de comunicare către organul fiscal central competent și organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile imobile.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(7) După înscrierea în cartea funciară a actului autentic notarial, a hotărârii judecătorești sau, după caz, a actului de adjudecare prin care se transferă dreptul de proprietate asupra unui bun imobil, Biroul de cadastru și publicitate imobiliară comunică organului fiscal local de la locul situației bunului imobil o copie a încheierii de intabulare la care se atașează și copia actului de înstrăinare a bunului imobil.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(8) Solicitarea și eliberarea certificatului de atestare fiscală potrivit alin. (2) sau art. 159 alin. (1), precum și transmiterea documentelor prevăzute la alin. (5) - (7) se fac prin mijloace electronice de comunicare conform unor proceduri care se aprobă, astfel:

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu avizul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal central, și respectiv, comunicările făcute către acesta;

b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, pentru solicitările ce se depun la organul fiscal local și, respectiv, comunicările făcute către acesta.

(9) Organele fiscale centrale și locale primesc informații, prin mijloace electronice de comunicare, din registrele naționale notariale conform procedurilor aprobate potrivit alin. (8).

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

Art. 161. - Plata obligațiilor fiscale în cazuri speciale

Orice persoană poate efectua, pentru sine sau pentru altă persoană, plata unor obligații fiscale pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale sau termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită ori obligațiile fiscale erau datorate de o persoană juridică care și-a încetat existența. Persoana care efectuează plata trebuie să depună la organul fiscal o declarație pe propria răspundere cu privire la opțiunea efectuării unei asemenea plăți.

Art. 162. - Publicarea listelor debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante

(1) Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.

20/01/2019 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 25/2018 aprobat(ă) prin Lege 30/2019 la data 20/01/2019

(2) Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent

operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până la soluționarea căilor de atac, caz în care organul fiscal face mențiuni cu privire la această situație. Ori de câte ori contribuabilul obține suspendarea executării actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

Art. 162¹. - **Publicarea listelor contribuabililor care nu au obligații restante** 03/09/2022 - Art. 162¹ . - a fost introdus prin Ordonanță 31/2022.

(1) Organul fiscal central, precum și organul fiscal local au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista contribuabililor persoane juridice care au declarat și au achitat la scadență obligațiile fiscale de plată și care nu au obligații restante.

(2) Lista se publică trimestrial până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

CAPITOLUL II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

Art. 163. - **Dispoziții privind efectuarea plății**

(1) Plățile către organul fiscal se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor și al altor instituții autorizate să deruleze operațiuni de plată.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și organul fiscal local, debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate. Tipurile de obligații fiscale supuse acestor prevederi se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local.

01/07/2018 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017 aprobat(ă) prin Lege 150/2018 la data 29/06/2018

(3) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(4) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligațiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuirea în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

a) pentru toate impozitele și contribuțiile sociale cu reținere la sursă;

b) pentru toate celelalte obligații fiscale principale;

c) pentru obligațiile fiscale accesorii aferente obligațiilor prevăzute la lit. a) și b).

(5) În cazul în care suma achitată nu acoperă toate obligațiile fiscale aferente uneia dintre categoriile prevăzute la alin. (4), distribuirea se face, în cadrul categoriei respective, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(6) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic și de stingere a obligațiilor fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(7) Plata obligațiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanță fiscală.

(8)

01/01/2018 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță 30/2017.

(9) Plata obligațiilor fiscale se efectuează de debitor. Plata poate fi efectuată în numele debitorului și de către o altă persoană decât acesta.

(10) Prin excepție de la prevederile [alin. \(3\)](#), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori se află sub incidența legislației privind insolvența, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la [art. 165 alin. \(1\)](#) sau [\(6\)](#), după caz, indiferent de tipul de creanță.

(11) În cazul stingerii prin plată a obligațiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituții publice, în condițiile legii, momentul plății este:

[06/12/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

a) în cazul plăților în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organul fiscal, unitățile Trezoreriei Statului, instituțiile publice beneficiare care colectează sume în condițiile legii sau instituții de credit care au încheiate convenții cu instituțiile publice sau cu Trezoreria Statului în condițiile prevăzute prin acte normative specifice;

b) în cazul plăților în numerar efectuate la terminale și echipamente de plată puse la dispoziția debitorilor de către instituțiile de credit, în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligațiilor fiscale, bugetare sau a altor sume colectate de instituții publice, în contul tranzitoriu deschis conform convențiilor încheiate cu Ministerul Finanțelor Publice, data înscrisă în documentul de plată eliberat de terminalele sau echipamentele respective;

c) în cazul plăților efectuate prin mandat poștal, data poștei, înscrisă pe mandatul poștal. În cazul mandatelor poștale transmise de unitățile poștale în sistem electronic, momentul plății este data poștei astfel cum este aceasta transmisă prin sistemul electronic către Trezoreria Statului, potrivit normelor metodologice aprobate prin ordin comun al ministrului comunicațiilor și pentru societatea informațională și al ministrului finanțelor publice;

d) în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, inclusiv internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanță puse la dispoziția debitorilor de instituțiile de credit, inclusiv tranzacțiile efectuate prin intermediul contului tranzitoriu, data la care băncile debitează contul persoanei care efectuează plata pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițiatoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la [art. 177](#);

e) în cazul plăților efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuată tranzacția, astfel cum este confirmată prin procedura de autorizare a acesteia. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura și tipurile de creanțe fiscale care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(11¹) Efectuarea plății și data plății pot fi dovedite, dacă legea nu prevede altfel, pe baza următoarelor documente:

[06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 84/2016.](#)

a) documentul de plată pe suport hârtie, cum ar fi ordin de plată, chitanță sau mandat poștal, în original sau în copie certificată prin semnătura olografă de către instituția prin care s-a efectuat plata;

b) extrasul de cont, în original, emis de instituția de credit sau de unitatea Trezoreriei Statului sau copia extrasului de cont certificat prin semnătura olografă de către instituția prin care s-a efectuat plata;

c) documentul eliberat de terminalele și echipamentele de plată puse la dispoziția debitorilor de instituțiile de credit în cadrul serviciilor bancare oferite pentru achitarea obligațiilor fiscale în contul tranzitoriu deschis conform convențiilor încheiate cu Ministerul Finanțelor Publice în condițiile legii, semnate de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

d) documentul de plată sau extrasul de cont pe suport hârtie, semnate de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate prin internet banking, home banking, mobile banking sau alte mijloace de plată la distanță, conținând toate informațiile aferente plății efectuate. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

e) documentul de plată editat pe suport hârtie conținând toate informațiile aferente plății efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate online utilizând cardul bancar în cadrul sistemelor de plată aparținând instituțiilor publice sau în cadrul altor sisteme de plată reglementate de acte normative în vigoare. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

f) mandatul poștal editat pe suport hârtie, conținând toate informațiile aferente plății efectuate, semnat de către debitor cu semnătura olografă. În acest document debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat;

g) declarația pe propria răspundere completată pe suport hârtie în formatul solicitat de instituția publică, conținând toate informațiile aferente plății efectuate și semnată de către debitor cu semnătura olografă, în cazul plăților efectuate prin mijloacele de plată prevăzute la lit. c)-f), în care debitorul își va completa adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat.

(11²) Instituțiile publice care prestează serviciile publice sau colectează sumele cuvenite bugetului general consolidat pot accepta comunicarea de către debitori, prin mijloace electronice, a dovezii plății prevăzute la [alin.](#)

[\(11¹\)](#), în condițiile și în formatul stabilite de acestea, cu condiția verificării ulterioare a încasării în conturile de disponibilități sau de venituri bugetare ale acestora, pe baza extraselor de cont eliberate de unitățile Trezoreriei Statului, în condițiile și în termenul prevăzute la [alin. \(11³\)](#).

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11³) În situația prezentării de către debitor, ca dovadă a plății a documentelor prevăzute la [alin. \(11¹\) lit. c\) -g\)](#) semnate olograf de către acesta, și în cazurile prevăzute la [alin. \(11²\)](#), instituția publică are obligația verificării încasării sumelor respective în termen de maximum 180 de zile de la data prestării serviciului/acceptării ca dovadă a plății a respectivelor documente. În cadrul acestui termen, pentru eventualele sume neregăsite în extrasele de cont, instituția publică evidențiază în contabilitate creanța asupra debitorului și solicită acestuia informații suplimentare în legătură cu plata la adresa de domiciliu, adresa de e-mail sau la numărul de telefon indicate de acesta în documentul prezentat în scopul dovedirii plății. În cadrul aceluiași termen, instituția publică poate solicita confirmarea plății instituției de credit sau unității Poștei Române care a inițiat plata. Confirmarea scrisă a efectuării plății de către instituția prin care s-a inițiat plata trebuie să cuprindă toate informațiile aferente plății efectuate. Instituțiile publice pot stabili prin normele proprii prevăzute la [alin. \(11⁹\)](#) acceptarea transmiterii prin e-mail a acestui document.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11⁴) În situația în care plătitorul diferă de debitorul pentru care s-a efectuat plata, în documentele prevăzute la [alin. \(11¹\) lit. c\) -g\)](#) se completează adresa de domiciliu, adresa de e-mail și numărul de telefon la care poate fi contactat debitorul și se semnează olograf de către acesta. Prin semnarea de către debitor acesta își asumă că plata efectuată este pentru sine. În cazul debitorilor reprezentați, în numele acestora semnează reprezentantul legal.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11⁵) În cazul în care, în termen de 180 de zile de la data prestării serviciului/data acceptării ca dovadă a plății a documentelor prevăzute la [alin. \(11¹\)](#), sumele înscrise în aceste documente nu se regăsesc încasate sau acestea nu au fost confirmate de instituțiile prin care s-a inițiat plata, instituția publică emite și comunică

debitorului o decizie de recuperare care reprezintă titlu executoriu și cuprinde elementele prevăzute la art. 226 alin. (8). Pentru sumele individualizate în decizia de recuperare se datorează obligații fiscale accesorii, potrivit cap. III al titlului VII, din ziua următoare datei prestării serviciului sau datei scadenței, după caz, și până la data stingerii acestor sume inclusiv, această mențiune înscriindu-se în decizie. În cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, obligațiile fiscale accesorii se fac venit la bugetul de stat, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal central, sau la bugetele locale, în cazul în care executarea silită se efectuează de organul fiscal local.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11⁶) Prin excepție de la prevederile art. 226 alin. (10) - (13), în cazul în care executarea silită se efectuează de organele fiscale, sumele recuperate în cadrul procedurii de executare silită reprezentând obligații principale se virează integral într-un cont distinct al instituției publice care a prestat serviciul public deschis la unitatea Trezoreriei Statului, în scopul stingerii debitelor înregistrate în contabilitatea acesteia și a virării sumelor către bugetele sau beneficiarii cărora se cuvin.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11⁷) Informațiile minime obligatorii privind efectuarea plății în baza documentelor acceptate ca dovadă a plății, prevăzute la alin. (11¹) și procedura de restituire a sumelor încasate de instituțiile publice care prestează serviciile publice se stabilesc astfel:

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul instituțiilor publice care fac parte din administrația publică centrală;

b) prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, în cazul instituțiilor publice care fac parte din administrația publică locală.

(11⁸) În aplicarea prevederilor alin. (11²) - (11⁷) pot fi emise instrucțiuni aprobate prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11⁹) Procedura de verificare a sumelor încasate pentru care au fost acceptate ca dovadă a plății documentele de la alin. (11³) se aprobă prin norme proprii de către instituțiile publice. Instituțiile publice pot aproba norme proprii de verificare a sumelor încasate și pentru situațiile în care dovada plății este cea prevăzută la alin. (11¹) lit. a) și b).

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11¹⁰) Instituțiile publice care prestează serviciile publice pot dezvolta sisteme centralizate care să permită facilitarea verificării încasării sumelor colectate. Procedura de funcționare și de administrare a sistemelor centralizate se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11¹¹) Până la aprobarea ordinelor prevăzute la alin. (11⁷) informațiile aferente identificării plăților sunt cele prevăzute în documentele de plată prevăzute de normele legale în vigoare la data efectuării plății.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(11¹²) Utilizarea informațiilor solicitate potrivit alin. (11¹) se realizează cu respectarea legislației privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(12) În cazul stingerii obligațiilor fiscale prin valorificarea garanției constituite potrivit art. 211 lit. a), data stingerii este data constituirii garanției.

Art. 164. - Dispoziții privind corectarea erorilor din documentele de plată 03/02/2020 - Art. 164. - a fost

[modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

(1) Plata obligațiilor fiscale efectuată într-un cont bugetar eronat este valabilă, de la momentul efectuării acesteia, în condițiile prezentului articol. La cererea debitorului, organul fiscal competent efectuează îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitor, în suma și din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiția debitării contului acestuia și a creditării unui cont bugetar.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care plata s-a efectuat în alt buget decât cel al cărui venit este creanța fiscală plătită, cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate.

03/09/2021 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 11/2021](#)

(3) În cazul plăților efectuate în alt buget, organul fiscal competent dispune unității Trezoreriei Statului transferul sumelor plătite eronat către bugetul căruia obligația fiscală este datorată.

(4) În situația în care plata obligațiilor fiscale s-a efectuat utilizând un cod de identificare fiscală eronat, eroarea din documentul de plată poate fi corectată cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate. În acest caz, cererea de îndreptare a erorii se depune de cel care a efectuat plata la organul fiscal competent.

(5) Cererea de îndreptare a erorilor din documentele de plată poate fi depusă în termen de 5 ani, sub sancțiunea decăderii. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a efectuat plata.

(6) Procedura de îndreptare a erorilor din documentele de plată se aprobă astfel:

- a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal local.

01/01/2016 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(7) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în următoarele situații:

03/02/2020 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 5/2020](#).

03/09/2021 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 11/2021](#)

- a) documentele de plată sunt întocmite de terții popriți;
- b) creanța fiscală este administrată de organ fiscal diferit. În acest caz, cererea se depune de debitor la organul fiscal la care s-a creditat contul bugetar cu plata efectuată eronat.

(8) Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul erorilor generate de operatorii sistemului de decontare bancară. În acest caz, îndreptarea erorilor se realizează din oficiu de către organul fiscal sau, după caz, la solicitarea instituției de credit.

03/02/2020 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 5/2020](#).

Art. 165. - Ordinea stingerii obligațiilor fiscale

(1) Dacă un debitor datorează mai multe tipuri de obligații fiscale, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate obligațiile, atunci se stinge obligația fiscală pe care o indică debitorul, potrivit legii, sau care este distribuită potrivit prevederilor [art. 163](#), după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

- a) toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;
- b) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea debitorului.

(1¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se sting cu prioritate sumele individualizate în deciziile de recuperare a ajutoarelor de stat și/sau de minimis emise, după caz, de Comisia Europeană/entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis/Consiliul Concurenței și dobânzile aferente datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 31/2022](#).

(2) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local cu suma plătită de titulari ai dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor sau mijloacelor de transport, se sting cu prioritate amenzile contravenționale individualizate în titluri executorii, în ordinea vechimii, chiar dacă debitorul indică un alt tip de obligație fiscală. Aceste prevederi nu se aplică în cazul plății taxelor astfel cum sunt definite la art. 1 [pct. 36](#).

29/06/2018 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 30/2017](#) aprobat(ă) prin [Lege 150/2018](#) la data 29/06/2018

(3) În scopul stingerii obligațiilor fiscale, vechimea acestora se stabilește astfel:

a) în funcție de scadență, pentru obligațiile fiscale principale;

b) în funcție de data comunicării, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii;

06/12/2016 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#)

c) în funcție de data depunerii la organul fiscal a declarațiilor fiscale rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor, în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula cuantumul obligației fiscale;

d) în funcție de data primirii, în condițiile legii, a titlurilor executorii transmise de alte instituții.

(4) Pentru beneficiarii unei eșalonări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

a) ratele de eșalonare și/sau, după caz, obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;

b) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată, până la concurența cu suma eșalonată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz.

(5) Pentru beneficiarii unei amânări la plată, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată;

b) obligațiile fiscale amânate la plată.

(6) Cu excepția situațiilor prevăzute la art. 167 [alin. \(11\)](#) și [\(12\)](#), pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligațiile fiscale, altele decât cele înscrise la masa credală, în ordinea vechimii;

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

b) obligațiile fiscale cu termene de plată stabilite în planul de reorganizare judiciară aprobat și confirmat în condițiile legii, precum și obligațiile fiscale accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea și plata acestora;

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

c) obligațiile fiscale admise la masa credală potrivit legii, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situația contribuabililor aflați în stare de faliment;

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

d) alte obligații fiscale în afara celor prevăzute la lit. a)-c).

(7) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul contribuabililor care beneficiază de ajutor de stat sub formă de subvenții de la bugetul de stat pentru completarea veniturilor proprii, potrivit legii, se sting cu prioritate obligațiile fiscale aferente perioadei fiscale la care se referă subvenția, indiferent dacă plata este efectuată din subvenție sau din veniturile proprii.

(8) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, precum și a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligația fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

(9) Debitorul poate opta pentru a fi înștiințat cu privire la modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, prin depunerea unei cereri în acest sens la organul fiscal competent. În acest caz, organul fiscal

competent comunică debitorului modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, cu cel puțin 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligațiilor fiscale.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

Art. 166. - Reguli speciale privind stingerea creanțelor fiscale prin plată sau compensare

(1) Plățile efectuate de către debitori nu se distribuie și nu sting obligațiile fiscale înscrise în titluri executorii pentru care executarea silită este suspendată în condițiile art. 233 alin. (1) lit. a) și d) și alin. (7), cu excepția situației în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin compensare.

Art. 166¹. - Reguli speciale privind stingerea creanțelor fără plată Prin excepție de la prevederile art. 167, creanțele fiscale ale contribuabilului, certe, lichide și exigibile, față de bugetele

21/04/2023 - Art. 166¹ . - a fost introdus prin Lege 93/2023.

locale, stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, se sting la cererea contribuabilului și prin compensarea acestora cu obligațiile sale restante, curente sau viitoare către bugetul de stat, fără compensare între bugete, indiferent dacă obligațiile și, respectiv, creanțele supuse stingerii sunt administrate sau nu de aceeași autoritate publică. Procedura de stingere și schimb de informații între organele fiscale locale și organele fiscale centrale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor și al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, inițiat la propunerea ANAF.

Art. 167. - Compensarea (1) Prin compensare se sting creanțele statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat, de restituit sau de plată de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, cu condiția ca respectivele creanțe să fie administrate de aceeași autoritate publică, inclusiv unitățile subordonate acesteia. Prin sume de plată de la buget se înțeleg sumele pe care statul sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială trebuie să le plătească unei persoane, inclusiv cele care rezultă din raporturi juridice contractuale, dacă acestea sunt stabilite prin titluri executorii.

(2) Creanțele debitorului se compensează cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional, cu respectarea condițiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vama se compensează cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură. Eventualele diferențe rămase se compensează cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (2).

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanțele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide și exigibile.

(5) În sensul prezentului articol, creanțele sunt exigibile:

a) la data scadenței, potrivit art. 154 sau 155, după caz;

b) la termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, în limita sumei aprobate la rambursare prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii;

c) la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii, pentru cererile de restituire a accizei sau taxei pe valoarea adăugată, după caz, depuse potrivit Codului fiscal;

d) la data comunicării deciziei, pentru obligațiile fiscale principale, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii stabilite de organul fiscal competent prin decizie;

e) la data depunerii la organul fiscal a declarațiilor de impunere rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula quantumul obligației fiscale;

- f)** la data comunicării actului de individualizare a sumei, pentru obligațiile de plată de la buget;
- g)** la data primirii, în condițiile legii, de către organul fiscal a titlurilor executorii emise de alte instituții, în vederea executării silite;
- h)** la data nașterii dreptului la restituire pentru sumele de restituit potrivit [art. 168](#), astfel:
1. la data plății pentru sumele achitate în plus față de obligațiile fiscale datorate;
 2. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației anuale de impozit pe profit, în cazul impozitului pe profit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;
 3. la data emiterii deciziei de impunere anuală, în cazul impozitului pe venit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;
 4. la data procesului-verbal de distribuire, pentru sumele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la [art. 258](#);
 5. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației fiscale, în cazul sumelor de restituit rezultate din regularizarea prevăzută la [art. 170](#);
 6. la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru celelalte cazuri de sume de restituit.
- (6)** Creanțele fiscale rezultate din cesiunea notificată potrivit prevederilor [art. 28](#) se sting prin compensare cu obligațiile cesionarului la data notificării cesiunii.
- (7)** Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. Dispozițiile [art. 165](#) privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.
- (8)** Organul fiscal competent comunică debitorului decizia cu privire la efectuarea compensării, în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.
- (9)** Se compensează, în condițiile prezentului articol, suma negativă a taxei pe valoarea adăugată din decontul de taxă cu opțiune de rambursare depus de reprezentantul unui grup fiscal constituit potrivit [Codului fiscal](#) cu obligațiile fiscale ale membrilor grupului fiscal, în următoarea ordine:
- a) obligațiile fiscale ale reprezentantului grupului fiscal;
 - b) obligațiile fiscale ale celorlalți membri ai grupului fiscal, la alegerea organului fiscal central.
- (9¹)** Dispozițiile [alin. \(9\)](#) privind ordinea de stingere prin compensare se aplică în mod corespunzător și în cazul grupului fiscal constituit în domeniul impozitului pe profit, dacă drept urmare a depunerii declarației anuale consolidate privind impozitul pe profit rezultă o sumă de restituit.
- [24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)
- (10)** În cazul în care taxa pe valoarea adăugată de plată se stinge prin regularizare cu suma negativă de taxă, potrivit [Codului fiscal](#), data stingerii taxei de plată este data prevăzută de lege pentru depunerea decontului în care s-a efectuat regularizarea.
- (11)** Pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența și care depun un decont cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare după data deschiderii procedurii insolvenței, suma aprobată la rambursare se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale înregistrate de către aceștia, altele decât cele înscrise la masa credală.
- [03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)
- (12)** Suma negativă de taxă pe valoarea adăugată înscrisă în decontul de taxă pe valoarea adăugată aferentă perioadei fiscale anterioare datei deschiderii procedurii insolvenței se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale ale debitorului înscrise la masa credală.
- [01/01/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)
- [03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

Art. 168. - Restituiri de sume (1) Se restituie, la cerere, contribuabilului/plătitorului orice sumă plătită sau încasată fără a fi datorată.

(2) În situația în care s-a făcut o plată fără a fi datorată, cel pentru care s-a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

(3) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru sumele de restituit ca urmare a aplicării, potrivit legii, a scutirii indirecte sau a altor asemenea scutiri.

(4) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), se restituie din oficiu următoarele sume:

a) cele de restituit, reprezentând diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, care se restituie în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere;

b) cele încasate prin poprire, în plus față de creanțele fiscale pentru care s-a înființat poprirea, care se restituie în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încasării.

(5) Diferențele de impozit pe venit și/sau contribuții sociale de restituit mai mici de 10 lei rămân în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând să se restituie atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(6) Prin excepție de la [alin. \(5\)](#), diferențele mai mici de 10 lei se restituie în numerar numai la solicitarea contribuabilului/plătitorului.

(7) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânerii definitivă a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(8) În cazul în care contribuabilul/plătitorul înregistrează obligații restante, restituirea/rambursarea se efectuează numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(9) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile restante ale contribuabilului/plătitorului, se efectuează compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(10) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații restante ale contribuabilului/plătitorului, compensarea se efectuează până la concurența obligațiilor restante, diferența rezultată restituindu-se contribuabilului/plătitorului.

(11) În cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat prin hotărâri judecătorești definitive, aceste sume se restituie sau se rambursează numai dacă există succesori ori alți titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condițiile legii.

(12) În cazul în care din eroare instituțiile de credit virează organului fiscal sume reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte, precum și sumele prevăzute la art. 729 [alin. \(7\)](#) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin excepție de la prevederile [alin. \(8\)](#), sumele respective se restituie la cererea instituției de credit sau a contribuabilului/plătitorului, chiar dacă acesta înregistrează obligații restante.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

Art. 169. - Prevederile speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată (1) Taxa pe valoarea

[01/02/2022 - Art. 169. - a fost \[modificat prin Ordonanță 11/2021\]\(#\)](#) adăugată, denumită în continuare TVA, solicitată la rambursare prin deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, depuse în cadrul termenului legal de depunere, se rambursează de organul fiscal central, cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, depuse de contribuabilii mari și mijlocii, stabiliți potrivit prevederilor art. 30 [alin. \(3\)](#), care se soluționează după efectuarea inspecției fiscale anticipate, în cazul în care:

- a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;
- b) organul fiscal central, pe baza informațiilor deținute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;
- c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanșată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvență, cu excepția celor pentru care s-a confirmat un plan de reorganizare, în condițiile Legii [nr. 85/2014](#) privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Prevederile [alin. \(1\)](#) nu se aplică deconturilor cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, depuse de alți contribuabili/plătitori decât cei prevăzuți la alin. (2) care se soluționează după efectuarea inspecției fiscale anticipate, în cazul în care:

- a) contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;
- b) organul fiscal central, pe baza informațiilor deținute, constată că există riscul unei rambursări necuvenite;
- c) pentru contribuabilul/plătitorul respectiv a fost declanșată procedura de lichidare voluntară sau a fost deschisă procedura de insolvență, cu excepția celor pentru care s-a confirmat un plan de reorganizare, în condițiile legii speciale;
- d) contribuabilul/plătitorul depune primul decont cu sume negative de TVA cu opțiune de rambursare, după înregistrarea în scopuri de TVA;
- e) soldul sumei negative de TVA solicitată la rambursare provine dintr-un număr de perioade mai mare decât numărul perioadelor de raportare utilizate într-o perioadă de 12 luni.

(4) În sensul prezentului articol, se consideră că persoanele impozabile prezintă un risc de rambursare necuvenită a TVA dacă se regăsesc în oricare dintre următoarele situații:

- a) organele fiscale primesc documente oficiale de la alte instituții, care vizează aspecte de natură fiscală și se constată că au incidență în acordarea unei rambursări necuvenite de TVA;
- b) în cadrul acțiunilor de control fiscal s-au constatat fapte care pot întruni elementele constitutive ale unor infracțiuni cu implicații de natură fiscală;
- c) cu ocazia inspecției fiscale ulterioare au fost stabilite diferențe mai mari de 10% din suma rambursată, dar nu mai puțin de 50.000 lei pentru fiecare decont de TVA care a făcut obiectul inspecției fiscale ulterioare;
- d) s-au constatat neconcordanțe semnificative, verificate și confirmate de organul fiscal, între informațiile înscrise în declarațiile informative privind livrările/prestările și achizițiile efectuate pe teritoriul național de persoane înregistrate în scopuri de TVA depuse de persoana impozabilă și cele depuse de partenerii de afaceri și/sau neconcordanțe semnificative între informațiile înscrise în declarațiile informative privind livrările/achizițiile/prestările intracomunitare depuse de persoana impozabilă și cele depuse de partenerii de afaceri și transmise organului fiscal prin intermediul sistemului informatic de schimb de informații privind TVA între statele membre ale Uniunii Europene.

(5) În cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, depuse după termenul legal de depunere, suma negativă din acestea se preia în decontul perioadei următoare.

(6) În cazul decontului cu sumă negativă de TVA depus în numele unui grup fiscal constituit potrivit [Codului fiscal](#), dispozițiile [alin. \(2\)](#) sau [\(3\)](#), după caz, sunt aplicabile atât pentru reprezentantul grupului fiscal, cât și pentru membrii acestuia.

(7) Procedura de aplicare a prevederilor prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) Ori de câte ori, în condițiile prezentului articol, rambursarea se aprobă cu inspecție fiscală ulterioară, inspecția fiscală se decide în baza unei analize de risc.

(9) În cazul inspecției fiscale anticipate, efectuate pentru soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA,

prin excepție de la prevederile [art. 117](#), perioada supusă inspecției fiscale va cuprinde exclusiv perioadele fiscale în care s-au derulat operațiunile care au generat soldul sumei negative a taxei. Dispozițiile [art. 94 alin. \(3\)](#) rămân aplicabile.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(10) În situația în care se constată indicii privind nerespectarea legislației fiscale ori stabilirea incorectă a obligațiilor fiscale, prin operațiuni care s-au desfășurat în afara perioadei prevăzute la [alin. \(9\)](#), inspecția fiscală se extinde corespunzător, cu respectarea prevederilor [art. 117](#).

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

Art. 170. - Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reținut la sursă

(1) În situația în care plătitorul a reținut la sursă un impozit pe venit în cuantum mai mare decât cel legal datorat, restituirea acestuia se efectuează de către plătitor, la cererea contribuabilului depusă în termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea prevăzut la [art. 219](#).

(2) Sumele restituite de către plătitor se regularizează de către acesta cu obligațiile fiscale de același tip datorate în perioada fiscală în care s-a efectuat restituirea prin depunerea unei declarații de regularizare/cerere de restituire. Declarația de regularizare/cererea de restituire poate fi depusă și ulterior, în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile [art. 167](#) sau [168](#), după caz.

(3) În cazul contribuabililor nerezidenți care depun certificatul de rezidență fiscală ulterior reținerii la sursă a impozitului de către plătitorul de venit, restituirea și regularizarea, potrivit prezentului articol, se efectuează chiar dacă pentru perioada fiscală în care creanța fiscală restituită a fost datorată s-a ridicat rezerva verificării ulterioare, ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

(4) Pentru impozitul pe venit care se regularizează potrivit prezentului articol, plătitorul nu depune declarație rectificativă.

(5) În situația în care plătitorul nu mai există sau acesta se află în procedura insolvenței potrivit Legii [nr. 85/2014](#) privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, restituirea impozitului pe venit reținut la sursă în cuantum mai mare decât cel legal datorat se efectuează de către organul fiscal central competent, în baza cererii de restituire depuse de contribuabil. Prin organ fiscal central competent se înțelege organul fiscal central competent pentru administrarea creanțelor fiscale ale contribuabilului solicitant.

(6) Plătitorul are obligația de a corecta, dacă este cazul, declarațiile informative corespunzătoare regularizării efectuate.

(7) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 170¹. - Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe dividende **(1)** În cazul în care din

24/12/2020 - Art. 170¹ . - a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

regularizarea anuală a dividendelor distribuite parțial în cursul anului, potrivit [art. 67](#) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă sume de restituit de la buget, plătitorul de dividende depune la organul fiscal competent o declarație de regularizare/cerere de restituire, după restituirea de către asociați sau acționari a dividendelor plătite sau după aprobarea situațiilor financiare anuale în cazul dividendelor interimare distribuite neplătite, până la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile [art. 167](#) sau [168](#), după caz.

03/02/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [11/2022](#)

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

03/09/2021 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [11/2021](#)

Art. 171. - Regularizarea obligațiilor fiscale în cazul reconsiderării unei tranzacții de către organul fiscal central

(1) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central ca urmare a reconsiderării unei tranzacții, potrivit legii, se regularizează cu obligațiile fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor aferente respectivei tranzacții. În acest caz, sumele achitate în contul obligațiilor fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor se consideră, în totalitate, indiferent de bugetul unde au fost ulterior distribuite, a reprezenta plăți anticipate în contul obligațiilor fiscale stabilite ca urmare a reconsiderării, cu regularizarea ulterioară între bugete.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 172. - Obligația băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială și care efectuează plățile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligații fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori și/sau obligații fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi transmisă de organele fiscale.

CAPITOLUL III

Dobânzi, penalități de întârziere și penalități de nedeclarare

**) Potrivit art. VII. din ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2020:*

(1) Pentru obligațiile fiscale scadente începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și neachitate până la încetarea, potrivit alin. (4), a măsurilor prevăzute de prezentul articol nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere conform Codului de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 157 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1) nu sunt considerate obligații fiscale restante.

(3) Se suspendă sau nu încep măsurile de executare silită prin poprire a creanțelor bugetare, cu excepția executărilor silite care se aplică pentru recuperarea creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală. Măsurile de suspendare a executării silite prin poprire asupra sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești se aplică, prin efectul legii, de către instituțiile de credit sau terții popriți, fără alte formalități din partea organelor fiscale.

(4) Măsurile fiscale prevăzute la alin. (1) - (3) încetează în termen de 30 de zile de la încetarea stării de urgență.

Art. 173. - Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Nu se datorează obligații fiscale accesorii pentru suma plătită în contul obligației fiscale principale dacă, anterior stabilirii obligațiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată, iar suma plătită nu a stins alte obligații, stabilite prin:

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

a) declarații de impunere depuse ulterior efectuării plății;

b) declarații de impunere rectificative sau decizii de impunere, inclusiv cele emise ca urmare a refacerii inspecției fiscale în condițiile art. 129. În aceste cazuri, se datorează obligații fiscale accesorii de la data scadenței obligației fiscale principale până la data plății, inclusiv.

(3¹) Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin celelalte modalități prevăzute la art. 22 decât cea prin plată.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

(4) Dobânzile și penalitățile de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(5) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepția situației prevăzute la art. 227 alin. (8).

(5¹) Comunicarea deciziilor referitoare la obligațiile fiscale accesorii în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central se realizează în funcție de vechimea, cuantumul obligațiilor fiscale accesorii și starea juridică a contribuabilului.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

(5²) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (5¹) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

(6) Dobânzile și penalitățile de întârziere pot fi actualizate anual, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de evoluția ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României.

Art. 174. - Dobânzi (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(3) În situația în care diferențele rezultate din corectarea declarațiilor de impunere sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite inițial, se datorează dobânzi pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează dobânzi după cum urmează:

a) pentru creanțele fiscale stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire, inclusiv. În cazul plății prețului în rate, dobânzile se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, dobânzile sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru obligațiile fiscale datorate de către debitorul declarat insolubil care nu are venituri și bunuri urmăribile, până la data comunicării procesului-verbal de insolabilitate potrivit prevederilor art. 265 alin. (4), urmând ca de la data trecerii obligațiilor fiscale în evidența curentă să se datoreze dobânzi.

03/09/2017 - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

Art. 175. - Dobânzi în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală

(1) Pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale reprezentând impozite pentru care perioada fiscală este anuală, se datorează dobânzi după cum urmează:

a) în anul fiscal de impunere, pentru obligațiile fiscale stabilite, potrivit legii, de organul fiscal central sau de contribuabili, inclusiv cele reprezentând plăți anticipate, dobânzile se calculează din ziua următoare termenului de scadență și până la data stingerii sau, după caz, până în ultima zi a anului fiscal de impunere, inclusiv;

b) pentru sumele neachitate în anul de impunere potrivit lit. a), dobânzile se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care obligația fiscală stabilită prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, după caz, este mai mică decât cea stabilită prin deciziile de plăți anticipate sau declarațiile depuse în cursul anului de impunere, dobânzile se recalculază, începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, urmând a se face regularizarea dobânzilor în mod corespunzător;

d) pentru diferențele de impozit rămase de achitat, conform deciziei de impunere anuală sau declarației de impunere anuală, dobânzile se datorează începând cu ziua următoare termenului de scadență prevăzut de lege. În cazul impozitului pe venit, această regulă se aplică numai dacă declarația de venit a fost depusă până la termenul prevăzut de lege. În situația în care declarația de venit nu a fost depusă până la termenul prevăzut de lege, dobânda se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.

(2) Prevederile [alin. \(1\)](#) se aplică și în cazul în care contribuabilii nu-și îndeplinesc obligațiile declarative, iar creanța fiscală se stabilește de organul fiscal central prin decizie, precum și în cazul declarației depuse potrivit art. 107 [alin. \(5\)](#). În acest caz, în scopul aplicării [alin. \(1\) lit. a\)](#), creanța aferentă unei perioade fiscale, stabilită de organul fiscal central, se repartizează pe termenele de plată corespunzătoare din anul de impunere, cu excepția cazului în care obligațiile fiscale au fost stabilite în anul fiscal de impunere.

(3) În cazul în care, în cadrul unei proceduri de control fiscal, organul fiscal central stabilește diferențe de impozit suplimentare, dobânzile se calculează la diferența de impozit începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere.

(4) Prevederile [alin. \(1\) - \(3\)](#) sunt aplicabile și în cazul contribuțiilor sociale.

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

Art. 176. - Penalități de întârziere (1) Penalitățile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile art. 174 [alin. \(2\) - \(4\)](#) și [art. 175](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.

(4) Penalitatea de întârziere nu se aplică pentru obligațiile fiscale principale pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit [art. 181](#).

03/09/2017 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

Art. 177. - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

(1) Nedecontarea de către instituțiile de credit a sumelor cuvenite bugetului general consolidat în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului contribuabilului/plătitorului nu îl exonerează pe contribuabil/plătitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobânzi și penalități de întârziere la nivelul celor prevăzute la [art. 174](#) și [176](#), după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului general consolidat și nedecontate de instituțiile de credit, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la [alin. \(1\)](#), contribuabilul/plătitorul se poate îndrepta împotriva instituției de credit respective.

Art. 178. - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării

În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere, după caz, se calculează până la data prevăzută la [art. 167 alin. \(4\)](#).

Art. 179. - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței 03/09/2022 - [Art. 179. - a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

Pentru creanțele fiscale datorate de debitorii cărora li s-a deschis procedura insolvenței se calculează și datorează dobânzi și penalități de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură.

Art. 180. - Dobânzi și penalități de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a debitorului în registrul comerțului, începând cu această dată nu se mai datorează și nu se calculează dobânzi și penalități de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă a fost desființat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează dobânzi și penalități de întârziere între data înregistrării în registrul comerțului a actelor

de dizolvare și data rămânerii definitive a hotărârii de desființare.

Art. 181. - Penalitatea de nedeclarare în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere, contribuabilul/plătitorul datorează o penalitate de nedeclarare de 0,08% pe fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv, din obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(2) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) se reduce cu 75%, dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzut la art. 156 **alin. (1)**;

b) sunt eşalonate la plată, în condițiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea eşalonării la plată.

(2¹) Ori de câte ori organul fiscal constată incidența prevederilor art. 181 **alin. (2)**, acesta comunică decizia referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând penalități de nedeclarare prin evidențierea reducerii de 75% aplicate.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(3) Penalitatea de nedeclarare prevăzută la **alin. (1)** se majorează cu 100% în cazul în care obligațiile fiscale principale au rezultat ca urmare a săvârșirii unor fapte de evaziune fiscală, constatate de organele judiciare, potrivit legii.

(4) Aplicarea penalității de nedeclarare prevăzute de prezentul articol nu înlătură obligația de plată a dobânzilor prevăzute de prezentul cod.

(5) Penalitatea de nedeclarare constituie venit al bugetului de stat.

(6) Organul fiscal nu stabilește penalitatea de nedeclarare prevăzută de prezentul articol dacă aceasta este mai mică de 50 lei.

(7) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul fiscal prin decizii de impunere rezultă din aplicarea unor prevederi ale legislației fiscale de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării organului fiscal cuprinse în norme, instrucțiuni, circulare sau opinii comunicate contribuabilului/plătitorului de către organul fiscal central.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(8) În cazul inspecției fiscale despre aplicarea penalității de nedeclarare potrivit **alin. (1)** sau, după caz, despre neaplicarea acesteia potrivit **alin. (6)** sau **(7)**, se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală. Prevederile art. 130 **alin. (5)** și ale art. 131 **alin. (2)** sunt aplicabile în mod corespunzător. Lipsa mențiunii din cuprinsul raportului de inspecție fiscală privind aplicarea penalității de nedeclarare conduce la decăderea organului fiscal din dreptul de a mai aplica penalitatea prin alte acte administrative subsecvente sau accesorii.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(9) În situația în care obligațiile fiscale principale sunt stabilite de organul de inspecție fiscală ca urmare a nedepunerii declarației de impunere, se aplică numai penalitatea de nedeclarare, fără a se aplica sancțiunea contravențională pentru nedepunerea declarației.

(10) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(11) Cu excepția situației prevăzute la **alin. (3)**, penalitatea de nedeclarare nu poate fi mai mare decât nivelul creanței fiscale principale la care se aplică, ori de câte ori prin aplicarea metodei de calcul prevăzute la **alin. (1)** penalitatea de nedeclarare depășește acest nivel.

(12) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de impunere emisă ca urmare a procedurii de verificare a situației fiscale personale sau ca urmare

a procedurii de verificare documentară efectuată de organele fiscale competente să exercite verificarea situației fiscale personale, inclusiv pentru veniturile a căror sursă nu a fost identificată, astfel cum acestea sunt definite în [Codul fiscal](#). În aceste cazuri, penalitatea de nedeclarare se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

[29/12/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

(13) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie de regularizare emisă ca urmare a procedurii de control vamal ulterior.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

Art. 182. - Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilul/plătitorul are dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 168 alin. (4) sau la art. 77, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanței fiscale individualizate în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanței contribuabilului/plătitorului rezultate în urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situația în care contribuabilul/plătitorul a solicitat acordarea de despăgubiri, în condițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația prevăzută la art. 107 alin. (5).

(3) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și pentru creanțele fiscale ce au făcut obiectul unei cereri de restituire, respinsă de organul fiscal, dar admisă definitiv de organul de soluționare a contestațiilor sau de instanța judecătorească.

(4) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 174 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de contribuabil/plătitor.

(5) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita dobânda prevăzută de prezentul articol se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care:

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

a) au fost stinse prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilului/plătitorului;

b) anularea actului administrativ fiscal a devenit definitivă, în cazul prevăzut la alin. (2);

c) restituirea a fost admisă definitiv, în cazul prevăzut la alin. (3).

Art. 183. - Majorări de întârziere în cazul obligațiilor fiscale datorate bugetelor locale

(1) Prin excepție de la prevederile art. 173 și 176, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale datorate bugetelor locale, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nivelul majorării de întârziere este de 1% din cuantumul obligațiilor fiscale principale neachitate în termen, calculată pentru fiecare lună sau fracțiune de lună, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(3) Prevederile art. 173-180 și art. 182 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Pentru sumele de restituit de la bugetul local se datorează majorări de întârziere. Nivelul și modul de calcul al majorării de întârziere sunt cele prevăzute la alin. (2).

CAPITOLUL IV

Înlesniri la plată

SECȚIUNEA 1

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată

Art. 184. - Instituirea posibilității acordării eșalonărilor la plată de către organul fiscal central

(1) Organul fiscal central acordă la cererea debitorilor eșalonări la plată pe o perioadă de cel mult 5 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile de acordare a acestora. Pentru debitorii care nu au în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanții în cuantumul prevăzut la art. 193 alin. (13)-(15) și nici nu pot constitui niciun fel de garanție ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, eșalonarea se acordă pe cel mult 6 luni.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență 20/2023

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eșalonarea la plată se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei eșalonări la plată. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eșalonării la plată, sunt asimilate obligațiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligațiile fiscale care au făcut obiectul unei eșalonări acordate în temeiul prezentului capitol, care și-a pierdut valabilitatea;

b) obligațiile fiscale care au scadența și/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eșalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

e) obligațiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

03/09/2021 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 11/2021.

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță 31/2022

06/04/2023 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 20/2023

f) obligațiile fiscale care reprezintă accize.

06/04/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023.

(7) Eșalonarea la plată nu se acordă nici pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(8) Perioada de eșalonare la plată se stabilește de organul fiscal competent în funcție de cuantumul obligațiilor fiscale și de capacitatea financiară de plată a debitorului. Perioada de eșalonare la plată acordată nu poate fi mai mare decât perioada de eșalonare la plată solicitată.

Art. 184¹. - Reguli speciale privind eșalonarea la plată a impozitului calculat potrivit art. 40³ din Codul fiscal 03/09/2021 - Art. 184¹. - a fost introdus prin Ordonanță 11/2021.

(1) Procedura de executare silită nu începe pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a impozitului calculat potrivit art. 40³ **alin. (1)** din Codul fiscal, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

(2) Debitorii care la data depunerii declarației prin care calculează impozitul prevăzut de art. 40³ **alin. (1)** din Codul fiscal au în derulare înlesniri la plată acordate potrivit prevederilor legale în vigoare pot beneficia de eșalonare la plată potrivit prezentului articol.

(3) Prevederile art. 165 **alin. (4)** se aplică în mod corespunzător în ceea ce privește ordinea de stingere a obligațiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din graficele de eșalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eșalonare la plată.

(4) Obligațiile fiscale principale și accesorii rămase de plată din eșalonările la plată și/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prevederilor art. 40³ **alin. (6)** din Codul fiscal ori potrivit prevederilor în baza cărora au fost acordate celelalte înlesniri la plată, în scopul încadrării în condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, sunt exigibile și au termen de plată data pierderii valabilității eșalonărilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și a penalităților de nedeclarare.

(5) Pentru debitorii care au obținut o înlesnire la plată conform prevederilor legale în vigoare și optează prin cerere pentru eșalonare la plată potrivit art. 40³ **alin. (4)** din Codul fiscal, condiția de menținere a valabilității eșalonărilor la plată privind achitarea obligației fiscale declarate se consideră îndeplinită.

(6) Nu este considerat restant impozitul prevăzut de art. 40³ **alin. (1)** din Codul fiscal pentru care s-a acordat și este în derulare o eșalonare la plată, potrivit acestui articol, dacă pentru acesta nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eșalonare la plată sau se află în termenul de plată prevăzut la art. 40³ **alin. (6) lit. e)** din Codul fiscal.

(7) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(8) Graficul de eșalonare se poate suplimenta ca urmare a depunerii declarației rectificative, cu respectarea perioadei de eșalonare acordată inițial.

(9) Pe perioada derulării eșalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligațiile în ordinea prevăzută la art. 165 **alin. (4)**, în limita sumei aprobate la rambursare/restituire. În sensul **art. 167**, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată.

(10) Pentru debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar se aplică în mod corespunzător prevederile **art. 204**.

(11) Pentru debitorii care beneficiază de eşalonare la plată potrivit 40³ alin. (4) din Codul fiscal se aplică în mod corespunzător prevederile art. 207.

(12) Debitorul trebuie să constituie garanția prevăzută la art. 40³ alin. (4¹) din Codul fiscal, în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării acordului de principiu, dacă are această obligație.

(13) Procedura de acordare de către organul fiscal central a eşalonării la plată a impozitului prevăzut de art. 40³ alin. (4) din Codul fiscal, precum și formularistica utilizată se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(14) În situația în care cererea prevăzută la alin. (5) se respinge, contribuabilul are obligația să plătească impozitul prevăzut de art. 40³ alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

Art. 185. - Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată de către organul fiscal local

(1) La cererea temeinic justificată a contribuabilului, organul fiscal local poate acorda pentru obligațiile fiscale restante următoarele înlesniri la plată:

a) eşalonări și/sau amânări la plata obligațiilor fiscale, precum și a obligațiilor bugetare prevăzute la art. 184 alin. (5);

b) scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.

(2) Eşalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani, iar amânarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 6 luni, dar care nu poate depăși data de 20 decembrie a anului fiscal în care se acordă.

(3) Pe perioada pentru care au fost acordate amânări sau eşalonări la plată, pentru obligațiile fiscale principale eşalonate sau amânate la plată, se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(4) Pe perioada eşalonării și/sau amânării la plată, un procent de 50% din majorările de întârziere reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale eşalonate sau amânate la plată, se amână la plată. În situația în care sumele eşalonate sau amânate au fost stinse în totalitate, majorările de întârziere amânate la plată se anulează.

(5) Pentru obligațiile fiscale eşalonate și/sau amânate la plată, contribuabilii trebuie să constituie garanții astfel:

a) în cazul persoanelor fizice, o sumă egală cu două rate medii din eşalonare, reprezentând obligații fiscale locale eşalonate și majorări de întârziere calculate, în cazul eşalonărilor la plată, sau o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amânate și majorările de întârziere calculate și numărul de luni aprobate pentru amânare la plată, în cazul amânărilor la plată;

b) în cazul persoanelor juridice garanția trebuie să acopere totalul obligațiilor fiscale eşalonate și/sau amânate la plată.

(6) Prin hotărâre a autorității deliberative se aprobă procedura de acordare a înlesnirilor la plată.

(7) În cazul contribuabilului persoană juridică, acordarea înlesnirilor prevăzute la alin. (1) lit. b) se realizează cu respectarea regulilor în domeniul ajutorului de stat.

SECȚIUNEA a 2-a

Procedura de acordare a eşalonării la plată de către organul fiscal central

Art. 186. - Condiții de acordare a eşalonării la plată (1) Pentru acordarea unei eşalonări la plată de către organul fiscal central, debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să se afle în dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești și să aibă capacitate financiară de plată pe perioada de eşalonare la plată. Aceste situații se apreciază de organul fiscal competent pe baza programului de restructurare sau de redresare financiară ori a altor informații și/sau documente relevante, prezentate de debitor sau deținute de organul fiscal;

b) să aibă constituită garanția potrivit [art. 193](#);

c) să nu se afle în procedura insolvenței potrivit legii. Debitorul care se află în procedura insolvenței și dorește eșalonarea la plată poate solicita această înlesnire la plată cu condiția ca până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată să iasă din procedura insolvenței;

[03/02/2022](#) - litera a fost [modificată prin Ordonanță 11/2022](#)

d) să nu se afle în dizolvare potrivit prevederilor legale în vigoare;

e)

[03/02/2022](#) - litera a fost [abrogată prin Ordonanță 11/2022](#).

(2) Pe lângă condițiile prevăzute la [alin. \(1\)](#), debitorul trebuie să aibă depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal. Această condiție trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(3) Condiția prevăzută la [alin. \(2\)](#) se consideră îndeplinită și în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(3¹) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\) lit. a\)](#), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, situația de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești și capacitatea financiară de plată pe perioada de eșalonare la plată se menționează de debitor în cererea depusă potrivit [art. 187](#). Organul fiscal competent verifică și constată situația de dificultate generată de lipsa temporară de disponibilități bănești din informațiile prezentate de debitor în cerere și/sau din informații și/sau documente relevante deținute de organul fiscal.

[30/03/2018](#) - [alineatul a](#) fost [introdus prin Ordonanță de urgență 25/2018](#).

[06/04/2023](#) - [alineatul a](#) fost [modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

(4) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\) lit. b\)](#), organul fiscal poate acorda eșalonarea la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la [alin. \(1\)](#), în următoarele situații:

[03/09/2017](#) - [alineatul a](#) fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

[06/04/2023](#) - [alineatul a](#) fost [modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

a) debitorul nu deține în proprietate bunuri în vederea constituirii de garanții, caz în care eșalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare;

b) debitorul constituie garanții a căror valoare este mai mică de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care eșalonarea la plată se acordă pe cel mult 6 luni și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare;

c) debitorul constituie garanții a căror valoare este mai mare de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, dar insuficiente față de cuantumul garanțiilor prevăzute la [art. 193 alin. \(13\)-\(15\)](#), caz în care eșalonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani și penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală nu se amână la plată și se includ în eșalonare.

Art. 187. - Cererea de acordare a eșalonării la plată

(1) Cererea de acordare a eșalonării la plată, denumită în continuare cerere, se depune la registratura organului fiscal competent sau se transmite prin poștă cu confirmare de primire și se soluționează de organul fiscal competent, în termen de 60 de zile de la data înregistrării cererii.

(2) Conținutul cererii, precum și documentele justificative care se anexează acesteia se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) În cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate ori cuantumul garanțiilor constituite este mai mic de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, cererea poate fi însoțită de o propunere de grafic de eșalonare la plată. Dispozițiile [art. 192](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

30/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#).

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [20/2023](#)

(4) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate, cererea se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile de la data înregistrării acesteia.

30/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#).

Art. 188. - Retragera cererii de acordare a eșalonării la plată

(1) Cererea poate fi retrasă de debitor până la emiterea deciziei de eșalonare la plată sau a deciziei de respingere. Organul fiscal competent comunică debitorului decizia prin care se ia act de retragerea cererii.

(2) Prin retragerea cererii, debitorul nu pierde dreptul de a depune o nouă cerere.

Art. 189. - Prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale

În cazul în care în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eșalonare la plată debitorul efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, se sting mai întâi obligațiile exigibile în această perioadă și apoi obligațiile cuprinse în certificatul de atestare fiscală, în condițiile art. 207 [alin. \(2\)](#) sau (3), după caz.

Art. 190. - Alte prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală se aplică dispozițiile [art. 167](#).

(2) Pe perioada derulării eșalonării la plată, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligațiile în ordinea prevăzută la [art. 165 alin. \(4\)](#), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire.

(3) Prin excepție de la prevederile [art. 167 alin. \(5\) lit. b\)](#), în cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare depuse în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscală și data emiterii deciziei de eșalonare la plată, momentul exigibilității sumei de rambursat este data emiterii deciziei de rambursare.

(4) Prin data emiterii deciziei de rambursare, prevăzută la [alin. \(3\)](#), se înțelege data înregistrării acesteia la organul fiscal competent.

(5) Diferențele de obligații fiscale rămase nestinse în urma soluționării deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare se comunică debitorului printr-o înștiințare de plată.

Art. 191. - Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal competent eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului. Eliberarea certificatului de atestare fiscală în scopul acordării eșalonării la plată nu este supusă taxei extrajudiciare de timbru.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii.

(3) Prin excepție de la prevederile [alin. \(2\)](#), termenul de eliberare a certificatului de atestare fiscală este de cel mult 10 zile lucrătoare în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(4) Prin excepție de la prevederile [art. 158](#), certificatul de atestare fiscală cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold la data eliberării acestuia.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

(5) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către debitor în cerere și cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se procedează la punerea de acord a acestora.

(6) Prin excepție de la prevederile [art. 158](#), certificatul de atestare fiscală are valabilitate de 90 de zile de la data eliberării.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

Art. 192. - Modul de soluționare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de eșalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de eșalonare la plată. În sensul [art. 167](#), ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepția situației prevăzute la [art. 190 alin. \(2\)](#).

(2¹) În cazuri justificate, în funcție de specificul activității contribuabilului și de capacitatea financiară de plată a acestuia pe parcursul unui an, la cererea debitorului, organul fiscal central poate aproba plata diferențiată a ratelor de eșalonare.

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(3) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la [art. 184 alin. \(6\) și \(7\)](#);

b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la [art. 186 alin. \(1\) și \(2\)](#);

c) debitorul nu depune documentele justificative necesare soluționării cererii;

d) cererea și documentele aferente nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a eșalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

e) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată, a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eșalonare la plată.

(4) După eliberarea certificatului de atestare fiscală și, după caz, punerea de acord a sumelor potrivit [art. 191 alin. \(5\)](#), organul fiscal competent verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol și comunică debitorului decizia de respingere sau acordul de principiu privind eșalonarea la plată, după caz.

(5) Prin excepție de la prevederile [alin. \(4\)](#), în cazul debitorilor care nu dețin bunuri în proprietate, nu se emite acord de principiu privind eșalonarea la plată.

[30/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 25/2018.](#)

Art. 193. - Garanții

(1) În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, debitorul trebuie să constituie garanții. La cererea temeinic justificată a debitorului, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile.

(2)

[24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

[06/04/2023 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență 20/2023.](#)

(3) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), următoarele categorii de debitori nu trebuie să constituie garanții:

a) instituțiile publice, astfel cum sunt definite prin [Legea nr. 500/2002](#) privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin [Legea nr. 273/2006](#), cu modificările și completările ulterioare, după caz;

b) autoritățile/serviciile publice autonome înființate prin lege organică;

c) unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la [art. 7](#) din [Ordonanța Guvernului nr. 57/2002](#) privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 324/2003](#), cu modificările și completările ulterioare, precum și unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la [art. 26 alin.](#)

[\(1\)](#) din [Legea nr. 45/2009](#) privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești» și a sistemului de cercetare- dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare;

[03/09/2017 - litera a fost modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

d) instituțiile de învățământ superior de stat.

(4) Debitorii prevăzuți la [alin. \(3\)](#) care dețin în proprietate bunuri constituie garanții astfel:

[06/04/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

a) dacă valoarea bunurilor acoperă valorile prevăzute la [alin. \(13\)](#) sau [\(15\)](#), după caz, debitorii constituie

garanții la nivelul acestor valori, cu respectarea prevederilor prezentului articol;

b) dacă valoarea bunurilor nu acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanții la valoarea bunurilor deținute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(4¹) Debitorii prevăzuți la art. 186 alin. (4), care dețin în proprietate bunuri insuficiente pentru a acoperi valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), constituie garanții la valoarea bunurilor deținute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

[06/04/2023 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 20/2023.](#)

(5) Prin acordul de principiu organul fiscal stabilește perioada de eșalonare la plată, data până la care este valabilă garanția în cazul în care aceasta este constituită sub forma scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție, precum și cuantumul garanției, cu menționarea sumelor eșalonate la plată, a dobânzilor datorate pe perioada de eșalonare la plată și a procentului prevăzut la [alin. \(13\)](#), corespunzător perioadei de eșalonare.

(6) Garanțiile pot consta în:

a) mijloace bănești consemnate pe numele debitorului la dispoziția organului fiscal la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție potrivit [art. 211](#);

c) instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor proprietate a debitorului;

d) încheierea unui contract de ipotecă sau gaj în favoarea organului fiscal competent pentru executarea obligațiilor fiscale ale debitorului pentru care există un acord de eșalonare la plată, având ca obiect bunuri proprietate a unei terțe persoane. Aceste bunuri trebuie să fie libere de orice sarcini, cu excepția cazului în care acestea sunt sechestrate exclusiv de către organul fiscal competent, cu respectarea limitelor prevăzute la [alin. \(16\)](#).

(7) Pot forma obiect al garanțiilor constituite potrivit [alin. \(6\)](#) bunurile mobile care nu au durata normală de funcționare expirată potrivit Legii [nr. 15/1994](#) privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și bunurile mobile care, deși au durata normală de funcționare expirată, au fost supuse reevaluării potrivit regulilor contabile în vigoare.

(7¹) Nu pot face obiectul garanțiilor prevăzute la alin. (6) [lit. c](#)) și [d](#)) bunurile perisabile.

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(8) Bunul ce constituie obiect al garanției prevăzute la alin. (6) [lit. d](#)) nu poate să mai constituie obiect al unei garanții pentru eșalonarea la plată a obligațiilor unui alt debitor.

(9) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietatea debitorului deja sechestrate de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la [alin. \(13\)](#) sau (15), după caz, cu condiția prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrate la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la [alin. \(1\)](#).

[alin. \(1\)](#). Dispozițiile [alin. \(11\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(9¹) Prevederile [alin. \(9\)](#) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care pentru creanțele solicitate la eșalonare a fost instituit, anterior emiterii titlului de creanță în care aceste creanțe au fost individualizate, un sechestrul asigurătoriu, transformat în sechestrul executoriu în condițiile art. 213 [alin. \(3\)](#), precum și în cazul în care există sume indisponibilizate în conturile bancare ale debitorului ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii care acoperă valoarea prevăzută la [alin. \(14\)](#). Sumele indisponibilizate vor fi virate la trezorerie în vederea constituirii garanției potrivit dispozițiilor [alin. \(6\) lit. a](#)).

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

(10) În situația în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul fiscal nu acoperă valoarea prevăzută la [alin. \(13\)](#) sau (15), după caz, debitorul constituie garanție potrivit prevederilor [alin. \(1\)](#) pentru diferența de valoare neacoperită.

(11) Bunurile oferite drept garanție potrivit [alin. \(6\) lit. c](#)) și [d](#)) se evaluează de un evaluator autorizat, care întocmește un raport de evaluare conform standardelor de evaluare în vigoare.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(12) Pentru bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) **lit. c) și d)**, debitorul depune la organul fiscal competent, în termenul prevăzut la **alin. (1)**, raportul de evaluare și alte documente stabilite prin ordin emis în condițiile **art. 209**.

(13) Garanțiile constituite sub formele prevăzute la **alin. (6)** trebuie să acopere sumele eșalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată, astfel:

- a)** pentru eșalonări de la 13 la 24 de luni, procentul este de 4%;
- b)** pentru eșalonări de la 25 la 36 de luni, procentul este de 8%;
- c)** pentru eșalonări de la 37 la 48 de luni, procentul este de 12%;
- d)** pentru eșalonări de peste 49 de luni, procentul este de 16%.

(14) Prin excepție de la prevederile **alin. (13)**, garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) **lit. a) și b)** trebuie să acopere sumele eșalonate la plată, precum și dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată.

(15) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) **lit. c)**, dacă bunurile sunt ipotecate/gajate în favoarea altor creditori, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere valoarea pentru care s-a constituit ipoteca/gajul, precum și sumele eșalonate la plată, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(16) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) **lit. d)**, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere obligațiile fiscale ale garantului pentru care organul fiscal competent a instituit sechestrul, precum și sumele eșalonate la plată ale debitorului, dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, plus un procent de până la 16% din sumele eșalonate la plată, în funcție de perioada de eșalonare la plată.

(17) Perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie cu cel puțin 3 luni mai mare decât scadența ultimei rate din eșalonarea la plată.

(18) Pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea temeinic justificată a debitorului. În urma analizării celor solicitate de debitor, organul fiscal poate aproba sau respinge solicitarea privind înlocuirea sau redimensionarea garanției.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(18¹) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eșalonarea la plată cu constituire de garanții potrivit **alin. (13)** sau **art. 206 alin. (2) lit. c)**, după caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eșalonarea la plată acordată.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(18²) În cazul aprobării, pentru debitorii care beneficiază de eșalonarea la plată cu bunuri insuficiente, pentru stabilirea valorii garanției se ia în calcul cuantumul obligațiilor rămase de plată din eșalonare.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(18³) Organul fiscal, la cererea debitorului, eliberează diferența de garanție care depășește valoarea luată în calcul cu ocazia redimensionării, iar în cazul înlocuirii eliberează garanția constituită asupra bunului înlocuit.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(19) Organul fiscal competent eliberează garanțiile după comunicarea deciziei de finalizare a eșalonării la plată, prevăzută la **art. 194 alin. (3)**, cu excepția situației prevăzute la **art. 202 alin. (3)**.

~~**(20)**~~

06/04/2023 - alineatul a fost [abrogat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#).

(21) În cazul în care, pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția constituită potrivit **alin. (15)** se execută de către un alt creditor, iar sumele distribuite din valorificare, în favoarea organului fiscal competent, nu acoperă

valoarea garanțiilor prevăzute la [alin. \(13\)](#), debitorul are obligația reîntregirii acesteia, pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată.

(22) În cazul în care, pe parcursul derulării eşalonării la plată, bunul care face obiectul garanției constituite potrivit [alin. \(6\) lit. d\)](#) și [alin. \(16\)](#) se execută de către organul fiscal pentru obligațiile de plată ale garantului, debitorul are obligația constituirii de garanții pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată. În acest caz, până la constituirea garanției, sumele rămase după efectuarea distribuirii sunt indisponibilizate în favoarea organului fiscal, urmând a stinge obligațiile rămase din eşalonarea la plată dacă garanția nu este constituită în termenul prevăzut la [art. 194 alin. \(1\) lit. m\)](#).

(23) La cererea debitorului, organul fiscal competent poate executa garanția constituită sub formele prevăzute la [alin. \(6\) lit. a\)](#) și [c\)](#) sau poate aproba valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților în condițiile [art. 248](#), în situația în care se stinge întreaga sumă eşalonată la plată.

(24) În cazul în care pe parcursul eşalonării la plată bunurile care fac obiectul garanției constituite potrivit [alin. \(6\) lit. c\)](#) și [d\)](#), precum și [alin. \(15\)](#) și [\(16\)](#) s-au degradat ori dreptul de proprietate a acestor bunuri s-a modificat prin hotărâri judecătorești care constituie titluri executorii, la solicitarea organului fiscal central, debitorul are obligația reconstituirii garanțiilor pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din eşalonarea la plată dacă celelalte garanții nu sunt îndestulătoare.

[03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.](#)

(25) În cazul în care contribuabilii care beneficiază de eşalonare la plată dețin în proprietate bunuri deja sechestrate de către organul fiscal, altele decât cele care fac obiectul garanțiilor constituite potrivit prezentului articol, sechestrurile instituite pe aceste bunuri se ridică, cu excepția cazului în care sunt aplicabile dispozițiile [art. 213 alin. \(8\)](#) sau [\(8¹\)](#).

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

Art. 194. - Condiții de menținere a valabilității eşalonării la plată

(1) Eşalonarea la plată acordată pentru obligațiile fiscale își menține valabilitatea în următoarele condiții:

a) să se declare și să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#). Eşalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt declarate și/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenței prevăzute de lege inclusiv sau până la finalizarea eşalonării la plată în situația în care acest termen se împlinește după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eşalonate la plată;

b) să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal competent prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#). Eşalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege sau până la finalizarea perioadei de eşalonare la plată în situația în care termenul de 30 de zile se împlinește după această dată;

c) să se achite diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative sau din declarații depuse aferente obligațiilor fiscale pentru care nu există obligația de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#);

[24/12/2020 - litera a fost modificată prin Lege 295/2020](#)

d) să se respecte cuantumul și termenele de plată din graficul de eşalonare. Eşalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă rata de eşalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eşalonare;

e) să se achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată și care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data

comunicării acestei decizii sau până la finalizarea eşalonării la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#);

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

29/12/2018 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 114/2018](#)

f) să se achite creanțele stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației sau până la finalizarea eşalonării la plată în situația în care termenul de 180 de zile se împlineste după data stingerii în totalitate a obligațiilor fiscale eşalonate la plată, cu excepția situației în care contribuabilul a solicitat eşalonarea potrivit [art. 195](#);

g) să achite obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit [art. 190 alin. \(5\)](#), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#);

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condițiile [art. 14](#) sau [15](#) din [Legea nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eşalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată a acestor sume;

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eşalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată a acestor sume;

j) să achite sumele pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor [art. 25](#) și [26](#), în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea la plată potrivit [art. 195](#);

03/02/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 11/2022](#)

k) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la [art. 186 alin. \(1\) lit. c\)](#) și [d\)](#);

l) să se reîntregească garanția în condițiile prevăzute la [art. 193 alin. \(21\)](#), în cel mult 15 zile de la data distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor de către alți creditori;

m) să constituie garanția în condițiile prevăzute la [art. 193 alin. \(22\)](#), în cel mult 15 zile de la data comunicării de către organul fiscal a înștiințării cu privire la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor.

m¹) să constituie garanția în condițiile prevăzute la [art. 193 alin. \(24\)](#), în cel mult 15 zile de la data comunicării solicitării organului fiscal central;

03/09/2017 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță 30/2017](#).

n) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, și care nu beneficiază de eşalonarea la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eşalonarea potrivit [art. 195](#).

01/01/2016 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță de urgență 50/2015](#).

o) să achite impozitul pe profit calculat și declarat potrivit [art. 40³ alin. \(2\)](#) din Codul fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere a solicitării de eşalonare.

03/09/2021 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță 11/2021](#).

p) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

03/09/2022 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță 31/2022](#).

q) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile

aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 31/2022](#).

r) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenței, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii.

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 31/2022](#).

s) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. f), nestinse la data comunicării deciziei de eşalonare la plată și care nu fac obiectul eşalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii.

06/04/2023 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță de urgență 20/2023](#).

(2) În situația în care termenele prevăzute la [alin. \(1\)](#) se împlinesc după data finalizării eşalonării la plată, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eşalonării la plată.

(3) În situația în care sumele eşalonate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la [alin. \(1\)](#), organul fiscal competent comunică debitorului decizia de finalizare a eşalonării la plată.

Art. 195. - Modificarea deciziei de eşalonare la plată în perioada de valabilitate a eşalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eşalonării, decizia de eşalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eşalonare a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal competent:

29/12/2018 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 114/2018](#)

03/02/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 11/2022](#)

a) obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eşalonării la plată, prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) și n);

b) obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eşalonării, prevăzute la art. 200 alin. (2).

(2) Contribuabilul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eşalonare la plată într-un an calendaristic sau, după caz, fracție de an calendaristic. Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), alin. (1)¹ și la art. 194 alin. (1) lit. h) și i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eşalonare la plată prin includerea tuturor obligațiilor fiscale ce reprezintă condiție de menținere a valabilității eşalonării la plată la data depunerii cererii.

29/12/2018 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 114/2018](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 20/2023](#)

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. a)-c), e)-j) sau n), după caz, ori până la împlinirea termenului prevăzut la art. 200 alin. (2) și se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

29/12/2018 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 114/2018](#)

03/02/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 11/2022](#)

(4) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare se efectuează cu menținerea perioadei de eşalonare deja aprobate, cu excepția situației în care valoarea garanțiilor constituite de debitor este mai mică de 50% față de cuantumul obligațiilor fiscale restante ce fac obiectul înlesnirilor la plată, caz în care perioada de eşalonare este de cel mult 6 luni de la data comunicării deciziei de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 20/2023](#)

(5)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

06/04/2023 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență [20/2023](#).

(6) Cuantumul și termenele de plată ale noilor rate de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eșalonare la plată.

(7) După depunerea cererii, în termen de 10 zile de la comunicarea acordului de principiu de către organul fiscal central, debitorul trebuie să constituie și garanțiile prevăzute de prezentul capitol, corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eșalonare la plată.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

(8) Debitorul nu trebuie să constituie garanții în situația în care valoarea garanțiilor deja constituite acoperă obligațiile fiscale rămase din eșalonarea la plată, precum și obligațiile fiscale pentru care se solicită modificarea deciziei de eșalonare la plată. În situația garanțiilor deja constituite potrivit art. 193 alin. (6) **lit. d)**, se încheie un act adițional la contractul de ipotecă/gaj.

(8¹) În situația debitorilor care dețin bunuri în proprietate, insuficiente pentru a constitui garanțiile în cuantumul prevăzut la prezentul capitol, organul fiscal central poate aproba cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute la art. 186 **alin. (1)**. În acest caz, penalitățile de întârziere nu se amână la plată, ci se includ în eșalonare, iar decizia de amânare la plată a penalităților de întârziere și a penalităților de nedeclarare se anulează.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

(8²) În cazul debitorilor pentru care s-a acordat eșalonare la plată potrivit prevederilor art. 186 **alin. (4)**, la cererea acestora, penalitățile de întârziere rămase de plată din graficul de eșalonare se amână la plată în situația în care garanțiile constituite odată cu acordarea eșalonării sau ulterior acesteia acoperă cuantumul prevăzut la art. 193 **alin. (13)** sau **(15)**, după caz.

29/12/2018 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță de urgență 114/2018](#).

(9) Prevederile **art. 208** se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor prevăzute la **alin. (1)**.

(10) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată se respinge, debitorul are obligația să plătească sumele prevăzute la **alin. (1)** în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(11) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică, la cererea debitorului. Dacă eșalonarea cuprinde doar creanțele fiscale individualizate în actul administrativ suspendat, decizia de eșalonare la plată se suspendă.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(11¹) În situația în care pe perioada de valabilitate a eșalonării se desființează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

(11²) Prevederile **alineatului (11)** și **(11¹)** se aplică și în situația în care debitorul obține suspendarea executării silite conform **art. 719** din Codul de procedură civilă, atunci când motivele contestației la executare privesc stingerea sau inexistența creanței fiscale care face obiectul executării silite contestate.

24/12/2020 - alineatul a fost [introdus prin Lege 295/2020](#).

(11³) Dacă hotărârea judecătorească definitivă de admitere în tot sau în parte a contestației la executare formulată în condițiile **alin. (11²)** este pronunțată după emiterea deciziei de finalizare a eșalonării la plată emisă

în condițiile art. 194 [alin. \(3\)](#) sau dacă debitorul nu a solicitat modificarea deciziei de eșalonare conform [alin. \(11²\)](#), aceasta din urmă, precum și decizia de finalizare a eșalonării la plată se anulează din oficiu sau la cererea debitorului, iar sumele achitate în baza deciziei de eșalonare se restituie debitorului la cerere, în condițiile [art. 168](#).

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege \[295/2020\]\(#\).](#)

(12) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eșalonare la plată și fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eșalonarea la plată.

[01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență \[50/2015\]\(#\).](#)

Art. 196. - Renunțarea la eșalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(2) În cazul renunțării la eșalonare, debitorul trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eșalonare până la data la care intervine pierderea valabilității eșalonării la plată. Prevederile [art. 194 alin. \(3\)](#) și [art. 208 alin. \(3\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la [alin. \(2\)](#), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eșalonării la plată.

Art. 197. - Dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eșalonări la plată, pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, cu excepția celor prevăzute la [art. 173 alin. \(2\)](#), se datorează și se calculează dobânzi, la nivelul stabilit potrivit [art. 174 alin. \(5\)](#). Prin excepție de la prevederile [art. 174 alin. \(5\)](#), nivelul dobânzii este de 0,015% pentru fiecare zi de întârziere, în situația în care debitorul constituie întreaga garanție sub forma scrisorii de garanție și/sau poliței de asigurare de garanție și/sau consemnării de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.

(2) Dobânzile se datorează și se calculează pentru fiecare rată din graficul de eșalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eșalonare la plată și până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit [art. 194 alin. \(1\) lit. d\)](#), după caz.

~~(2¹)~~

[30/03/2018 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență \[25/2018\]\(#\).](#)

[06/04/2023 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență \[20/2023\]\(#\).](#)

(3) Dobânzile datorate și calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit [art. 194 alin. \(1\) lit. d\)](#) se comunică prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor [art. 156 alin. \(1\)](#).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la [art. 176](#) se calculează până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată.

(5) Pentru creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, și pentru care legislația specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislației specifice.

Art. 198. - Penalitate

(1) Pentru rata de eșalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, potrivit [art. 194 alin. \(1\) lit. d\)](#), precum și pentru diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, potrivit [art. 190 alin. \(5\)](#), se percepe o penalitate, care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor [art. 156 alin. \(1\)](#).

(2) Nivelul penalității este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eșalonare, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale

accesorii eşalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eşalonării la plată, după caz;

b) diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

Art. 199. - Pierderea valabilității eşalonării la plată și consecințele pierderii acesteia

(1) Eşalonarea la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 194 alin. (1) și art. 195 alin. (10). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eşalonării la plată, care se comunică debitorului.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(2) Pierderea valabilității eşalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată acordată de organul fiscal central, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eşalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 198 alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligațiile fiscale principale eşalonate la plată și pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, pentru aceste obligații fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

Art. 200. - Menținerea eşalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal competent menținerea unei eşalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute la alin. (2) și la art. 194 alin. (1), cu excepția cazului în care eşalonarea a fost pierdută ca urmare a nerespectării condiției prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. k), o singură dată într-un an calendaristic, sau fracție de an calendaristic, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea tuturor obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eşalonării la plată, după caz. Cererea se soluționează prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității eşalonării, cu păstrarea perioadei de eşalonare deja aprobate.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

29/12/2018 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 114/2018

06/04/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023

(2) Pentru menținerea valabilității eşalonării, debitorul are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eşalonării, cu excepția celor care au făcut obiectul eşalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 194 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 201. - Dobânzi în cazul pierderii valabilității eşalonării la plată 03/09/2017 - Art. 201. - a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eşalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eşalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

Art. 202. - Executarea garanțiilor

(1) În cazul pierderii valabilității eşalonării la plată, organul fiscal competent execută garanțiile în contul obligațiilor fiscale rămase nestinse.

(2) Dacă până la pierderea valabilității eşalonării la plată nu au fost soluționate deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, garanțiile se execută și în contul obligațiilor marcate în vederea stingerii prin compensare cu sume de rambursat, în limita sumei solicitate la rambursare.

(3) În situația în care deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare nu sunt soluționate până la finalizarea eșalonării la plată, organul fiscal competent execută garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) și b) în contul obligațiilor marcate, până la emiterea deciziei de finalizare a eșalonării. În acest caz data stingerii obligațiilor marcate este termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare. În cazul garanțiilor constituite sub formă de bunuri potrivit art. 193 alin. (6) lit. c) și d), acestea se eliberează după soluționarea deconturilor. Garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. c) și d) se execută în situația în care după soluționarea deconturilor au rămas nestinse obligații fiscale.

Art. 203. - Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a) -c), e) -j) și n) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somației.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eșalonare la plată către debitor, organele fiscale competente comunică, în scris, instituțiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare și/sau terților popriți care dețin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor administrate de organele fiscale competente de care depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

Art. 204. - Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației,

acordului ori a altui act administrativ similar 03/09/2017 - Art. 204. - a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

29/06/2018 - Art. 204. - a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#) aprobat(ă) prin [Lege 150/2018](#) la data 29/06/2018

(1) Pentru debitorii care au solicitat eșalonarea la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă actul pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a eșalonării la plată.

(1¹) Pentru debitorii prevăzuți la alin. (1), eșalonarea la plată se acordă numai cu condiția constituirii garanțiilor prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) și/sau b), după caz.

03/09/2022 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 31/2022](#).

(2) În situația în care cererea de acordare a eșalonării la plată a fost respinsă sau retrasă, debitorii prevăzuți la alin. (1) trebuie să achite obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizației, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menținerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a

eșalonării la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligații fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizația, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.

Art. 205. - Calcularea termenelor

(1) Termenele stabilite în prezentul capitol, cu excepția celui prevăzut la art. 191 **alin. (2) și (3)**, se calculează pe zile calendaristice începând cu ziua imediat următoare acestor termene și expiră la ora 24,00 a ultimei zile a termenelor.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) sfârșesc într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat, acestea se prelungesc până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

Art. 206. - Prevederi speciale pentru eșalonările la plată acordate de organele fiscale

(1) În cazul debitorilor cu risc fiscal mic, organul fiscal competent poate aproba eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale restante, pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) Pentru a beneficia de eșalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) debitorul depune o cerere la organul fiscal competent. La cerere, debitorul poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eșalonare;

30/03/2018 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 25/2018

b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la **art. 186**, cu excepția celei prevăzute la art. 186 alin. (1) **lit. a)**;

c) debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul eșalonării la plată, precum și a penalităților de întârziere și dobânzilor ce pot face obiectul amânării la plată potrivit **art. 208**, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.

24/12/2020 - litera a fost modificată prin Lege 295/2020

(3) În sensul prezentului articol este considerat cu risc fiscal mic debitorul care, la data depunerii cererii, îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

30/03/2018 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 25/2018

a) nu are fapte înscrise în cazierul fiscal;

b) administratorii, în cazul societăților pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, și asociații majoritari sau, după caz, asociatul unic și/sau administratorii, în cazul celorlalte societăți, altele decât societățile pe acțiuni sau în comandită pe acțiuni, nu au fapte înscrise în cazierul fiscal;

c) nu se află în inactivitate temporară înscrisă la registrul comerțului sau în registre ținute de instanțe judecătorești competente;

d) nu are obligații fiscale restante mai mari de 12 luni;

03/09/2017 - litera a fost modificată anterior prin Ordonanță 30/2017

e) nu a înregistrat, conform reglementărilor contabile, pierderi din exploatare în ultimul exercițiu financiar închis;

f) în cazul persoanelor juridice, să fi fost înființate cu minimum 12 luni anterior depunerii cererii.

(4) Cererea depusă potrivit prevederilor alin. (2) **lit. a)** se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia. Acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data comunicării certificatului de atestare fiscală de către organul fiscal competent și data depunerii garanției de către debitor.

(5) În condițiile prezentului articol, debitorii care, la data depunerii cererii, nu au obligații fiscale restante pot solicita eșalonarea la plată a obligațiilor fiscale declarate, precum și a obligațiilor fiscale stabilite prin decizie de impunere și pentru care nu s-a împlinit scadența sau termenul de plată prevăzut la art. 156 **alin. (1)**, după caz.

(6) Prevederile **art. 208** se aplică în mod corespunzător pentru penalitățile de întârziere și pentru un procent de

50% din dobânzile cuprinse în certificatul de atestare fiscală.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(7) În situația în care, ulterior emiterii deciziei de eșalonare la plată, organul fiscal constată că informațiile cuprinse în documentele anexate la cererea depusă potrivit alin. (2) **lit. a)** nu corespund realității, organul fiscal emite decizia de anulare a deciziei de eșalonare la plată și a deciziei de amânare la plată a penalităților de întârziere, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile **art. 199, 201 și 202.**

Art. 207. - Dispoziții finale

(1) Organul fiscal competent care emite decizia de eșalonare la plată poate îndrepta erorile din conținutul acesteia, din oficiu sau la cererea debitorului, printr-o decizie de îndreptare a erorii. Decizia de îndreptare a erorii produce efecte față de debitor de la data comunicării acesteia, potrivit legii.

(2) În cazul în care în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de eșalonare la plată s-au stins obligații fiscale prin orice modalitate prevăzută de lege și care sunt cuprinse în suma care face obiectul eșalonării la plată, debitorul achită ratele eșalonate până la concurența sumei rămase de plată.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care, până la emiterea deciziei de eșalonare la plată, se constată că s-au stins mai mult de 50% din obligațiile fiscale care fac obiectul eșalonării la plată, la cererea debitorului, organul fiscal competent eliberează un nou certificat de atestare fiscală, caz în care prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(4) Debitorul poate plăti anticipat, parțial sau total, sumele cuprinse în graficul de eșalonare la plată. În acest caz, debitorul notifică organului fiscal, prin cerere, intenția de a stinge anticipat aceste sume. În cazul achitării anticipate parțiale, organul fiscal competent înștiințează debitorul, până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, cu privire la stingerea sumelor datorate în contul următoarelor rate de eșalonare aprobate până la concurența cu suma achitată.

(5) În situația în care se sting anticipat mai mult de 3 rate din graficul de eșalonare la plată, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eșalonare, până la următorul termen de plată a ratelor, cu respectarea perioadei de eșalonare aprobate. În acest caz, ratele ce fac obiectul stingerii anticipate sunt exigibile la data plății sau la data emiterii deciziei de rambursare, după caz. Noul grafic de eșalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(6) În situația în care în graficul de eșalonare există și creanțe bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, iar acestea au fost stinse, total sau parțial, potrivit legislației specifice, de către organele care le gestionează, graficul de eșalonare se reface în mod corespunzător.

(7) În cazul constituirii garanției sub forma prevăzută la art. 193 alin. (6) **lit. b)**, la solicitarea debitorului, organul fiscal poate solicita emitentului scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție executarea acesteia pentru stingerea ratelor de eșalonare la scadența acestora.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

(8) Ori de câte ori se modifică graficul de eșalonare potrivit prezentului capitol, organul fiscal competent emite decizie de modificare a deciziei de eșalonare la plată, la care anexează noul grafic.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

Art. 208. - Amânarea la plată a penalităților de întârziere

(1) Pe perioada eșalonării la plată, penalitățile de întârziere cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eșalonare la plată. Aceste prevederi se aplică, după caz, și unui procent de 50% din majorările de întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(2) Garanțiile ori valoarea bunurilor prevăzute la art. 193 **alin. (13) - (16)** trebuie să acopere și penalitățile de

întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată.

(3) În situația în care eșalonarea la plată se finalizează în condițiile art. 194 alin. (3), penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată se anulează prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a eșalonării la plată.

(4) Pierderea valabilității eșalonării la plată atrage pierderea valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere. În acest caz, odată cu decizia de constatare a pierderii valabilității eșalonării la plată se comunică debitorului și decizia de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere.

(5) În situația în care eșalonarea la plată își pierde valabilitatea în condițiile art. 199, garanțiile se execută și în contul penalităților de întârziere și/sau majorărilor de întârziere amânate la plată.

(6) În scopul aplicării reducerii prevăzute la art. 181 alin. (2) lit. b), prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru penalitatea de nedeclarare aferentă obligațiilor fiscale eșalonate.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

Art. 209. - Acte normative de aplicare

Procedura de aplicare a eșalonării la plată acordate de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL IV¹

Eșalonare la plată, în formă simplificată, pentru obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central

01/10/2021 - CAPITOLUL IV¹ a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

Art. 209¹. - Instituirea posibilității acordării eșalonărilor la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central

(1) Pentru obligațiile fiscale principale și accesorii restante a căror vechime este de maximum 12 luni anterioare datei depunerii cererii și nestinse până la data eliberării certificatului de atestare fiscală, administrate de organul fiscal central, denumit în continuare organ fiscal, se aprobă eșalonarea la plată pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Eșalonarea la plată se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei eșalonări la plată. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării eșalonării la plată, sunt asimilate obligațiilor fiscale:

- a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;
- b) creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru:

- a) obligațiile fiscale care au făcut obiectul unei eșalonări acordate în temeiul prezentului capitol sau potrivit capitolului I - «Înlesniri la plată pentru obligațiile bugetare datorate după data declarării stării de urgență, administrate de organul fiscal central» din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [181/2020](#) privind unele

măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările ulterioare, care și-a pierdut valabilitatea, precum și obligațiile fiscale care reprezintă condiție de menținere a valabilității unei eșalonări la plată acordate în temeiul capitolului I - «Înlesniri la plată pentru obligațiile bugetare datorate după data declarării stării de urgență, administrate de organul fiscal central» din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2020, cu modificările și completările ulterioare;

b) obligațiile fiscale care au scadența și/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de eșalonare la plată, debitorul poate solicita includerea în eșalonare a obligațiilor fiscale ce au făcut obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente;

e) obligațiile fiscale admise la masa credală, pentru debitorii pentru care s-a deschis procedura insolvenței;

f) obligațiile fiscale/bugetare care reprezintă ajutor de stat sau de minimis de recuperat acordat din surse sau resurse de stat ori gestionate de stat;

03/09/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 31/2022](#)

06/04/2023 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

g) debitorii care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizația, acordul ori alt act administrativ similar.

03/09/2022 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță 31/2022](#).

h) obligațiile fiscale care reprezintă accize;

06/04/2023 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023](#).

i) impozitele și contribuțiile sociale obligatorii cu reținere la sursă sau reținute prin stopaj la sursă, astfel cum sunt definite la art. 7 pct. 47 din Codul fiscal;

06/04/2023 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023](#).

j) taxele aferente activităților din domeniul jocurilor de noroc.

06/04/2023 - litera a fost [introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023](#).

(7) Eșalonarea la plată nu se acordă pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice, 2.000 lei în cazul asocierilor fără personalitate juridică și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(8) Pentru a beneficia de eșalonarea la plată prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) să depună o cerere la organul fiscal, la care debitorul poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând quantumul propus al ratelor de eșalonare;

b) să nu se afle în procedura falimentului;

c) să nu se afle în dizolvare;

d) să nu înregistreze obligații fiscale restante cu o vechime mai mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii și nestinse la data eliberării certificatului de atestare fiscală;

e) să nu i se fi stabilit răspunderea potrivit legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară, potrivit prevederilor art. 25 și 26. Prin excepție, dacă actele prin care s-a stabilit răspunderea sunt definitive în sistemul

căilor administrative și judiciare de atac, iar suma reprezentând obligații fiscale restante ale debitorului, pentru care a fost atrasă răspunderea, a fost stinsă, condiția se consideră îndeplinită.

(9) Pe lângă condițiile prevăzute la alin. (8), debitorul trebuie să aibă depuse toate declarațiile fiscale, potrivit vectorului fiscal în conformitate cu ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin care sunt aprobate formularele de înregistrare fiscală a contribuabililor/plătitorilor și a tipurilor de obligații fiscale care formează vectorul fiscal. Această condiție trebuie îndeplinită la data eliberării certificatului de atestare fiscală.

(10) Condiția prevăzută la alin. (9) se consideră îndeplinită și în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declarații fiscale, obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal.

(11) În scopul acordării eșalonării la plată potrivit prezentului capitol, prevederile art. 188-190, art. 205 și 207 se aplică în mod corespunzător.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

(12) Dispozițiile prezentului capitol sunt aplicabile și debitorilor care au garantate obligațiile fiscale potrivit [art. 210](#), [art. 211](#) și [art. 235](#).

Art. 209². - Eliberarea certificatului de atestare fiscală

(1) După primirea cererii, organul fiscal eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscală, pe care îl comunică debitorului.

(2) Certificatul de atestare fiscală se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii, inclusiv în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(3) Prin excepție de la prevederile [art. 158](#), certificatul de atestare fiscală cuprinde obligațiile fiscale existente în sold la data eliberării acestuia.

Art. 209³. - Modul de soluționare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluționează de organul fiscal în termen de 5 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia, prin decizie de eșalonare la plată ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de eșalonare la plată. În sensul [art. 167](#), ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepția situației prevăzute la [art. 190 alin. \(2\)](#).

(3) La cererea debitorului, organul fiscal poate aproba plata diferențiată a ratelor de eșalonare.

(4) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:

a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la [art. 209¹ alin. \(6\) și \(7\)](#);

b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la [art. 209¹ alin. \(8\) și \(9\)](#);

c) cererea nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a eșalonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;

d) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată, a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul cererii de eșalonare la plată.

(5) După eliberarea certificatului de atestare fiscală, organul fiscal verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol și comunică debitorului decizia de respingere sau decizia de eșalonare la plată, după caz.

(6) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către debitor în cerere și cele înscrise în certificatul de atestare fiscală, se aplică în mod corespunzător prevederile [art. 207 alin. \(1\)](#).

(7) În cazul în care în perioada dintre data depunerii cererii de eșalonare la plată și data eliberării certificatului de atestare fiscală, debitorul efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale datorate, se sting mai întâi obligațiile fiscale restante a căror vechime este mare de 12 luni anterioară datei depunerii cererii și apoi obligațiile ce pot face obiectul eșalonării la plată potrivit prezentului capitol.

(8) Pe perioada eșalonării la plată acordată potrivit prezentului capitol, în scopul aplicării reducerii prevăzute la

art. 181 [alin. \(2\)](#) lit. b), penalitățile de nedeclarare cuprinse în certificatul de atestare fiscală se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de eșalonare la plată. Prevederile [art. 208](#) se aplică în mod corespunzător.

Art. 209⁴. - Condiții de menținere a valabilității eșalonării la plată

(1) Eșalonarea la plată acordată pentru obligațiile fiscale își menține valabilitatea în următoarele condiții:

a) să se declare și să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată inclusiv, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#). Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt declarate și/sau achitate până la data de 25 a lunii următoare scadenței prevăzute de lege inclusiv;

b) să se achite, potrivit legii, obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal prin decizie, cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#). Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă aceste obligații sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plată prevăzut de lege;

c) să se achite diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative sau din declarații depuse aferente obligațiilor fiscale pentru care nu există obligația de declarare în vectorul fiscal, în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

d) să se respecte cuantumul și termenele de plată din graficul de eșalonare. Eșalonarea la plată își menține valabilitatea și dacă rata de eșalonare este achitată până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare;

e) să se achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 180 de zile de la data comunicării acestei decizii, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

f) să se achite obligațiile stabilite de alte organe decât organele fiscale și transmise spre recuperare organelor fiscale, precum și amenzile de orice fel pentru care au fost comunicate somații după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, în cel mult 180 de zile de la comunicarea somației, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

g) să se achite obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit [art. 190 alin. \(5\)](#), în cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

h) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condițiile [art. 14](#) sau [15](#) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferată organului fiscal după emiterea unei decizii de eșalonare la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit [art. 209⁵ alin. \(2\)](#);

j) să se achite sumele reprezentând obligații fiscale restante ale debitorului pentru care s-a stabilit răspunderea potrivit prevederilor legislației privind insolvența și/sau răspunderea solidară potrivit prevederilor [art. 25](#) și [26](#), în cel mult 30 de zile de la data stabilirii răspunderii;

k) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la [art. 209¹ alin. \(8\) lit. b\) și c\)](#);

l) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plată, obligațiile fiscale datorate de debitorii care fuzionează, potrivit legii, și care nu beneficiază de eșalonarea la plată, cu excepția situației în care debitorul a solicitat eșalonarea potrivit art. 209⁵ alin. (2).

m) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat emisă de către Comisia Europeană, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 31/2022.

n) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de stat sau de minimis emisă de către entitățile ce dețin calitatea de furnizor sau de administrator de ajutor de stat sau de minimis, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii;

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 31/2022.

o) să se achite sumele stabilite prin decizia de recuperare a ajutoarelor de minimis emisă de către Consiliul Concurenței, inclusiv dobânzile aferente, datorate de la data plății ajutorului până la data recuperării sau a rambursării sale integrale, în maximum 3 zile de la data comunicării acestei decizii.

03/09/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 31/2022.

p) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (6) lit. h) și j) nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acestei decizii;

06/04/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023.

q) să se achite obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (6) lit. i) nestinse la data comunicării deciziei de eșalonare la plată și care nu fac obiectul eșalonării la plată, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării acestei decizii.

06/04/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 20/2023.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării eșalonării la plată, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării eșalonării la plată.

(3) În situația în care sumele eșalonate la plată au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal comunică debitorului decizia de finalizare a eșalonării la plată.

Art. 209⁵. - Modificarea deciziei de eșalonare la plată în perioada de valabilitate a eșalonării

(1) Pe perioada de valabilitate a eșalonării, decizia de eșalonare la plată poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în eșalonare a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscală emis de organul fiscal:

a) obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată, prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) -c), e)-i) și l);

b) obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eșalonării, prevăzute la art. 209¹⁰ alin. (2), cu excepția sumelor de natura celor prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. j).

(2) Debitorul poate depune o singură cerere de modificare a deciziei de eșalonare la plată pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, la care poate anexa graficul de eșalonare cuprinzând cuantumul propus al ratelor de eșalonare. Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (8) și (9) și la art. 209⁴ alin. (1) lit. h) și i) debitorul poate depune cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată ori de câte ori este necesar. Prin cerere se poate solicita modificarea deciziei de eșalonare la plată prin includerea tuturor obligațiilor fiscale ce reprezintă condiția de menținere a valabilității eșalonării la plată la data depunerii cererii, cu excepția celor pentru care art. 209⁴ alin. (1) nu prevede posibilitatea debitorului de a solicita eșalonarea la plată.

06/04/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) -c), e)-i) sau l), după caz, ori până la împlinirea termenului prevăzut la art. 209¹⁰ alin. (2) și se soluționează de organul fiscal, în termen de 5 zile lucrătoare, prin decizie de modificare a deciziei de eșalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

(4) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eșalonare se efectuează cu menținerea perioadei de eșalonare deja aprobate.

~~(5)~~

06/04/2023 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență 20/2023.

(6) Cuantumul și termenele de plată ale noilor rate de eșalonare se stabilesc prin grafice de eșalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eșalonare la plată.

(7) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eșalonare la plată se respinge, debitorul are obligația să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(8) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlăturării debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică, la cererea debitorului, fără a fi limitate numeric conform alin. (2).

(9) În situația în care pe perioada de valabilitate a eșalonării se desființează sau se anulează, în tot sau în parte, actul administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eșalonării la plată, decizia de eșalonare la plată se modifică în mod corespunzător, la cererea debitorului, fără a fi limitate la numărul prevăzut la alin. (2).

(10) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru obligațiile fiscale ale unui debitor care nu beneficiază de eșalonare la plată și fuzionează, potrivit legii, cu un alt debitor care beneficiază de eșalonarea la plată.

Art. 209⁶. - Renunțarea la eșalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eșalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțare la eșalonare.

(2) În cazul renunțării la eșalonare, debitorul trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eșalonare până la data la care intervine pierderea valabilității eșalonării la plată. Prevederile art. 209⁴ alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eșalonării la plată.

Art. 209⁷. - Dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eșalonări la plată pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, cu excepția celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează și se calculează dobânzi. Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere, cu excepția eșalonărilor acordate pentru obligațiile fiscale rezultate din titlurile de creanță emise de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor europene, pentru care dobânzile se calculează conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările și completările ulterioare.

06/04/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023

(2) Dobânzile se datorează și se calculează pentru fiecare rată din graficul de eșalonare la plată începând cu data emiterii deciziei de eșalonare la plată și până la termenul de plată din grafic sau până la data achitării ratei potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d), după caz.

(3) Dobânzile datorate și calculate în cazul achitării cu întârziere a ratei potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d) se comunică prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prevăzută la art. 176 se calculează până la data emiterii deciziei de eșalonare la plată.

(5) Pentru obligațiile bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, și pentru care legislația specifică prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legislației specifice.

(6) Pentru debitorii care se află în perioada de observație sau în reorganizare judiciară se datorează obligații fiscale accesorii potrivit legii care reglementează această procedură.

Art. 209⁸. - Penalitate

(1) Pentru rata de eșalonare la plată achitată cu întârziere până la următorul termen de plată din graficul de eșalonare, potrivit art. 209⁴ alin. (1) lit. d), precum și pentru diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate care i se comunică debitorului prin decizie referitoare la obligațiile de plată accesorii și se achită potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalității este de 5% din:

a) suma rămasă nestinsă din rata de eșalonare, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eșalonate la plată, inclusiv dobânzile datorate pe perioada eșalonării la plată, după caz;

b) diferențele de obligații fiscale marcate și rămase nestinse după soluționarea deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

Art. 209⁹. - Pierderea valabilității eșalonării la plată și consecințele pierderii acesteia

(1) Eșalonarea la plată își pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozițiile art. 209⁴ alin. (1) și art. 209⁵ alin. (7). Organul fiscal emite o decizie de constatare a pierderii valabilității eșalonării la plată, care se comunică debitorului.

(2) Pierderea valabilității eșalonării la plată atrage începerea sau continuarea, după caz, a executării silite pentru întreaga sumă nestinsă.

(3) În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru sumele rămase de plată din eșalonarea la plată acordată de organul fiscal, reprezentând obligații fiscale principale și/sau obligații fiscale accesorii eșalonate la plată, se datorează o penalitate de 5%. Prevederile art. 209⁸ alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(4) Prevederile alin. (3) nu sunt aplicabile pentru obligațiile fiscale principale eșalonate la plată și pentru care se datorează penalitate de nedeclarare potrivit art. 181. În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată, pentru aceste obligații fiscale se datorează penalitatea de nedeclarare prevăzută de art. 181 alin. (1).

(5) În cazul pierderii valabilității eșalonării la plată acordate de organul fiscal, pentru obligațiile fiscale principale rămase de plată din eșalonarea la plată acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de eșalonare la plată dobânzi potrivit art. 174.

(6) În cazul debitorilor care solicită înlesniri la plată potrivit capitolului IV - Înlesniri la plată, ulterior pierderii valabilității eșalonării la plată acordate de organul fiscal potrivit prezentului capitol, pentru obligațiile fiscale principale și/sau obligațiile fiscale accesorii rămase de plată din eșalonarea la plată, penalitatea datorată potrivit art. 209⁸ se anulează.

Art. 209¹⁰. - Menținerea eșalonării la plată

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal menținerea unei eșalonări a cărei valabilitate a fost pierdută din

cauza nerespectării condițiilor prevăzute la alin. (2), precum și la art. 209⁴ alin. (1) lit. a)-j) și l), o singură dată pe perioada de valabilitate a eșalonării la plată, dacă depune o cerere în acest scop, înainte de stingerea în totalitate a obligațiilor fiscale care au făcut obiectul eșalonării la plată. Cererea se soluționează, în termen de 5 zile lucrătoare, prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității eșalonării, cu păstrarea perioadei de eșalonare aprobate inițial.

06/04/2023 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#)

(2) Pentru menținerea valabilității eșalonării, debitorul are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității eșalonării, cu excepția celor care au făcut obiectul eșalonării a cărei valabilitate a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 209⁴ sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 209¹¹. - Suspendarea executării silite

(1) Pentru sumele care fac obiectul eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. a) -c), e)-j) și l) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 209⁴ alin. (1) lit. f), executarea silită se suspendă după comunicarea somației.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de eșalonare la plată către debitor, organele fiscale comunică, în scris, instituțiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare și/sau terților popriți care dețin/datorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor administrate de organele fiscale de care depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de eșalonare la plată.

Art. 209¹². - Prevederi speciale aplicabile debitorilor care au în derulare înlesniri la plată

(1)

06/04/2023 - alineatul a fost [abrogat prin Ordonanță de urgență 20/2023](#).

(2) În baza cererii depuse de către debitori, organul fiscal emite, după caz, decizie de acordare a eșalonării la plată pentru obligațiile fiscale prevăzute la art. 209¹ alin. (1) sau decizie de respingere.

(3) Prevederile art. 165 alin. (4) se aplică în mod corespunzător în ceea ce privește ordinea de stingere a obligațiilor fiscale. Dacă suma plătită de către debitor nu este suficientă pentru a stinge ratele din cele două grafice de eșalonare la plată, atunci se stinge, cu prioritate, rata aferentă celei mai vechi decizii de eșalonare la plată.

(4) Obligațiile fiscale principale și accesorii rămase de plată din eșalonările la plată și/sau amânările la plată, după caz, a căror valabilitate a fost pierdută potrivit prezentului capitol ori potrivit art. 199 alin. (1) și art. 208 alin. (4), în scopul încadrării în condițiile de menținere a valabilității eșalonării la plată, sunt exigibile și au termen de plată la data pierderii valabilității înlesnirilor la plată, respectiv data comunicării deciziei de constatare

a pierderii valabilității eşalonării la plată a obligațiilor fiscale, precum și, după caz, a deciziei de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de nedeclarare.

Art. 209¹³. - Prevederi speciale pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă de către organele abilitate ale statului

(1) Pentru debitorii a căror activitate este restrânsă/închisă pe perioada stării de urgență/alertă prin hotărâri emise de către organele abilitate ale statului, condițiile de menținere a valabilității eşalonărilor la plată acordate potrivit art. 209⁴ se suspendă, la cerere, până la data la care este reluată activitatea.

(2) Pentru plata cu întârziere a ratelor din graficele de eşalonare neachitate până la data reluării activității, nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități potrivit art. 209⁷. În acest caz, până la primul termen de plată după data constatării reluării activității, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de eşalonare, cu respectarea perioadei de eşalonare aprobate. Noul grafic de eşalonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(3) Obligațiile care intră sub incidența măsurilor prevăzute la alin. (1), cu excepția acelor care privesc ratele din graficele de eşalonare refăcute conform alin. (2), se consideră îndeplinite în următoarele situații:

a) pentru situația în care termenele prevăzute la art. 209⁴ alin. (1), art. 209⁵ alin. (7) și art. 209¹⁰ alin. (2) s-au împlinit până la data constatării reluării activității, dacă acestea se execută în termen de 30 de zile de la data constatării acestui fapt;

b) pentru celelalte situații decât cele prevăzute la lit. a), la împlinirea termenului prevăzut la art. 209⁴ alin. (1), art. 209⁵ alin. (7) și art. 209¹⁰ alin. (2).

(4) Pentru obligațiile prevăzute la alin. (3) lit. a), debitorii pot solicita modificarea eşalonării la plată, cu condiția ca cererea să fie depusă în termen de 30 de zile de la data constatării reluării activității, prevederile art. 209⁵ aplicându-se în mod corespunzător.

Art. 209¹⁴. - Procedura de acordare a eşalonării la plată, în formă simplificată

Procedura de acordare a eşalonării la plată, în formă simplificată, de către organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL V Garanții

Art. 210. - Constituirea de garanții

Organul fiscal solicită constituirea unei garanții pentru:

a) suspendarea executării silite în condițiile art. 233 alin. (2¹) și (8);

20/01/2019 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 25/2018 aprobat(ă) prin Lege 30/2019 la data 20/01/2019

b) ridicarea măsurilor asigurătorii;

c) asumarea obligației de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condițiile art. 24 alin. (1) lit. a);

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 211. - Tipuri de garanții Garanțiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 210 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

a) consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție emisă de o instituție de credit sau poliță de asigurare de garanție emisă de o societate

de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene aceasta trebuie confirmată conform normelor bancare de o instituție de credit sau societate de asigurare din România. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție este emisă de o instituție financiară din Uniunea Europeană, aceasta este acceptată de organul fiscal dacă sunt respectate prevederile referitoare la notificare cuprinse în Directiva [2013/36/UE](#) a Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei [2002/87/CE](#) și de abrogare a Directivelor [2006/48/CE](#) și [2006/49/CE](#), transpusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. [99/2006](#) privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. [227/2007](#), cu modificările și completările ulterioare, sau, după caz, Directiva [2009/138/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), transpusă prin Legea nr. [237/2015](#) privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare;

[03/09/2017](#) - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

[24/12/2020](#) - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

c) ipotecă asupra unor bunuri imobile sau mobile din țară;

d) gaj asupra bunurilor mobile.

Art. 212. - Valorificarea garanțiilor

(1) Organul fiscal competent se îndestulează din garanțiile depuse dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost constituite.

(2) În cazul garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. a) și b), organul fiscal dispune instituției de credit sau societății de asigurare emitente a scrisorii de garanție sau poliței de asigurare de garanție, după caz, sau instituției de credit ori societății de asigurare din România care a confirmat scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție ori unității de Trezorerie a Statului, după caz, virarea, în termen de cel mult 15 zile de la data solicitării, a sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunzătoare.

[03/09/2017](#) - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

[24/12/2020](#) - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(3) Valorificarea garanțiilor prevăzute la art. 211 lit. c) și d) se realizează prin modalitățile și procedurile prevăzute de dispozițiile art. 247 alin. (2) - (6) și ale art. 248-259, care se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL VI

Măsuri asigurătorii

Art. 213. - Poprirea și sechestrul asigurător

(1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organul fiscal competent.

(2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma poprii asigurătorii și sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, în cazuri excepționale, respectiv în situația în care există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea. Dispozițiile art. 231 rămân aplicabile. Măsurile asigurătorii devin măsuri executorii la împlinirea termenului prevăzut la art. 230 alin. (1) sau art. 236 alin. (12), după caz, ori la expirarea perioadei de suspendare a executării silite.

[03/09/2017](#) - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), nu se dispun măsuri asigurătorii pentru debitorul aflat sub incidența legislației privind insolvența sau când acesta nu deține active patrimoniale urmăribile.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(3) Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silită, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplătii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal precizează debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată și semnată de către conducătorul organului fiscal competent.

(6) Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În situația în care măsurile asigurătorii au fost luate înainte de emiterea titlului de creanță acestea încetează dacă titlul de creanță nu a fost emis și comunicat în termen de cel mult 6 luni de la data la care au fost dispuse măsurile asigurătorii. În cazuri excepționale, acest termen poate fi prelungit până la un an, de organul fiscal competent, prin decizie. Organul fiscal are obligația să emită decizia de ridicare a măsurilor asigurătorii în termen de cel mult două zile de la împlinirea termenului de 6 luni sau un an, după caz, iar în cazul popririi asigurătorii să elibereze garanția.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (7), în situația în care au fost instituite măsuri asigurătorii și au fost sesizate organele de urmărire penală potrivit legii, măsurile asigurătorii rămân valabile 3 luni de la data sesizării penale. La împlinirea acestui termen sau după instituirea măsurilor asigurătorii de către organele de urmărire penală potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, dar nu mai târziu de 3 luni, măsurile asigurătorii instituite de organul fiscal se ridică.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

21/01/2020 -> 06/03/2020 - alineatul a fost suspendat prin Decizie 581/2019.

03/09/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2021

(8¹) În situația în care au fost constituite garanții în vederea ridicării măsurilor asigurătorii, acestea trebuie menținute pentru toată perioada de valabilitate în care ar fi fost menținute măsurile asigurătorii potrivit alin. (7) sau (8), după caz. Organul fiscal execută garanțiile constituite potrivit art. 211 lit. b) în ultima zi de valabilitate a acestora în cazul în care debitorul nu prelungește valabilitatea garanției. În acest caz, suma de bani va fi virată în contul de garanții menționat de organul de executare silită și reprezintă o garanție potrivit art. 211 lit. a).

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(9) Bunurile perisabile și/sau degradabile sechestrate asigurător pot fi valorificate:

a) de către debitor cu acordul organului de executare silită, sumele obținute consemnându-se la dispoziția organului de executare silită;

b) prin vânzare în regim de urgență în condițiile art. 247 alin. (4).

(10) În cazul înființării sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare silită se comunică pentru notare Biroului de carte funciară.

(11) Notarea potrivit alin. (10) face opozabil sechestrul tuturor acelorora care, după notare, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior notării prevăzute la alin. (10) sunt lovite de nulitate absolută.

(12) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța fiscală a bugetului general consolidat, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate

comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.

(13) Prin derogare de la prevederile [art. 7](#) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale [art. 268](#) ale prezentului cod, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la [alin. \(4\)](#), cel interesat poate formula acțiune în anulare, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă, conform cuantumului creanțelor fiscale în privința cărora aceste măsuri asigurătorii au fost instituite, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de [art. 200](#) din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se pronunță anularea deciziei este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

(14) Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație la executare în conformitate cu prevederile [art. 260](#) și [261](#).

Art. 214. - Ridicarea măsurilor asigurătorii

(1) Măsurile asigurătorii instituite potrivit [art. 213](#) se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la [art. 211](#), după caz. Refuzul nejustificat de a soluționa cererea de ridicare formulată de către cel interesat sau nesoluționarea în termen pot fi atacate la instanța de contencios administrativ competentă potrivit [art. 213 alin. \(13\)](#), fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile. Cererea se judecă de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută de [art. 200](#) din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă, iar întâmpinarea nu este obligatorie. Hotărârea prin care se dispune ridicarea măsurilor asigurătorii este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

(2) Decizia de ridicare a măsurii asigurătorii emisă potrivit [alin. \(1\)](#) se duce la îndeplinire de către organul de executare silită competent și se comunică tuturor celor cărora le-a fost comunicată decizia de dispunere a măsurilor asigurătorii sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

CAPITOLUL VII

Prescripția dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere restituirea

Art. 215. - Începerea termenului de prescripție (1) Dreptul organului de executare silită de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

(2) Termenul de prescripție prevăzut la [alin. \(1\)](#) se aplică și creanțelor provenind din amenzi contravenționale.

Art. 216. - Suspendarea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la [art. 215](#) se suspendă:

- a)** în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b)** în cazurile și în condițiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanța judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;
- c)** pe perioada valabilității înlesnirii acordate potrivit legii;
- d)** cât timp debitorul își sustrage veniturile și bunurile de la executarea silită;
- e)** în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 217. - Întreruperea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la [art. 215](#) se întrerupe:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silită sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;
- c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silită, a unui act de executare silită;
- d) la data comunicării procesului-verbal de insolvabilitate/procesului-verbal adițional de insolvabilitate;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) În cazul în care pentru același titlu executoriu organul fiscal emite și comunică debitorului mai multe somații, termenul de prescripție se întrerupe potrivit alin. (1) lit. c) doar în cazul primei somații.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță 30/2017](#).

Art. 218. - Efecte ale împlinirii termenului de prescripție

(1) Dacă organul de executare silită constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare și la scăderea acestora din evidența creanțelor fiscale.

(2) Sumele achitate de debitor în contul unor creanțe fiscale, după împlinirea termenului de prescripție, nu se restituie.

Art. 219. - Prescripția dreptului de a cere restituirea Dreptul contribuabilului/plătitorului de a cere restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la restituire.

(2) Sumele plătite de contribuabil/plătitor fără a fi datorate, pentru care termenul de prescripție prevăzut la alin.

(1) s-a împlinit, se scad din evidența organului fiscal după expirarea acestui termen, cu excepția cazului în care a operat compensarea potrivit prevederilor [art. 167](#).

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

CAPITOLUL VIII

Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită

**) Potrivit art. VII. din ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2020:*

(1) Pentru obligațiile fiscale scadente începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și neachitate până la încetarea, potrivit alin. (4), a măsurilor prevăzute de prezentul articol nu se calculează și nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere conform Codului de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 157 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1) nu sunt considerate obligații fiscale restante.

(3) Se suspendă sau nu încep măsurile de executare silită prin poprire a creanțelor bugetare, cu excepția executărilor silită care se aplică pentru recuperarea creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală. Măsurile de suspendare a executării silită prin poprire asupra sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești se aplică, prin efectul legii, de către instituțiile de credit sau terții popriți, fără alte formalități din partea organelor fiscale.

(4) Măsurile fiscale prevăzute la alin. (1) - (3) încetează în termen de 30 de zile de la încetarea stării de urgență.

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 220. - Organele de executare silită

(1) În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedează la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod, cu excepția cazului în care există o cerere de restituire/rambursare în curs de soluționare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală datorată de debitor.

(2) Organul fiscal care administrează creanțe fiscale este abilitat să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.

(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), prin ordin al președintelui A.N.A.F. care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, se stabilesc:

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

a) cazurile speciale de executare silită, precum și structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită;

b) alte organe fiscale pentru îndeplinirea unor acte de executare silită, precum și pentru valorificarea bunurilor confiscate, gajate/ipotecate sau sechestrate potrivit legii, prin procese electronice masive.

(2²) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la cazurile speciale de executare silită, precum și structura abilitată cu ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii și efectuarea procedurii de executare silită.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(3) Creanțele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autoritățile sau instituțiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizați în compartimente de specialitate, aceștia fiind abilitați să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prevăzute la [alin. \(2\)](#) și [\(3\)](#) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

(5) Organele de executare silită prevăzute la [alin. \(4\)](#) sunt competente și pentru executarea silită a creanțelor prevăzute la [art. 226 alin. \(3\)](#).

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmăribile, coordonarea întregii executări revenind organului de executare silită competent potrivit [art. 30](#). În cazul în care executarea silită se face prin poprire, aplicarea măsurii de executare silită se face de către organul de executare silită coordonator prevăzut la [alin. \(7\) - \(9\)](#).

(7) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare cu debitorul aflat în stare de insolvabilitate, în condițiile [art. 25](#), precum și în cazul prevăzut de [art. 24 alin. \(1\) lit. b\)](#), revine organului de executare silită competent potrivit [art. 30](#).

(8) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, revine organului de executare silită competent potrivit [art. 30](#) în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

(9) Organul de executare silită coordonator în cazul prevăzut la [art. 252 alin. \(2\)](#) este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal sau își desfășoară activitatea debitorul ale cărui bunuri au fost adjudecate.

(10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile [art. 173](#) din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În situația în care atragerea răspunderii privește atât creanțe fiscale

administrare de organul fiscal central, cât și creanțe fiscale administrate de organul fiscal local, competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În acest caz, organul de executare silită distribuie sumele realizate potrivit ordinii prevăzute de Legea nr. 85/2014.

(11) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituire sau de sustragere de la executare silită a bunurilor și veniturilor urmărilor ale debitorului, organul de executare silită în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea și executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(12) Organul de executare silită coordonator sesizează în scris celelalte organe prevăzute la [alin. \(6\)](#), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, contul în care se plătesc sumele încasate, precum și orice alte date utile pentru identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor urmărilor.

(13) În cazul în care asupra aceluiași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe fiscale, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită se conexează și se efectuează, potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În acest caz competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În cazul existenței unui conflict între organele fiscale de executare silită având ca obiect conexarea executării sunt aplicabile prevederile [art. 41-43](#).

(14) Prevederile [alin. \(13\)](#) nu se aplică în următoarele situații:

- a)** dacă valoarea bunurilor debitorului acoperă doar creanțele altor creditori care dețin garanții cu un rang prioritar față de creditorul fiscal;
- b)** dacă executarea silită pornită de executorul judecătoresc se află într-o etapă avansată și din valorificarea bunurilor supuse executării silite se asigură recuperarea integrală a creanțelor fiscale.

(15) Dacă asupra aceluiași bunuri ale debitorului au fost pornite executări silite de către un executor judecătoresc și un organ fiscal de executare silită, la cererea persoanei interesate sau a oricăruia dintre executori, instanța judecătorească competentă dispune conexarea executării silite, în condițiile prezentului articol. Dispozițiile [art. 654 alin. \(2\) - \(4\)](#) din [Codul de procedură civilă](#), republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(16) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare silită, titlul executoriu împreună cu dosarul executării se transmit acestuia, înștiințându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

Art. 221. - Reguli speciale privind executarea silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) Autoritățile administrației publice locale sunt obligate să colaboreze și să efectueze procedura de executare silită a creanțelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(2) În situația în care debitorul nu are bunuri urmărilor pe raza teritorială a respectivei unități administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unității administrativ-teritoriale a municipiului, competența pentru efectuarea procedurii de executare silită revine organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile urmărilor.

(3) Organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale care administrează creanțele fiscale ale bugetului local al unei unități administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziune administrativ-teritorială a municipiului, denumit în prezentul articol autoritate solicitantă, solicită, în scris, organului fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale în a cărui rază teritorială se află situate bunurile mobile sau imobile, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de executare silită.

(4) Cererea conține, în mod obligatoriu, următoarele informații:

- a)** datele de identificare ale debitorului;
- b)** valoarea creanței de recuperat;

c) valoarea creanțelor fiscale accesorii stabilite, potrivit legii, până la data solicitării;

d) contul în care se virează sumele încasate;

e) orice date necesare pentru identificarea bunurilor urmăribile, dacă este cazul.

(5) Cererea este însoțită obligatoriu de o copie a titlului executoriu.

(6) Autoritatea solicitată confirmă, în scris, primirea cererii, în termen de 10 zile de la data primirii.

(7) Autoritatea solicitată poate refuza efectuarea procedurii de executare silită în următoarele cazuri:

a) titlul executoriu nu este valabil;

b) cererea nu conține toate informațiile prevăzute la [alin. \(4\)](#).

(8) Sumele realizate prin executare silită se virează autorității solicitante. Prevederile [art. 256](#) se aplică în mod corespunzător.

Art. 222. - Executarea silită în cazul debitorilor solidari

(1) Organul de executare silită coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmăribile.

(2) Coordonarea executării silite în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condițiile [art. 25](#) și [26](#) revine organului de executare silită în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolvabilitate sau insolvență sau organul de executare silită competent, desemnat potrivit [art. 30](#), după caz.

(3) Organul de executare silită coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare silită în a căror rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalți codebitori, aplicându-se dispozițiile [art. 220](#).

(4) Organele de executare silită sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, iau măsuri de executare silită și comunică organului de executare silită coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(5) Dacă organul de executare silită coordonator, care ține evidența întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silită făcute de el însuși și de celelalte organe sesizate potrivit [alin. \(4\)](#), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

Art. 223. - Executorii fiscali

(1) Executarea silită se face de organul de executare silită competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silită.

(3) În scopul efectuării executării silite, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și să analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsesc bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal;

e) să constate contravenții și să aplice sancțiuni potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare silită cere autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

(5) Accesul executorului fiscal în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăpăre a debitorului, persoană

fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00-20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului poate avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. (4).

(6) În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să pătrundă în acestea în prezența unui reprezentant al poliției ori al jandarmeriei sau a altui agent al forței publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).

Art. 224. - Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat

Impozitele, taxele, contribuțiile sociale și orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanțe în cadrul procedurii de executare silită.

Art. 225. - Executarea silită împotriva unei asocieri fără personalitate juridică

Pentru executarea silită a creanțelor fiscale datorate de o asocierie fără personalitate juridică, chiar dacă există un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile și imobile ale asocierii, cât și bunurile personale ale membrilor acesteia.

Art. 226. - Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite

(1) Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului Cod de către organul de executare silită competent potrivit art. 30, 37 și 38.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(2) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare silită prevăzut la alin. (1) se înscriu creanțele fiscale, principale și accesorii, neachitate la scadență, stabilite și individualizate în titluri de creanță fiscală întocmite și comunicate în condițiile legii, precum și creanțele bugetare individualizate în alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Niciun titlu executoriu nu se poate emite în absența unui titlu de creanță fiscală emis și comunicat în condițiile legii sau a unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(3) Executarea silită a creanțelor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectuează în baza hotărârii judecătorești sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(4) Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care se împlinesște scadența sau termenul de plată prevăzut de lege.

(5) Modificarea titlului de creanță atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunzător.

(6) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare silită competent conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, descrierea titlului de creanță sau a înscrisului care constituie titlu executoriu, precum și temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(7) Netransmiterea proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor către organele fiscale în termen de 90 de zile de la comunicarea acestora către contravenient atrage, potrivit legii, răspunderea persoanelor care se fac vinovate de aceasta. Transmiterea cu întârziere a proceselor-verbale nu împiedică executarea silită a acestora, în condițiile în care nu a intervenit prescripția executării.

24/08/2018 - alineatul a fost modificat prin Lege 203/2018

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prevăzute la art. 30 alin. (1), art. 37 și 38 nu cuprind unul dintre următoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate, temeiul legal, semnătura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare silită restituie de îndată titlurile executorii organelor emitente.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare silită confirmă primirea, în termen de 30 de zile.

(10) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat,

bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetul asigurărilor pentru șomaj, după caz, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silită, organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.

(11) Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

(12) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul local, care nu au organe de executare silită proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului local, spre executare silită, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

(13) Instituțiile publice din subordinea unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

Art. 227. - Reguli privind executarea silită

(1) Executarea silită se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare. Executarea silită a bunurilor proprietate a debitorului, urmăribile potrivit legii, se efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare, cu excepția cazului în care din motive obiective în legătură cu situația patrimonială a debitorului acest nivel nu poate fi respectat.

(2) Sunt supuse sechestrării și valorificării bunurile urmăribile proprietate a debitorului, prezentate de acesta și/sau identificate de către organul de executare silită, în următoarea ordine:

- a)** bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;
- b)** bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit;
- c)** bunurile mobile și imobile ce se află temporar în deținerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele;
- d)** ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor [art. 246](#);
- e)** mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit;
- f)** produse finite.

(3) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la [alin. \(2\)](#) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă.

(4) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(5) În cadrul procedurii de executare silită se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silită prevăzute de prezentul cod.

(6) Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimă.

(7) Executarea silită se desfășoară până la stingerea creanțelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a creanțelor fiscale accesorii, ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, creanțe fiscale accesorii sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele se calculează de către organul de executare silită și se consemnează într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(9) Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de

prioritate care se stabilește de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

Art. 227¹. - **Reguli speciale privind începerea sau continuarea executării silită** [03/09/2017](#) - Art. 227¹ . - a fost introdus prin [Ordonanță 30/2017](#).

(1) Măsurile de executare silită se aplică diferențiat, în funcție de quantumul și vechimea creanțelor fiscale.

(2) Procedura de aplicare a dispozițiilor alin. (1) se stabilește prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Art. 228. - **Obligația de informare**

În vederea începerii executării silită, organul de executare silită competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la [art. 55](#), în vederea determinării averii și a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informațiile solicitate.

Art. 229. - **Precizarea naturii debitului** [06/12/2016](#) - Art. 229. - a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#) [05/05/2017](#) - Art. 229. - a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#) aprobat(ă) prin [Lege 82/2017](#) la data [05/05/2017](#)

(1) În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și quantumul debitului ce face obiectul executării.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în toate actele de executare silită care privesc poprirea bancară, cu excepția înștiințării debitorului privind înființarea poprii, trebuie să se indice doar quantumul total al obligațiilor fiscale ce fac obiectul poprii.

Art. 230. - **Somația** (1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul sau nu se notifică organul fiscal cu privire la intenția de a demara procedura de mediere, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu emis de organul de executare silită.

[20/01/2019](#) - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data [20/01/2019](#)

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la [art. 46](#), următoarele: numărul dosarului de executare, suma pentru care se începe executarea silită, termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, indicarea consecințelor nerespectării acesteia, precum și posibilitatea de a intra într-o procedură de mediere.

[20/01/2019](#) - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data [20/01/2019](#)

(3) În cazul în care debitorul are de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, executarea silită se continuă prin poprirea acestor sume ori de câte ori, ulterior comunicării somației, se depune la organul fiscal un document eliberat de autoritatea sau instituția publică respectivă prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide și exigibile. Prevederile [art. 236](#) se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu sunt considerate sume exigibile și nu sunt aplicabile prevederile alin. (3) sumelor aflate în litigiu.

(5) În cazul în care documentul prevăzut la [alin. \(3\)](#) a fost depus ulterior luării unor măsuri de executare silită potrivit prezentului cod, suma pentru care s-a înființat poprirea se actualizează, după aplicarea măsurii poprii sumelor înscrise în documentul emis de autoritatea sau instituția publică, în limita acestor sume, cu respectarea nivelului prevăzut la [art. 227 alin. \(1\)](#) teza a doua.

[03/02/2020](#) - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#)

(6) În cazul în care documentul prevăzut la [alin. \(3\)](#) a fost depus ulterior stingerii sumelor pentru care s-a început executarea silită, acesta se ia în considerare pentru următoarele executări silită.

(7) Urmărirea imobilului, în baza somației prevăzute la [alin. \(1\)](#), se notează la cererea organului fiscal în cartea funciară, asupra bunurilor imobile ale debitorului, indiferent de modalitatea dreptului de proprietate, respectiv

proprietate exclusivă, devălmășie sau coproprietate.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

Art. 230¹. - **Procedura de mediere** 20/01/2019 - Art. 230¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență [25/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(1) În vederea realizării procedurii de mediere debitorul notifică organul fiscal cu privire la intenția sa în termen de 15 zile de la primirea somației. La notificare se anexează documente și informații care să susțină situația sa economică și financiară.

(2) În termen de maximum 10 zile de la primirea notificării prevăzute la alin. (1), organul fiscal are obligația să organizeze întâlnirea cu contribuabilul în vederea procedurii de mediere.

(3) Procedura de mediere constă în:

a) clarificarea întinderii obligației fiscale înscrise în somație, dacă respectivul debitor are obiecții cu privire la aceasta;

b) analiza de către organul fiscal împreună cu debitorul a situației economice și financiare a debitorului în scopul identificării unor soluții optime de stingere a obligațiilor fiscale, inclusiv posibilitatea de a beneficia de înlesnirile la plată prevăzute de lege.

(4) Rezultatul medierii, precum și soluțiile optime de stingere a obligațiilor fiscale se consemnează într-un proces-verbal.

(5) În situația în care în termen de 15 zile de la finalizarea medierii nu se stinge debitul sau nu se solicită înlesnirea la plată, organul fiscal continuă măsurile de executare silită.

(6) Procedura de executare silită nu începe de la data la care debitorul notifică organului fiscal intenția de mediere.

(7) Pe parcursul procedurii de mediere organul fiscal poate dispune măsuri asigurătorii în condițiile [art. 213](#).

(8) Procedura de mediere, precum și documentele pe care debitorul trebuie să le prezinte în vederea susținerii situației economice și financiare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 231. - Drepturi și obligații ale terțului

Terțul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terțul participă la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

Art. 232. - Evaluarea bunurilor supuse executării silite (1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea se evaluează. Evaluarea se efectuează de organul de executare silită prin experți evaluatori proprii sau prin experți evaluatori independenți. Evaluatorii independenți sunt desemnați în condițiile [art. 63](#). Atât evaluatorii proprii, cât și evaluatorii independenți sunt obligați să își îndeplinească atribuțiile ce le revin, astfel cum reies din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum și din actul prin care au fost numiți.

(2) Organul de executare silită actualizează prețul de evaluare ținând cont de rata inflației.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare silită procedează la o nouă evaluare.

(4) Organul de executare silită poate proceda la o nouă evaluare în situații cum sunt: când se constată modificări ale prețurilor de circulație pe piața liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile [alin. \(1\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 233. - Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă:

a) când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii;

b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condițiile legii;

c) în cazul prevăzut la [art. 244](#);

d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepționale, și doar o singură dată pentru același debitor, prin hotărâre a Guvernului, cu respectarea regulilor în materie de ajutor de stat.

03/09/2017 - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Executarea silită se suspendă și în cazul în care, ulterior începerii executării silite, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a început executarea silită. În acest caz, executarea silită se suspendă la data depunerii cererii.

(2¹) Executarea silită se suspendă sau nu începe în oricare din următoarele situații:

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

20/01/2019 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

a) pentru creanțele fiscale stabilite printr-o decizie de organul fiscal competent, dacă debitorul notifică organul fiscal, ulterior comunicării deciziei, cu privire la depunerea unei scrisori de garanție/polițe de asigurare de garanție potrivit [art. 235](#). Executarea silită continuă sau începe dacă debitorul nu depune scrisoarea de garanție/polița de asigurare de garanție în termen de 45 de zile de la data comunicării deciziei prin care sunt stabilite creanțele fiscale;

b) pentru creanțele fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate potrivit legii și garantate potrivit [art. 210-211](#). Executarea silită continuă sau începe după ce actele administrative fiscale au rămas definitive în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare.

(2²) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit [alin. \(2¹\)](#), creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit [art. 165 alin. \(8\)](#).

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

(3) Pe perioada suspendării executării silite, actele de executare efectuate anterior, precum și orice alte măsuri de executare, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor ori sumelor din conturile bancare, rămân în ființă, cu excepția situațiilor în care suspendarea executării silite a fost dispusă în condițiile [art. 235](#). În acest caz, suma pentru care s-a înființat poprirea se actualizează în cel mult două zile de la data intervenirii suspendării.

20/01/2019 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

03/02/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#)

(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(5) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite prin poprire înființată de organul fiscal rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale competente;

b) achitării drepturilor salariale.

(6) În cazul terților popriți, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului de executare silită privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(7) În cazul în care popririle înființate de organul de executare silită generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, organul fiscal poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea totală, fie suspendarea parțială a executării silite prin poprire. Suspendarea se poate dispune, o singură dată, pe parcursul a 2 ani calendaristici pentru o perioadă de cel mult 6 luni consecutive de la data comunicării către bancă sau alt terț poprit a actului de suspendare a poprii.

(8) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la [alin. \(7\)](#), debitorul trebuie să indice bunurile libere de orice

sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanții prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

(9) Dispozițiile alin. (8) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul de executare silită acoperă valoarea creanței pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

(10) În situația în care la expirarea perioadei pentru care s-a aprobat suspendarea executării silite prin poprire creanțele fiscale nu au fost stinse în întregime, organul fiscal competent pentru administrarea acestor creanțe procedează la valorificarea garanțiilor prevăzute la [alin. \(8\)](#).

Art. 234. - Încetarea executării silite și ridicarea măsurilor de executare silită

(1) Executarea silită încetează dacă:

a) s-au stins integral obligațiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligațiile de plată accesorii, cheltuielile de executare și orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;

b) a fost desființat titlul executoriu;

c) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Măsurile de executare silită aplicate în condițiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare silită. Nerespectarea termenului atrage răspunderea potrivit art. 341 [alin. \(2\)](#).

(3) În măsura în care creanțele fiscale înscrise în titluri executorii se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalități prevăzute de prezentul cod, sechestrările aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică ori egală cu suma creanțelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare silită, în cel mult două zile de la data stingerii.

(4) Organul de executare silită ridică poprirea bancară pentru sumele care depășesc cuantumul creanțelor înscrise în adresa de înființare a popririi în situația în care, din informațiile comunicate de bănci, rezultă că sumele indisponibilizate în favoarea organului de executare silită acoperă creanțele fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi și sunt îndeplinite condițiile pentru realizarea creanței.

(5) Poprirea bancară se ridică și în situația în care organul de executare silită constată că poprirea a rămas fără obiect.

Art. 235. - Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție

(1) În cazul contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul soluționării acțiunii în contencios administrativ, executarea silită se suspendă sau nu începe pentru obligațiile fiscale contestate dacă debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție la nivelul obligațiilor fiscale contestate și neachitate la data depunerii garanției. Valabilitatea scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie de minimum 6 luni de la data emiterii.

01/01/2016 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(2) În situația în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție contestația ori acțiunea în contencios administrativ este respinsă, în totalitate sau în parte, organul fiscal execută garanția după 30 de zile de la data la care acțiunea în contencios administrativ este respinsă definitiv, dar nu mai târziu de ultima zi de valabilitate a acesteia, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

03/09/2021 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2021](#)

a) contribuabilul/plătitorul nu plătește obligațiile fiscale pentru care s-a respins contestația sau acțiunea în contencios administrativ;

b) contribuabilul/plătitorul nu depune o nouă scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție;

c) instanța judecătorească nu a dispus, prin hotărâre executorie, suspendarea executării actului administrativ fiscal potrivit Legii [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare.

(3) Scrisoarea de garanție/Polița de asigurare de garanție rămâne fără obiect în următoarele situații:

- a) contestația a fost admisă, în totalitate, de organul de soluționare a contestației;
- b) actul administrativ fiscal contestat a fost desființat, în totalitate, de către organul de soluționare a contestației;
- c) acțiunea în contencios administrativ a fost admisă în totalitate;
- d) instanța judecătorească admite, prin hotărâre executorie, cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;
- e) dacă pe perioada soluționării contestației, în procedura administrativă sau în procedura de contencios administrativ, contribuabilul/plătitorul achită în totalitate obligațiile fiscale contestate.

(4) În situația în care contribuabilul/plătitorul achită parțial obligațiile fiscale contestate, acesta are posibilitatea de a redimensiona garanția în mod corespunzător.

(5) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării nu se sting, cu excepția situației în care debitorul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(5¹) Pe perioada suspendării executării silite potrivit prezentului articol, contribuabilul poate solicita acordarea eșalonării la plată pentru aceste obligații fiscale suspendate la executarea silită. În acest caz, scrisoarea de garanție poate constitui garanție potrivit art. 193, în scopul acordării eșalonării la plată, cu condiția prelungirii perioadei de valabilitate în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (17).

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(6) Pe toată perioada suspendării executării silite potrivit art. 233 alin. (2¹) și prezentului articol, pentru creanțele fiscale ce fac obiectul suspendării, organul fiscal nu emite și nu comunică decizii referitoare la obligațiile fiscale accesorii.

06/12/2016 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#).

20/01/2019 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (6), pentru acordarea eșalonării la plată a obligațiilor fiscale, în condițiile alin. (5¹), organul fiscal emite o decizie prin care stabilește cuantumul accesoriilor.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(8) Măsurile asigurătorii devenite executorii ca urmare a emiterii actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creanțe fiscale se ridică în condițiile în care contribuabilul/plătitorul constituie garanție potrivit prezentului articol.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(9) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care debitorul constituie garanții sub forma consemnării de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

SECȚIUNEA a 2-a

Executarea silită prin poprire

Art. 236. - Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor (1) Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații naționale ori internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silite prin poprire, în cazul

în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silit.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(3) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, instituțiile de credit sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

03/02/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmăririi la plătitorul venitului numai în condițiile Codului de procedură civilă, republicat, cu modificările ulterioare.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

05/05/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016 aprobat\(ă\) prin Lege 82/2017 la data 05/05/2017](#)

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare silită, printr-o adresă care se comunică terțului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la [art. 230](#) și cu înștiințarea debitorului despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asigurătorie, devine executorie potrivit art. 213 [alin. \(2\)](#) și [\(3\)](#). În acest caz, organul fiscal transmite terțului poprit o adresă de înființare a popririi executorii. Totodată, despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(8) Poprirea se consideră înființată din momentul primirii adresei de înființare de către terțul poprit. În acest sens, terțul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, terțul poprit este obligat:

a) să plătească, în termen de 3 zile lucrătoare de la data înființării popririi sau de la data la care creanța devine exigibilă, după caz, organului fiscal suma reținută și convenită, în contul indicat de organul de executare silită;

03/02/2020 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 5/2020](#)

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înștiințând despre aceasta organul de executare silită;

c) în cazul înființării popririi asigurătorii, cu excepția popririi asigurătorii asupra sumelor din conturile bancare, să vireze, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma indicată, în contul de garanții menționat de organul de executare silită. Suma virată reprezintă o garanție în sensul art. 211 [lit. a\)](#).

(10) În situația în care, la data comunicării adresei de înființare a popririi, terțul poprit nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, înștiințează despre acest fapt organul de executare silită în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terțul poprit anunță în scris despre aceasta pe creditori și procedează la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la [art. 258](#).

(12) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmăriți prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile [alin. \(5\)](#) aplicându-se în mod corespunzător.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării instituției de credit, potrivit [alin. \(12\)](#), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta

rezultă din adresa de înființare a popririi. Instituțiile de credit au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silită în termen de 3 zile lucrătoare de la indisponibilizare.

[03/02/2020 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

[03/02/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților bănești, instituțiile de credit nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția:

[03/02/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

a) sumelor necesare plății drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor și contribuțiilor aferente acestora, reținute la sursă, dacă, potrivit declarației pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deține alte disponibilități bănești;

b) sumelor necesare plății accizelor de către antrepozitarii autorizați. În acest caz, debitorul prezintă instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a autorizației de antrepozitar;

c) sumelor necesare plății accizelor, în numele antrepozitarilor autorizați, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plății obligațiilor fiscale de care depinde menținerea valabilității înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificată, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(15) Pe perioada popririi asigurătorii, instituțiile de credit acceptă plăți din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevăzute la alin. (14), precum și pentru stingerea obligațiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înființat poprirea.

[03/02/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 11/2022](#)

(16) Încălcarea prevederilor alin. (9), (11), (13), (14), (18), (20) și (21) atrage nulitatea oricărei plăți.

[03/02/2020 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

(17) În cazul în care executarea silită este suspendată, potrivit legii, organul de executare silită înștiințează, de îndată, instituțiile de credit ori, după caz, terțul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar, instituția de credit este obligată să procedeze potrivit dispozițiilor alin. (13), (14), (20) și (21).

[03/02/2020 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

(18) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, instituțiile de credit urmăresc executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(19) Dispozițiile alin. (11) se aplică în mod corespunzător.

(20) În cazul popririlor înființate de organul fiscal central, instituțiile de credit transmit organului fiscal central, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, informațiile privind suma disponibilă de plată. În acest caz, instituțiile de credit nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la realizarea plății efective. Plata sumelor prevăzute la alin. (14) poate fi realizată până la data la care instituțiile de credit transmit informațiile privind suma disponibilă de plată.

[03/02/2020 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 5/2020.](#)

(21) În cazul popririlor înființate de organul fiscal central, instituțiile de credit efectuează plata sumelor indisponibilizate în contul special deschis la Trezoreria Operativă Centrală, cu indicarea numărului de evidență a plății, în termenul stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice. În situația în care numărul de evidență a plății este completat eronat, suma se restituie instituției de credit de către Trezoreria Operativă Centrală.

[03/02/2020 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 5/2020.](#)

Art. 237. - Executarea silită a terțului poprit

(1) Dacă terțul poprit înștiințează organul de executare silită că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, dar din informațiile și documentele deținute organul fiscal are indicii că terțul poprit datorează asemenea sume debitorului, precum și în cazul în care se invocă alte neregularități privind înființarea popririi, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare silită ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, dispune cu privire la menținerea sau desființarea popririi.

(2) Judecata se face de urgență și cu precădere.

(3) Pe baza hotărârii de menținere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare silită poate începe executarea silită a terțului poprit, în condițiile prezentului cod.

SECȚIUNEA a 3-a Executarea silită a bunurilor mobile

Art. 238. - Executarea silită a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesională, precum și cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt uneltele, semințele, îngrășămintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzit și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziții legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfășurării activității în calitate de profesionist nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terț. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal. În cazul sechestrării autovehiculelor, prevederile [art. 740](#) din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsură asiguratorie nu este necesară o nouă sechestrare.

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la [alin. \(5\)](#) se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacă nu au fost substituite sau degradate, precum și să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanței.

(7) Bunurile nu se sechestrează dacă:

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 30/2017](#)

a) prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cel mult cheltuielile executării silite;

b) valoarea acestora este mai mică de 1% în cazul în care valoarea obligațiilor de plată este peste 500.000 lei.

(8) Prin sechestrul înființat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândește un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicții atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpă.

(10) Actele de dispoziție care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.

(11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asigurătorii pentru realizarea integrală a creanței fiscale și la începerea executării silită se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituie sau sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată odată cu comunicarea somației.

Art. 239. - Procesul-verbal de sechestr

(1) Procesul-verbal de sechestr cuprinde:

- a)** denumirea organului de executare silită, indicarea locului, a datei și a orei când s-a făcut sechestrul;
 - b)** numele și prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimației și al delegației;
 - c)** numărul dosarului de executare, data și numărul de înregistrare a somației, precum și titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;
 - d)** temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;
 - e)** sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând obligații fiscale accesorii, precum și actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligația fiscală de plată;
 - f)** numele, prenumele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore care locuiește împreună cu debitorul sau denumirea și sediul debitorului, numele, prenumele și domiciliul altor persoane majore care au fost de față la aplicarea sechestrului, precum și alte elemente de identificare a acestor persoane;
 - g)** descrierea bunurilor mobile sechestrate și indicarea valorii estimative a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea și individualizarea acestora, menționându-se starea de uzură și eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum și dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se află, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz, iar în cazul imobilelor, dacă sunt cunoscute, numărul cadastral și numărul de carte funciară;
- 03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)
- h)** mențiunea că evaluarea urmează a se face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoștințe de specialitate;
 - i)** mențiunea făcută de debitor privind existența sau inexistența unui drept de gaj, ipotecă ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;
 - j)** numele, prenumele și adresa persoanei căreia i s-au lăsat bunurile, precum și locul de depozitare a acestora, după caz;
 - k)** eventualele obiecții făcute de persoanele de față la aplicarea sechestrului;
 - l)** mențiunea că, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr debitorul nu plătește obligațiile fiscale, se procedează la valorificarea bunurilor sechestrate;
 - m)** semnătura executorului fiscal care a aplicat sechestrul și a tuturor persoanelor care au fost de față la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal menționează această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestr se predă debitorului sub semnătură sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în păstrare.

(3) În vederea valorificării, organul de executare silită este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestr, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanței fiscale,

organul de executare silită efectuează investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestrare sau dacă au fost substituite ori degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigațiilor efectuate conform alin. (4) se încheie procesul-verbal de sechestrare.

(6) Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare silită trimite și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestrare.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestrare anterior consemnează aceasta în procesul-verbal, la care anexează o copie de pe procesele-verbale de sechestrare respective. Prin același proces-verbal executorul fiscal declară sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le identifică.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestrare încheiate anterior se consideră sechestrate și în cadrul noii executări silită. În acest sens se întocmește un proces-verbal adițional la procesele-verbale de sechestrare încheiate anterior, cu indicarea titlurilor executorii și quantumul obligațiilor fiscale născute ulterior procesului-verbal de sechestrare inițial. Procesul-verbal adițional se comunică debitorului, cât și celorlalte părți interesate care au drepturi reale sau sarcini asupra bunului sechestrat, după caz, Biroului de carte funciară ori Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare. Prin procesul-verbal creditorul fiscal își menține dreptul de gaj sau ipotecă pe care îl conferă procesul-verbal de sechestrare în raport cu alți creditori.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit fapte care pot constitui infracțiuni consemnează aceasta în procesul-verbal de sechestrare și are obligația de a sesiza de îndată organele judiciare competente.

Art. 240. - Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate pot fi lăsate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare silită ori de executorul fiscal, după caz, ori pot fi ridicate și depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt lăsate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii și când se constată că există pericol de substituție ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, în termen de 48 de ore de la sechestrare, la unitățile specializate. Bunurile care constau în sume de bani în lei, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase sechestrate pot fi depozitate de organul de executare silită sau de executorul fiscal, după caz, în termen de 48 de ore de la sechestrare, și la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, care au calitatea de depozitar al acestora. Sumele de bani în lei se pot vira/depune de entitățile publice care le-au sechestrat într-un cont de disponibil deschis la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului prin care își gestionează bugetul propriu, codificat cu codul de identificare fiscală al acestora. În cazul în care entitățile publice care le-au sechestrat nu au personalitate juridică, contul de disponibil se codifică cu codul de identificare fiscală al entității publice cu personalitate juridică din structura căreia face parte entitatea publică respectivă. Contul de disponibil deschis la unitățile Teritoriale ale Trezoreriei Statului nu este purtător de dobândă, iar pentru operațiunile efectuate prin intermediul acestuia nu se percep comisioane. Unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului depozitare ale obiectelor de metale prețioase și ale pietrelor prețioase sechestrate, precum și procedura de depunere, manipulare și depozitare se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice. În situația în care este necesară încercarea/analiza/expertiza/marcarea obiectelor de metale prețioase, pietrelor prețioase sechestrate depuse la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, entităților publice cu personalitate juridică din structura cărora face parte organul de executare silită sau executorul fiscal, după caz, le revine responsabilitatea efectuării acestor operațiuni prin intermediul instituțiilor publice care au astfel de atribuții potrivit prevederilor legale în vigoare.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(3) Cel care primește bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestru.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare silită îi stabilește acestuia o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

Art. 241. - Înlocuirea bunurilor sechestrate [24/12/2020 - Art. 241. - a fost modificat prin Lege 295/2020 \(1\)](#) La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui bun:

a) cu sechestrul asupra altui bun și numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini, sub condiția acoperirii limitei de 150% din valoarea creanței rămase de recuperat pentru care s-a instituit sechestrul;

b) cu scrisoare de garanție/poliță de asigurare de garanție/consemnare de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, pe o perioadă de maximum 6 luni, la nivelul obligației fiscale rămase de recuperat la data depunerii garanției, pentru care s-a început executarea silită a bunului ce se solicită a fi înlocuit. Organul de executare execută garanția în ultima zi de valabilitate a acesteia.

(2) După înlocuirea bunurilor potrivit alin. (1), sechestrul aplicat asupra bunurilor ce s-au înlocuit se ridică.

SECȚIUNEA a 4-a

Executarea silită a bunurilor imobile

Art. 242. - Executarea silită a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului, dispozițiile art. 238 alin. (7) lit. b) aplicându-se în mod corespunzător. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită se întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sultei.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(2) Executarea silită imobiliară se întinde de plin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestru, dispozițiile art. 238 alin. (9) - (11), art. 239 alin. (1) și (2) și art. 241 fiind aplicabile. În acest caz, procesul-verbal de sechestru va cuprinde și numărul cadastral, și numărul de carte funciară, dacă acestea reies din documentele prezentate de debitor.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate, organul de executare silită care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de cadastru și publicitate imobiliară intabularea ipotecii legale în cartea funciară, în termenele și condițiile prevăzute de lege, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestru.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(9) Biroul de cadastru și publicitate imobiliară în raza căruia este situat imobilul comunică organului de executare silită, la cererea acestuia, în termen de 10 zile, un extras de carte funciară pentru informare sau un certificat de sarcini, după caz. Titularii drepturilor reale și sarcinilor constituite asupra imobilului urmărit trebuie

înștiințați de către organul de executare silită și chemați la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil și distribuirea prețului.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(10) Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor prevăzute la alin. (9), sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la intabularea ipotecii legale în cartea funciară, să comunice în scris organului de executare silită titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

Art. 243. - Instituirea administratorului-sechestrului

(1) La instituirea sechestrului și în tot cursul executării silită, organul de executare silită poate numi un administrator-sechestrului, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendeii și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestrului poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administratorul-sechestrului consemnează veniturile încasate potrivit [alin. \(1\)](#) la unitățile abilitate și depune recipisa la organul de executare silită.

(4) Când administrator-sechestrului este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare silită îi fixează o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

(5) Ori de câte ori este necesar, administratorul-sechestrului este obligat să prezinte organului de executare silită situația veniturilor și a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrat.

Art. 244. - Suspendarea executării silită a bunurilor imobile

(1) După primirea procesului-verbal de sechestrului, debitorul poate solicita organului de executare silită, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanțelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice, organul de executare silită poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică căruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor [alin. \(2\)](#) se sustrage ulterior de la executare silită sau își provoacă insolvabilitatea, sunt aplicabile în mod corespunzător prevederile [art. 25](#).

SECȚIUNEA a 5-a Executarea silită a altor bunuri

Art. 245. - Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini

(1) Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor și a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare silită hotărăște, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor așa cum sunt prinse de rădăcini ori după ce vor fi culese.

Art. 246. - Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

(1) Bunurile mobile și/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate individual și/sau în ansamblu dacă organul de executare silită apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiții mai avantajoase.

(2) Organul de executare silită își poate schimba opțiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.

(3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la [alin. \(1\)](#) organul de executare silită procedează la

sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Prevederile secțiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile și ale secțiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum și ale [art. 253](#) privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 6-a

Valorificarea bunurilor sechestrate

Art. 247. - Modalități de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) În cazul în care creanța fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestră, se procedează, fără efectuarea altei formalități, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desființarea sechestrului sau suspendarea executării silite.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ținând seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmărit, organul de executare silită procedează la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedesc a fi mai eficiente.

(3) În sensul alin. (2) organul de executare silită competent procedează la valorificarea bunurilor sechestrate prin:

- a) înțelegerea părților;
- b) vânzare în regim de consignatie a bunurilor mobile;
- c) vânzare directă;
- d) vânzare la licitație, inclusiv prin mijloace electronice;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

e) alte modalități admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitații, agenții imobiliare sau societăți de brokeraj, după caz.

(3¹) Procedura de vânzare la licitație prin mijloace electronice se aprobă astfel:

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

- a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgență. Evaluarea și valorificarea acestor bunuri se efectuează de către organele fiscale, la prețul pieței.

(5) Procedura de evaluare și valorificare se aprobă astfel:

- a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;
- b) prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.

01/01/2016 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(6) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoieli între părți data, locul ori ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbată de organul de executare silită, se efectuează alte publicații și anunțuri, potrivit [art. 250](#).

~~(7)~~

06/12/2016 - [alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#).

(8) Dacă bunurile care constau în obiecte de metale prețioase și pietre prețioase asupra cărora au fost instituite sechestră asigurătorii de către organele judiciare, în orice fază a procesului penal pentru care, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, s-a dispus recuperarea creanțelor bugetare administrate de organul fiscal central și menținerea măsurilor asigurătorii, se află depozitate la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, atunci acestea se ridică și se valorifică de către organele de executare silită prevăzute la [art. 220 alin. \(2\)¹ lit. a](#)).

03/09/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(9) Procedura de aplicare a alin. (8) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

03/09/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

Art. 248. - Valorificarea bunurilor sechestrate potrivit înțelegerii părților

(1) Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților se realizează de debitorul însuși, cu acordul organului de executare silită, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanței fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare silită propunerile ce i s-au făcut și nivelul de acoperire a creanțelor fiscale, indicând numele și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă va achita prețul propus.

(2) Prețul propus de cumpărător și acceptat de organul de executare silită nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare.

(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), prețul propus de cumpărător poate fi mai mic decât prețul de evaluare în cazul în care, din prețul oferit, se asigură acoperirea integrală a creanței fiscale, inclusiv a accesoriilor și a cheltuielilor de executare silită.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [31/2022](#).

(3) Organul de executare silită, după analiza propunerilor prevăzute la [alin. \(1\)](#), comunică aprobarea indicând termenul și contul bugetar în care prețul bunului trebuie plătit de cumpărător.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 238 [alin. \(9\)](#) și [\(10\)](#) se ridică după creditarea contului bugetar prevăzut la [alin. \(3\)](#).

Art. 249. - Valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare directă

(1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 247 [alin. \(4\)](#);

b) înaintea începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală sau dacă pentru bunurile sechestrate se oferă cel puțin prețul de evaluare, după caz;

24/12/2020 - litera a fost [modificată prin Lege 295/2020](#)

c) după finalizarea unei licitații, dacă bunul/bunurile sechestrate/e nu a/au fost vândute și se oferă cel puțin prețul de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare silită înregistrează în condițiile prevăzute la [alin. \(1\)](#) mai multe cereri, vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preț față de prețul de evaluare.

(4) Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

Art. 250. - Vânzarea bunurilor sechestrate la licitație

(1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație organul de executare silită este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea licitației.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afișarea anunțului privind vânzarea la sediul organului de executare silită, al primăriei în a cărei rază teritorială se află bunurile sechestrate, la sediul și domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, și prin anunțuri într-un cotidian local și în pagina de internet a organului fiscal, precum și prin alte modalități gratuite care asigură publicitatea vânzării.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(3) Despre data, ora și locul licitației trebuie înștiințată și debitorul, custodele, administratorul-sechestru, precum și titularii drepturilor reale și ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunțul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis;

c) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și ștampila organului fiscal emitent;

d) numărul dosarului de executare silită;

d¹) datele de identificare ale debitorului pentru care se realizează anunțul privind vânzarea bunurilor;

24/12/2020 - litera a fost introdusă prin [Lege 295/2020](#).

e) bunurile care se oferă spre vânzare și descrierea lor sumară;

f) prețul de evaluare ori prețul de pornire a licitației, în cazul vânzării la licitație, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;

g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a privilegiilor care grevează bunurile;

h) data, ora și locul vânzării;

i) invitația, pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înștiințeze despre aceasta organul de executare silită înainte de data stabilită pentru vânzare;

j) invitația către toți cei interesați în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;

k) mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună în cazul vânzării la licitație, până la termenul prevăzut la [alin. \(7\)](#), o taxă de participare ori o scrisoare de garanție, reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației;

†

06/12/2016 - litera a fost abrogată prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#).

m) data afișării publicației de vânzare;

n) obligații ce revin cumpărătorului potrivit prevederilor legale speciale, cum ar fi obligațiile de mediu, obligațiile de conservare a patrimoniului național sau altele asemenea;

o) alte informații de interes pentru cumpărător, dacă sunt cunoscute de organul fiscal.

(5) Licitația se ține la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare silită, după caz.

(6) Debitorul este obligat să permită ținerea licitației în spațiile pe care le deține, dacă sunt adecvate acestui scop.

(7) Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:

a) oferta de cumpărare;

b) dovada plății taxei de participare sau a constituirii garanției sub forma scrisorii de garanție, potrivit [alin. \(15\)](#) ori [\(16\)](#);

c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;

d) pentru persoanele juridice române, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;

e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română;

f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe actul de identitate/pașaport.

(8) Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poștă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

(9) Persoanele înscrise la licitație se pot prezenta și prin mandatar care trebuie să își justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

(10) În cazul plății taxei de participare la licitație prin decontare bancară sau prin mandat poștal, executorul fiscal verifică, la data ținerii licitației, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare silită pentru virarea acesteia.

(11) Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua

licitație și cu 50% pentru următoarele licitații.

(12) Licitarea începe de la cel mai mare preț din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la [alin. \(11\)](#), iar în caz contrar începe de la acest din urmă preț.

(13) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preț, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(14) În situația în care nici la a treia licitație nu se vinde bunul, se organizează o nouă licitație. În acest caz bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al acestuia.

03/09/2017 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - [alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(14¹) Prin excepție de la prevederile [alin. \(14\)](#), în cazul în care se valorifică bunuri imobile, iar la licitație se prezintă un singur ofertant, vânzarea se face doar în condițiile în care se oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

03/09/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

(15) Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul fiscal restituie taxa de participare participanților care au depus oferte de cumpărare și care nu au fost declarați adjudecatori, iar în cazul adjudecării, taxa se reține în contul prețului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu excepția cazului în care executarea silită este organizată de organul fiscal local, caz în care taxa de participare se face venit la bugetul local.

(16) Pentru participarea la licitație, ofertanții pot constitui și garanții, în condițiile legii, sub forma scrisorii de garanție.

(17) Scrisoarea de garanție, constituită în condițiile [alin. \(16\)](#), se valorifică de organul de executare silită în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar și/sau în situațiile prevăzute la [alin. \(15\)](#) teza a treia.

Art. 251. - Comisia de licitație

(1) Vânzarea la licitație a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un președinte.

(2) Comisia de licitație este constituită din 3 persoane desemnate de conducătorul organului fiscal.

(3) Comisia de licitație verifică și analizează documentele de participare și afișează la locul licitației, cu cel puțin o oră înaintea începerii acesteia, lista cuprinzând ofertanții care au depus documentația completă de participare.

(4) Ofertanții se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care președintele comisiei anunță obiectul licitației, precum și modul de desfășurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru ținerea licitației executorul fiscal dă citire mai întâi anunțului de vânzare și apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 250 [alin. \(7\)](#).

(6) Dacă la prima licitație nu s-au prezentat ofertanți sau nu s-a obținut cel puțin prețul de pornire a licitației conform art. 250 [alin. \(11\)](#), organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea Ținerii celei de-a doua licitații.

(7) În cazul în care nu s-a obținut prețul de pornire nici la a doua licitație ori nu s-au prezentat ofertanți, organul de executare silită fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea Ținerii celei de-a treia licitații.

(8) La a treia licitație creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjucece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 50% din prețul de evaluare.

(9) Pentru fiecare termen de licitație se efectuează o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor [art. 250](#).

(10) După licitarea fiecărui bun se întocmește un proces-verbal privind desfășurarea și rezultatul licitației.

(11) În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se menționează, pe lângă elementele prevăzute la [art. 46](#), și următoarele: datele de identificare ale cumpărătorului; numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a prețului la care bunul a fost adjudecat și a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toți cei care au participat la licitație și sumele oferite de fiecare participant, precum și, dacă este cazul, menționarea situațiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

Art. 252. - Adjudecarea

(1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească prețul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatarul nu plătește prețul, licitația se reia în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și, în cazul în care prețul obținut la noua licitație este mai mic, diferența de preț. Adjudecatarul poate să achite prețul oferit inițial și să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzut la [art. 250 alin. \(7\)](#), caz în care este obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.

(3) Cu sumele încasate din eventuala diferență de preț, percepute în temeiul alin. (2), se sting creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.

(4) Dacă la următoarea licitație bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prevăzute la [alin. \(1\)](#) și [\(4\)](#) se stabilesc de organul de executare silită, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod. Contestarea procesului-verbal se face potrivit procedurii prevăzute la titlul VIII.

(6) Termenul prevăzut la [alin. \(1\)](#) se aplică și în cazul valorificării conform înțelegerii părților sau prin vânzare directă.

Art. 253. - Plata în rate 03/09/2017 - Art. 253. - a fost modificat prin Ordonanță 30/2017 (1) În cazul vânzării la licitație a bunurilor, cumpărătorii pot solicita plata prețului în rate, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a bunului și cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform prezentului cod. Organul de executare silită stabilește printr-un proces-verbal condițiile și termenele de plată a diferenței de preț. Prevederile [art. 252 alin. \(1\)](#) se aplică în mod corespunzător pentru plata avansului. Dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, se datorează din ziua următoare expirării termenului prevăzut la [art. 252 alin. \(1\)](#) și până la data stingerii diferenței de preț.

(2) Prin excepție de la [alin. \(1\)](#), în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central, contribuabilii nu pot solicita plata în rate a prețului, în situația în care diferența de preț aferentă bunului valorificat are o valoare mai mică de 5.000 lei.

(3) Diferența de preț se poate plăti, în condițiile prezentului articol, de cumpărător pe o perioadă de:

- a) cel mult 12 luni, în cazul vânzării la licitație a bunurilor mobile;
- b) cel mult 24 de luni, în cazul vânzării la licitație a bunurilor imobile.

(4) Procesul-verbal prevăzut la [alin. \(1\)](#) devine titlu executoriu în condițiile în care cumpărătorul nu respectă condițiile și termenele stabilite prin acesta.

(5) Organul de executare silită, odată cu întocmirea procesului-verbal prevăzut la [alin. \(1\)](#) și a procesului-verbal de adjudecare, instituie sechestru asigurator asupra bunului valorificat cu plata în rate.

(6) Un exemplar al procesului-verbal de sechestru asigurator se comunică Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare ori, după caz, biroului de carte funciară însoțit de un exemplar al procesului-verbal de adjudecare.

(7) În cazul neplății avansului prevăzut la [alin. \(1\)](#), dispozițiile [art. 252](#) se aplică în mod corespunzător.

(8) Suma reprezentând dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, nu stinge creanțele fiscale pentru care

s-a început executarea silită și constituie venit al bugetului de stat ori local, după caz. Dispozițiile art. 227 alin. (8) se aplică în mod corespunzător.

(9) În cazul în care cumpărătorul cărui a s-a încuviințat plata prețului în rate nu plătește diferența de preț în condițiile și la termenele stabilite, el poate fi executat silit pentru suma rămasă de plată, în temeiul procesului-verbal prevăzut la alin. (1).

(10) Până la încasarea diferenței de preț, creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate nu se sting, prin nicio altă modalitate, în limita diferenței de preț rămase de achitat.

(11) Pentru creanțele prevăzute la alin. (10) se suspendă executarea silită până la încasarea diferenței de preț.

Art. 254. - Procesul-verbal de adjudecare

(1) Organul de executare silită încheie procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a prețului sau a avansului prevăzut la art. 253 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate și servește la intabulare în cartea funciară, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se transmite organului de executare silită coordonator, după caz, debitorului și cumpărătorului.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele mențiuni:

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

- a) numărul dosarului de executare silită;
- b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;
- c) datele de identificare ale cumpărătorului;
- d) datele de identificare ale debitorului;
- e) prețul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;
- f) modalitatea de plată a diferenței de preț în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;
- g) datele de identificare a bunului, cu menționarea numărului cadastral și de carte funciară, după caz;
- h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate;
- i) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare-primire.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata prețului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f) și h), precum și mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate.

03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017

(6) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silită pe bază de proces-verbal de predare- primire.

Art. 255. - Reluarea procedurii de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) Dacă bunurile supuse executării silită nu au putut fi valorificate prin modalitățile prevăzute la art. 247, se procedează astfel:

- a) în cazul bunurilor imobile organul de executare silită menține măsura de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripție; în cadrul acestui termen organul de executare silită poate relua oricând procedura de valorificare și poate, după caz, să ia măsura numirii, menținerii ori schimbării administratorului-sechestrului;

b) în cazul bunurilor mobile, se consideră că acestea nu au valoare de piață și se restituie debitorului; odată cu restituirea bunului mobil organul fiscal ridică și sechestrul; dispozițiile art. 234 **alin. (2)** sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor prevăzute la alin. (1) **lit. a)**, cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripție, dacă organul de executare silită consideră că nu se impune o nouă evaluare, prețul de pornire a licitației nu poate fi mai mic de 50% din prețul de evaluare a bunurilor. Bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației, dar nu mai mic decât 25% din prețul de evaluare al acestuia, cu excepția situației în care se prezintă un singur ofertant, când vânzarea se realizează la cel puțin prețul de pornire a licitației.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

(3) În cazul în care debitorii cărora urmează să li se restituie bunurile nu se mai află la domiciliul fiscal declarat și, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificați, organul fiscal procedează la înștiințarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit **art. 47**, că bunul în cauză este păstrat la dispoziția proprietarului până la împlinirea termenului de prescripție, după care urmează a fi valorificat potrivit dispozițiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) se consemnează într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condițiile legii urmează a fi sesizată instanța judecătorească competentă cu acțiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

CAPITOLUL IX

Cheltuieli

Art. 256. - Cheltuieli de executare silită

(1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, cheltuielile generate de comunicarea somației și a adresei de înființare a popririi sunt suportate de organul fiscal central.

(3) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod și are la bază documente privind cheltuielile efectuate.

(4) Cheltuielile de executare silită a creanțelor fiscale se avansează de organul de executare silită, din bugetul acestuia.

(5) Cheltuielile de executare silită care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silite nu sunt în sarcina debitorului urmărit.

(6) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepția sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită

Art. 257. - Sumele realizate din executare silită

(1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor încasate după

comunicarea somației prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Sumele realizate din executare silită potrivit alin. (1) sting creanțele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, cu excepția sumelor realizate prin poprire. În cadrul titlului executoriu se sting mai întâi creanțele fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi creanțele fiscale accesorii, în ordinea vechimii. Prevederile art. 165 alin. (3) referitoare la ordinea vechimii sunt aplicabile în mod corespunzător. Sumele realizate ca urmare a popririi sting creanțele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, pentru care s-a înființat poprirea.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul sumelor realizate prin plată sau compensare, stingerea se face potrivit prevederilor art. 163 și 165.

(4) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se procedează la compensare, potrivit art. 167, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(5) Despre sumele de restituit debitorul trebuie înștiințat de îndată.

(6) Prin excepție de la prevederile art. 226 alin. (10) - (13), sumele realizate în cursul procedurii de executare silită efectuate în baza titlurilor executorii transmise organului fiscal de către alte instituții sau autorități publice și care se fac venit potrivit legii speciale la alte bugete se virează de către organul fiscal în conturile indicate de instituția sau autoritatea solicitantă sau în titlul executoriu, după caz, în termen de 15 zile de la încheierea procesului-verbal de distribuire a sumelor încasate în procedura de executare silită.

03/09/2017 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 30/2017](#).

Art. 258. - Ordinea de distribuire

(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 220 procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie, inclusiv cheltuielile făcute în interesul comun al creditorilor;

b) cheltuielile de înmormântare a debitorului, în raport cu condiția și starea acestuia;

c) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale ori a sănătății;

d) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

e) creanțele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuții sociale și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale, inclusiv amenzile cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

f) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

g) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

h) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii, redevențe ori arenze;

i) alte creanțe.

(2) Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporțional cu creanța fiecăruia.

Art. 259. - Reguli privind eliberarea și distribuirea

(1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii și care îndeplinesc condiția de publicitate sau posesie

a bunului mobil au prioritate, în condițiile prevăzute la art. 227 [alin. \(9\)](#), la distribuirea sumei rezultate din vânzare față de alți creditori care au garanții reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriiile creanței principale prevăzute în titlul executoriu urmează ordinea de preferință a creanței principale.

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare silită a luat cunoștință în condițiile art. 239 [alin. \(6\)](#) și ale art. 242 [alin. \(9\)](#), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor sunt plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 258 alin. (1) [lit. b](#)). În acest caz, organul de executare silită este obligat să îi înștiințeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea prețului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare silită a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se efectuează numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare silită procedează, după caz, la eliberarea ori distribuirea sumei, cu înștiințarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se consemnează de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se semnează de toți cei îndreptățiți.

(7) Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la [alin. \(6\)](#) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

CAPITOLUL XI

Contestația la executare silită

Art. 260. - Contestația la executare silită (1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de [Codul de procedură civilă](#), republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.

Art. 261. - Termen de contestare

(1) Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decăderii, de la data când:

a) contestatorul a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare silită de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut la [alin. \(2\)](#) nu îl împiedică pe cel de-al treilea să își realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

Art. 262. - Judecarea contestației

- (1) La judecarea contestației instanța citează și organul de executare silită în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțului poprit.
- (2) La cererea părții interesate instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.
- (3) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea sau lămurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.
- (4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseși și al anulării titlului executoriu, instanța poate dispune prin aceeași hotărâre să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor ori din reținerile prin poprire.
- (5) În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare silită, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el poate fi obligat și la plata unei amenzi potrivit art. 720 alin. (3) din Codul de procedură civilă, republicat.

CAPITOLUL XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

Art. 263. - Darea în plată (1) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, cu excepția celor cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora, a drepturilor vamale și a altor creanțe transmise spre colectare organului fiscal central care nu se fac venit la bugetul de stat, precum și creanțele fiscale administrate de organul fiscal local pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale a bunurilor imobile reprezentând construcție și teren aferent, precum și terenuri fără construcții, după caz, chiar dacă acestea sunt supuse executării silite de către organul fiscal competent, potrivit prezentului cod.

20/01/2019 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 25/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 30/2019](#) la data 20/01/2019

(2) În cazul creanțelor fiscale stinse prin dare în plată, data stingerii este data procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil.

(3) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și debitorilor prevăzuți la art. 24 alin. (1) lit. a). În acest caz, prin excepție de la prevederile alin. (1), bunurile imobile oferite în vederea stingerii prin dare în plată trebuie să nu fie supuse executării silite și să nu fie grevate de alte sarcini cu excepția ipotecii constituite în condițiile art. 24 alin. (1) lit. a).

(4) În termen de 90 de zile de la data comunicării procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil, instituția care a solicitat preluarea în administrare a bunului are obligația de a efectua demersurile pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare potrivit art. 867 din Codul civil.

(5) Cererea debitorului privind stingerea creanțelor fiscale, potrivit alin. (1), se analizează de către o comisie constituită la nivelul organului fiscal competent. Componenta comisiei se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F. sau, după caz, prin hotărâre a autorității deliberative. În aceleași condiții se stabilește și documentația care însoțește cererea.

03/09/2021 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 11/2021](#)

(6) Comisia prevăzută la alin. (5) analizează cererea numai în condițiile existenței unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri din care să rezulte că bunurile respective urmează a fi destinate uzului și interesului public și numai dacă s-a efectuat inspecția fiscală la respectivul contribuabil. Comisia

hotărăște, prin decizie, asupra modului de soluționare a cererii. În cazul admiterii cererii, comisia dispune organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil și stingerea creanțelor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situația în care bunurile imobile oferite nu sunt destinate uzului sau interesului public.

(7) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(8) În cazul în care operațiunea de transfer al proprietății bunurilor imobile prin dare în plată este taxabilă, cu valoarea stabilită, potrivit legii, plus taxa pe valoarea adăugată, se stinge cu prioritate taxa pe valoarea adăugată aferentă operațiunii de dare în plată.

(9) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform [alin. \(1\)](#) sunt date în administrare în condițiile legii, cu condiția menținerii, pe o perioadă de 5 ani, a uzului și a interesului public. Până la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se află în custodia instituției care a solicitat preluarea în administrare. Instituția care are bunul în custodie are obligația inventarierii acestuia, potrivit legii.

(10) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea publică a statului a bunului imobil încetează măsura de indisponibilizare a acestuia, precum și calitatea de administrator-sechestru a persoanelor desemnate conform legii, dacă este cazul.

(11) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprinsă între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a statului a bunurilor imobile și preluarea în administrare prin hotărâre a Guvernului sunt suportate de instituția publică solicitantă. În cazul în care Guvernul hotărăște darea în administrare către altă instituție publică decât cea solicitantă, cheltuielile de administrare se suportă de instituția publică căreia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(11¹) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, Ministerul Finanțelor Publice publică pe site-ul propriu disponibilitatea de dare a bunului în administrarea altei instituții publice centrale sau de transmitere a dreptului de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, menționând un termen de 90 de zile de la data publicării pentru transmiterea cererilor instituțiilor publice interesate în preluarea bunului imobil.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege \[295/2020\]\(#\).](#)

(11²) În cazul în care bunul imobil este solicitat de o instituție publică centrală în termenul prevăzut la [alin. \(11¹\)](#), Guvernul adoptă hotărârea de dare în administrare, cu respectarea condiției prevăzute la [alin. \(9\)](#).

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege \[295/2020\]\(#\).](#)

(11³) În situația în care bunul imobil s-a transferat în proprietatea publică a statului, iar instituția publică centrală solicitantă refuză expres efectuarea demersurilor pentru inițierea hotărârii de constituire a dreptului de administrare, precum și în lipsa unei manifestări de voință în preluarea administrării bunului din partea unei alte instituții publice centrale, bunul imobil se poate transfera, pe baza cererii formulate în condițiile [alin. \(11¹\)](#), în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale pe a cărei rază teritorială se află imobilul, în condițiile legii, cu obligația menținerii acestuia în proprietatea publică pentru o perioadă de 5 ani. Dispozițiile [art. 292](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege \[295/2020\]\(#\).](#)

(11⁴) Nerespectarea obligației prevăzute la [alin. \(11³\)](#) sau a altor condiții menționate în hotărârea Guvernului de transmitere în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale are ca efect revenirea de drept a bunului în proprietatea publică a statului. Constatarea revenirii de drept a bunului imobil în proprietatea publică a statului se realizează prin hotărâre a Guvernului.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

(11⁵) În cazul în care, în urma parcurgerii etapelor prevăzute la [alin. \(11¹\) - \(11³\)](#), bunul imobil nu se transmite în administrarea unei instituții publice centrale sau în proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale, după caz, acesta se transferă, în condițiile legii, din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea valorificării potrivit Ordonanței Guvernului [nr. 14/2007](#) pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încetând uzul și interesul public național.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege [295/2020](#).

(12) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate și restituite, potrivit legii, terțelor persoane, debitorul este obligat la plata sumelor stinse prin această modalitate. Creanțele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terțului.

(13) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripție a creanțelor fiscale, comisia prevăzută la [alin. \(6\)](#) ia cunoștință despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situației de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanțe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispozițiile [alin. \(12\)](#) aplicându-se în mod corespunzător.

(14) În situațiile prevăzute la [alin. \(12\)](#) și [\(13\)](#), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică și data la care au renăscut creanțele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz.

Art. 264. - Conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale (1) La contribuabilii/plătitorii la care statul este acționar integral sau majoritar se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal central reprezentând impozite, taxe, contribuții sociale obligatorii și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate, cu excepția obligațiilor fiscale principale cu reținere la sursă și a accesoriilor aferente acestora și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor interne și externe garantate de stat și a subîmprumuturilor acordate ca urmare a contractării de împrumuturi interne și externe de către stat.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

(2) În aplicarea [alin. \(1\)](#), prin hotărâre a Guvernului, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(3) Conversia în acțiuni prevăzută la [alin. \(1\)](#) se realizează numai cu respectarea dreptului de preferință al acționarilor existenți, în condițiile legii și conform prevederilor actelor constitutive.

(4) Instituția publică ce exercită calitatea de acționar în numele statului la data efectuării conversiei exercită drepturile și obligațiile statului român în calitate de acționar pentru acțiunile emise în favoarea statului de operatorii economici prevăzuți la [alin. \(1\)](#) și înregistrează în evidențele contabile aceste acțiuni.

(5) La contribuabilii/plătitorii la care s-a deschis procedura insolvenței, potrivit legii, conversia creanțelor bugetare în acțiuni poate fi prevăzută prin planul de reorganizare, potrivit prevederilor Legii [nr. 85/2014](#), cu modificările și completările ulterioare.

02/10/2018 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [88/2018](#)

(6) În vederea stingerii prin conversie în acțiuni a obligațiilor prevăzute la [alin. \(1\)](#), organul fiscal competent emite, din oficiu, certificatul de atestare fiscală.

(7) Certificatul de atestare fiscală emis potrivit [alin. \(6\)](#) se comunică contribuabililor/plătitorilor prevăzuți la [alin. \(1\)](#).

(8) Conversia obligațiilor cuprinse în certificatul de atestare fiscală se face la valoarea nominală a acțiunilor.

(9) Data stingerii obligațiilor prevăzute la [alin. \(1\)](#) este data realizării conversiei.

(10) Operarea în evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului a conversiei în acțiuni a creanței prevăzute la [alin. \(1\)](#) se face în baza certificatului de atestare fiscală emis de organul fiscal competent potrivit [alin. \(6\)](#) și comunicat contribuabilului/plătitorului potrivit [alin. \(7\)](#).

(11) Începând cu data emiterii certificatului de atestare fiscală, pentru obligațiile principale datorate de contribuabil/plătitor care fac obiectul conversiei în acțiuni, nu se calculează și nu se datorează obligații accesorii.

(12) Pentru obligațiile care fac obiectul prezentului articol, executarea silită se suspendă la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la [alin. \(2\)](#) și încetează la data conversiei în acțiuni a creanțelor.

(13) Instituția publică sub autoritatea a căreia funcționează contribuabilul/plătitorul exercită drepturile și obligațiile statului român, în calitate de acționar unic sau majoritar, după caz, și înregistrează acțiunile emise de contribuabil/plătitor în favoarea statului ca urmare a conversiei creanțelor prevăzute la [alin. \(1\)](#), ținându-se evidența acestora distinct potrivit reglementărilor privind contabilitatea instituțiilor publice în vigoare.

(14) La contribuabilii/plătitorii la care o unitate administrativ-teritorială/subdiviziune administrativ-teritorială este acționar integral sau majoritar, se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal local reprezentând impozite, taxe locale și alte sume datorate bugetului local, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate.

(15) În aplicarea [alin. \(14\)](#), prin hotărâre a autorității deliberative, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(16) Prevederile [alin. \(3\) - \(13\)](#) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru conversia prevăzută la [alin. \(14\)](#).

Art. 264¹. - Cesiunea creanțelor bugetare

02/10/2018 - Art. 264¹ . - a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 88/2018](#).

(1) Creditorul bugetar poate cesiona creanțele bugetare datorate de debitorii aflați în procedura insolvenței.

11/07/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 88/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

(2) Dacă până la data stabilită în anunțul publicitar nu se înregistrează decât o singură ofertă, prețul și celelalte clauze ale contractului de cesiune se stabilesc prin negociere directă. În situația în care există mai mulți ofertanți, cesiunea de creanță se va realiza ca urmare a unei proceduri competitive organizate de către creditorul bugetar bazate pe criteriul celui mai mare preț al cesiunii oferit și pe al celui mai scurt termen de plată a prețului cesiunii.

11/07/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 88/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

(3) În situația în care plata prețului cesiunii se face într-o perioadă mai mare de 30 de zile de la data încheierii contractului de cesiune, se datorează dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, potrivit prezentului cod. Nivelul majorării de întârziere este de 0,5% pe lună sau pe fracțiune de lună, după caz.

11/07/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 88/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

(3¹) Cesionarul creanței bugetare preia, ca urmare a cesiunii de creanță, toate drepturile și garanțiile creditorului bugetar.

11/07/2020 - alineatul a fost introdus prin [Ordonanță de urgență 88/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

(4) Dacă cesionarul nu plătește creditorului bugetar, la termenele prevăzute în contract, prețul cesiunii, contractul de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanța acestuia este o creanță bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

(5) Dacă cesionarul nu plătește creditorului bugetar prețul cesiunii, la termenele stipulate în contract, contractul

de cesiune reprezintă titlu executoriu pentru creditorul bugetar, iar creanța acestuia este o creanță bugetară ce poate fi recuperată potrivit prezentului cod.

11/07/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [88/2018](#) aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

(6) Sumele obținute în urma cesiunii creanțelor bugetare se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

11/07/2020 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [88/2018](#). aprobat(ă) prin [Lege 113/2020](#) la data 11/07/2020

Art. 265. - Conduita organului fiscal în cazul insolvenței și al deschiderii procedurii insolvenței potrivit Legii nr. 85/2014

(1) În sensul prezentului cod este insolubil debitorul ale cărui venituri și/sau bunuri urmăribile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmăribile. În acest sens, organul fiscal comunică debitorului procesul-verbal de insolabilitate.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [30/2017](#)

(1¹) Se consideră debitori care nu au venituri sau bunuri urmăribile și următoarele categorii:

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

a) debitorii ce dețin în proprietate bunuri a căror valorificare acoperă cel mult cheltuielile estimate de executare silită;

b) debitorii care dețin în proprietate bunuri a căror valoare este mai mică de 2% din cuantumul obligațiilor fiscale restante.

03/09/2022 - litera a fost [modificată](#) prin Ordonanță [31/2022](#)

(2) Pentru obligațiile fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolabilitate care nu au venituri sau bunuri urmăribile, conducătorul organului de executare silită dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată pe baza procesului-verbal de insolabilitate.

(3) În cazul debitorilor prevăzuți la alin. (2) executarea silită se întrerupe. Organul fiscal are obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmăribile, organele de executare silită iau măsurile necesare de trecere din evidența separată în evidența curentă și de executare silită.

(4¹) În cazul în care ulterior declarării stării de insolabilitate debitorii înregistrează alte obligații fiscale restante, organul fiscal comunică un proces-verbal adițional la procesul-verbal de insolabilitate, în care se înscriu creanțele fiscale născute ulterior declarării stării de insolabilitate. Prevederile [alin. \(2\) - \(4\)](#) se aplică în mod corespunzător.

24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(5) În vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvență potrivit Legii nr. [85/2014](#), organul fiscal solicită înscrierea la masa credală a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale existente în evidența creanțelor fiscale la data declarării insolvenței.

(6) Dispozițiile alin. (5) se aplică și în vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii aflați în lichidare în condițiile legii.

(7) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii insolvenței sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

(8) În situația în care organul fiscal central deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, A.N.A.F. poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de A.N.A.F. de către judecătorul-sindic se efectuează, conform art. 45 alin. (1) [lit. e](#)) din [Legea nr. 85/2014](#).

(9) În dosarele în care organul fiscal deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului și să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfășurată și onorariile încasate.

Art. 266. - Anularea creanțelor fiscale

(1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poștă, sunt mai mari decât creanțele fiscale supuse executării silită, conducătorul organului de executare silită poate aproba anularea debitelor respective.

(2) În cazul prevăzut la art. 265 alin. (2), dacă la sfârșitul perioadei de prescripție se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmăribile, organele de executare silită procedează la anularea obligațiilor fiscale.

(3) Anularea se face și atunci când organul fiscal constată că debitorul persoană fizică este dispărut sau decedat fără să fi lăsat venituri ori bunuri urmăribile.

(4) Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiati din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii se anulează după radiere dacă pentru plata acestora nu s-a atras răspunderea altor persoane, potrivit legii.

(4¹) Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau profesii libere, precum și asocieri și alte entități fără personalitate juridică, radiati din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii, se anulează după radiere, inclusiv în situația în care obligațiile au fost preluate de alți debitori în conformitate cu prevederile art. 23.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

(5) Creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central, aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 40 lei, se anulează. Plafonul se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la alin. (5).

(7) Prevederile alin. (6) se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori aflate în sold la data de 31 decembrie a anului.

(8) Creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central și local se anulează și în următoarele situații:

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

a) ulterior închiderii procedurii insolvenței, în situația în care creanțele nu sunt admise la masa credală potrivit legii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase, inclusiv în cazul atragerii răspunderii acestuia, potrivit legii;

b) ulterior închiderii procedurii de reorganizare judiciară, în situația în care creanțele fiscale nu sunt acceptate în planul de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic, sub rezerva ca debitorii să se conformeze planului de reorganizare aprobat.

(9) Pe toată perioada derulării procedurii insolvenței sau reorganizării judiciare, după caz, creanțele prevăzute la alin. (8) nu se sting.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

CAPITOLUL XII¹

Dispoziții aplicabile cazurilor speciale de executare silită

03/09/2017 - CAPITOLUL XII¹ a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

ARTICOLUL 266¹ (1) Presentul capitol se aplică pentru executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, astfel:

- a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material;
- b) amenzi;
- c) cheltuieli judiciare;
- d) sume confiscate.

(2) Prin cazuri speciale de executare în sensul prezentului capitol se înțelege cazurile date în competența organului de executare prevăzut la art. 220 alin. (2¹) lit. a).

ARTICOLUL 266²

Comunicarea actelor de executare silită în cazuri speciale

Prin excepție de la prevederile art. 47 alin. (1), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266¹ și care este arestat preventiv sau deținut în penitenciar, comunicarea actelor de executare silită se realizează la sediul locului de deținere.

ARTICOLUL 266³

Executarea silită în cazul debitorilor insolvenți

(1) Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 266¹ datorate de debitorii

declarați insolvenți se realizează potrivit dispozițiilor prezentului cod.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 220 alin. (8), în cazul debitorului care datorează sume de natura celor prevăzute la art. 266¹ și pentru care s-a dispus atragerea răspunderii potrivit prevederilor legislației privind insolvența, coordonarea executării silite revine organului de executare silită cazuri speciale în a cărui rază teritorială își are/și-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

ARTICOLUL 266⁴

Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silite

Prin excepție de la dispozițiile art. 226 alin. (1), pentru creanțele prevăzute la art. 266¹ stabilite prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate în materie penală, se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără a se emite alt titlu executoriu de către organul de executare.

ARTICOLUL 266⁵

Condițiile începerii executării silite cazuri speciale

Prin excepție de la dispozițiile art. 230, pentru creanțele prevăzute la art. 266¹ se aplică măsurile de executare silită prevăzute de prezentul cod, fără comunicarea somației.

CAPITOLUL XIII

Dispoziții speciale privind colectarea

Art. 267. - Dispoziții speciale privind colectarea

Prevederile prezentului titlu se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor creanțe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanță bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal.

(2) Pentru recuperarea ajutoarelor de stat și de minimis, prin excepție de la dispozițiile art. 230 alin. (1), executarea silită prin poprire și/sau sechestru asupra bunurilor mobile sau imobile poate începe oricând după comunicarea somației, fără a fi necesară împlinirea termenului de 15 zile.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [31/2022](#).

TITLUL VIII

Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

CAPITOLUL I

Dreptul la contestație

Art. 268. - Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal. În lipsa unui act administrativ fiscal, devin incidente prevederile art. 8 alin. (1) teza a doua și art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

(3) Baza de impozitare și creanța fiscală stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanțe fiscale.

(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impozitare, reglementate potrivit art. 99 alin. (1), contestația se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.

(6) Bazele de impozitare constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impozitare pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

Art. 269. - Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;
- b) obiectul contestației;
- c) motivele de fapt și de drept;
- d) dovezile pe care se întemeiază;
- e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestației îl constituie sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, precum și sumele și măsurile nestabilite de către organul fiscal, dar pentru care există această obligație potrivit legii.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege [295/2020](#)

(3) În contestațiile care au ca obiect sume se specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe

categorii de creanțe fiscale, precum și accesorii ale acestora. În situația în care se constată nerespectarea acestei obligații, organul fiscal de soluționare competent solicită contestatorului, în scris, ca acesta să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea solicitării, cuantumul sumei contestate, individualizată. În cazul în care contestatorul nu comunică suma, se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.

(4) Contestația se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat și nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

Art. 270. - Termenul de depunere a contestației (1) Contestația se depune în termen de 45 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.

(2) În cazul în care contestația nu este depusă la organul fiscal emitent, aceasta se înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(3) Organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat întocmește dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare și le înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului de soluționare competent.

31/03/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conține elementele prevăzute la art. 46 alin. (2) *lit. i*), contestația poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat.

Art. 271. - Retragera contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de către contestator până la soluționarea acesteia. În acest caz, organul de soluționare competent comunică contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului prevăzut la [art. 270](#).

CAPITOLUL II

Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

Art. 272. - Organul competent 01/01/2016 - Art. 272. - a fost [modificat](#) prin [Ordonanță de urgență 50/2015](#) (1)

31/03/2022 - Art. 272. - a fost [modificat](#) prin [Lege 295/2020](#)

Contestațiile formulate împotriva titlurilor de creanță, precum și împotriva altor acte administrativ-fiscale emise de organul fiscal central se soluționează de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

06/12/2016 - alineatul a fost [modificat](#) anterior prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#)

(2) Activitatea de soluționare a contestațiilor se realizează de către structura specializată din cadrul aparatului propriu al Ministerului Finanțelor Publice atât la nivel central, cât și la nivel teritorial.

(3) Competența și atribuțiile structurii specializate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și ale structurilor teritoriale de soluționare a contestațiilor se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ- fiscale emise de organele fiscale locale din cadrul autorităților administrației publice locale se soluționează de către aceste organe fiscale.

(5) Contestațiile formulate împotriva actelor administrativ- fiscale emise de alte autorități publice care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.

Art. 273. - Decizia de soluționare

(1) În soluționarea contestației, organul de soluționare competent se pronunță prin decizie.

(2) Decizia emisă în soluționarea contestației este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 31/2022](#)

Art. 274. - Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

- (1) Decizia de soluționare a contestației se emite în formă scrisă și cuprinde: preambulul, considerentele și dispozitivul.
- (2) Preambulul cuprinde: denumirea organului investit cu soluționarea, datele de identificare ale contestatorului, numărul de înregistrare a contestației la organul de soluționare competent, obiectul cauzei, precum și sinteza susținerilor părților atunci când organul competent de soluționare a contestației nu este organul emitent al actului atacat.
- (3) Considerentele cuprind motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare competent în emiterea deciziei.
- (4) Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată și instanța competentă.
- (5) Decizia se semnează de către conducătorul structurii de soluționare a contestației sau de persoana cu funcție de conducere împuternicită de acesta, după caz.

31/03/2022 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

CAPITOLUL III **Dispoziții procedurale**

Art. 275. - Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

- (1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform [art. 9](#).
- (2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 268 [alin. \(5\)](#) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.
- (3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul juridic fiscal ce formează obiectul contestației și are dreptul să înainteze propriile sale cereri.
- (4) Dispozițiile [Codului de procedură civilă](#), republicat, referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.

Art. 276. - Soluționarea contestației

- (1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.
- (2) Organul de soluționare competent, pentru lămurirea cauzei, poate solicita:
- a) punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, A.N.A.F. sau al altor instituții și autorități competente să se pronunțe în cauzele respective;
 - b) efectuarea, de către organele competente, a unei constatări la fața locului în condițiile [art. 65](#).
- (3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.
- (4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora poate/pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat i se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

- (5) Contestatorul/Intervenientul sau împuterniciții acestora poate/pot solicita organului de soluționare competent

susținerea orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru susținerea acesteia. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației, sub sancțiunea decăderii. La solicitarea contestatorului/intervenientului sau împuterniciților acestora, organul de soluționare este obligat să asigure acestuia/acestora accesul la toate probele ce au legătură cu soluționarea contestației fiscale, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea accesului la respectivele probe.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Lege 295/2020

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 31/2022

(6) Organul de soluționare competent se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.

(7) Contestațiile formulate potrivit prezentului titlu se soluționează în termenul prevăzut la [art. 77](#).

Art. 277. - Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

- a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;
- b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(2) La cererea contestatorului, organul de soluționare competent suspendă procedura și stabilește termenul până la care aceasta se suspendă. Termenul de suspendare nu poate fi mai mare de 6 luni de la data acordării. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor de soluționare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

Art. 278. - Suspendarea executării actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune, după cum urmează:

- a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;
- b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;
- c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;
- d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei.
- e) 1.000 lei, dacă obiectul contestației nu este evaluabil în bani.

03/09/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 30/2017.

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia și obligațiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală. Aceste efecte privesc atât obligațiile fiscale principale individualizate în actul administrativ suspendat la executare, cât și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, chiar dacă aceste obligații fiscale accesorii sunt individualizate în acte administrative fiscale care nu sunt suspendate la executare.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

(4) Prin excepție de la prevederile [art. 173](#) și ale [art. 181](#), în cazul în care instanța judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal, potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se datorează penalități de întârziere sau penalități de nedeclarare pe perioada suspendării. În cazul creanțelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau pe fracțiuni de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit [art. 14](#) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept și fără nicio formalitate dacă acțiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației.

(6) În cazul în care s-a formulat o cerere de suspendare a actului administrativ fiscal în temeiul [art. 14](#) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, iar cauțiunea prevăzută la [alin. \(2\)](#) este deja consemnată la dispoziția instanței, nu este necesară consemnarea unei noi cauțiuni în situația în care se solicită suspendarea actului administrativ fiscal în temeiul [art. 15](#) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția ca, la data pronunțării asupra cererii de suspendare în temeiul [art. 15](#) din Legea nr. 554/2004, cauțiunea să fie consemnată efectiv la dispoziția instanței.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 30/2017.

CAPITOLUL IV

Soluții asupra contestației

Art. 279. - Soluții asupra contestației

(1) Prin decizie, contestația poate fi admisă ori respinsă, în totalitate sau în parte.

03/09/2022 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 31/2022

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.

(2¹) În cazul respingerii contestației, se decide, după caz, confirmarea totală sau parțială a actului atacat.

03/09/2022 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 31/2022.

(3) Prin decizie se poate desființa, total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care, din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent, nu se poate stabili situația de fapt în cauza supusă soluționării prin raportare la temeiurile de drept invocate de organul competent și de contestator. În acest caz, organul fiscal competent urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației. Pentru un tip de creanță fiscală și pentru o perioadă supusă impozitării, desființarea actului administrativ fiscal se poate pronunța o singură dată.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

(4) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei în cazul contribuabililor mari și mijlocii și în termen de 30 zile în cazul celorlalți contribuabili, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță 30/2017

(4¹) În cazul persoanelor fizice care au fost supuse verificării situației fiscale personale, soluția de desființare

este pusă în executare de către organul fiscal prin comunicarea unei decizii, într-un termen ce nu poate fi mai mare de 240 de zile, calculat de la data comunicării deciziei de desființare.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

(5) Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de [art. 277](#).

(6) Prin decizie se poate constata nulitatea actului atacat.

(7) În cazul soluțiilor de desființare, dispozițiile [art. 129 alin. \(3\)](#) se aplică în mod corespunzător pentru toate categoriile de acte administrativ fiscale contestate, chiar dacă la data refacerii inspecției/controlului termenul de prescripție ar fi împlinit.

Art. 280. - Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

(1) Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația se respinge fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestația nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greșită.

Art. 281. - Comunicarea deciziei și calea de atac (1) Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se referă pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

(3) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit [alin. \(2\)](#) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a soluției de desființare emise în procedura de soluționare a contestației se face în termen de 60 de zile în cazul contribuabililor mari și mijlocii și în termen de 30 zile în cazul celorlalți contribuabili, de la data aducerii la cunoștință organului fiscal a deciziei de desființare.

[03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(3¹) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit [alin. \(2\)](#) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a refacerii verificării situației fiscale personale se realizează în termenul prevăzut la [art. 279 alin. \(4¹\)](#).

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

(4) În situația în care instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit [alin. \(2\)](#) admite, în totalitate sau în parte, acțiunea prevăzută la [alin. \(3\)](#) sau (3¹), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal, precum și, după caz, actele administrative subsecvente, iar contestatorul este pus în situația anterioară emiterii deciziei de desființare.

[24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege 295/2020](#)

(5) În situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației, contestatorul se poate adresa, pentru anularea actului, instanței de contencios administrativ competente potrivit [Legii nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare. La calculul termenului de 6 luni nu se iau în considerare perioadele prevăzute la [art. 77 alin. \(2\)](#) și nici cele în care procedura de soluționare a contestației este suspendată potrivit [art. 277](#).

[03/09/2017 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(6) Procedura de soluționare a contestației încetează la data la care structurile specializate de soluționare a contestației i s-a adus la cunoștință despre acțiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor.

[03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 31/2022](#)

(7) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit [alin. \(2\)](#) a deciziei prin care s-a respins contestația de către organul fiscal fără ca acesta să intre în cercetarea fondului

raportului juridic fiscal, dacă instanța constată că soluția adoptată de către organul fiscal este nelegală și/sau netemeinică, se va pronunța și asupra fondului raportului juridic fiscal.

Art. 281¹. - **Reexaminarea deciziei de soluționare** 24/12/2020 - Art. 281¹ . - a fost introdus prin [Lege 295/2020](#).

(1) Decizia emisă în soluționarea contestației poate fi reexaminată, de către organul de soluționare competent, la cererea contribuabilului/plătitorului, pentru următoarele situații:

- a) nu s-a avut în vedere aplicarea în speță a anumitor dispoziții legale care ar fi schimbat fundamental soluția adoptată;
- b) ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se emite o decizie de către Comisia fiscală centrală care oferă o altă interpretare dispozițiilor legale incidente speței;
- c) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre judecătorească a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României fie pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept, fie un recurs în interesul legii care dictează o anumită practică judiciară pentru problematica supusă analizei diferită de cea din decizia de soluționare a contestației;
- d) anterior sau ulterior emiterii deciziei de către structura de soluționare a contestației se adoptă o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care este contrară deciziei de soluționare a contestației administrative.

(2) Cererea de reexaminare poate fi depusă:

- a) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor care fac obiectul acțiunii în contencios administrativ, pe perioada judecării cauzei;
- b) în cazul deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care nu s-a formulat acțiune în contencios administrativ, în termen de un an de la data comunicării deciziei de soluționare, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă obligația fiscală a fost stinsă.

(3) În urma reexaminării deciziei emise în soluționarea contestației, organul de soluționare competent o poate confirma sau o poate retracta, emițând o nouă decizie.

(4) În situația prevăzută la alin. (2) **lit. a)**, decizia emisă în urma cererii de reexaminare poate fi comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe. Dacă organul de soluționare competent a confirmat decizia inițială, acțiunea în contencios administrativ își continuă cursul.

(5) În cazul în care decizia emisă în urma cererii de reexaminare nu a fost comunicată până la data încheierii dezbaterilor în fond în fața primei instanțe, aceasta nu se mai comunică și nu produce niciun efect juridic.

(6) În situația prevăzută la alin. (2) **lit. b)**, decizia de confirmare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

TITLUL IX

Soluționarea litigiilor fiscale generate de interpretarea și aplicarea acordurilor și convențiilor care prevăd evitarea/eliminarea dublei impuneri

25/08/2019 - TITLUL IX a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 19/2019](#)

CAPITOLUL I

Procedura amiabilă în baza acordurilor sau convențiilor pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri și în baza Convenției 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate

25/08/2019 - CAPITOLUL I a fost introdus prin [Ordonanță 19/2019](#).

Art. 282. - **Procedura amiabilă** 03/02/2023 - Art. 282. - a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 16/2023](#) (1) În baza

prevederilor convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat, când un contribuabil consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile acelei convenții sau acord, acel contribuabil își poate prezenta cazul autorității competente a oricăruia dintre statele contractante, dacă convenția sau acordul respectiv prevede această posibilitate.

(2) În cazul în care prevederile convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante, contribuabilul rezident în România poate solicita A.N.A.F. inițierea procedurii amiabile atunci când consideră că măsurile luate de unul sau de ambele state contractante au ca rezultat o impozitare a acestuia care nu este conformă cu prevederile convenției sau acordului respectiv.

(3) În cazul în care prevederile convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat nu stabilesc posibilitatea de adresare către autoritatea competentă a oricăruia dintre statele contractante și A.N.A.F. consideră că obiecția contribuabilului nu poate fi admisă sau este nejustificată, A.N.A.F. notifică autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenție sau un acord de evitare a dublei impuneri asupra acestui fapt sau implementează un proces de consultare bilaterală care permite autorității competente a celuilalt stat să își prezinte opiniile cu privire la obiectul procedurii amiabile.

(4) Prevederile prezentului articol se completează cu prevederile Convenției privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/EEC), ale Codului de conduită revizuit pentru punerea în aplicare efectivă a Convenției privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (2009/C322/01), precum și ale convențiilor sau acordurilor de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state.

(5) În România, autoritatea competentă în realizarea procedurii amiabile este A.N.A.F.

(6) A.N.A.F. realizează procedura amiabilă și în cazul în care autoritatea competentă a statului cu care România are încheiată o convenție sau un acord de evitare a dublei impuneri îi solicită acest lucru.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) Prevederile alin. (1) și (3) se aplică cererilor introduse începând cu data de la care sunt aplicabile prevederile Convenției multilaterale pentru implementarea în cadrul tratatelor fiscale a măsurilor legate de prevenirea erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor, deschisă spre semnare și semnată de România la Paris la 7 iunie 2017, ratificată prin [Legea nr. 5/2022](#) sau ulterior acelei date pentru convențiile sau acordurile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state care prevăd posibilitatea ca un contribuabil să își poată prezenta cazul autorității competente a oricăruia dintre statele contractante.

Art. 283. - Procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate

(1) În sensul prezentului articol, prin dublă impunere se înțelege situația în care același venit/profit impozabil se impozitează la două sau mai multe persoane române afiliate între care s-au încheiat tranzacții.

(2) În cazul tranzacțiilor între persoane române afiliate, ajustarea/estimarea venitului sau cheltuielii uneia dintre persoanele afiliate, efectuată de către organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de respectiva persoană, este opozabilă și organului fiscal pentru administrarea creanțelor celeilalte persoane afiliate.

(2¹) În cazul tranzacțiilor între persoane membre ale aceluiași grup fiscal în domeniul impozitului pe profit, pentru operațiuni impozabile în România, în cazul în care se ajustează/estimează veniturile sau cheltuielile unui membru din cadrul grupului fiscal în domeniul impozitului pe profit în cadrul unei inspecții fiscale, organul de inspecție fiscală ajustează cu aceeași valoare cheltuielile sau veniturile celuilalt membru al grupului cu care au fost derulate tranzacțiile ajustate/estimate.

[24/12/2020 - alineatul a fost introdus prin Lege 295/2020.](#)

(3) Ajustarea/Estimarea se decide de organul fiscal competent prin emiterea deciziei de impunere pentru

contribuabilul/plătitorul verificat. În vederea evitării dublei impuneri, în cazul ajustării/estimării venitului/cheltuielii uneia dintre persoanele române afiliate, după rămânerea definitivă a deciziei de impunere în sistemul căilor administrative și judiciare de atac, organul fiscal competent pentru administrarea contribuabilului/plătitorului verificat emite decizia de ajustare/estimare.

(4) Decizia de ajustare/estimare se comunică atât celeilalte/celorlalte persoane române afiliate, cât și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) și este opozabilă organului fiscal numai dacă cealaltă/celelalte persoană(e) română(e) afiliată(e) a(u) aplicat prevederile alin. (5), efectuând corecțiile pentru evitarea dublei impuneri.

(5) În vederea eliminării dublei impuneri ca urmare a ajustării/estimării venitului sau cheltuielii, cealaltă persoană afiliată poate corecta, corespunzător deciziei de ajustare/estimare, declarația de impunere aferentă perioadei fiscale în care s-a desfășurat respectiva tranzacție. Această situație reprezintă o condiție care impune corectarea bazei de impozitare potrivit prevederilor art. 105 alin. (6).

(6) Modelul și conținutul deciziei de ajustare/estimare, modalitatea de emitere a acesteia, precum și procedura de ajustare/estimare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAPITOLUL II

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri în baza Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană

25/08/2019 - CAPITOLUL II a fost introdus prin Ordonanță [19/2019](#).

Art. 283¹. - Obiect și domeniu de aplicare

(1) Orice persoană afectată are dreptul să apeleze la una dintre procedurile prevăzute de:

- a)** prezentul capitol care transpune prevederile Directivei (UE) nr. 2017/1852 a Consiliului privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană;
- b)** acordurile sau convențiile de evitare a dublei impuneri la care România este parte;
- c)** Convenția nr. 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate.

(2) Introducerea unei plângeri, astfel cum este prevăzut la [art. 283³](#), pune capăt oricărei alte proceduri amiabile sau de soluționare a litigiilor desfășurate în temeiul instrumentelor juridice prevăzute la alin. (1) [lit. b\)](#) și [c\)](#) și care privește aceeași chestiune litigioasă. Astfel de alte proceduri, în curs, în legătură cu aceeași chestiune litigioasă încetează începând cu data primei primiri a plângerii de către oricare dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(3) Prezentul capitol stabilește:

- a)** norme privind mecanismul de soluționare a litigiilor între statele membre atunci când litigiile respective apar în urma interpretării și aplicării acordurilor și convențiilor care prevăd eliminarea dublei impuneri asupra veniturilor și, după caz, a capitalurilor, la care România este parte;
- b)** drepturile și obligațiile persoanelor afectate de litigiile prevăzute la [lit. a\)](#).

Art. 283². - Definiții

(1) În sensul prezentului capitol, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a)** autoritate competentă - autoritatea unui stat membru care a fost desemnată ca atare de către statul membru în cauză. În România, autoritatea competentă este A.N.A.F.;
- b)** instanță competentă - instanța judecătorească de contencios administrativ competentă potrivit Legii [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare;
- c)** dublă impunere - impunerea de către două sau mai multe state membre a unor impozite, reglementate de acordurile sau convențiile prevăzute la [art. 283¹](#) alin. (3) [lit. a\)](#), pentru aceleași venituri sau capitaluri impozabile

atunci când această impunere generează obligații fiscale suplimentare, creșterea obligațiilor fiscale ori anularea sau reducerea pierderilor fiscale, care ar putea fi utilizate pentru a compensa profiturile impozabile;

d) persoană afectată - orice persoană fizică sau juridică cu rezidența fiscală în România sau într-un alt stat membru și a cărei impozitare este afectată direct de o chestiune litigioasă;

e) chestiune litigioasă - faptul care generează litigii de natura celor prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a).

(2) Orice termen care nu este definit în prezentul capitol are înțelesul care îi este atribuit, potrivit prevederilor din acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a), la data primirii primei notificări a acțiunii care are sau care urmează să aibă ca rezultat o chestiune litigioasă. În cazul în care acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a) nu prevăd o astfel de definiție, termenul nedefinit are înțelesul care îi este atribuit în cuprinsul normelor legale în vigoare în scopul stabilirii impozitelor care fac obiectul acordului sau convenției respective. În acest din urmă caz, orice înțeles atribuit în temeiul normelor fiscale naționale prevalează asupra înțelesului atribuit termenului în cuprinsul altor norme legale în vigoare.

Art. 283³. - Plângeri

(1) După primirea de către persoana afectată a unei decizii de impunere care vizează dubla impunere, aceasta are dreptul să depună o plângere privind o chestiune litigioasă la A.N.A.F., solicitând soluționarea acesteia. Plângerea trebuie depusă în termen de 3 ani de la comunicarea deciziei de impunere care are ca rezultat sau care urmează să aibă ca rezultat o chestiune litigioasă, indiferent dacă persoana afectată a recurs la căile de atac administrative sau judiciare disponibile în temeiul normelor legale în vigoare.

(2) Persoana afectată depune, simultan, plângerea conținând aceleași informații fiecărei autorități competente a statelor membre în cauză, în termenul prevăzut la alin. (1), și precizează în plângere ce alte state membre sunt implicate.

(3) În cazul în care plângerea este depusă la A.N.A.F., prevederile art. 8 se aplică în mod corespunzător.

(4) A.N.A.F. înștiințează atât persoana afectată, cât și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la primirea plângerii, în termen de 60 de zile de la data înregistrării acesteia.

(5) A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la limba de comunicare pe care o utilizează pe parcursul procedurilor.

(6) Plângerea persoanei afectate trebuie să cuprindă următoarele informații și documente:

a) numele, adresa/adresele, codul de identificare fiscală/numărul sau numerele de identificare fiscală și orice alte informații necesare pentru identificarea persoanei sau persoanelor afectate care au depus plângerea la A.N.A.F. și a oricărei alte persoane afectate;

b) perioadele fiscale avute în vedere;

c) detalii privind faptele și circumstanțele relevante pentru cazul respectiv, inclusiv detalii privind structura tranzacției și relațiile dintre persoana afectată și celelalte părți implicate în tranzacțiile relevante, precum și cu privire la faptele stabilite cu bună-credință în cadrul unui acord obligatoriu reciproc, respectiv soluție fiscală individuală anticipată sau acord de preț în avans prevăzute la art. 52, încheiat anterior între persoana afectată și administrația fiscală, după caz; informații referitoare la natura și data acțiunilor care au condus la chestiunea litigioasă, inclusiv, după caz, detalii privind aceleași venituri încasate în celălalt stat membru și privind includerea unor astfel de venituri în categoria veniturilor impozabile din celălalt stat membru și detalii privind impozitul plătit sau care urmează a fi plătit în legătură cu astfel de venituri în celălalt stat membru, precum și cuantumul aferente în monedele statelor membre în cauză, însoțite de copii ale tuturor documentelor justificative;

d) o trimitere la normele legale în vigoare și la acordurile sau convențiile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. a). În cazul în care se aplică mai multe acorduri sau convenții, persoana afectată precizează acordul sau convenția care generează chestiunea litigioasă;

e) informații și copii ale documentelor justificative cu privire la:

1. motivul pentru care persoana afectată consideră că există o chestiune litigioasă;
2. detalii privind căile de atac administrative și judiciare exercitate de persoana afectată, procedurile inițiate de persoana afectată în ceea ce privește tranzacțiile relevante, precum și copii ale deciziilor de soluționare a contestației și/sau ale hotărârilor judecătorești pronunțate, după caz, în legătură cu chestiunea litigioasă;

10/05/2021 - [punctul a fost modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat\(ă\) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021](#)

3. declarație scrisă a persoanei afectate prin care se angajează să răspundă cât mai complet și mai rapid posibil tuturor cererilor corespunzătoare formulate de A.N.A.F. și să furnizeze orice documentație la cererea acesteia;

4. informații cu privire la decizia de impunere care conduce la chestiunea litigioasă, inclusiv la decizia de impunere rămasă definitivă în sistemul căilor administrative de atac sau judiciare, emise de A.N.A.F., precum și o copie a oricăror alte documente emise de celelalte autorități fiscale ale statelor membre în cauză în ceea ce privește chestiunea litigioasă, după caz;

5. informații cu privire la orice plângere depusă de persoana afectată în baza unei alte proceduri amiabile sau a unei alte proceduri de soluționare a litigiilor privind aceeași chestiune litigioasă, astfel cum acestea sunt prevăzute la art. 283¹ alin. (1) lit. b) și c), și o declarație scrisă a persoanei afectate prin care se angajează că urmează să respecte dispozițiile art. 283¹ alin. (2), după caz.

(7) În termen de 90 de zile de la data primirii plângerii, A.N.A.F. poate solicita informații și documente suplimentare față de cele menționate la alin. (6), care sunt necesare pentru a efectua examinarea pe fond a cazului respectiv.

(8) Persoana afectată răspunde în termen de 90 de zile de la data primirii solicitării prevăzute la alin. (7) și transmite simultan o copie a acestui răspuns autorităților competente ale celorlalte state membre în cauză.

(9) Furnizarea informațiilor și documentelor prevăzute la alin. (6) și (7) poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice.

(10) Persoana afectată care dorește să retragă o plângere transmite simultan o notificare de retragere a plângerii, în scris, fiecărei autorități competente a statelor membre în cauză. Notificarea pune capăt, fără întârziere, tuturor procedurilor derulate în temeiul prezentului capitol. În cazul în care A.N.A.F. primește o astfel de notificare informează, de îndată, celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la încheierea procedurilor.

(11) Persoana afectată poate retrage plângerea înainte de a se ajunge la un acord reciproc sau înainte de a se emite decizia finală de către autoritățile competente implicate.

(12) În cazul în care, din orice motiv, o chestiune litigioasă încetează să existe, toate procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie, iar A.N.A.F. informează, de îndată, persoana afectată cu privire la motivele de fapt și de drept ale încheierii procedurilor.

Art. 283⁴. - Decizia autorității competente cu privire la plângere

(1) În termen de 180 de zile de la primirea plângerii sau în termen de 180 de zile de la primirea informațiilor și documentelor solicitate în temeiul art. 283³ alin. (7), dacă această dată este ulterioară celei dintâi, A.N.A.F. decide dacă:

- a) acceptă plângerea și demarează procedura amiabilă prevăzută la art. 283⁵;
- b) acceptă plângerea și soluționează chestiunea litigioasă, în mod unilateral, fără implicarea celorlalte autorități competente;
- c) respinge plângerea.

(2) A.N.A.F. decide să respingă plângerea, în termenul prevăzut la alin. (1), în cazul în care:

- a) plângerea nu conține informațiile și documentele solicitate în temeiul art. 283³ alin. (6);
- b) persoana afectată nu furnizează informațiile și documentele solicitate în temeiul art. 283³ alin. (7);
- c) nu există o chestiune litigioasă;
- d) plângerea nu a fost introdusă în termenul de 3 ani prevăzut la art. 283³ alin. (1).

(3) A.N.A.F. notifică, de îndată, persoana afectată și autoritățile competente ale statelor membre în cauză cu privire la decizia luată.

(4) În cazul în care A.N.A.F. decide să soluționeze chestiunea litigioasă în mod unilateral, procedurile derulate în temeiul prezentului capitol se încheie.

(5) În cazul în care A.N.A.F. decide respingerea plângerii, aceasta indică, în cuprinsul notificării adresate persoanei afectate, motivele de fapt și de drept ale respingerii.

(6) În cazul în care A.N.A.F. nu a luat nicio decizie cu privire la plângere în termenul prevăzut la alin. (1), plângerea este considerată acceptată de către aceasta.

(7) În cazul în care plângerea a fost respinsă, persoana afectată poate proceda după cum urmează:

a) dacă plângerea a fost respinsă de către toate autoritățile competente în cauză, persoana afectată poate contesta decizia de respingere emisă de A.N.A.F., prin derogare de la prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, direct la instanța competentă, în termen de 30 de zile de la data primirii notificării;

b) dacă plângerea a fost respinsă de cel puțin una, dar nu de toate autoritățile competente în cauză, persoana afectată poate depune la A.N.A.F., în sensul art. 283⁶ alin. (1) lit. a), o cerere de înființare a comisiei consultative.

(8) În cazul prevăzut la alin. (7) lit. a) persoana afectată care exercită dreptul la o astfel de cale de atac nu poate adresa o cerere în temeiul art. 283⁶ alin. (1) lit. a):

a) cât timp decizia de respingere a plângerii face încă obiectul unei căi de atac judiciare, potrivit normelor legale în vigoare;

b) în cazul în care decizia de respingere a plângerii poate fi încă atacată, ulterior, în baza procedurii căii de atac din celelalte state membre în cauză;

c) în cazul în care decizia de respingere a plângerii a fost confirmată în baza procedurii căii de atac prevăzute la lit. a) și nu se poate infirma hotărârea instanței competente sau a altor autorități judiciare relevante din oricare dintre statele membre în cauză. În cazul în care a fost exercitat dreptul la o cale de atac, este luată în considerare hotărârea instanței relevante sau a altei autorități judiciare relevante, în sensul art. 283⁶ alin. (1) lit. a).

Art. 283⁵. - Procedura amiabilă

(1) În cazul în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză acceptă plângerea, A.N.A.F. depune diligențele necesare pentru a soluționa chestiunea litigioasă, prin procedura amiabilă, în termen de 2 ani, termen care începe să curgă de la data ultimei notificări a deciziei de acceptare a plângerii a uneia dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză.

(2) În cazuri temeinic justificate, termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit cu până la un an la cererea A.N.A.F. sau a oricăreia dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză, adresată tuturor celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză. A.N.A.F. notifică persoanei afectate prelungirea termenului prevăzut la alin. (1).

(3) În cazul în care a ajuns la un acord cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la alin. (1), A.N.A.F. emite prin ordin al președintelui A.N.A.F. decizia de soluționare a procedurii amiabile pe care o transmite de îndată persoanei

afectate.

(4) Decizia de soluționare a procedurii amiabile devine obligatorie și executorie, cu condiția ca persoana afectată să o accepte și să renunțe la dreptul de a promova oricare altă cale de atac, fie administrativă, fie judiciară. În cazul în care sunt în derulare alte căi de atac, decizia de soluționare a procedurii amiabile devine astfel obligatorie și executorie numai după ce persoana afectată prezintă A.N.A.F. dovezi că au fost luate măsuri în vederea încheierii acestora. Astfel de dovezi trebuie prezentate în termen de cel mult 60 de zile de la data la care decizia respectivă a fost comunicată persoanei afectate.

(5) Decizia de soluționare a procedurii amiabile este pusă în aplicare, de îndată, indiferent de termenele de prescripție prevăzute de normele legale în vigoare.

(6) În cazul în care A.N.A.F. și autoritățile competente ale statelor membre în cauză nu au ajuns la un acord privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la [alin. \(1\)](#) sau [\(2\)](#) după caz, A.N.A.F. notifică persoana afectată în legătură cu acest lucru, indicând motivele de fapt și de drept pentru care nu s-a ajuns la un acord.

(7) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile, precum și de relaționare a autorităților competente ale statelor membre în cauză se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Art. 283⁶. - **Soluționarea litigiilor de către comisia consultativă** (1) În baza unei cereri pe care persoana afectată o adresează A.N.A.F. și celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, aceasta împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză înființează o comisie consultativă, potrivit [art. 283⁸](#), în cazul în care:

a) plângerea înaintată de persoana afectată este respinsă, în temeiul [art. 283⁴ alin. \(2\)](#), de cel puțin una dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză, dar nu de toate;

b) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză au acceptat plângerea depusă de persoana afectată, dar nu au ajuns la un acord cu privire la modul de soluționare pe cale amiabilă a chestiunii litigioase în termenul prevăzut la [art. 283⁵ alin. \(1\)](#) sau [\(2\)](#) după caz.

(2) În cazul prevăzut la [alin. \(1\) lit. a\)](#), persoana afectată poate adresa cererea de înființare a comisiei consultative dacă împotriva deciziei de respingere a plângerii nu poate fi exercitată nicio cale judiciară de atac ori nu există nicio cale judiciară de atac în curs sau aceasta a renunțat în mod formal la dreptul său la o cale judiciară de atac. Cererea include o declarație scrisă în acest sens.

(3) Persoana afectată formulează în scris cererea de înființare a comisiei consultative, în termen de cel mult 50 de zile de la data primirii notificării potrivit prevederilor [art. 283⁴ alin. \(3\)](#) sau [art. 283⁵ alin. \(6\)](#) sau [50](#) de zile de la data pronunțării hotărârii de către instanța competentă, potrivit [art. 283⁴ alin. \(7\) lit. a\)](#), după caz.

(4) Comisia consultativă este înființată în termen de cel mult 120 de zile de la primirea cererii prevăzute la [alin. \(1\)](#). În acest sens, președintele comisiei consultative trimite o notificare, fără întârziere, persoanei afectate.

(5) În cazul prevăzut la [alin. \(1\) lit. a\)](#), comisia consultativă adoptă o decizie privind acceptarea sau respingerea plângerii în termen de 180 de zile de la data înființării. Aceasta notifică decizia sa autorităților competente în termen de 30 de zile de la adoptare.

(6) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de acceptare a plângerii, la cererea A.N.A.F. sau a uneia dintre celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză este inițiată procedura amiabilă prevăzută la [art. 283⁵](#). Autoritatea competentă care solicită inițierea procedurii amiabile notifică această cerere comisiei consultative, celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză și persoanei afectate. Termenul prevăzut la [art. 283⁵ alin. \(1\)](#) sau [\(2\)](#), după caz, începe să curgă de la data notificării deciziei luate de către comisia consultativă cu privire la acceptarea plângerii.

(7) În cazul în care nici A.N.A.F. și nici celelalte autorități competente în cauză nu au solicitat inițierea procedurii

amiabile în termen de 60 de zile de la data notificării deciziei comisiei consultative de acceptare a plângerii, comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283¹⁴ alin. (1). În acest caz, termenul prevăzut la art. 283¹⁴ alin. (1) începe să curgă de la data expirării termenului de 60 de zile.

(8) În cazul în care comisia consultativă adoptă o decizie de respingere a plângerii, procedurile derulate în temeiul prezentului articol se încheie.

(9) În cazul menționat la alin. (1) lit. b), comisia consultativă emite un aviz cu privire la modul de soluționare a chestiunii litigioase, potrivit art. 283¹⁴ alin. (1).

Art. 283⁷. - Numirea de către instanțele competente sau de către organismul național împuternicit să facă numiri

(1) În cazul în care comisia consultativă nu este înființată în termenul prevăzut la art. 283⁶ alin. (4), persoana afectată poate să adreseze o sesizare pentru înființarea comisiei consultative unei instanțe competente sau oricărui alt organism național împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză.

10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

(1¹) În cazul în care A.N.A.F. nu a numit cel puțin o persoană independentă și un supleant al acesteia în comisia consultativă, persoana afectată poate adresa o sesizare organismului național împuternicit să facă numiri pentru a face numirile în comisia consultativă din lista prevăzută la art. 283⁹. În România organismul național împuternicit să facă numiri este Ministerul Finanțelor.

10/05/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 19/2019. aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

(1²) În cazul în care nici A.N.A.F. nu a numit cel puțin o persoană independentă și un supleant al acesteia în comisia consultativă și nici celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză nu au făcut acest lucru, persoana afectată poate adresa o sesizare Ministerului Finanțelor, instanțelor competente sau organismelor naționale împuternicite să facă numiri din celelalte state membre pentru a numi cele două persoane independente din lista prevăzută la art. 283⁹.

10/05/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 19/2019. aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

(2) Sesizarea prevăzută la alin. (1) se depune în termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la art. 283⁶ alin. (4).

(3) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se numesc o persoană independentă și un supleant din lista prevăzută la art. 283⁹. Ulterior, Ministerul Finanțelor Publice comunică ordinul atât persoanei afectate, cât și A.N.A.F.

(4) A.N.A.F. informează celelalte autorități implicate cu privire la ordinul prevăzut la alin. (3).

(5) Persoanele afectate adresează sesizarea cu privire la numirea persoanelor independente și a supleanților acestora fiecărui stat de rezidență al acestora, dacă sunt implicate în procedură cel puțin două persoane afectate, sau statelor membre ale căror autorități competente nu au reușit să numească cel puțin o persoană independentă și un supleant, dacă este implicată o singură persoană afectată.

(6) Persoanele independente, desemnate potrivit alin. (1²), numesc președintele în conformitate cu art. 283⁸ alin. (3), prin tragere la sorți din lista persoanelor independente prevăzută la art. 283⁹.

10/05/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 19/2019. aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

Art. 283⁸. - Comisia consultativă

(1) Comisia consultativă prevăzută la art. 283⁶ are următoarea componență:

a) un președinte;

b) un reprezentant din partea fiecărei autorități competente ale statelor membre în cauză. Dacă autoritățile

competente sunt de acord, numărul acestor reprezentanți poate crește la doi pentru fiecare autoritate competentă;

c) o persoană independentă care este numită de fiecare autoritate competentă din statele membre în cauză din lista menționată la [art. 283⁹](#). Dacă autoritățile competente sunt de acord, numărul acestor persoane numite poate crește la două pentru fiecare autoritate competentă.

(2) Normele privind numirea persoanelor independente se stabilesc de comun acord între autoritățile competente ale statelor membre în cauză. După numirea persoanelor independente se numește câte un supleant pentru fiecare dintre ele, conform normelor privind numirea persoanelor independente, în cazul în care acestea se află în imposibilitatea de a-și duce la îndeplinire sarcinile.

(3) În cazul în care normele privind numirea persoanelor independente nu au fost convenite potrivit alin. (2), numirea acestora se face prin tragere la sorți.

(4) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă dintr-un stat membru în cauză poate formula obiecții cu privire la numirea în comisia consultativă a oricăreia dintre persoanele independente, cu excepția cazului în care persoanele independente au fost numite de către instanța competentă sau de organismul național împuternicit să facă numiri din statele membre în cauză, potrivit [art. 283⁷](#). Obiecțiile pot fi formulate pentru oricare dintre motivele convenite, în prealabil, cu celelalte autorități competente în cauză sau pentru oricare dintre următoarele motive:

a) persoana respectivă face parte dintr-o administrație sau autoritate fiscală din statele membre în cauză sau acționează în numele acesteia sau a fost într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori numirii sale;

b) persoana respectivă are sau a avut o participație semnificativă sau un drept de vot în cadrul oricăreia dintre persoanele afectate în cauză sau dacă este sau a fost, în orice moment pe parcursul ultimilor 5 ani anteriori datei numirii sale, angajat sau consultant al acesteia;

c) persoana respectivă nu prezintă o garanție suficientă de obiectivitate în vederea soluționării litigiului sau a litigiilor cu privire la care urmează să fie luată o decizie;

d) persoana respectivă este un angajat al unei întreprinderi care furnizează consultanță fiscală sau oferă, într-un alt mod, consultanță fiscală cu titlu profesional sau s-a aflat într-o asemenea situație în orice moment pe parcursul ultimilor 3 ani anteriori datei numirii sale.

(5) A.N.A.F. sau orice autoritate competentă a unui stat membru în cauză poate solicita ca o persoană independentă sau supleantul său, care au fost numiți potrivit prevederilor [alin. \(2\)](#) sau [\(3\)](#), după caz, să informeze despre orice interes, relație sau orice alt aspect care este de natură să afecteze independența sau imparțialitatea persoanei respective sau care ar putea crea în mod rezonabil aparența unei atitudini părtinitoare în cadrul procedurilor.

(6) Pentru o perioadă de 12 luni de la data emiterii deciziei comisiei consultative, o persoană independentă care face parte din comisia consultativă nu trebuie să se afle într-o situație care ar fi dat motive A.N.A.F. sau altei autorități competente să prezinte obiecții față de numirea sa, astfel cum este prevăzut la [alin. \(4\)](#), dacă ar fi fost în situația respectivă în momentul numirii sale în comisia consultativă respectivă.

(7) Reprezentanții fiecărei autorități competente și persoanele independente numite potrivit [alin. \(1\)](#) aleg un președinte din lista persoanelor prevăzută de [art. 283⁹](#). Cu excepția cazului în care reprezentanții fiecărei autorități competente și persoanele independente convin altfel, președintele este un judecător.

10/05/2021 - alineatul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 19/2019](#) aprobat(ă) prin [Lege 127/2021](#) la data 10/05/2021

Art. 283⁹. - Lista persoanelor independente

(1) Lista persoanelor independente este formată din toate persoanele independente nominalizate de statele membre. În acest sens, A.N.A.F. nominalizează, pentru un mandat de 4 ani, minimum 3 persoane ce dețin

competențe în domeniul economic sau juridic, dovedite atât printr-un nivel superior al calificării profesionale, cât și prin experiența în acest domeniu, și care nu se regăsesc în niciuna dintre situațiile prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) lit. a) -d). Neîndeplinirea acestor condiții pe toată durata mandatului atrage excluderea de pe lista persoanelor independente.

(2) Procedura de selecție în vederea includerii și excluderii persoanelor independente pe lista prevăzută la alin. (1) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) A.N.A.F. notifică Comisiei Europene numele persoanelor independente pe care le-a nominalizat. De asemenea, A.N.A.F. furnizează Comisiei Europene informații complete și actualizate cu privire la profilul profesional și academic al acestor persoane, la competența și experiența lor, precum și la potențialele conflicte de interese. În notificare, A.N.A.F. poate preciza care dintre persoanele respective poate fi numită în funcția de președinte.

(4) A.N.A.F. informează, de îndată, Comisia Europeană cu privire la eventualele modificări aduse listei persoanelor independente.

(5) În situația în care A.N.A.F. are motive întemeiate să formuleze obiecții față de menținerea unei persoane independente pe lista prevăzută la alin. (1) din motive de lipsă de independență, agenția informează Comisia Europeană, oferind elemente de probă adecvate în acest sens. Statul membru care a nominalizat persoana respectivă este informat cu privire la obiecțiile și elementele de probă furnizate de A.N.A.F., prin intermediul Comisiei Europene.

10/05/2021 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat\(ă\) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021](#)

(6) În cazul în care A.N.A.F. a fost informată de către Comisia Europeană despre obiecții și elemente de probă privind lipsa de independență a uneia dintre persoanele independente nominalizate, ia măsurile necesare, în termen de 180 de zile de la data informării, pentru a examina plângerea și a decide dacă să mențină sau să excludă persoana respectivă de pe listă. Ulterior, A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la decizia luată.

Art. 283¹⁰. - Comisia de soluționare alternativă a litigiilor

(1) În cazul prevăzut la art. 283⁶ alin. (1) lit. b), A.N.A.F., împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză, poate conveni să înființeze:

a) o comisie consultativă;

b) o comisie de soluționare alternativă a litigiilor, denumită în continuare comisia de soluționare alternativă a litigiilor, în locul unei comisii consultative, care să emită un aviz privind modul de soluționare a chestiunii litigioase potrivit art. 283¹⁴;

c) în mod excepțional, o comisie de soluționare alternativă a litigiilor sub forma unui comitet care să aibă un caracter permanent, denumit în continuare comitetul permanent.

(2) Condițiile prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) și (5) se aplică în mod corespunzător și în cazul comisiilor prevăzute la alin. (1) lit. b) și c), componența acestora putând fi diferită de cea a comisiei prevăzute la alin. (1) lit. a).

(3) Comisiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) pot aplica, după caz, orice procedură de soluționare a litigiilor pentru a soluționa chestiunea litigioasă cu efect obligatoriu. Ca alternativă la tipul de procedură de soluționare a litigiilor aplicat de comisia consultativă, și anume procedura avizului independent, orice alt tip de procedură de soluționare a litigiilor, inclusiv procedura de arbitraj cu ofertă finală, poate fi convenit de autoritățile competente ale statelor membre în cauză în temeiul prezentului articol și aplicat de comisia de soluționare alternativă a litigiilor.

(4) Prevederile art. 283¹² și 283¹³ se aplică comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, cu excepția cazului în care se convine altfel în regulamentul de funcționare prevăzut la art. 283¹¹.

Art. 283¹¹. - Regulamentul de funcționare

(1) A.N.A.F. întocmește, de comun acord cu autoritățile competente ale statelor membre în cauză, regulamentul de funcționare a comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Regulamentul de funcționare se întocmește la fiecare instituire a uneia dintre comisiile menționate anterior și cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) descrierea și caracteristicile chestiunii litigioase;
- b) termenii de referință cu privire la care autoritățile competente ale statelor membre se pun de acord în legătură cu aspectele de ordin juridic și practic care trebuie clarificate;
- c) forma organismului de soluționare a litigiilor, care poate fi fie o comisie consultativă, fie o comisie de soluționare alternativă a litigiilor, precum și tipul de procedură pentru soluționarea alternativă a litigiilor, dacă diferă de procedura avizului independent aplicată de comisia consultativă;
- d) calendarul procedurii de soluționare a litigiului;
- e) componența comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, inclusiv numărul și numele membrilor, detalii referitoare la competențele și calificările acestora, precum și divulgarea oricărui conflict de interese ale membrilor;
- f) normele care reglementează participarea persoanei/persoanelor afectate și a terților la proceduri, schimburile de note, informații și elemente de probă, costurile, tipul procedurii de soluționare a litigiilor care urmează a fi utilizată și orice alt aspect procedural sau organizatoric relevant;
- g) aspectele logistice aferente lucrărilor comisiei consultative și emiterii avizului acesteia.

(2) În cazul în care o comisie consultativă este înființată pentru a emite un aviz în temeiul art. 283⁶ alin. (7), în regulamentul de funcționare se prevăd numai informațiile menționate la alin. (1) lit. a), d), e) și f).

(3) Regulamentul de funcționare se semnează de autoritățile competente ale statelor membre implicate în litigiu.

(4) În termenul de 120 de zile prevăzut la art. 283⁶ alin. (4), A.N.A.F. notifică persoanei afectate următoarele:

- a) regulamentul de funcționare al comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;
- b) data până la care trebuie adoptat avizul privind soluționarea chestiunii litigioase;
- c) trimiteri la orice normă juridică aplicabilă din legislația în vigoare și la orice acorduri sau convenții aplicabile.

(5) În cazul în care numirea persoanelor independente se face de Ministerul Finanțelor Publice, conform art. 283⁷, A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză înființează comisia consultativă și notifică informațiile prevăzute la alin. (4) după numirea președintelui comisiei consultative, cu respectarea unui termen de 120 de zile de la data la care a fost primită sesizarea prevăzută la art. 283⁷ alin. (1).

(6) Atunci când A.N.A.F. nu a notificat regulamentul de funcționare persoanei afectate potrivit prevederilor alin. (4) și (5), persoanele independente și președintele completează regulamentul de funcționare pe baza regulamentului de funcționare standard, elaborat de Comisia Europeană în temeiul art. 11 alin. (3) din Directiva (UE) 1.852/2017, pe care îl transmit persoanei afectate în termen de 15 zile de la data înființării comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. În cazul în care persoanele independente și președintele nu convin asupra regulamentului de funcționare sau nu îl notifică persoanei afectate, persoana sau persoanele afectate se pot adresa instanței competente în unul dintre statele membre în cauză pentru a obține o dispoziție pentru punerea în aplicare a regulamentului de funcționare.

Art. 283¹². - Costurile procedurilor

(1) Cu excepția prevederilor alin. (3), precum și a cazului în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză au convenit altfel, următoarele costuri se împart în mod egal între statele membre:

- a) cheltuielile persoanelor independente, care reprezintă o sumă echivalentă cu media sumei rambursate în

mod obișnuit înalților funcționari publici din statele membre în cauză; și

b) onorariile persoanelor independente, după caz, care se limitează la 1.000 EUR de persoană pentru fiecare zi de ședință a comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) Costurile care revin persoanei afectate nu sunt suportate de statele membre.

(3) În cazul în care A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, toate costurile menționate la alin. (1) **lit. a) și b)** sunt suportate de persoana afectată în situația în care aceasta a făcut:

a) o notificare de retragere a plângerii potrivit art. 283³ **alin. (10)**; sau

b) o cerere în temeiul dispozițiilor art. 283⁶ **alin. (1)** în urma unei respingeri în temeiul art. 283⁴ **alin. (2)**, iar comisia consultativă a decis că autoritățile competente relevante au respins plângerea în mod justificat.

(4) Costurile prevăzute de prezentul articol, care revin statului român, potrivit prevederilor regulamentului de funcționare prevăzut la **art. 283¹¹**, se suportă din bugetul A.N.A.F.

Art. 283¹³. - Informații, elemente de probă și audieri

(1) În sensul procedurii menționate la **art. 283⁶**, în cazul în care autoritățile competente ale statelor membre în cauză sunt de acord, persoana sau persoanele afectată(e) pot furniza comisiei consultative sau comisiei de soluționare alternativă a litigiilor orice informații, elemente de probă sau documente care ar putea fi relevante pentru luarea deciziei. Persoana sau persoanele afectată(e) și A.N.A.F. furnizează orice informații, elemente de probă sau documente la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), A.N.A.F. poate refuza să furnizeze informații comisiei consultative în oricare dintre următoarele cazuri:

a) obținerea informațiilor necesită măsuri administrative care contravin normelor legale în vigoare;

b) informațiile nu pot fi obținute în temeiul normelor legale în vigoare;

c) informațiile se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale;

d) divulgarea informațiilor este contrară ordinii publice.

(3) Persoanele afectate pot, la cerere și cu acordul autorităților competente ale statelor membre în cauză, să se prezinte sau să fie reprezentate în fața comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate se prezintă sau sunt reprezentate în fața comisiei la cererea comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(4) Persoanele independente sau oricare alt membru nominalizat de A.N.A.F. au obligația de a păstra secretul profesional, în temeiul normelor legale în vigoare, în legătură cu informațiile pe care le primesc în calitatea lor de membri ai comisiei consultative sau ai comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate și, după caz, reprezentanții acestora se angajează să respecte obligația de confidențialitate privind orice informații, inclusiv documente pe care le primesc în timpul lucrărilor comisiei consultative sau ale comisiei de soluționare alternativă a litigiilor. Persoanele afectate și reprezentanții acestora fac o declarație în acest sens la A.N.A.F., atunci când li se solicită acest lucru în cursul lucrărilor.

10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

Art. 283¹⁴. - Avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor

(1) O comisie consultativă sau o comisie de soluționare alternativă a litigiilor notifică avizul autorităților competente ale statelor membre în cauză în termen de 180 de zile de la data la care a fost instituită. În cazul în care comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor consideră că, dată fiind natura chestiunii litigioase, sunt necesare mai mult de 180 de zile pentru a emite un aviz, acest termen poate fi prelungit cu 90 de zile. Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor informează autoritățile competente ale statelor membre în cauză și persoanele afectate cu privire la prelungire.

(2) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor își întemeiază avizul pe dispozițiile

acordurilor sau convențiilor aplicabile prevăzute la art. 283¹ alin. (3) lit. (a), precum și pe oricare dintre normele legale în vigoare aplicabile.

(3) Comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor emite avizul cu o majoritate simplă a membrilor săi. În cazul în care nu se poate ajunge la o majoritate, votul președintelui este definitiv pentru avizul final. Președintele comunică autorităților competente avizul comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

Art. 283¹⁵. - Decizia finală

(1) În termen de 180 de zile de la notificarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor, A.N.A.F. împreună cu autoritățile competente ale statelor membre în cauză procedează după cum urmează:

10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

a) se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;

b) se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală fără respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor;

c) nu se pun de acord asupra modului de soluționare a chestiunii litigioase și emit o decizie finală cu respectarea avizului comisiei consultative sau al comisiei de soluționare alternativă a litigiilor.

(2) În cazul în care persoana afectată este rezidentă fiscal în România, A.N.A.F. notifică, fără întârziere, persoanei afectate decizia finală privind chestiunea litigioasă. În absența unei astfel de notificări în termen de 30 de zile de la luarea deciziei, persoana afectată se poate adresa instanței competente în vederea obținerii deciziei.

(3) Decizia finală este obligatorie pentru statele membre în cauză și nu constituie un precedent. Decizia finală este pusă în aplicare cu condiția ca persoana sau persoanele afectată(e) să o accepte și să renunțe la dreptul de a exercita orice cale de atac de la nivel național în termen de 60 de zile de la data la care decizia a fost notificată, după caz.

(4) A.N.A.F. pune în aplicare decizia finală prin modificarea impozitării, indiferent de termenele de prescripție prevăzute de normele legale în vigoare.

10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 19/2019 aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

(5) În cazul în care decizia finală nu a fost pusă în aplicare de A.N.A.F., persoana afectată poate adresa o sesizare Curții de Apel București pentru a solicita punerea în aplicare a deciziei finale.

10/05/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 19/2019. aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

(6) Prin excepție de la alin. (4), decizia finală nu este pusă în aplicare de A.N.A.F. în cazul în care Curtea de Apel București hotărăște că, potrivit normelor legale în vigoare privind căile de atac și prin aplicarea criteriilor prevăzute la art. 283⁸ alin. (4) și (6), a existat o lipsă de independență a persoanelor independente numite de către A.N.A.F. în comisia consultativă.

10/05/2021 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 19/2019. aprobat(ă) prin Lege 127/2021 la data 10/05/2021

Art. 283¹⁶. - Interacțiunea cu procedurile și derogările naționale

(1) Persoana afectată poate recurge la procedurile prevăzute de prezentul capitol, chiar dacă decizia de impunere care a generat chestiunea litigioasă a rămas definitivă în sistemul căilor naționale de atac.

(2) Înaintarea chestiunii litigioase spre soluționare prin aplicarea procedurii amiabile sau a procedurii de soluționare a litigiilor prevăzute la art. 283⁵ și, respectiv, la art. 283⁶ nu împiedică inițierea sau continuarea, în România, de proceduri judiciare sau de proceduri privind sancțiuni administrative și penale legate de aceleași aspecte.

(3) Persoanele afectate pot recurge la căile de atac pe care le au la dispoziție în temeiul normelor legale în

vigoare. Cu toate acestea, atunci când persoana afectată a inițiat proceduri pentru a introduce o astfel de cale de atac, termenele menționate la art. 283⁴ alin. (1), respectiv la art. 283⁵ alin. (1) și (2) încep să curgă de la data la care o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor respective a rămas definitivă sau la care procedurile respective au fost încheiate definitiv într-un alt mod ori la care procedurile au fost suspendate.

(4) În cazul în care o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunțată de instanța competentă din România, înainte ca autoritățile competente ale statelor membre în cauză să fi ajuns la un acord în temeiul procedurii amiabile, prevăzute la art. 283⁵, cu privire la chestiunea litigioasă, A.N.A.F. notifică hotărârea definitivă a instanței competente celorlalte autorități competente ale statelor membre în cauză, iar procedura respectivă este încheiată începând cu data notificării respective.

(5) Dispozițiile art. 283⁶ alin. (1) nu se aplică în cazul în care chestiunea litigioasă a rămas nesoluționată pe parcursul întregii proceduri amiabile prevăzute la art. 283⁵ și o hotărâre definitivă privind o chestiune litigioasă a fost pronunțată de instanța competentă din România înainte ca persoana afectată să fi depus o cerere potrivit art. 283⁶ alin. (1). În acest caz A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței competente.

(6) Procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la art. 283⁶ este încheiată dacă hotărârea definitivă a instanței competente a fost pronunțată în orice moment după ce o persoană afectată a făcut o cerere în temeiul art. 283⁶ alin. (1), dar înainte de emiterea de către comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor a avizului său adresat autorităților competente ale statelor membre în cauză, potrivit prevederilor art. 283¹⁴, caz în care A.N.A.F. informează celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză și comisia consultativă sau comisia de soluționare alternativă a litigiilor cu privire la efectul acestei hotărâri a instanței competente.

(7) Prin excepție de la art. 283⁶, A.N.A.F. poate refuza accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la articolul respectiv în cazuri în care în România au fost aplicate sancțiuni în legătură cu veniturile sau capitalurile ajustate pentru infracțiunile de evaziune fiscală, inclusiv infracțiunile aflate în legătură cu acestea. În cazul în care au fost inițiate proceduri judiciare sau administrative care ar putea conduce la astfel de sancțiuni, iar aceste proceduri se desfășoară simultan cu oricare dintre procedurile menționate în prezentul capitol, A.N.A.F. poate suspenda procedurile desfășurate în temeiul prezentului capitol de la data acceptării plângerii până la data rezultatului final al procedurilor respective.

(8) A.N.A.F. poate să refuze accesul la procedura de soluționare a litigiilor prevăzută la art. 283⁶ în cazul în care o chestiune litigioasă nu se referă la dubla impunere. Într-un astfel de caz, A.N.A.F. informează persoana afectată și autoritățile competente ale statelor membre în cauză fără întârziere.

Art. 283¹⁷. - Dispoziții speciale pentru persoane fizice, microîntreprinderi și întreprinderi mici

(1) În cazul în care persoana afectată este o persoană fizică, microîntreprindere sau întreprindere mică și nu face parte dintr-un grup mare, astfel cum acestea sunt definite în [Reglementările contabile](#) privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.802/2014, cu modificările și completările ulterioare, persoana afectată poate depune plângerile, răspunsurile la o cerere de informații suplimentare, retragerile și cererile menționate la art. 283³ alin. (1), (7) și (10) și, respectiv, la art. 283⁶ alin. (1), denumite în continuare comunicările, numai la A.N.A.F. dacă persoana afectată este rezidentă fiscal în România.

(2) În termen de 60 de zile de la data primirii comunicărilor prevăzute la alin. (1), A.N.A.F. transmite, în același timp, o notificare autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. După transmiterea notificării se consideră că persoana afectată a transmis comunicările tuturor celorlalte state membre în cauză la data notificării respective.

(3) În cazul în care A.N.A.F. primește informații suplimentare în temeiul art. 283³ alin. (7), aceasta transmite, în același timp, o copie autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză. Comunicarea informațiilor suplimentare se consideră a fi realizată la data primirii unor astfel de informații de toate statele membre în cauză.

Art. 283¹⁸. - Publicarea

(1) Comisia consultativă și comisia de soluționare alternativă a litigiilor își formulează avizele în scris.

(2) A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză pot conveni să publice decizia finală prevăzută la art. 283¹⁵ în toate elementele sale, sub rezerva obținerii consimțământului din partea fiecărei persoane afectate în cauză.

(3) În cazul în care autoritățile competente sau persoana afectată în cauză nu sunt de acord cu publicarea deciziei finale în toate elementele sale, A.N.A.F. și celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză publică un rezumat al deciziei finale. Rezumatul deciziei finale cuprinde toate elementele prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2019/652 al Comisiei din 24 aprilie 2019 de stabilire a regulamentului de funcționare standard pentru comisia consultativă sau pentru comisia de soluționare alternativă a litigiilor și a unui formular standard pentru comunicarea informațiilor referitoare la publicarea deciziei finale în conformitate cu Directiva (UE) 2017/1.852 a Consiliului.

(4) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză transmit persoanei afectate, înainte de publicare, informațiile care urmează să fie publicate, potrivit alin. (3). În cel mult 60 de zile de la primirea informațiilor respective, persoana afectată poate solicita A.N.A.F. și celorlalte autorități competente să nu publice informații care se referă la secrete comerciale, industriale sau profesionale ori la procese comerciale sau care contravin ordinii publice.

(5) A.N.A.F. împreună cu celelalte autorități competente ale statelor membre în cauză notifică, de îndată, Comisiei Europene informațiile care urmează să fie publicate potrivit alin. (3).

Art. 283¹⁹. - Rolul Comisiei și sprijinul administrativ

A.N.A.F. informează Comisia Europeană cu privire la măsurile adoptate cu scopul de a sancționa orice nerespectare a obligației de confidențialitate prevăzute la art. 283¹³ alin. (4).

TITLUL X Aspecte internaționale

CAPITOLUL I Cooperarea administrativă în domeniul fiscal

SECȚIUNEA 1 Dispoziții generale

Art. 284. - Scopul

(1) Prezentul capitol reglementează normele și procedurile potrivit cărora România cooperează cu celelalte state membre din cadrul Uniunii Europene, denumite în continuare state membre, în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285.

(2) Prezentul capitol conține și dispoziții privind schimbul de informații prevăzut la alin. (1) prin mijloace

electronice, precum și norme și proceduri potrivit cărora România cooperează cu Comisia Europeană pe teme de coordonare și evaluare.

(3) Prezentul capitol nu afectează aplicarea în România a normelor privind asistența reciprocă în materie penală și nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a României în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

Art. 285. - Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către stat, unitățile administrativ-teritoriale ori subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, ori în numele acestora.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), prezentul capitol nu se aplică:

a) taxei pe valoarea adăugată, taxelor vamale și accizelor, care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii Europene privind cooperarea administrativă dintre statele membre;

b) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătibile statului sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice;

b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezentul capitol se aplică taxelor și impozitelor prevăzute la alin. (1), percepute în cadrul teritoriilor unde tratatele Uniunii Europene sunt aplicabile în temeiul art. 52 din [Tratatul](#) privind Uniunea Europeană.

Art. 286. - Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) autoritate competentă a unui stat membru - autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. În cazul în care acționează în temeiul prezentului capitol, un birou central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar autorizat este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, potrivit art. 287;

b) birou central de legătură - un birou care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;

c) departament de legătură - orice birou, altul decât biroul central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentului capitol;

d) funcționar autorizat - orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentului capitol;

e) autoritate solicitantă - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;

f) autoritate solicitată - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;

g) anchetă administrativă - toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;

h) schimb de informații la cerere - transmiterea de informații efectuată pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

i) schimb de informații automat:

01/01/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 84/2016](#)

13/06/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 42/2017](#)

1. În sensul art. 291 alin. (1), art. 291¹, 291³, 291⁴ și 291⁵, comunicarea sistematică a informațiilor predefinite către alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În sensul art. 291 alin. (1), prin informații disponibile se înțeleg informațiile din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, ce pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel

stat membru;

01/07/2020 - punctul a fost [modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

03/02/2023 - punctul a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

2. în sensul art. 291 alin. (4), comunicarea sistematică a informațiilor predefinite referitoare la rezidenții din alte state membre către statul membru de rezidență relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite;

3. în sensul oricăror altor dispoziții din prezentul capitol, cu excepția prevederilor art. 291 alin. (1) și (4), art. 291¹, 291³, 291⁴ și 291⁵, comunicarea sistematică de informații predefinite furnizate în conformitate cu pct. 1 și 2.

01/07/2020 - punctul a fost [modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

03/02/2023 - punctul a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

În sensul art. 291 alin. (4) și (7), art. 304 alin. (2), art. 308 alin. (2) și (3), anexei nr. 4 și al anexei nr. 5, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 1. În sensul art. 308 alin. (2) și (3), orice cuvânt scris cu inițială majusculă are înțelesul corespunzător definițiilor prevăzute în anexa nr. 1 sau anexa nr. 5. În sensul art. 291³ și al anexei nr. 3, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă. În sensul art. 291⁵ și al anexei nr. 5, orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în această anexă.

j) schimb de informații spontan - comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;

k) persoană - orice persoană fizică ori juridică, orice asocieră de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe ori impozite care fac obiectul prezentului capitol;

l) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și prin utilizarea transmisiei prin fir a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

m) rețea CCN - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

n) decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv o decizie emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal și care îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

01/01/2017 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță de urgență 84/2016](#).

1. este emisă, modificată sau reînnoită de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale a unui stat membru sau de către subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale, indiferent dacă aceasta este efectiv utilizată;

2. este emisă, modificată sau reînnoită la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane și pe care această persoană sau acest grup de persoane are dreptul să se bazeze;

3. se referă la interpretarea sau aplicarea unei dispoziții legale sau administrative privind administrarea sau aplicarea normelor legale naționale referitoare la impozitele din statul membru sau din subdiviziunile teritoriale sau administrative ale statului membru, inclusiv autoritățile locale;

4. se referă la o tranzacție transfrontalieră sau la întrebarea dacă activitățile desfășurate de o persoană într-o altă jurisdicție generează sau nu un sediu permanent; și

5. este luată anterior tranzacțiilor sau activităților dintr-o altă jurisdicție care au potențialul de a genera un sediu permanent sau anterior depunerii declarației fiscale pentru perioada în care a avut loc tranzacția sau seria de tranzacții sau activități.

Tranzacțiile transfrontaliere pot include, fără a se limita la acestea, realizarea de investiții, furnizarea de bunuri, servicii, finanțare sau utilizarea unor active corporale sau necorporale și nu trebuie neapărat să implice în mod direct persoana căreia i se adresează decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

o) acord prealabil privind prețul de transfer - orice acord, comunicare sau orice alt instrument sau acțiune cu efecte similare, inclusiv unul(una) emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) în contextul unui control fiscal și care îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

01/01/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

1. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) de către sau în numele guvernului sau al autorității fiscale din unul sau mai multe state membre, inclusiv al oricărei subdiviziuni teritoriale sau administrative din acestea, inclusiv autorități locale, indiferent dacă acesta (aceasta) este efectiv utilizat (ă);

2. este emis(ă), modificat(ă) sau reînnoit(ă) la adresa unei anumite persoane sau a unui grup de persoane și pe care această persoană sau grup de persoane are dreptul să se bazeze; și

3. stabilește, anterior tranzacțiilor transfrontaliere între întreprinderi asociate, un set corespunzător de criterii pentru stabilirea prețurilor de transfer pentru aceste tranzacții sau determină atribuirea profiturilor către un sediu permanent;

p) întreprindere asociată:

01/01/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

01/07/2020 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 5/2020](#)

1. în sensul [art. 291¹](#) înseamnă o întreprindere care participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul unei alte întreprinderi sau când aceleași persoane participă direct sau indirect la conducerea, la controlul sau la capitalul întreprinderilor;

2. în sensul [art. 291⁴](#) și al anexei [nr. 4](#) înseamnă o persoană care se află în legătură cu altă persoană în cel puțin unul dintre următoarele moduri:

(i) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;

(ii) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25% din drepturile de vot;

(iii) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25% din capital;

(iv) o persoană are dreptul să primească 25% sau mai mult din profitul unei alte persoane.

Dacă mai multe persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i)-(iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul aceleiași persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă, astfel cum este prevăzut la subpct. (i)-(iv), la gestionarea, controlul, capitalul sau profitul mai multor persoane, toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

În sensul prezentei litere, o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau în ceea ce privește proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații la toate drepturile de vot sau la proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea cerințelor de la subpct. (iii) se stabilește prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50% din drepturile de vot deține 100% din drepturile de vot.

O persoană fizică, soțul său/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură

persoană;

r) prețurile de transfer - prețurile la care o întreprindere transferă bunuri corporale și necorporale sau oferă servicii întreprinderilor asociate, iar "stabilirea prețurilor de transfer" se interpretează în consecință;

[01/01/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 84/2016.](#)

s) tranzacție transfrontalieră:

[01/01/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 84/2016.](#)

1. în sensul lit. n) - o tranzacție sau o serie de tranzacții în care:

(i) nu toate părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții au rezidența fiscală în statul membru care emite, modifică sau reînnoiește decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră;

(ii) oricare dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții are în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;

(iii) una dintre părțile la tranzacție sau la seria de tranzacții își desfășoară activitatea într-o altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent și tranzacția sau seria de tranzacții constituie o parte sau totalitatea activității la sediul permanent. O tranzacție sau o serie de tranzacții transfrontaliere include, de asemenea, măsurile luate de către o persoană în ceea ce privește activitățile comerciale din altă jurisdicție pe care persoana respectivă le desfășoară prin intermediul unui sediu permanent; sau

(iv) tranzacțiile sau seriile de tranzacții respective au un impact transfrontalier;

2. în sensul lit. o)-r) - o tranzacție sau o serie de tranzacții care implică întreprinderi asociate care nu își au toate rezidența fiscală pe teritoriul aferent unei singure jurisdicții sau o tranzacție sau o serie de tranzacții care au un impact transfrontalier;

ș) întreprindere - în sensul lit. o)-s), orice formă de desfășurare a unei activități comerciale.

[01/01/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență 84/2016.](#)

t) aranjament transfrontalier - un aranjament care implică fie mai mult de un stat membru, fie un stat membru și o țară terță, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

[01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 5/2020.](#)

1. nu toți participanții la aranjament sunt rezidenți în scopuri fiscale în aceeași jurisdicție;

2. unul sau mai mulți participanți la aranjament au în același timp rezidența fiscală în mai mult de o jurisdicție;

3. unul sau mai mulți participanți la aranjament desfășoară o activitate economică în altă jurisdicție prin intermediul unui sediu permanent situat în jurisdicția respectivă, iar aranjamentul constituie totalitatea sau o parte a activității acelui sediu permanent;

4. unul sau mai mulți participanți la aranjament desfășoară o activitate economică într-o altă jurisdicție fără a avea rezidența fiscală sau fără a institui un sediu permanent în acea jurisdicție;

5. un astfel de aranjament are un posibil impact asupra schimbului automat de informații sau asupra identificării beneficiarilor reali.

În sensul lit. t)-y), al [art. 291⁴](#) și al anexei [nr. 4](#), un aranjament transfrontalier include de asemenea o serie de aranjamente. Un aranjament transfrontalier poate cuprinde mai multe etape sau mai multe părți;

ț) aranjament transfrontalier care face obiectul raportării - orice aranjament transfrontalier care cuprinde cel puțin unul dintre semnele distinctive stabilite în anexa [nr. 4](#);

[01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 5/2020.](#)

u) semn distinctiv - o caracteristică sau însușire a unui aranjament transfrontalier care prezintă un indiciu al unui potențial risc de evitare a obligațiilor fiscale, astfel cum este prevăzut în anexa [nr. 4](#);

[01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 5/2020.](#)

v) intermediar - orice persoană care proiectează, comercializează, organizează, pune la dispoziție în vederea implementării sau gestionează implementarea unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

[01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 5/2020.](#)

De asemenea, înseamnă orice persoană care, având în vedere faptele și circumstanțele relevante și pe baza informațiilor disponibile, a cunoștințelor de specialitate relevante și a înțelegerii necesare pentru furnizarea acestor servicii, știe sau ar fi rezonabil de așteptat să știe că s-a angajat să furnizeze, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistență sau consiliere cu privire la proiectarea, comercializarea, organizarea, punerea la dispoziție în vederea implementării sau gestionarea implementării unui aranjament transfrontalier care face obiectul raportării.

Orice persoană are dreptul să furnizeze A.N.A.F. dovezi că nu a știut și nu ar fi fost rezonabil de așteptat să știe că a fost implicată într-un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. În acest scop, persoana respectivă se poate raporta la toate faptele și circumstanțele relevante, la informațiile disponibile, precum și la cunoștințele sale de specialitate relevante și la capacitatea sa de înțelegere.

Pentru a fi un intermediar, o persoană trebuie să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele condiții suplimentare:

1. să fie rezidentă în scopuri fiscale în România;
2. să aibă un sediu permanent pe teritoriul României prin intermediul căruia să fie furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;
3. să fie constituită în România sau să fie reglementată de legislația națională a României;
4. să fie înregistrată într-o asociație profesională în legătură cu prestarea de servicii juridice, fiscale sau de consultanță din România;

w) contribuabil relevant - orice persoană căreia i se pune la dispoziție un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării în vederea implementării sau care este pregătită să implementeze un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării sau care a implementat prima etapă a unui astfel de aranjament;

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 5/2020](#).

x) aranjament comercializabil - un aranjament transfrontalier care este proiectat, comercializat, pregătit pentru implementare sau pus la dispoziție în vederea implementării, fără a fi necesară o personalizare substanțială a acestuia;

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 5/2020](#).

y) aranjament personalizat - un aranjament transfrontalier care nu este un aranjament comercializabil.

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 5/2020](#).

z) control comun înseamnă o anchetă administrativă desfășurată de autoritatea competentă din România în comun cu una sau mai multe autorități competente din celelalte state membre și care are legătură cu una sau mai multe persoane care sunt de interes comun sau complementar pentru autoritatea competentă din România sau pentru autoritățile competente din statele membre respective;

03/02/2023 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 16/2023](#).

aa) încălcarea securității datelor înseamnă o încălcare a securității care conduce la distrugerea, pierderea sau modificarea informațiilor la orice incident de acces, divulgare sau utilizare inadecvată, necorespunzătoare sau neautorizată a acestora, inclusiv, dar fără a se limita la date cu caracter personal transmise, stocate sau prelucrate în alt mod, ca urmare a unor acte ilegale, neglijențe sau accidente săvârșite cu intenție. O încălcare a securității datelor poate viza confidențialitatea, disponibilitatea și integritatea datelor.

03/02/2023 - litera a fost introdusă prin [Ordonanță 16/2023](#).

Art. 287. - Autoritatea competentă din România

(1) Autoritatea competentă din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană este A.N.A.F.

(2) Prin ordin al președintelui A.N.A.F., se desemnează biroul central de legătură. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre cu privire la desemnarea biroului central de legătură.

(3) Prin ordinul prevăzut la alin. (2), biroul central de legătură poate fi desemnat responsabil și de contactele cu Comisia Europeană. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene cu privire la acest lucru.

(4) Autoritatea competentă din România poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate potrivit legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(5) Autoritatea competentă din România poate desemna funcționari autorizați. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari autorizați și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(6) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentului capitol sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari autorizați în acest sens, potrivit condițiilor prevăzute de autoritățile competente.

(7) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), trimite ori primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din România, potrivit procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

(8) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată potrivit legislației ori politicii naționale din România, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură din România și informează autoritatea solicitantă. În acest caz, perioada prevăzută la art. 290 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

SECȚIUNEA a 2-a Schimbul de informații

§1. Schimbul de informații la cerere

Art. 288. - Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere 03/02/2023 - Art. 288. - a fost modificat prin Ordonanță 16/2023

La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată comunică acesteia orice informații prevăzute la art. 284 alin. (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

Art. 288¹. - Relevanța previzibilă 03/02/2023 - Art. 288¹ . - a fost introdus prin Ordonanță 16/2023. (1) În sensul unei cereri

prevăzute la art. 288, informațiile solicitate sunt relevante în mod previzibil dacă, la momentul transmiterii cererii, autoritatea solicitantă consideră că, în conformitate cu dreptul său intern, există o posibilitate rezonabilă ca informațiile solicitate să fie relevante pentru situația fiscală a unuia sau mai multor contribuabili identificați prin nume sau în alt mod și să fie justificate în scopul anchetei.

(2) În scopul demonstrării relevanței previzibile a informațiilor solicitate, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:

a) scopul fiscal pentru care se solicită informația;

b) precizarea informațiilor necesare pentru aplicarea normelor legale în vigoare în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285.

(3) În cazul în care o cerere prevăzută la art. 288 vizează un grup de contribuabili care nu pot fi identificați individual, autoritatea solicitantă furnizează autorității solicitate cel puțin următoarele informații:

a) o descriere detaliată a grupului;

b) o explicație privind legea aplicabilă și faptele pe baza cărora există motive să se considere că contribuabilii din grup nu au respectat legea aplicabilă;

c) o explicație privind modul în care informațiile solicitate ar ajuta să se stabilească dacă contribuabilii din grup s-au conformat cerințelor legale;

d) dacă este cazul, faptele și circumstanțele referitoare la implicarea unui terț care a contribuit în mod activ la eventuala nerespectare a legii aplicabile de către contribuabilii din grup.

Art. 289. - Anchete administrative

(1) Autoritatea solicitată din România asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile prevăzute la art. 288.

(2) Cererea prevăzută la art. 288 poate conține solicitarea motivată de efectuare a unei anchete administrative. În cazul în care autoritatea solicitată consideră că nu este necesară o anchetă administrativă, aceasta informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la motivele acestei decizii.

03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată din România urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din propria inițiativă ori la cererea unei alte autorități din România.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă din alt stat membru îi solicită în mod expres, autoritatea solicitată din România transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare din România.

Art. 290. - Termene pentru schimbul de informații la cerere

(1) Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la art. 288 în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de trei luni de la data primirii cererii. În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă cererii în termenul stabilit, aceasta notifică autoritățile solicitante fără întârziere și, în orice caz, dar nu mai mult de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns. Acest termen nu poate depăși șase luni de la data primirii cererii.

03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023

În cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă din alt stat membru și cea solicitată din România pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alin. (1).

(3) Autoritatea solicitată din România confirmă autorităților solicitante din alt stat membru, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitată din România notifică autoritățile solicitante din alt stat membru orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alin. (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitată din România primește informațiile suplimentare necesare.

(5)

03/02/2023 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță 16/2023.

(6) În cazul în care autoritatea solicitată din România nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la art. 300, aceasta notifică autoritățile solicitante din alt stat membru motivele sale fără întârziere, dar nu mai mult de o lună de la data primirii cererii.

§2. Schimbul automat obligatoriu de informații

Art. 291. - Sfera de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorităților competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, toate informațiile care sunt disponibile referitoare la rezidenții din respectivul stat membru, cu privire la

următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul normelor legale în vigoare:

[03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

- a) venituri din muncă;
- b) remunerații plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;
- c) produse de asigurări de viață neacoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii Europene privind schimbul de informații și alte măsuri similare;
- d) pensii;
- e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile;
- f) redevențe.

(1¹) Pentru perioadele impozabile care încep la 1 ianuarie 2024 sau ulterior datei respective, autoritatea competentă din România include în informațiile comunicate, conform alin. (1), numărul de identificare fiscală (NIF) al rezidenților emis de statul membru de rezidență.

[03/02/2023 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 16/2023.](#)

(1²) Autoritatea competentă din România informează anual Comisia Europeană cu privire la cel puțin două categorii de venituri și de capital prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică informații referitoare la rezidenții unui alt stat membru.

[03/02/2023 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță 16/2023.](#)

(2) Înainte de 1 ianuarie 2024, autoritatea competentă din România informează Comisia Europeană cu privire la cel puțin patru categorii prevăzute la alin. (1), în legătură cu care comunică, prin schimb automat, autorității competente a oricărui alt stat membru informații referitoare la rezidenții respectivului alt stat membru. Informațiile respective vizează perioade impozabile care încep la 1 ianuarie 2025 sau ulterior datei respective.

[03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

(3) Autoritatea competentă din România poate indica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri și de capital prevăzute la alin. (1). În cazul în care autoritatea competentă din România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile de venituri și de capital, prevăzute la alin. (1), cu privire la care deține informații disponibile, atunci România poate fi considerată drept stat care nu dorește să primească informații potrivit alin. (1).

[30/06/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 102/2022](#)

[03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

(4) Instituțiile financiare raportoare sunt obligate să aplice procedurile de raportare și de diligență fiscală incluse în anexele nr. 1 și 2. În temeiul procedurilor de raportare și de diligență fiscală aplicabile, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alin. (6) lit. b), următoarele informații aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un cont care face obiectul raportării:

[01/01/2016 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

[30/06/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 102/2022](#)

a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei persoane care face obiectul raportării și care este titular de cont al contului respectiv și, în cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2, este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care este o persoană care face obiectul raportării, numele, adresa și NIF ale entității, precum și numele, adresa, NIF și data și locul nașterii fiecărei persoane care face obiectul raportării;

[01/01/2016 - litera a fost modificată anterior prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

- b)** numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);
- c)** numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;
- d)** soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;
- e)** în cazul oricărui cont de custodie:
- (i)** cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont, în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;
- (ii)** încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;
- f)** în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;
- g)** în cazul oricărui alt cont decât cele prevăzute la lit. e) sau f), cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare, inclusiv suma agregată a oricăror răscumpărări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate. În scopul schimbului de informații în temeiul prezentului alineat, în absența unor dispoziții contrare prevăzute la prezentul alineat sau în anexele nr. 1 și 2, cuantumul și descrierea plăților efectuate în legătură cu un cont care face obiectul raportării se stabilesc în conformitate cu legislația națională a statului membru care comunică informațiile. Primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate față de alin. (1) lit. c) sau față de orice alt instrument juridic al Uniunii Europene, în măsura în care schimbul de informații în cauză ar intra sub incidența alin. (1) lit. c) sau a oricărui alt instrument juridic al Uniunii Europene.

~~(5)~~

01/01/2017 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(6) Comunicarea informațiilor se desfășoară după cum urmează:

a) în cazul categoriilor prevăzute la [alin. \(1\)](#): cel puțin o dată pe an, în termen de 6 luni de la sfârșitul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul căruia au devenit disponibile informațiile;

b) în cazul informațiilor prevăzute la [alin. \(4\)](#): anual, în termen de 9 luni de la sfârșitul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate la care se referă informațiile.

(7) În sensul lit. B pct. 1 lit. c) și al lit. C pct. 17 lit. g) din secțiunea VIII a anexei [nr. 1](#) la prezentul cod, autoritatea competentă din România furnizează Comisiei Europene lista entităților și conturilor care trebuie tratate drept Instituții Financiare Nonraportoare, respectiv drept Conturi Excluse. Autoritatea competentă din România informează de asemenea Comisia Europeană în cazul în care survin eventuale modificări în acest sens. România garantează faptul că aceste tipuri de Instituții Financiare Nonraportoare și de Conturi Excluse îndeplinesc toate cerințele enumerate la lit. B pct. 1 lit. c) și la lit. C pct. 17 lit. g) din secțiunea VIII a anexei [nr. 1](#) la prezentul cod și, în special, că statutul unei Instituții Financiare drept Instituție Financiară Nonraportoare sau statutul unui cont drept Cont Exclus nu aduce atingere obiectivelor prezentului capitol.

(8) În cazul în care România convine cu alte state membre să facă automat schimb de informații referitoare la categorii suplimentare de venituri și de capital în cadrul unor acorduri bilaterale sau multilaterale pe care le încheie, România comunică acordurile respective Comisiei Europene care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

Art. 291¹. - Domeniul de aplicare și condițiile schimbului obligatoriu de informații privind deciziile

fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer

01/01/2017 - Art. 291[^]1 . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România emite, modifică sau reînnoiește o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau un acord prelabil privind prețul de transfer după data de 31 decembrie 2016, aceasta comunică, prin schimb automat, informații cu privire la acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la [alin. \(9\)](#), în conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul [art. 304](#).

(2) În conformitate cu măsurile practice aplicabile adoptate în temeiul [art. 304](#), autoritatea competentă din România comunică informații și autorităților competente din toate celelalte state membre, precum și Comisiei Europene, cu respectarea prevederilor de la [alin. \(9\)](#), referitoare la deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și la acordurile prelabile privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite într-un termen care începe cu 5 ani înaintea datei de 1 ianuarie 2017, astfel:

a) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer care au fost emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2012 și 31 decembrie 2013, comunicarea are loc dacă acestea erau valabile la data de 1 ianuarie 2014;

b) pentru deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer care sunt emise, modificate sau reînnoite între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2016, comunicarea are loc indiferent dacă acestea sunt valabile la data de 1 ianuarie 2017.

(3) Prin excepție de la prevederile [alin. \(2\)](#), autoritatea competentă din România nu va comunica informațiile privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer emise, modificate sau reînnoite înainte de 1 aprilie 2016 la adresa unei anumite persoane sau a unui anumit grup de persoane care nu desfășoară în principal activități financiare sau de investiții, dar care are o cifră de afaceri anuală netă la nivelul întregului grup, conform definiției de la art. 2 [pct. 5](#) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului, care nu depășește echivalentul în lei a 40.000.000 euro pe parcursul exercițiului financiar care precedă datei emiterii, modificării sau reînnoirii respectivelor decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acorduri prelabile privind prețul de transfer.

(4) Acordurile prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale cu țări terțe se exclud din domeniul de aplicare al schimbului automat de informații în cazul în care acordul internațional privind impozitarea în temeiul căruia a fost negociat acordul prelabil privind prețul de transfer nu permite divulgarea sa către terți. Aceste acorduri prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale vor fi schimbate în temeiul [art. 292](#) în cazul în care acordul în temeiul căruia a fost negociat acordul prelabil privind prețul de transfer permite divulgarea acestora, iar autoritatea competentă a țării terțe acordă permisiunea ca informațiile să fie divulgate.

(5) În cazul în care acordurile prelabile privind prețul de transfer bilaterale sau multilaterale sunt excluse de la schimbul automat de informații potrivit [alin. \(4\)](#), informațiile prevăzute la [alin. \(8\)](#), menționate în cererea care conduce la emiterea unui astfel de acord prelabil privind prețul de transfer bilateral sau multilateral, fac în schimb obiectul unui schimb în temeiul [alin. \(1\) - \(3\)](#).

(6) Prevederile [alin. \(1\) - \(3\)](#) nu se aplică în cazul în care o decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră implică și se referă exclusiv la afacerile fiscale ale uneia sau mai multor persoane fizice.

(7) Schimbul de informații se desfășoară după cum urmează:

a) în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu [alin. \(1\)](#), fără întârziere, după emiterea, modificarea sau reînnoirea deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prelabil privind prețul de transfer și în termen de trei luni de la sfârșitul semestrului anului calendaristic în care s-a emis, s-a modificat sau s-a reînnoit decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau acordul prelabil privind prețul de transfer;

03/02/2023 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 16/2023](#)

b) pentru informațiile comunicate potrivit prevederilor [alin. \(2\)](#) și [\(3\)](#), înainte de data de 1 ianuarie 2018.

(8) Informațiile comunicate de către autoritatea competentă din România în conformitate cu prevederile [alin. \(1\)](#) - [\(3\)](#) cuprind următoarele:

a) identitatea persoanei, alta decât o persoană fizică, și, dacă este cazul, a grupului de persoane din care aceasta face parte;

b) un rezumat al deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al acordului prealabil privind prețul de transfer, inclusiv o descriere a activităților comerciale sau a tranzacției sau seriei de tranzacții relevante, precum și orice alte informații care ar putea ajuta autoritatea competentă din alt stat membru să evalueze un posibil risc fiscal, fără a conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară politicii publice;

03/02/2023 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 16/2023](#)

c) data emiterii, modificării sau reînnoirii deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer;

d) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

e) data încetării perioadei de valabilitate a deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau a acordului prealabil privind prețul de transfer, în cazul în care aceasta este specificată;

f) tipul de decizie fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acord prealabil privind prețul de transfer;

g) valoarea tranzacției sau a seriei de tranzacții aferente deciziei fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau acordului prealabil privind prețul de transfer dacă o astfel de valoare este menționată în decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau în acordul prealabil privind prețul de transfer;

h) descrierea setului de criterii utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;

i) identificarea metodei utilizate pentru a stabili prețurile de transfer sau prețul de transfer în sine, în cazul unui acord prealabil privind prețul de transfer;

j) identificarea celorlalte state membre, dacă există, care pot fi vizate de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer;

k) identificarea oricărei persoane, alta decât o persoană fizică, din celelalte state membre, dacă există, care poate să fie afectată de decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau de acordul prealabil privind prețul de transfer (indicând statele membre de care sunt legate persoanele afectate);

l) precizarea dacă informațiile comunicate se bazează pe decizia fiscală anticipată cu aplicare transfrontalieră sau pe acordul prealabil privind prețul de transfer în sine sau sunt furnizate ca urmare a cererii menționate la [alin. \(5\)](#).

(9) Informațiile definite la [alin. \(8\) lit. a\), b\), h\) și k\)](#) nu se comunică Comisiei Europene.

(10) Autoritatea competentă din România confirmă primirea informațiilor comunicate în temeiul [alin. \(8\) lit. j\)](#), dacă este posibil prin mijloace electronice, autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere și, în orice caz, în cel mult 7 zile lucrătoare de la primire. Această măsură se aplică până când registrul central securizat la nivel de stat membru devine funcțional.

(11) Autoritatea competentă din România poate, în conformitate cu [art. 288](#) și [art. 304 alin. \(3\)](#), să solicite informații suplimentare, inclusiv textul integral al unei decizii fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră sau al unui acord prealabil privind prețul de transfer.

Art. 291². - **Statistici privind schimburile automate** 01/01/2017 - Art. 291² . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

03/02/2023 - Art. 291² . - a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

Autoritatea competentă din România pune la dispoziția Comisiei Europene statistici anuale cu privire la volumul

schimburilor automate prevăzute la art. 291 alin. (1) și (4) și la art. 291³ și 291⁵, precum și informații relevante cu privire la costurile și beneficiile administrative și de altă natură legate de schimbul care a avut loc și de orice potențiale modificări, atât pentru administrația fiscală din România, cât și pentru terți.

Art. 291³. - Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte 13/06/2017 - Art. 291³ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017.

(1) O societate-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România sau o altă entitate raportoare, în conformitate cu secțiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod, au obligația să depună un raport pentru fiecare țară în parte, pentru fiecare an fiscal de raportare, în termen de 12 luni de la ultima zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale, în conformitate cu secțiunea II din anexa nr. 3 la prezentul cod.

(2) Autoritatea competentă din România care primește raportul pentru fiecare țară în parte prevăzut la alin. (1) transmite, prin intermediul schimbului de informații automat și în termenul stabilit la alin. (4), raportul pentru fiecare țară în parte oricărui altui stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale al entității raportoare își au rezidența fiscală sau sunt supuse impozitării pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

(3) Raportul pentru fiecare țară în parte trebuie să conțină următoarele informații cu privire la grupul de întreprinderi multinaționale:

a) informații agregate referitoare la suma veniturilor, profitul/pierderile anterioare impozitării veniturilor, impozitul pe venit plătit, impozitul pe venit acumulat, capitalul declarat, profitul nedistribuit, numărul de salariați și imobilizările corporale, altele decât numerarul sau echivalentele de numerar pentru fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea grupul de întreprinderi multinaționale;

b) identificarea fiecărei entități constitutive din grupul de întreprinderi multinaționale, precizând jurisdicția în care își are rezidența fiscală respectiva entitate constitutivă și, în cazul în care este diferită de respectiva jurisdicție de rezidență fiscală, jurisdicția potrivit legislației în temeiul căreia este organizată respectiva entitate constitutivă și natura principalei sau principalelor activități economice ale respectivei entități constitutive.

(4) Transmiterea are loc în termen de 15 luni de la ultima zi a anului fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale la care se referă raportul pentru fiecare țară în parte. Primul raport pentru fiecare țară în parte se transmite pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, în termen de 18 luni de la ultima zi a anului fiscal respectiv.

Art. 291⁴. - Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării

01/07/2020 - Art. 291⁴ . - a fost introdus prin Ordonanță 5/2020.

(1) În termen de 30 de zile, intermediarii raportează A.N.A.F. informații, de care au luat cunoștință sau care se află în posesia ori sub controlul lor, cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării.

**) Potrivit art. II alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291⁴ alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă și începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 pentru aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării puse la dispoziție în vederea implementării sau care sunt pregătite pentru implementare sau pentru care primul pas în demersul de implementare este făcut în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.*

(2) În funcție de momentul la care survine mai întâi oricare dintre cazurile de mai jos, termenul de 30 de zile de la alin. (1) începe să curgă:

a) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziție în vederea implementării; sau

b) din ziua următoare datei la care aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementare; sau

c) din momentul în care a fost făcut primul pas în demersul de implementare a aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(3) Prin excepție de la alin. (1), intermediarii prevăzuți la al doilea paragraf al art. 286 lit. v) au obligația de a raporta A.N.A.F. informațiile relevante în termen de 30 de zile începând din ziua următoare datei la care au furnizat ajutor, asistență sau consiliere în mod direct sau prin intermediul altor persoane.

**) Potrivit art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291⁴ alin. (3) din Codul de procedură fiscală se prorogă și începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 în cazul în care intermediarii prevăzuți la al doilea paragraf al art. 286 lit. v) din Codul de procedură fiscală furnizează, direct sau prin intermediul altor persoane, ajutor, asistență sau consiliere în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.*

(4) În cazul aranjamentelor comercializabile, intermediarul întocmește la fiecare 3 luni un raport prin care furnizează A.N.A.F. informațiile noi sau actualizate care fac obiectul raportării, prevăzute la alin. (19) lit. a), d), g) și h), devenite disponibile de la depunerea ultimului raport.

**) Potrivit art. II alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2020, intermediarul întocmește primul raport prevăzut la art. 291⁴ alin. (4) din Codul de procedură fiscală până la data de 30 aprilie 2021.*

(5) În cazul în care intermediarul are obligația de raportare a informațiilor cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, atunci aceste informații vor fi raportate numai la autoritățile competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) statul membru în care intermediarul își are rezidența fiscală;

b) statul membru în care intermediarul are un sediu permanent prin intermediul căruia sunt furnizate serviciile legate de aranjamentul în cauză;

c) statul membru în care intermediarul este constituit sau de a cărui legislație este reglementat;

d) statul membru în care intermediarul este înregistrat într-o asociație profesională în legătură cu servicii de natură juridică, fiscală sau de consultanță.

(6) În cazul în care, potrivit alin. (5), există o obligație de raportare multiplă, intermediarul este exonerat de la îndeplinirea acesteia în România dacă deține și prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care reiese că aceleași informații au fost raportate autorității competente într-un alt stat membru.

(7) În cazul intermediarilor care, potrivit legii, fac obiectul unei obligații de păstrare a secretului profesional, aceștia raportează aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării doar cu acordul scris al contribuabilului relevant.

(8) În lipsa acordului prevăzut la alin. (7):

a) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, oricărui alt intermediar obligația de raportare a informațiilor prevăzute la alin. (19);

b) intermediarul notifică, fără întârziere, în scris, contribuabilului relevant obligația de raportare a informațiilor prevăzute la alin. (19), în cazul în care nu există un alt intermediar.

(9) În cazul în care nu există niciun intermediar, obligația de raportare a informațiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine contribuabilului relevant.

(10) Contribuabilul relevant căruia îi revine obligația de raportare raportează informațiile prevăzute la alin. (19) către A.N.A.F. în termen de 30 de zile. Termenul de 30 de zile începe să curgă din ziua următoare datei în care survine mai întâi oricare dintre momentele următoare:

a) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pus la dispoziția respectivului contribuabil relevant în vederea implementării;

b) aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării este pregătit pentru implementarea de către

contribuabilul relevant;

c) momentul în care a fost făcut primul pas în procesul de implementare în legătură cu contribuabilul relevant.

**) Potrivit art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2020, termenul de 30 de zile prevăzut la art. 291⁴ alin. (10) din Codul de procedură fiscală se prorogă și începe să curgă cel târziu de la 1 ianuarie 2021 pentru aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării puse la dispoziție în vederea implementării sau care sunt pregătite pentru implementare sau pentru care primul pas în demersul de implementare este făcut în perioada 1 iulie 2020-31 decembrie 2020.*

(11) În cazul în care contribuabilul relevant are obligația de raportare a informațiilor privind aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării la autoritățile competente din mai multe state membre, aceste informații sunt raportate numai autorităților competente din statul membru care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) statul membru în care contribuabilul relevant își are rezidența fiscală;

b) statul membru în care contribuabilul relevant are un sediu permanent care beneficiază de aranjamentul în cauză;

c) statul membru în care contribuabilul relevant obține venituri sau generează profituri, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent într-un stat membru;

d) statul membru în care contribuabilul relevant desfășoară o activitate, deși nu își are rezidența fiscală și nici nu are un sediu permanent într-un stat membru.

(12) În cazul în care, potrivit alin. (11), există o obligație de raportare în mai multe state membre, contribuabilul relevant este exonerat de obligația de a raporta dacă prezintă A.N.A.F. dovezi concludente din care să rezulte că obligația de raportare a fost îndeplinită prin raportarea informațiilor prevăzute la [alin. \(19\)](#) autorităților competente dintr-un alt stat membru.

(13) În cazul în care există mai mulți intermediari, obligația de raportare a informațiilor cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării revine tuturor intermediarilor implicați în același aranjament transfrontalier care face obiectul raportării. Oricare dintre intermediarii implicați în același aranjament transfrontalier care face obiectul raportării poate fi exonerat de la obligația de raportare a informațiilor prevăzute la [alin. \(19\)](#) către A.N.A.F. dacă deține dovezi concludente, din care să rezulte dincolo de orice dubiu că informațiile prevăzute la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt intermediar.

[10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020 aprobat\(ă\) prin Lege 123/2021 la data 10/05/2021](#)

(14) În cazul în care obligația de raportare revine contribuabilului relevant, dar există mai mulți contribuabili relevanți, contribuabilul relevant care raportează informațiile potrivit [alin. \(8\)](#) și [\(9\)](#) este cel care ocupă primul loc în lista de mai jos:

a) contribuabilul relevant care a convenit cu intermediarul cu privire la aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;

b) contribuabilul relevant care gestionează implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării.

(15) Sunt exonerati de la îndeplinirea obligației de raportare contribuabilii relevanți care dețin dovezi concludente din care rezultă dincolo de orice dubiu că informațiile menționate la alin. (19) au fost deja raportate către A.N.A.F. sau către autoritatea competentă dintr-un alt stat membru de un alt contribuabil relevant.

[10/05/2021 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020 aprobat\(ă\) prin Lege 123/2021 la data 10/05/2021](#)

(16) Contribuabilul relevant raportează A.N.A.F. informațiile cu privire la utilizarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării în fiecare an în care acesta a fost utilizat.

(17) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, în vederea raportării informațiilor cu privire la aranjamentele transfrontaliere care fac obiectul raportării, potrivit [alin. \(1\)](#) - [\(16\)](#).

(18) Ulterior raportării informațiilor de către intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, potrivit [alin. \(1\) - \(16\)](#), A.N.A.F. comunică autorităților competente din celelalte state membre, prin intermediul schimbului automat, informațiile prevăzute la [alin. \(19\)](#), utilizând formularele-tip și procedurile specifice în conformitate cu [art. 303 și 304](#).

(19) Informațiile comunicate de A.N.A.F. în temeiul [alin. \(18\)](#) includ, după caz, următoarele:

a) identificarea intermediarilor și a contribuabililor relevanți, inclusiv numele, data și locul nașterii, în cazul unei persoane fizice, rezidența fiscală, NIF al acestora și, dacă este cazul, identificarea persoanelor care sunt întreprinderi asociate cu contribuabilul relevant;

b) detalii privind semnele distinctive stabilite în anexa [nr. 4](#) care au fost utilizate pentru a determina caracterul raportabil al aranjamentului transfrontalier;

c) un rezumat al conținutului aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării, inclusiv o trimitere la denumirea sub care este cunoscut de regulă, dacă aceasta există, și o descriere generală a aranjamentelor sau a activităților economice relevante, fără a conduce la dezvăluirea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui proces comercial sau a informațiilor a căror dezvăluire ar fi contrară politicii publice;

d) data la care prima etapă pentru implementarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării a fost efectuată sau urmează a fi efectuată;

e) detalii privind dispozițiile din legislația națională relevantă care constituie baza aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

f) valoarea aranjamentului transfrontalier care face obiectul raportării;

g) identificarea statului membru al contribuabilului relevant și a oricăror alte state membre care este probabil să fie vizate de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării;

h) identificarea oricărei alte persoane dintr-un stat membru care este probabil să fie afectată de aranjamentul transfrontalier care face obiectul raportării, indicând care sunt statele membre de care este legată o astfel de persoană.

(20) Lipsa de reacție a A.N.A.F. cu privire la un aranjament transfrontalier care face obiectul raportării nu implică acceptarea validității sau tratamentul fiscal al respectivului aranjament.

(21) Schimbul automat de informații are loc în termen de o lună de la sfârșitul trimestrului în care au fost raportate informațiile prevăzute la [alin. \(19\)](#). A.N.A.F. comunică, prin intermediul schimbului automat, primele informații până la data de 30 aprilie 2020.

(22) A.N.A.F. emite și publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la modul de aplicare a prevederilor anexei [nr. 4](#).

Art. 291⁵. - Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații raportate de Operatorii de platforme 03/02/2023 - Art. 291⁵. - a fost introdus prin Ordonanță 16/2023.

(1) Operatorii de platforme cărora le revine obligația de raportare trebuie să îndeplinească procedurile de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5.

(2) În temeiul procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5, autoritatea competentă din România comunică, prin intermediul schimbului automat și în termenul prevăzut la [alin. \(5\)](#), autorității competente a statului membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5, iar în cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, autorității competente a statului membru în care sunt situate bunurile imobile următoarele informații referitoare la fiecare Vânzător raportabil:

a) numele, adresa sediului social, NIF-ul și, dacă este cazul, numărul individual de identificare alocat în temeiul [alin. \(10\)](#) ale Operatorului de platformă care are obligația de raportare, precum și denumirea comercială/denumirile comerciale a(le) Platformei/Platformelor pentru care Operatorul de platformă care are obligația de raportare în cauză raportează informații;

b) prenumele și numele Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică și denumirea juridică a Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

c) adresa principală;

d) orice NIF al Vânzătorului raportabil, inclusiv fiecare stat membru emitent, sau, în absența unui NIF, locul nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

e) numărul de înregistrare în Registrul Comerțului al Vânzătorului raportabil care este o Entitate;

f) numărul de identificare în scopuri de TVA al Vânzătorului raportabil, dacă există;

g) data nașterii Vânzătorului raportabil care este o persoană fizică;

h) Numărul de identificare a contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care acesta este disponibil pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare și dacă autoritatea competentă din statul membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, în sensul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5, nu a informat autoritățile competente din toate celelalte state membre că nu intenționează să utilizeze Numărul de identificare a contului financiar în acest scop;

i) în cazul în care este diferit de numele Vânzătorului raportabil, pe lângă Numărul de identificare a contului financiar, numele titularului contului financiar în care se plătește sau se creditează Contraprestația, în măsura în care Operatorul de platformă căruia îi revine obligația de raportare cunoaște acest nume, precum și orice alte informații de identificare financiară a titularului contului respectiv disponibile pentru Operatorul de platformă care are obligația de raportare;

j) fiecare stat membru de rezidență al Vânzătorului raportabil, determinat în temeiul subsecțiunii D din secțiunea II a anexei nr. 5;

k) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante pentru care aceasta a fost plătită sau creditată;

l) orice onorarii, comisioane sau taxe reținute sau percepute de Operatorul de platforme care are obligația de raportare în fiecare trimestru al Perioadei de raportare.

(3) În cazul în care Vânzătorul raportabil prestează servicii de închiriere de bunuri imobile, se comunică următoarele informații suplimentare:

a) adresa fiecărui Bun imobil listat, stabilită pe baza procedurii prevăzute în subsecțiunea E din secțiunea II a anexei nr. 5 și numărul cărții funciare respective sau echivalentul acestuia în temeiul dreptului intern al statului membru în care se află Bunul imobil respectiv, dacă este disponibil;

b) Contraprestația totală plătită sau creditată în fiecare trimestru al Perioadei de raportare și numărul de Activități relevante corespunzător fiecărui Bun imobil listat;

c) dacă este disponibil, numărul de zile pentru care a fost închiriat fiecare Bun imobil listat în timpul Perioadei de raportare și tipul fiecărui Bun imobil listat.

(4) În cazul în care un Operator de platformă care are obligația de raportare comunică informații incorecte sau incomplete, autoritatea competentă din România îi trimite o notificare acestuia pentru a-i furniza toate informațiile necesare astfel încât să își poată îndeplini obligația prevăzută la alin. (2).

(5) Comunicarea în temeiul alin. (2) se efectuează prin intermediul formularului-tip prevăzut la art. 303 alin. (5), în termen de două luni de la încheierea Perioadei de raportare aferente procedurilor de raportare aplicabile Operatorului de platformă care are obligația de raportare. Autoritatea competentă din România comunică primele informații, în temeiul alin. (2), pentru Perioadele de raportare care încep la 1 ianuarie 2023.

(6) În cazul în care un Vânzător nu comunică informațiile prevăzute în secțiunea II din anexa nr. 5 nici după primirea a două atenționări transmise ulterior solicitării inițiale din partea Operatorului de platformă care are obligația de raportare, dar nu înainte de expirarea unui termen de 60 de zile de la solicitarea inițială, Operatorul de platformă care are obligația de raportare închide contul Vânzătorului și nu îi permite acestuia să se înregistreze din nou pe platformă sau reține plata Contraprestației către Vânzător atât timp cât Vânzătorul nu

comunică informațiile solicitate.

(7) Operatorii de platforme care au obligația de raportare trebuie să păstreze evidența măsurilor întreprinse și orice informații pe care s-au bazat pentru efectuarea procedurii de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5. Operatorii de platforme care au obligația de raportare păstrează aceste evidențe pentru o perioadă suficient de lungă și, în orice caz, pentru cel puțin cinci ani, dar nu mai mult de zece ani după încheierea Perioadei de Raportare la care se referă informațiile.

(8) În vederea verificării respectării de către Operatorii de platforme, care au obligația de raportare, a procedurii de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5, Agenția Națională de Administrare Fiscală poate efectua verificări și controale în acest sens. Procedurile administrative și de punere în aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(9) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative de comunicare ulterioară cu Operatorul de platformă care are obligația de raportare în situațiile în care informațiile raportate sunt incomplete sau incorecte.

(10) Operatorul de platformă care are obligația de raportare, în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecțiunea A, secțiunea I din anexa nr. 5, trebuie să se înregistreze la autoritatea competentă din România sau din oricare alt stat membru în vederea respectării procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5.

În cazul în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A al secțiunii I din anexa nr. 5 solicită să se înregistreze la autoritatea competentă din România, aceasta îi alocă un număr individual de identificare și notifică acest număr autorităților competente din toate statele membre prin mijloace electronice.

Un Operator de platformă care are obligația de raportare poate alege să se înregistreze la autoritatea competentă dintr-un singur stat membru.

(11) Autoritatea competentă din România poate să reînregistreze un Operator de platformă care are obligația de raportare a cărui înregistrare a fost revocată în conformitate cu alin. (15) numai dacă acesta furnizează garanții adecvate privind angajamentul său, respectiv declarații pe propria răspundere și garanții financiare, de a respecta cerințele de raportare din Uniunea Europeană, inclusiv orice cerință de raportare neîndeplinită. Procedura de aplicare a prezentului alineat se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(12) În cazul în care Operatorul de platformă care are obligația de raportare alege să se înregistreze în România, conform alin. (10), comunică autorității competente din România următoarele informații:

a) numele;

b) adresa poștală;

c) adresele electronice, inclusiv site-urile web;

d) orice NIF care i s-a emis Operatorului de platformă care are obligația de raportare;

e) o declarație cu informații privind identificarea Operatorului de platformă care are obligația de raportare în scopuri de TVA în Uniunea Europeană, în temeiul Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

f) statele membre în care Vânzătorii Raportabili sunt rezidenți în sensul subsecțiunii D, secțiunea II.

(13) După înregistrare, Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România cu privire la orice modificări ale informațiilor prevăzute la alin. (12).

(14) Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare nu respectă obligația de înregistrare sau dacă înregistrarea sa a fost revocată în conformitate cu alin. (15), autoritatea competentă din România ia măsuri efective, proporționale și disuasive, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. Ț)-ff) și alin. (2) lit. k¹)-r), pentru a asigura conformarea cu prevederile prezentului articol. Autoritatea competentă din România împreună cu toate celelalte autorități ale statelor membre își coordonează acțiunile menite să asigure conformitatea,

inclusiv, în ultimă instanță, să împiedice Operatorul de platformă care are obligația de raportare să își desfășoare activitatea în cadrul Uniunii.

(15) Dacă un Operator de platformă care are obligația de raportare în sensul lit. b) de la pct. 4, subsecțiunea A, secțiunea I din anexa nr. 5, nu respectă obligația de raportare prevăzută în anexa nr. 5 după două atenționări din partea autorității competente din România, fără a aduce atingere art. 336 alin. (1) lit. t)-ff) și alin. (2) lit. k¹)-r), aceasta îi revocă înregistrarea efectuată în temeiul alin. (10). Înregistrarea se revocă cel târziu după expirarea unui termen de 90 de zile, dar nu înainte de expirarea unui termen de 30 de zile de la a doua atenționare.

(16) În situația prevăzută la alin. (14) autoritatea competentă din România solicită furnizorilor de rețele sau servicii de comunicații electronice oprirea accesului la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, până când operatorul respectiv se înregistrează în România sau într-un alt stat membru.

(17) Furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice sunt obligați să oprească accesul la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă care are obligația de raportare în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, în termen de 24 de ore de la data primirii solicitării prevăzute la alin. (16).

(18) Atunci când Operatorul de platformă pentru care se aplică măsura prevăzută la alin. (16) se înregistrează în România sau în alt stat membru, autoritatea competentă din România notifică furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice pentru a restabili accesul la site-ul sau aplicația Operatorului de platformă în termen de 24 de ore de la notificare.

(19) Autoritatea competentă din România solicită Comisiei Europene să elimine din registrul central un Operator de platformă care are obligația de raportare în următoarele cazuri:

a) Operatorul de platformă informează autoritatea competentă din România că nu mai desfășoară nicio activitate în calitate de Operator de platformă;

b) în absența unei notificări în temeiul lit. a), autoritatea competentă din România are motive să creadă că activitatea unui Operator de platformă a încetat;

c) Operatorul de platformă nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5;

d) autoritatea competentă din România a revocat înregistrarea în temeiul alin. (15).

(20) Autoritatea competentă din România informează de îndată Comisia Europeană cu privire la orice Operator de platformă în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, care își începe activitatea de Operator de platformă fără să se înregistreze în conformitate cu prezenta subsecțiune.

(21) În cazul în care autoritatea competentă din România consideră un Operator de Platformă Exclus, în conformitate cu pct. 3 din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, notifică acest lucru autorităților competente din toate celelalte state membre, inclusiv orice modificări ulterioare.

(22) Autoritatea competentă poate solicita, motivat, Comisiei Europene să stabilească prin intermediul unor acte de punere în aplicare dacă informațiile care trebuie să facă obiectul schimbului automat de informații în temeiul unui acord între autoritatea competentă din România și o jurisdicție din afara Uniunii, în sensul pct. 7 din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, sunt echivalente cu cele precizate în subsecțiunea B a secțiunii III din anexa nr. 5.

(23) În cazul în care autoritatea competentă din România solicită măsura prevăzută la alin. (22), trimite Comisiei Europene o cerere motivată.

(24) La solicitarea Comisiei Europene, Autoritatea competentă din România transmite informații suplimentare necesare pentru evaluarea cererii prevăzute la alin. (23).

§3. Schimbul spontan de informații

Art. 292. - Sfera de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru interesat informațiile prevăzute la art. 284 alin. (1), în oricare dintre următoarele situații:

- a) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;
 - b) o persoană impozabilă obține o reducere sau o scutire de impozit în România, care ar putea determina o mărire a impozitului ori o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;
 - c) afacerile între o persoană impozabilă din România și o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în România ori în celălalt stat membru sau în amândouă;
 - d) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;
 - e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de-al doilea stat membru.
- (2) Autoritatea competentă din România poate să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care are cunoștință și care pot fi utile acestora.

Art. 293. - Termene pentru schimbul spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România căreia i se pun la dispoziție informațiile prevăzute la art. 292 alin. (1) transmite informațiile respective autorității competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.

(2) Autoritatea competentă din România căreia i se comunică informațiile în temeiul art. 292 confirmă, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorității competente care le-a furnizat, fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte forme de cooperare administrativă

§1. Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

Art. 294. - Sfera de aplicare și condiții 03/02/2023 - Art. 294. - a fost modificat prin Ordonanță 16/2023 (1) În scopul realizării schimbului de informații prevăzut la art. 284 alin. (1), autoritatea solicitantă a unui stat membru poate cere autorității solicitate a unui alt stat membru ca, în conformitate cu normele procedurale prevăzute de cea din urmă, funcționarii autorizați de cea dintâi:

- a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru solicitat;
- b) să fie prezenți în timpul anchetelor administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;
- c) să participe la anchetele administrative desfășurate de statul membru solicitat prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, după caz.

(2) Autoritatea solicitată răspunde la cererea prevăzută la alin. (1) în termen de 60 de zile de la primirea acesteia pentru a-și da acordul sau a-și comunica refuzul motivat autorității solicitante.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate au acces, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale acestor documente.

(3) În cazul în care funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative sau participă la anchetele administrative prin intermediul mijloacelor de comunicare electronice, aceștia pot să intervieveze persoane și să examineze evidențe, sub rezerva normelor procedurale stabilite de autoritatea solicitată. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de

funcționarii autorității solicitante este tratat de către autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(4) Funcționarii împuterniciți de autoritatea solicitantă prezenți în România potrivit alin. (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

§2. Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

Art. 295. - Controale simultane

(1) În cazul în care România convine cu unul sau mai multe state membre să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia ori mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, sunt aplicabile prevederile alin. (2) - (4).

(2) Autoritatea competentă din România identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan și indică motivele acestei alegeri, precum și perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă din România decide dacă dorește să participe la controalele simultane și confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat în termen de 60 de zile de la primirea propunerii.

03/02/2023 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023

(4) Autoritatea competentă din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

Art. 295¹. - Controale comune 03/02/2023 - Art. 295¹ . - a fost introdus prin Ordonanță 16/2023. (1) Autoritatea solicitantă dintr-unul sau mai multe state membre poate cere autorității solicitate din unul sau mai multe state membre să desfășoare un control comun într-un mod coordonat, convenit în prealabil, inclusiv în ceea ce privește regimul lingvistic.

(2) Autoritatea solicitată din România răspunde la cererea de efectuare a controlului comun în termen de 60 de zile de la primirea acesteia. Autoritatea solicitată din România poate respinge o cerere de efectuare a unui control comun din partea unei autorități solicitante dintr-un stat membru din motive justificate.

(3) Atunci când controlul are loc pe teritoriul României, acesta se desfășoară în conformitate cu normele legale în vigoare. În acest caz, autoritatea solicitată din România desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

(4) Drepturile și obligațiile funcționarilor desemnați de statele membre care participă la controlul comun desfășurat pe teritoriul României se stabilesc în conformitate cu normele legale în vigoare, fără a depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul legislației propriului stat membru.

(5) Drepturile și obligațiile funcționarilor, desemnați de autoritatea competentă din România, care participă la un control comun desfășurat pe teritoriul altui stat membru sunt cele prevăzute de dreptul intern al statului membru respectiv, cu condiția ca aceștia să nu exercite nicio competență care ar depăși sfera competențelor care le sunt conferite în temeiul normelor legale în vigoare din România.

(6) Fără a aduce atingere alin. (1)-(5), atunci când controlul comun se desfășoară pe teritoriul României:

a) funcționarii desemnați de alte state membre care participă la activitățile controlului comun pot intervieva persoane și examina evidențe împreună cu funcționarii publici ai autorității solicitate din România, cu respectarea normelor legale în vigoare;

b) probele colectate în timpul activităților controlului comun sunt evaluate în conformitate cu normele legale în vigoare, inclusiv în ceea ce privește admisibilitatea lor, precum și în ceea ce privește eventuale proceduri

privind plângeri, reexaminări sau căi de atac; și

c) persoana sau persoanele care fac obiectul unui control comun sau care sunt afectate de acesta beneficiază de aceleași drepturi și au aceleași obligații ca în cazul unui control la care ar participa numai funcționarii publici din România, inclusiv în cursul unor eventuale proceduri privind plângeri, reexaminări sau căi de atac.

(7) Atunci când autoritatea competentă din România și autoritatea competentă din unul sau mai multe state membre desfășoară un control comun, acestea convin asupra faptelor și circumstanțelor relevante și ajung la un acord privind situația fiscală a persoanei sau a persoanelor controlate pe baza rezultatelor controlului comun. Constatările controlului comun sunt incluse într-un raport final.

(8) Aspectele asupra cărora autoritățile competente convin sunt reflectate în raportul final și sunt luate în considerare în cadrul instrumentelor relevante emise de autoritatea competentă din România.

(9) Sub rezerva alin. (7) și (8), acțiunile întreprinse în urma unui control comun, de autoritatea competentă din România sau de către funcționarii desemnați să participe la controlul comun, precum și orice alte proceduri, cum ar fi o decizie a autorității fiscale, o procedură privind o cale de atac sau soluționarea aferentă, se desfășoară conform normelor legale în vigoare.

(10) Persoana sau persoanele supuse unui control comun sunt informate de autoritatea competentă din România cu privire la rezultatul controlului comun, primind inclusiv o copie a raportului final, în termen de 60 de zile de la data emiterii raportului final.

§3. Notificări administrative

Art. 296. - Cereri de notificare

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă din România comunică destinatarului, potrivit [art. 47](#), toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezentul capitol.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificat(ă) și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată din România informează de îndată autoritatea solicitantă din alt stat membru cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data la care actul sau decizia a fost notificat(ă) destinatarului.

(4) Autoritatea solicitantă din România formulează o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea potrivit normelor care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în România sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă din România poate transmite orice document, prin scrisoare recomandată sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

§4. Rezultatul utilizării informațiilor

Art. 297. - Condiții

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România furnizează informații în temeiul [art. 288](#) sau [art. 292](#), aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită rezultatul utilizării informațiilor primite. În cazul în care i se solicită un asemenea răspuns, autoritatea competentă din România care a primit informațiile transmite autorității competente care a furnizat informațiile rezultatul utilizării informațiilor, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în România, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 3 luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate.

(2) Autoritatea competentă din România transmite anual celorlalte state membre rezultatul utilizării informațiilor ce fac obiectul schimbului automat de informații, potrivit măsurilor practice convenite bilateral.

§5. Schimbul de experiență și de bune practici

Art. 298. - Sfera de aplicare și condiții

(1) Împreună cu Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezentul capitol și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Alături de Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România poate elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

SECȚIUNEA a 4-a

Condiții aplicabile cooperării administrative

Art. 299. - Transmiterea de informații și documente

(1) Informațiile comunicate între România și alte state membre potrivit prezentului capitol intră sub incidența secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației din România. Astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea, administrarea și aplicarea legislației din România referitoare la taxele și impozitele prevăzute la art. 285, la TVA și la alte impozite indirecte. Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru stabilirea și recuperarea altor taxe și impozite prevăzute la art. 311 sau pentru stabilirea și recuperarea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială. De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile făptuitorului, suspectului sau inculpatului ori contravenientului, precum și ale martorilor în cadrul acestor proceduri.

03/02/2023 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

(2) Informațiile și documentele primite de România potrivit prezentului capitol pot fi utilizate în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1), cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informații potrivit prezentului capitol și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației din România. O astfel de permisiune se acordă de România dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în România.

(2¹) Autoritatea competentă din România poate comunica autorităților competente din toate celelalte state membre o listă cu scopurile pentru care se pot utiliza informațiile și documentele, în afară de cele prevăzute la alin. (1), în conformitate cu legislația din România. Autoritatea competentă din orice alt stat membru poate utiliza informațiile transmise de autoritatea competentă din România pentru oricare dintre aceste scopuri, fără a mai fi necesară permisiunea prevăzută la alin. (2).

03/02/2023 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 16/2023](#).

(2²) Atunci când autoritatea competentă din România primește informații și documente, aceasta le poate utiliza fără permisiunea prevăzută la alin. (2) pentru oricare dintre scopurile enumerate într-o listă comunicată de către statul membru care transmite informațiile.

03/02/2023 - alineatul a fost [introdus prin Ordonanță 16/2023](#).

(3) Dacă autoritatea competentă din România consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile prevăzute la [alin. \(1\)](#), autorității competente a unui al treilea stat

membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmitere să respecte normele și procedurile prevăzute de prezentul capitol. Autoritatea competentă din România informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. În situația în care România este stat membru din care provin informațiile, aceasta se poate opune transmiterii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(4) Permisivitatea de a utiliza potrivit [alin. \(2\)](#) informațiile transmise în temeiul [alin. \(3\)](#) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă din România.

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată din alt stat membru și comunicate autorității solicitante din România în temeiul prezentului capitol, pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente din România, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din România.

(6) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\) - \(4\)](#), informațiile comunicate de statele membre între ele în temeiul [art. 291³](#) sunt utilizate în scopul evaluării riscurilor de nivel înalt aferente prețurilor de transfer și a riscurilor aferente erodării bazei impozabile și transferului profiturilor, inclusiv al evaluării riscului de neconformare de către membrii grupului de întreprinderi multinaționale la normele aplicabile în materie de prețuri de transfer și, după caz, în scopul analizelor economice și statistice.

[13/06/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017.](#)

(7) Ajustarea prețurilor de transfer de către autoritățile fiscale din statul membru destinat nu se bazează pe informațiile care fac obiectul schimbului în temeiul [art. 291³](#).

[13/06/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017.](#)

(8) Autoritatea competentă din România poate utiliza informațiile primite, în temeiul [art. 291³](#), de la celelalte autorități competente din statele membre, ca bază pentru efectuarea de cercetări suplimentare ale acordurilor prealabile privind prețul de transfer prevăzute la [art. 52](#), ale grupului de întreprinderi multinaționale sau ale altor aspecte de natură fiscală în cursul unui control fiscal și pot fi făcute ajustări corespunzătoare ale venitului impozabil al entității constitutive.

[13/06/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017.](#)

Art. 300. - Limite

(1) Autoritatea solicitată din România furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile prevăzute la [art. 288](#), cu condiția ca autoritatea solicitantă să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit. Autoritatea solicitantă din România solicită informațiile prevăzute la [art. 288](#) autorității solicitate din alt stat membru numai în situația în care au fost epuizate sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezentul capitol nu impune României obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației din România.

(3) Autoritatea competentă din România poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitată din România comunică autorității solicitante din alt stat membru motivele refuzului de a

răspunde la cererea de informații.

Art. 301. - Obligații

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentului capitol, România recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere art. 300 alin. (2) - (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării României să refuze furnizarea informațiilor pentru motivul că acestea nu prezintă un interes național.

(2) Prevederile art. 300 alin. (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând autorității solicitate din România să refuze furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), România poate refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de data de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată în temeiul art. 8 alin. (1) din Directiva 77/799/CEE din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare, dacă ar fi fost solicitate înainte de data de 11 martie 2011.

Art. 302. - Lărgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

În cazul în care România oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezentul capitol, România nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciprocă cu România.

Art. 303. - Formulare-tip și formate electronice

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate potrivit art. 288 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz formulate în temeiul art. 290 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie. Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate ori de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip prevăzut la alin. (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă:

03/02/2023 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei și, în cazul cererilor referitoare la grupuri, astfel cum sunt prevăzute la art. 288¹ alin. (3), o descriere detaliată a grupului;

b) scopul fiscal pentru care se solicită informația.

(3) În măsura în care se cunosc și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă din România poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată din alt stat membru.

(4) Informațiile comunicate în mod spontan și confirmarea primirii acestora, prevăzute la art. 292 și, respectiv, la art. 293, cererile de notificări administrative prevăzute la art. 296, rezultatul utilizării informațiilor prevăzut la art. 297 și comunicările prevăzute la art. 299 alin. (2) și (3) și la art. 307 alin. (2), se transmit prin intermediul formularelor-tip adoptate de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

03/02/2023 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

(5) Schimbul automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291 și 291⁵ se efectuează utilizând un format

electronic standardizat elaborat pentru facilitarea unui astfel de schimb automat de informații, adoptat de Comisia Europeană în conformitate cu procedura prevăzută la [art. 5](#) din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

03/02/2023 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 16/2023](#)

(6) Schimbul automat de informații privind deciziile fiscale anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prealabile privind prețul de transfer în temeiul [art. 291¹](#) se efectuează utilizând formularul-tip adoptat de Comisia Europeană.

01/01/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 84/2016](#).

(7) ANAF comunică informațiile prevăzute la [art. 291¹](#), [291³](#) și [291⁴](#) în limba română. În funcție de regimul lingvistic adoptat de Comisia Europeană, în temeiul [art. 20 alin. \(5\)](#) primul paragraf din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei [77/799/CEE](#), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) [2016/881](#) din 25 mai 2016 și, respectiv, Directiva (UE) [2018/822](#) din 25 mai 2018, ANAF comunică elementele esențiale ale informațiilor respective și într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene.

01/01/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 84/2016](#).

13/06/2017 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță de urgență 42/2017](#)

01/07/2020 - [alineatul a fost modificat prin Ordonanță 5/2020](#)

(8) Schimbul de informații automat cu privire la raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu prevederile [art. 291³](#) se efectuează utilizând formularul-tip aprobat prin ordin al președintelui A.N.A.F.

13/06/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017](#).

Art. 304. - Măsuri practice

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentului capitol se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

(2) În situația în care Comisia Europeană efectuează orice adaptare a rețelei CCN, România este responsabilă să efectueze orice adaptare a sistemelor sale necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN și să asigure securitatea sistemelor sale. Autoritatea competentă din România notifică fiecărei persoane care face obiectul raportării încălcarea securității datelor sale atunci când respectiva încălcare este de natură să afecteze în mod negativ protecția datelor cu caracter personal sau a vieții private a persoanei în cauză. România renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentului capitol, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

(3) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă. Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorității solicitate numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

(4) Prin excepție de la prevederile [alin. \(1\)](#), informațiile comunicate în temeiul [art. 291³ alin. \(2\)](#) se furnizează exclusiv prin mijloace electronice utilizând rețeaua CCN.

13/06/2017 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență 42/2017](#).

(5) Autoritatea competentă din România are acces la interfața centrală securizată dezvoltată de Comisia Europeană în temeiul [art. 21 alin. \(7\)](#) din Directiva 2011/16/UE.

03/02/2023 - [alineatul a fost introdus prin Ordonanță 16/2023](#).

Art. 305. - Obligații speciale

Autoritatea competentă din România dispune toate măsurile necesare pentru:

- a) a asigura o coordonare internă eficientă a măsurilor de organizare prevăzute la [art. 287](#);
- b) a stabili o cooperare directă cu autoritățile celorlalte state membre, prevăzute la [art. 287](#);
- c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

SECȚIUNEA a 5-a

Relațiile cu Comisia Europeană

Art. 306. - Evaluare

(1) Autoritatea competentă din România examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezentul capitol.

(2) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezentul capitol în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.

(3) Autoritatea competentă din România transmite Comisiei Europene o evaluare anuală a eficacității schimbului de informații automat prevăzut la [art. 291](#), [291¹](#), [291³](#) și [291⁴](#), precum și rezultatele practice obținute, utilizând formularul și condițiile de transmitere adoptate de către Comisia Europeană, conform [art. 23](#) din Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011.

01/01/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [84/2016](#)

13/06/2017 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță de urgență [42/2017](#)

01/07/2020 - alineatul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#)

(3¹) Autoritatea competentă din România transmite datele statistice prevăzute în lista elaborată de Comisia Europeană potrivit art. 23 alin. (4) din Directiva 2011/16/UE.

03/02/2023 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [16/2023](#).

(4)

01/01/2017 - alineatul a fost abrogat prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

Art. 306¹. - Confidențialitatea informațiilor 01/01/2017 - Art. 306¹ . - a fost introdus prin Ordonanță de urgență [84/2016](#).

(1) Informațiile comunicate Comisiei Europene de către autoritatea competentă din România în temeiul [art. 306](#), precum și orice raport sau document elaborat de Comisia Europeană pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Informațiile transmise intră sub incidența secretului de serviciu și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform legislației interne a statului membru care le-a primit.

(2) Rapoartele și documentele întocmite de Comisia Europeană, prevăzute la alin. (1), pot fi utilizate de România doar în scopuri analitice, nu se publică și nici nu se pun la dispoziția unei alte persoane sau a unui alt organism fără acordul expres al Comisiei Europene.

SECȚIUNEA a 6-a

Relațiile cu țările terțe

Art. 307. - Schimbul de informații cu țările terțe

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legislației române în privința taxelor și impozitelor prevăzute la [art. 285](#), autoritatea competentă din România poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectivă, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante din alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate transmite unei țări terțe, potrivit normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentului capitol, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

- a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;
- b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care sunt susceptibile să contravină legislației fiscale ori să constituie o încălcare a acesteia.

SECȚIUNEA a 7-a Dispoziții generale și finale

Art. 308. - Protecția datelor 03/02/2023 - Art. 308. - a fost modificat prin Ordonanță 16/2023 (1) Orice schimb de informații efectuat în temeiul prezentului capitol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare. Cu toate acestea, în scopul aplicării corecte a prezentului capitol, operatorii de date din România prevăzuți la alin. (2) restrâng domeniul de aplicare a obligațiilor și drepturilor prevăzute la art. 13, la art. 14 alin. (1) și la art. 15 din Regulamentul (UE) 2016/679 în măsura în care acest lucru este necesar pentru protejarea intereselor prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. (e) din regulamentul respectiv.

(2) Instituțiile financiare raportoare, intermediarii, Operatorii de platforme care au obligația de raportare și autoritățile competente din România sunt considerați operatori de date atunci când, acționând individual sau în comun, stabilesc scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal în sensul Regulamentului (UE) 2016/679.

(3) Prin excepție de la alin. (1), fiecare Instituție financiară raportoare, intermediar sau, după caz, Operator de platformă care are obligația de raportare trebuie să:

a) informeze fiecare persoană vizată că informațiile care o privesc vor fi colectate și transferate în conformitate cu prezentul capitol; și

b) comunice fiecărei persoane vizate toate informațiile pe care aceasta are dreptul să le primească de la operatorul de date, în timp util, astfel încât persoana respectivă să aibă suficient timp să își exercite drepturile în materie de protecție a datelor și, în orice caz, înainte de raportarea informațiilor.

(4) Fără a aduce atingere alin. (3) lit. b), Operatorii de platforme care au obligația de raportare trebuie să informeze Vanzătorii raportabili în legătură cu Contraprestația raportată.

(5) În cazul în care în România are loc o încălcare a securității datelor, autoritatea competentă din România raportează fără întârziere Comisiei Europene încălcarea securității datelor și eventuale măsuri de remediere ulterioare.

(6) În cazul în care în România are loc o încălcare a securității datelor, autoritățile competente din România investighează, opresc și remediază încălcarea securității datelor și solicită Comisiei Europene, printr-o cerere scrisă, suspendarea accesului la platforma comună bazată pe rețeaua comună de telecomunicații (CCN) în sensul prezentului capitol, dacă încălcarea securității datelor nu poate fi oprită imediat și în mod corespunzător. Autoritatea competentă din România raportează Comisiei Europene remedierea încălcării securității datelor pentru ca aceasta să îi poată restabili accesul la CCN.

(7) Autoritatea competentă din România poate suspenda schimbul de informații către statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în care a avut loc încălcarea securității datelor, notificând în scris Comisia Europeană și statul/statele membru/membre al/ale Uniunii Europene în cauză. O astfel de suspendare are efect imediat.

Autoritatea competentă din România poate solicita Comisiei Europene să verifice în comun dacă încălcarea

securității datelor a fost remediată cu succes de către statul în care a avut loc încălcarea securității datelor.

(8) Autoritatea competentă din România împreună cu autoritățile competente din celelalte state membre, asistate de Comisia Europeană, convin asupra modalităților practice necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, inclusiv asupra unor proceduri de gestionare a încălcărilor securității datelor care sunt aliniate la bunele practici recunoscute la nivel internațional, și, după caz, asupra unui acord comun între operatori de date, a unui acord între operatorul de date și persoana împuternicită de operator sau a unor modele ale acestora.

Art. 309. - Păstrarea informațiilor

Informațiile prelucrate în conformitate cu prezentul capitol se păstrează o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentului capitol și, în orice caz, în conformitate cu legislația din România referitoare la termenele de prescripție, ale fiecărui operator de date.

CAPITOLUL II

Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 310. - Scopul

Prezentul capitol stabilește norme privind asistența în vederea recuperării în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și asistența în vederea recuperării într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România.

Art. 311. - Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

- a)** tuturor taxelor, impozitelor și drepturilor de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorități locale, sau în numele acestora ori în numele Uniunii Europene;
- b)** rambursărilor, intervențiilor și altor măsuri care fac parte din sistemul de finanțare integrală sau parțială a Fondului European de Garantare Agricolă (FEGA) și a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumelor care se percep în legătură cu aceste acțiuni;
- c)** prelevărilor și altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a pieței din sectorul zahărului.

(2) Prezentul capitol se aplică și pentru:

- a)** sancțiunile administrative, amenzile, taxele și suprataxele în legătură cu creanțele pentru care se poate solicita asistență reciprocă potrivit [alin. \(1\)](#), care sunt stabilite de autoritățile administrative responsabile de perceperea taxelor, impozitelor sau drepturilor în cauză ori de desfășurarea de anchete administrative în privința acestora sau care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităților administrative menționate;
- b)** taxele pentru certificate și alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind taxele, impozitele și drepturile;
- c)** obligațiile fiscale accesorii și costurile în legătură cu creanțele pentru care poate fi solicitată asistență reciprocă potrivit [alin. \(1\)](#) ori potrivit lit. a) sau b) a prezentului alineat, după caz.

(3) Prezentul capitol nu se aplică:

- a)** contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei

subdiviziuni a acestuia, fie instituțiilor de securitate socială de drept public;

b) taxelor care nu sunt prevăzute la [alin. \(2\)](#);

c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilități publice;

d) sancțiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancțiuni cu caracter penal care nu intră sub incidența prevederilor [alin. \(2\) lit. a\)](#).

Art. 312. - Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) autoritate solicitantă - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care transmite o cerere de asistență cu privire la o creanță prevăzută la [art. 311](#);

b) autoritate solicitată - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este transmisă o cerere de asistență;

c) persoană - orice persoană fizică sau juridică, orice asocieră de persoane căreia îi este recunoscută, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie că are sau nu are personalitate juridică, ce deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe, impozite sau drepturi care fac obiectul prezentului capitol;

d) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

e) rețea RCC - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (RCC) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

Art. 313. - Autoritatea competentă din România

(1) Autoritățile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:

a) A.N.A.F., pentru creanțele prevăzute la [art. 311 alin. \(1\) lit. a\)](#) și [b\)](#);

b) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, pentru creanțele prevăzute la [art. 311 alin. \(1\) lit. c\)](#).

(2) Autoritățile prevăzute la [alin. \(1\)](#) sunt competente și pentru asistență la recuperarea creanțelor prevăzute la [art. 311 alin. \(2\)](#), aferente creanțelor principale pentru a căror asistență la recuperare sunt competente.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se desemnează biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce care face obiectul prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană.

(4) Autoritățile competente din România pot desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistență reciprocă în ceea ce privește unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de taxe, impozite și drepturi prevăzute la [art. 311](#).

(5) În cazul în care un birou de legătură primește o cerere de asistență reciprocă ce necesită măsuri care nu țin de competența ce i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea, fără întârziere, biroului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură și informează autoritatea solicitantă în consecință.

(6) Autoritățile competente din România informează Comisia Europeană cu privire la biroul său central de legătură și la orice birouri de legătură pe care le-a desemnat.

(7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficiența comunicării.

SECȚIUNEA a 2-a Schimbul de informații

Art. 314. - Furnizarea de informații

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informații pe care le apreciază că sunt relevante pentru autoritatea solicitantă, în vederea recuperării creanțelor sale prevăzute la [art. 311](#). În scopul furnizării acestor informații, autoritatea solicitată asigură realizarea oricăror anchete administrative necesare pentru obținerea acestora.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informații:

- a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare născute în statul membru solicitat;
- b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;
- c) a căror divulgare ar aduce atingere securității statului membru solicitat sau care ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Autoritatea solicitată nu poate refuza furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informații.

Art. 315. - Schimbul de informații fără cerere prealabilă

În cazul în care urmează să se efectueze o rambursare/restituire de impozite, taxe sau drepturi, altele decât taxa pe valoarea adăugată, către o persoană stabilită ori având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea/restituirea poate informa statul membru unde este stabilită sau unde își are domiciliul persoana respectivă cu privire la rambursarea/restituirea ce urmează a se efectua.

Art. 316. - Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în concordanță cu procedurile stabilite de autoritatea solicitată, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea promovării asistenței reciproce prevăzute de prezentul capitol:

- a) să fie prezenți în birourile în care autoritățile administrative ale statului membru solicitat își desfășoară activitatea;
- b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;
- c) să însoțească funcționarii competenți din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) Acordul prevăzut la alin. (1) *lit. b*) poate prevedea ca funcționarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane și examina registre, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.

(3) Funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă care utilizează posibilitățile oferite prin [alin. \(1\)](#) și [\(2\)](#) sunt în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SECȚIUNEA a 3-a

Asistență pentru notificarea documentelor

Art. 317. - Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică persoanei căreia îi sunt destinate, denumită în continuare destinatar, toate actele și deciziile, inclusiv pe cele de natură judiciară, privind o creanță sau recuperarea acesteia, emise de statul membru solicitant.

(2) Cererea de notificare prevăzută la alin. (1) este însoțită de un formular-tip care conține cel puțin următoarele

informații:

- a) numele, adresa și orice alte informații utile pentru identificarea destinatarului;
 - b) scopul notificării și termenul în care aceasta ar trebui efectuată;
 - c) o descriere a documentelor anexate, a tipului de creanță și a valorii creanței pentru care se formulează cererea;
 - d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de documentele anexate și, în cazul în care este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind documentele notificate sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.
- (3) Autoritatea solicitantă depune o cerere de notificare în temeiul prezentului capitol numai atunci când nu poate efectua notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate.
- (4) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă în privința oricărei acțiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

Art. 318. - Mijloace de notificare

- (1) Autoritatea solicitată se asigură că procedura de notificare în statul membru solicitat se efectuează potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative naționale în vigoare în statul membru solicitat.
- (2) Prevederile alin. (1) nu aduc atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.
- (3) O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poștă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

SECȚIUNEA a 4-a

Măsurile asigurătorii sau de recuperare

Art. 319. - Cererea de recuperare

- (1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui titlu ce permite executarea în statul membru solicitant.
- (2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștință despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.

Art. 320. - Condiții aplicabile cererilor de recuperare

- (1) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare dacă și atâta vreme cât creanța și/sau titlul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepția cazurilor în care se aplică art. 323 alin. (6).
- (2) Înainte ca autoritatea solicitantă să formuleze o cerere de recuperare se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu următoarele excepții:
- a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanței și că autoritatea solicitantă deține informații specifice care indică faptul că persoana în cauză are active în statul membru solicitat;
 - b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.

Art. 321. - Titlul executoriu și alte documente însoțitoare

- (1) Orice cerere de recuperare este însoțită de un titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat. Acest titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conținutul principal al titlului inițial care permite executarea și constituie baza unică a măsurilor asigurătorii și de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în respectivul stat membru.

(2) Titlul uniform care permite executarea conține cel puțin următoarele informații:

- a) informații relevante pentru identificarea titlului inițial care permite executarea, o descriere a creanței, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanță, orice date relevante pentru procesul de executare și valoarea creanței și diferitele componente ale acesteia, precum creanța principală și creanțele fiscale accesorii datorate;
- b) numele, adresa și alte informații utile pentru identificarea debitorului;
- c) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de evaluarea creanței și, în cazul în care acesta este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind creanța sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Cererea de recuperare a unei creanțe poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță emise de statul membru solicitant.

Art. 322. - Recuperarea creanței

(1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță pentru care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel. Autoritatea solicitată utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor cu privire la aceleași taxe, impozite sau drepturi ori, în absența acestora, cu privire la taxe, impozite sau drepturi similare, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(2) Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se colectează taxe, impozite sau drepturi identice ori similare, aceasta utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(3) Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectivul stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea aceluiași facilități pentru aceleași creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în aceleași condiții.

(4) Statul membru solicitat recuperează creanța în moneda sa națională.

(5) Autoritatea solicitată informează cu diligența necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acțiune întreprinsă cu privire la cererea de recuperare.

(6) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitat. În cazul României sunt aplicabile prevederile [art. 174](#).

(7) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să acorde pentru aceste creanțe eșalonarea la plată și să perceapă dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(8) Fără a aduce atingere prevederilor [art. 329 alin. \(1\)](#), autoritatea solicitată îi transferă autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânzile prevăzute la [alin. \(6\)](#) și [\(7\)](#).

Art. 323. - Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența autorităților competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestată/contestat de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o

astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața autorității competente a statului membru solicitant, potrivit legislației în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent pentru soluționarea litigiului al statului membru respectiv, potrivit legislației în vigoare a acestui stat.

(3) Atunci când una dintre acțiunile prevăzute la [alin. \(1\)](#) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței ce nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primește informațiile prevăzute la [alin. \(3\)](#), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea contestată a creanței, până la primirea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, potrivit [alin. \(6\)](#).

(5) La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere prevederilor [art. 325](#), autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care reglementările legale în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

(6) Potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, potrivit reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat.

(7) Dacă autoritățile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitat au inițiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanța cu privire la care a fost solicitată asistență, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la încheierea procedurii respective, cu excepția cazurilor de urgență imediată datorate fraudei sau insolvenței. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, sunt aplicabile prevederile [alin. \(5\)](#).

Art. 324. - Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitantă informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adusă cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent prevăzut la [art. 323 alin. \(1\)](#), autoritatea solicitantă comunică decizia respectivă împreună cu un titlu uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată continuă măsurile de recuperare pe baza titlului revizuit. Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza titlului revizuit, cu excepția cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a titlului inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau a titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat. Dispozițiile [art. 321](#) și [323](#) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 325. - Cererea de măsuri asigurătorii

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt, de asemenea, posibile măsuri

asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant. Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și referitor la creanța pentru care se solicită asistența reciprocă, dacă este cazul, însoțește cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.

Art. 326. - Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătorii

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 325 sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 319 alin. (2), art. 322 alin. (1) - (5), art. 323 și 324.

Art. 327. - Limite ale obligațiilor autorității solicitate

(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 319-325 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la art. 314 și la art. 316-325 dacă cererea inițială de asistență, potrivit prevederilor art. 314, 316, 317, 319 sau art. 325, este efectuată cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de 5 ani, acest termen începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență. În cazul în care creanța sau titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant este contestată/contestat, termenul de 5 ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a titlului care permite executarea. În cazul în care se acordă o amânare a plății sau un plan de eşalonare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, termenul de 5 ani începe din momentul în care întregul termen de plată a expirat. Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de 10 ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.

(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezentul capitol, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1.500 euro.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență.

Art. 328. - Aspecte privind prescripția

(1) Aspectele privind termenele de prescripție sunt reglementate exclusiv de legislația în vigoare în statul membru solicitant.

(2) În ceea ce privește suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistență, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea același efect în statul membru solicitant, cu condiția ca efectul corespunzător să fie prevăzut în reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant.

(3) Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistență care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitantă în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitant, sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce privește efectul

respectiv.

(4) Prevederile [alin. \(2\)](#) și [\(3\)](#) nu afectează dreptul autorităților competente din statul membru solicitant de a lua măsuri pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripție, potrivit reglementărilor în vigoare în statul membru respectiv.

(5) Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acțiune care întrerupe, suspendă sau prelungeste termenul de prescripție a creanței pentru care au fost solicitate măsuri asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

Art. 329. - Costuri

(1) În plus față de sumele prevăzute la art. 322 [alin. \(8\)](#), autoritatea solicitată urmărește să recupereze de la debitor cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat și le reține, potrivit reglementărilor legale în vigoare din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunță reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistența reciprocă pe care și-o acordă potrivit prezentului capitol.

(3) Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăți deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalități de rambursare specifice cazurilor în speță.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor [alin. \(2\)](#) și [\(3\)](#), statul membru solicitant rămâne răspunzător față de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile și toate pierderile suportate în legătură cu acțiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce privește fie fondul creanței, fie valabilitatea titlului emis de autoritatea solicitantă care permite executarea și/sau aplicarea de măsuri asigurătorii.

SECȚIUNEA a 5-a

Dispoziții generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistență

Art. 330. - Formulare-tip și mijloace de comunicare

(1) Cererile de informații în temeiul art. 314 [alin. \(1\)](#), cererile de notificare în temeiul art. 317 [alin. \(1\)](#), cererile de recuperare în temeiul art. 319 [alin. \(1\)](#) sau cererile de măsuri asigurătorii în temeiul art. 325 [alin. \(1\)](#) se transmit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc și pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

(2) Titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și celelalte documente prevăzute la [art. 321](#) și [325](#) se transmit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(3) Formularul-tip poate fi însoțit, dacă este cazul, de rapoarte, declarații și orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt, de asemenea, transmise pe cale electronică, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(4) Formularele-tip și comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informații în temeiul [art. 315](#).

(5) Dispozițiile [alin. \(1\)](#) - [\(4\)](#) nu se aplică informațiilor și documentației obținute prin prezența în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, potrivit [art. 316](#).

(6) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informațiilor obținute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistență.

Art. 331. - Limba utilizată

(1) Toate cererile de asistență, formularele-tip pentru notificare și titlurile uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoțite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părți sunt scrise într-o limbă, alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat, nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată potrivit art. 317 pot fi transmise autorității solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoțită de alte documente decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorității solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

Art. 332. - Divulgarea informațiilor și a documentelor

(1) Informațiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentului capitol, sunt reglementate de obligația păstrării secretului fiscal și beneficiază de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației naționale a statului membru care le-a primit. Astfel de informații pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privința creanțelor care intră sub incidența prezentului capitol. De asemenea, astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea și impunerea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informații numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei RCC.

(3) Statul membru care furnizează informațiile permite utilizarea acestora în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1) în statul membru care primește informațiile, în cazul în care, în temeiul legislației statului membru care furnizează informațiile, acestea pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informațiile obținute în temeiul prezentului capitol ar putea fi folositoare, în scopurile prevăzute la alin. (1), unui al treilea stat membru, ea poate să transmită respectivele informații acestui al treilea stat membru, cu condiția ca transmiterea acestor informații să fie conformă cu normele și procedurile stabilite în prezentul capitol. Aceasta informează statul membru de la care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru de la care provin informațiile se poate opune acestei transmiteri a informațiilor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(5) Permisivitatea de a utiliza, în temeiul alin. (3), informații care au fost transmise în temeiul alin. (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informațiile.

(6) Informațiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentului capitol pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autoritățile din statul membru care primește informațiile, pe aceeași bază ca și informațiile similare obținute în respectivul stat.

SECȚIUNEA a 6-a Dispoziții finale

Art. 333. - Aplicarea altor acorduri privind asistența

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații de furnizare de asistență mai extinsă, care decurge din acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care România încheie astfel de acorduri sau înțelegeri bilaterale ori multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezentul capitol și care nu se referă la cazuri individuale, informează fără întârziere Comisia Europeană în acest sens.

(3) Atunci când acordă asistență reciprocă mai extinsă în temeiul unui acord sau al unei înțelegeri bilateral/bilaterale ori multilateral/multilaterale, România poate utiliza rețeaua de comunicații electronice și formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului capitol.

Art. 334. - Norme de aplicare

Normele de aplicare a dispozițiilor art. 313 alin. (3) și (4), art. 314 alin. (1), art. 317, 319, art. 321 alin. (1) și (2), art. 322 alin. (5) - (8), art. 324, art. 325 alin. (1) și ale art. 330 alin. (1) - (4) sunt normele aprobate de Comisia Europeană.

Art. 335. - Raportare

(1) România, prin intermediul biroului central de legătură, informează Comisia Europeană anual, cel târziu până la 31 martie, cu privire la următoarele:

- a) numărul de cereri de informații, de comunicare și de recuperare sau de măsuri asigurătorii transmise fiecărui stat membru solicitat și primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;
- b) valoarea creanțelor pentru care se solicită asistență pentru recuperare și sumele recuperate.

(2) România, prin intermediul biroului central de legătură, poate furniza, de asemenea, orice alte informații care ar putea fi folositoare pentru a evalua asistența reciprocă oferită în temeiul prezentului capitol.

CAPITOLUL III

Asistență reciprocă în materie de recuperare a creanțelor în baza regulamentelor europene și a convențiilor internaționale la care România este parte

03/09/2017 - CAPITOLUL III a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

ARTICOLUL 335¹

Scopul

Prezentul capitol stabilește competența privind asistența reciprocă la recuperare a creanțelor în baza:

- a) Regulamentului (CE) nr. [883/2004](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și ale Regulamentului (CE) nr. [987/2009](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. [883/2004](#) privind coordonarea sistemelor de securitate socială;
- b) convențiilor de evitare a dublei impunerii încheiate de România cu alte state;
- c) Legii nr. [13/2014](#) pentru ratificarea [Convenției](#) privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptată la Strasbourg la 25 ianuarie 1988, și a Protocolului de modificare a Convenției privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal, adoptat la Paris la 27 mai 2010, semnate de partea română la 15 octombrie 2012.

ARTICOLUL 335²

Sfera de aplicare

Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

- a) creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, inclusiv cele de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj din România, respectiv bugetelor și fondurilor de securitate

- socială din alte state, pentru care se aplică regulamentele prevăzute la art. 335¹ lit. a);
- b)** impozitelor pe venit și pe capital, pentru care recuperarea se realizează în baza convențiilor prevăzute la art. 335¹ lit. b);
- c)** impozitelor pe venit sau profit, creanțelor fiscale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru șomaj, taxei pe valoarea adăugată, accizelor, pentru care se aplică prevederile legii prevăzute la art. 335¹ lit. c);
- d)** creanțelor definite la art. 75 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

ARTICOLUL 335³

Autoritatea competentă

- (1)** A.N.A.F. este autoritatea competentă pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la asistența reciprocă la recuperare, pentru creanțele prevăzute la art. 335² lit. a) și d).
- (2)** Ministerul Finanțelor Publice, prin A.N.A.F., este autoritatea competentă pentru aplicarea dispozițiilor referitoare la asistența reciprocă la recuperare, pentru creanțele prevăzute la art. 335² lit. b) și c).
- (3)** Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se desemnează biroul de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol.
- (4)** Ministerul Muncii și Justiției Sociale, în calitate de autoritate competentă în domeniul securității sociale, informează Comisia Europeană și celelalte state cu privire la denumirea și adresa autorității competente pentru recuperarea creanțelor prevăzute la art. 335² lit. a).

TITLUL XI

Sanctiuni

Art. 336. - Contravenții

- (1)** Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii, infracțiuni:
- a)** nedepunerea de către contribuabil/plătitor la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de înregistrare fiscală, de radiere a înregistrării fiscale sau de mențiuni;
- b)** neîndeplinirea de către contribuabil/plătitor la termen a obligațiilor de declarare prevăzute de lege, a bunurilor și veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume, precum și orice informații în legătură cu impozitele, taxele, contribuțiile, bunurile și veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora;
- c)** nerespectarea de către contribuabil/plătitor, precum și de persoanele cu care acesta are sau a avut raporturi economice sau juridice a obligației de a pune la dispoziția organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrisuri la locul indicat de organul fiscal potrivit art. 64, precum și nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației prevăzute la art. 65 alin. (3);
- d)** nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației prevăzute la art. 118 alin. (7);
- e)** nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor de întocmire a dosarului prețurilor de transfer în condițiile și la termenele prevăzute prin ordinul președintelui A.N.A.F., precum și nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației de a prezenta dosarul prețurilor de transfer la solicitarea organului fiscal central în condițiile art. 108 alin. (2);

f) nerespectarea de către contribuabil/plătitor a obligației de a păstra, precum și a obligației de a prezenta organului fiscal, a datelor arhivate în format electronic și a aplicațiilor informatice cu ajutorul cărora le-a generat, potrivit art. 109 [alin. \(4\)](#);

g) neîndeplinirea măsurilor dispuse în termenele și condițiile stabilite de organul de inspecție fiscală potrivit art. 118 alin. (8), precum și a măsurilor dispuse de organul de control antifraudă fiscală;

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

12/02/2020 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 24/2020](#)

08/01/2023 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 188/2022](#)

h) nefurnizarea la termen de către contribuabil/plătitor a informațiilor periodice solicitate de organul fiscal potrivit art. 59;

i) nerespectarea de către instituțiile de credit, precum și de alte persoane care transmit informații către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a oricărei obligații privind furnizarea informațiilor potrivit art. 61, precum și nerespectarea de către bănci a obligațiilor de decontare prevăzute la art. 172;

01/01/2016 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

j) nerespectarea de către orice entitate a obligației privind furnizarea informațiilor, potrivit art. 61;

k) nerespectarea obligațiilor ce îi revin terțului poprit, potrivit art. 236 [alin. \(9\)](#) - [\(11\)](#) și [\(21\)](#);

03/02/2020 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 5/2020](#)

l) neîndeplinirea la termen de către Biroul de carte funciară a obligației de comunicare prevăzute la art. 242 [alin. \(9\)](#);

m) refuzul debitorului supus executării silită de a preda bunurile organului de executare silită spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate;

n) refuzul contribuabilului/plătitorului de a prezenta organului fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale, în vederea stabilirii realității declarației fiscale;

o) nereținerea, potrivit legii, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

p) reținerea și nevărsarea în totalitate, de către plătitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

r) nerespectarea de către contribuabil/plătitor sau persoana împuternicită de acesta, precum și nerespectarea de către persoanele cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, a obligației de a furniza organului fiscal informațiile necesare determinării stării de fapt fiscale potrivit art. 58 [alin. \(1\)](#);

s) nerespectarea de către persoana supusă verificării situației fiscale personale a obligației de a depune declarația de patrimoniu și de venituri, potrivit art. 138 [alin. \(7\)](#);

03/09/2017 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 30/2017](#)

ș) efectuarea de operațiuni intracomunitare de către persoanele care au obligația înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari fără a fi înscrise, conform legii, în acest registru;

t) nerespectarea de către instituția solicitantă a obligației de a iniția hotărârea de constituire a dreptului de administrare, potrivit art. 263 [alin. \(4\)](#);

ț) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către instituțiile financiare raportoare a informațiilor prevăzute la art. 62 alin. (1)-(3) și art. 291 alin. (4);

30/07/2022 - litera a fost [modificată prin Ordonanță de urgență 102/2022](#)

02/03/2023 - litera a fost [modificată prin Ordonanță 16/2023](#)

ț¹) neaplicarea de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de diligență fiscală, a procedurilor de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2 sau a procedurilor de conformare prevăzute în anexa I la Acordul FATCA, după caz;

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

t²) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (11);

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

t³) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (12);

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

t⁴) neraportarea de către instituțiile financiare raportoare a informațiilor prevăzute la art. 62 alin. (1)-(3) și art. 291 alin. (4);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

u) depunerea cu întârziere de către entitățile raportoare a raportului pentru fiecare țară în parte, potrivit art. 291³ alin. (1), sau transmiterea de informații incorecte ori incomplete;

13/06/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [42/2017](#).

v) nedepunerea de către entitățile raportoare a raportului pentru fiecare țară în parte, potrivit art. 291³ alin. (1).

13/06/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [42/2017](#).

w) neraportarea ori raportarea cu întârziere de către intermediarii sau contribuabilii relevanți, după caz, a aranjamentelor transfrontaliere care fac obiectul raportării;

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [5/2020](#).

x) neîndeplinirea de către intermediar a obligației de notificare a altui intermediar sau a contribuabilului relevant, astfel cum este prevăzută la art. 291⁴ alin. (8).

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [5/2020](#).

y) neraportarea, raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. a) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

z) neraportarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

aa) raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a informațiilor prevăzute la art. 291⁵;

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

bb) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a procedurilor de diligență fiscală și a procedurilor de raportare prevăzute în secțiunile II și III din anexa nr. 5;

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

cc) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a obligației de înregistrare prevăzute la art. 291⁵ alin. (10);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

dd) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (6);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

ee) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (7);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

ff) nerespectarea de către Operatorii de platformă care au obligația de raportare, în sensul pct. 4 lit. b) din subsecțiunea A a secțiunii I din anexa nr. 5, a obligației prevăzute la art. 291⁵ alin. (13);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 16/2023.

gg) nerespectarea de către furnizorii de rețele sau servicii de comunicații electronice a obligațiilor prevăzute la art. 291⁵ alin. (17) și (18);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 16/2023.

hh) împiedicarea, prin orice mijloace, de către instituțiile financiare raportoare și Operatorii de platforme a verificărilor și controalelor prevăzute la art. 62 alin. (5) și art. 291⁵ alin. (8);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 16/2023.

ii) raportarea de către instituțiile financiare raportoare a altor conturi decât cele prevăzute la subsecțiunea D a secțiunii VIII din anexa nr. 1 și cele din Acordul FATCA.

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță 16/2023.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e) -h);

d) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și i)-m);

30/07/2022 - litera a fost modificată prin Ordonanță de urgență 102/2022

e) cu amendă de la 4.000 lei la 10.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n) și r);

f) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrase la plată sunt de până la 50.000 lei inclusiv;

g) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrase la plată sunt cuprinse între 50.000 lei și 100.000 lei inclusiv;

h) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrase la plată sunt mai mari de 100.000 lei;

i) cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. s);

j) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ș);

k) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t).

k¹) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t);

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

k²) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t¹);

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

k³) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. t²), t³) și t⁴);

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

02/03/2023 - litera a fost modificată prin Ordonanță [16/2023](#)

k⁴)

30/07/2022 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [102/2022](#).

03/02/2023 - litera a fost abrogată prin Ordonanță [16/2023](#).

l) cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. u);

23/06/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [42/2017](#).

m) cu amendă de la 70.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. v).

23/06/2017 - litera a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [42/2017](#).

n) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. w);

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [5/2020](#).

o) cu amendă de la 5.000 lei la 30.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. x).

01/07/2020 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [5/2020](#).

p) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. y), aa), bb) și dd)-hh);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

q) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei și revocarea înregistrării Operatorului de platformă care are obligația de raportare în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. z);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

r) cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc);

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

s) în situația în care, în termen de 30 de zile de la ultima sancționare a faptei prevăzute la alin. (1) lit. cc), Operatorul de platformă care are obligația de raportare nu se înregistrează potrivit art. 291⁵ alin. (10), cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei și oprirea accesului la site-ul sau aplicația acestuia;

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

ș) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont raportat, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. ii).

02/03/2023 - litera a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit, precum și a declarației unice privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.

24/12/2020 - alineatul a fost modificat prin Lege [295/2020](#)

(3¹) Nedepunerea în termen a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la sosirea în România, respectiv a Chestionarului pentru stabilirea rezidenței persoanei fizice la plecarea din România, de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 100 lei.

** Potrivit art. II, alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017, contravenția prevăzută la art. 336 alin. (3¹) din Legea nr.*

207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare aduse prin această ordonanță, intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018.

13/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

(3²) Nedepunerea în termenul de 45 de zile a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție de către debitorul care a notificat organul fiscal potrivit art. 233 alin. (2¹) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice.

13/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

(4) În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.

(5) Nedepunerea la termen a declarațiilor fiscale pentru obligațiile datorate bugetelor locale se sancționează potrivit [Codului fiscal](#).

(6) Sumele încasate în condițiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Art. 337. - Contravenții în cazul declarațiilor recapitulative

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor recapitulative reglementate de normele din [Codul fiscal](#) privind taxa pe valoarea adăugată;

b) depunerea de declarații recapitulative incorecte ori incomplete.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancționează contravențional:

a) persoanele care corectează declarația recapitulativă până la termenul legal de depunere a următoarei declarații recapitulative, dacă fapta prevăzută la alin. (1) lit. b) nu a fost constatată de organul fiscal anterior corectării;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează declarațiile ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

Art. 337¹. - Contravenții aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor referitoare la fișierul standard de control fiscal 01/01/2022 - Art. 337¹. - a fost introdus prin Ordonanță [11/2021](#).

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a fișierului standard de control fiscal;

b) depunerea incorectă ori incompletă a fișierului standard de control fiscal.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancționează contravențional:

a) persoanele care corectează fișierul standard de control fiscal până la termenul legal de depunere a următorului fișier;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează fișierul standard de control fiscal ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

Art. 338. - Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către organele fiscale competente, cu excepția contravenției prevăzute la art. 336 alin. (1) lit. t) pentru care constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii se

face de persoanele stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, hotărâre a autorității deliberative.

(2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la [art. 336](#) și [337](#) se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.

(3) Contravenientul poate achita în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal jumătate din minimul amenzii prevăzute în prezentul cod, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

24/12/2020 - alineatul a fost [modificat prin Lege 295/2020](#)

Art. 339. - Dispoziții aplicabile 30/06/2022 - Art. 339. - a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 102/2022](#) (1) Prin derogare de la prevederile art. 13 [alin. \(1\)](#) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicarea sancțiunii amenzii pentru contravențiile prevăzute în prezentul titlu se prescrie în termen de 5 ani de la data săvârșirii faptei.

(2) Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

TITLUL XII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 340. - Dispoziții privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a taxelor care se datorează în vamă, potrivit legii, cu excepția celor prevăzute la art. 157 [alin. \(2\)](#), atrage interzicerea efectuării operațiunilor de vămuire până la stingerea integrală a acestora.

Art. 341. - Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale

(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt investiți cu exercițiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.

(2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

(3) Încălcarea de către funcționarii publici, cu vinovăție, a îndatoririlor de serviciu atrage răspunderea potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile [art. IX](#) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2009, rămân aplicabile.

Art. 342. - Acte normative de aplicare

(1) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal central, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal local, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod, se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

01/01/2016 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

(3) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetului general consolidat administrate de alte autorități publice care administrează creanțe fiscale, precum și orice norme sau

instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituției publice, după caz, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

03/09/2017 - alineatul a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

(4) Ordinele ministrului finanțelor publice, ale președintelui A.N.A.F., precum și celelalte ordine prevăzute de prezentul cod se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția ordinelor prin care sunt reglementate exclusiv norme de lucru interne care vizează atribuții și schimbul de informații între structurile organului fiscal.

(5) Ordinele președintelui A.N.A.F., cu caracter normativ, emise în temeiul Codului fiscal, Codului de procedură fiscală, precum și a altor reglementări din domeniul de competență al Ministerului Finanțelor Publice se supun, în mod obligatoriu, avizării acestui minister. Avizul Ministerului Finanțelor Publice este un aviz conform.

03/09/2017 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță [30/2017](#).

Art. 343. - Scutirea organelor fiscale de plata taxelor 03/09/2017 - Art. 343. - a fost [modificat prin Ordonanță 30/2017](#)

Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane, cauțiuni și alte asemenea sume pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

Art. 344. - Scutirea de la plata taxelor extrajudiciare de timbru

Certificatele, adeverințele sau alte documente pentru care legea prevede plata taxei extrajudiciare de timbru, eliberate de organele fiscale sunt scutite de taxe extrajudiciare de timbru.

Art. 345. - Înscrierea creanțelor la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare

A.N.A.F. este autorizată ca operator care, prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate A.N.A.F., ca agenți împuterniciți, să înscrie garanțiile reale la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare pentru creanțele fiscale administrate de către organul fiscal central, precum și pentru creanțele fiscale administrate de organele fiscale locale.

Art. 346. - Conflictul temporal al actelor normative

(1) Reglementările emise în temeiul actelor normative prevăzute la [art. 354](#) rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.

(2) Trimiterile făcute prin alte acte normative la Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind [Codul de procedură fiscală](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, se consideră a fi făcute la prezentul cod.

Art. 347. - Dispoziții privind termenele

Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

Art. 348. - Confiscări

(1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de instanțele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Afacerilor Interne sau, după caz, de către alte autorități publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituțiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Finanțelor Publice, sau de către alte autorități publice abilitate de lege, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) În situația în care confiscările privesc sume exprimate în monedă străină, sumele se convertesc în lei la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil la data rămânerii definitive a măsurii confiscării.

(3) Sumele confiscate, precum și cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puțin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire și de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

Art. 349. - Constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni

(1) Ori de câte ori, organele fiscale constată că există indicii privind săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu situații de fapt ce intră în competența de constatare a organelor fiscale, acestea întocmesc procese-verbale/acte de control, în baza cărora sesizează organele de urmărire penală cu privire la faptele constatate.

(2) Procesul-verbal sau actul de control încheiat potrivit competențelor ce revin organelor fiscale, documentele ridicate și explicațiile scrise solicitate, potrivit legii, după caz, precum și alte înscrisuri care au valoare probatorie de înscrisuri în procesul penal se trimit organelor de urmărire penală împreună cu actul de sesizare.

Art. 350. - Colaborarea cu organele de urmărire penală

(1)

02/05/2019 -> 16/06/2019 - alineatul a fost suspendat prin Decizie [72/2019](#).

17/06/2019 - alineatul a fost abrogat prin Decizie [72/2019](#).

(2) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată A.N.A.F. și/sau Autorității Vamale Române, în funcție de obligațiile fiscale pe care le administrează fiecare autoritate, efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.

03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță [31/2022](#)

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (2) se consemnează în procese-verbale care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în sensul prezentului cod.

03/09/2022 - alineatul a fost modificat prin Ordonanță [31/2022](#)

02/05/2019 - alineatul a fost declarat parțial neconstituțional prin Decizie [72/2019](#).

Art. 351. - Soluționarea căilor de atac în cazul actelor administrative fiscale privind debitorii în insolvență

Prin derogare de la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2014, actele administrative fiscale emise înainte și după intrarea în insolvență se supun controlului instanțelor specializate de contencios administrativ fiscal.

Art. 352. - Aplicarea legii noi și ultraactivarea legii vechi

(1) Dispozițiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare.

(2) Procedurile de administrare începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod rămân supuse legii vechi.

(3) Dispozițiile art. 181 sunt aplicabile creanțelor fiscale născute după data de 1 ianuarie 2016.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), executările silite în curs la data intrării în vigoare a prezentei legi se continuă potrivit dispozițiilor prezentului cod, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), dispozițiile art. 6, 8, 13 și 133 se aplică și procedurilor de administrare în derulare la data de 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(6) Taxele prevăzute la art. 52 se aplică pentru cererile de emiter/modificare a unui acord de preț în avans sau soluție fiscală individuală anticipată, după caz, depuse după data de 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(7) Prevederile art. 129 se aplică pentru refacerea inspecției fiscale dispusă prin decizii de soluționare a contestațiilor emise după data de 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(8) Prevederile art. 186-209 se aplică și pentru obligațiile fiscale pentru care au fost acordate eșalonări la plată

până la data de 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(9) Prevederile art. 213 [alin. \(7\)](#) se aplică și măsurilor asigurătorii aplicate înainte de 1 ianuarie 2016. În acest caz, termenele de 6 luni sau 1 an încep să curgă de la 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(10) Prevederile art. 278 [alin. \(2\)](#) se aplică cererilor de suspendare a executării actului administrativ fiscal depuse după data de 1 ianuarie 2016, precum și cererilor de suspendare în curs de soluționare la această dată.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

(11) Prevederile art. 278 [alin. \(4\)](#) se aplică pentru cererile de suspendare a executării actului administrativ fiscal admise de instanța judecătorească după 1 ianuarie 2016.

01/01/2016 - alineatul a fost introdus prin Ordonanță de urgență [50/2015](#).

Art. 353. - Intrarea în vigoare

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Art. 354. - Abrogări

La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

- a)** Ordonanța Guvernului [nr. 92/2003](#) privind [Codul de procedură fiscală](#), republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare;
- b)** Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 29/2011](#) privind reglementarea acordării eşalonărilor la plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, aprobată prin Legea [nr. 15/2012](#), cu modificările și completările ulterioare;
- c)** Hotărârea Guvernului [nr. 1.050/2004](#) pentru aprobarea [Normelor metodologice](#) de aplicare a Ordonanței Guvernului [nr. 92/2003](#) privind [Codul de procedură fiscală](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 20 iulie 2004;
- d)** Hotărârea Guvernului [nr. 529/2007](#) pentru aprobarea Procedurii de emiteră a soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 12 iunie 2007;
- e)** [art. 1-5](#) din Legea [nr. 161/2003](#) privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare;
- f)** Hotărârea Guvernului [nr. 248/2011](#) privind aprobarea Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 18 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

*

Prevederile capitolului I al titlului X transpun Directiva [2011/16/UE](#) a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei [77/799/CEE](#), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 64 din 11 martie 2011, astfel cum a fost modificată prin Directiva [2014/107/UE](#) a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei [2011/16/UE](#) în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014.

Prevederile capitolului II al titlului X transpun Directiva [2010/24/UE](#) a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 84 din 31 martie 2010 și rectificată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 100 din 22 aprilie 2010.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURI

de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare

SECȚIUNEA I

Proceduri generale de raportare

A. Sub rezerva dispozițiilor subsecțiunilor C-E ale prezentei secțiuni, fiecare instituție financiară raportoare trebuie să raporteze autorității competente din România următoarele informații cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării al respectivelor instituții financiare raportoare:

1. În cazul unei persoane fizice care este o persoană care face obiectul raportării și care este titular de cont al respectivului cont: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, numărul/numerele de identificare fiscală și data și locul nașterii.

În cazul unei entități care este titular de cont și o persoană care face obiectul raportării: denumirea, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală.

În cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală în conformitate cu secțiunile V, VI și VII este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt persoane care fac obiectul raportării: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală ale entității, precum și numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală și data și locul nașterii a fiecărei persoane care face obiectul raportării;

2. numărul de cont sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont;

3. numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

4. soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, valabil/ă la sfârșitul anului calendaristic relevant sau la sfârșitul altei perioade de raportare adecvate sau închiderea contului în cazul în care contul a fost închis în cursul anului calendaristic relevant;

5. în cazul oricărui cont de custodie:

a) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; și

b) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

6. în cazul oricărui cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; și

7. în cazul oricărui cont care nu este descris la pct. 5 sau la pct. 6, cuantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare sau datoare să îl plătească, inclusiv cuantumul agregat al oricăror rambursări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate.

B. Informațiile trebuie raportate în moneda în care este exprimat contul, iar informațiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimată fiecare sumă. În cazul unui cont exprimat în mai multe monede, instituția financiară raportoare poate alege să raporteze informațiile într-o monedă în care este exprimat contul

și este obligată să identifice moneda în care este raportat contul.

Dacă soldul sau valoarea unui cont financiar sau orice altă sumă este exprimată într-o monedă diferită de moneda utilizată de către România, în scopul stabilirii pragurilor și al limitelor, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să calculeze soldul sau valoarea prin aplicarea cursului zilnic de referință, valabil în ultima zi a anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvată pentru care contul respectiv este raportat, pentru a transforma soldul sau valoarea în moneda echivalentă.

C. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării care este un cont preexistent:

1. Nu este obligatorie raportarea numărului/numerelor de identificare fiscală sau a datei nașterii în cazul în care:

- a)** acestea nu figurează în registrele instituției financiare raportoare; și
- b)** nu există o altă cerință care să impună respectivei instituții financiare raportoare să colecteze aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare.

2. În situația în care instituția financiară raportoare nu deține numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii ale titularului de cont preexistent în evidențele sale și nu este obligată să obțină aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene, instituția financiară raportoare are obligația să depună eforturi rezonabile pentru a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii în ceea ce privește conturile preexistente până la sfârșitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele conturi preexistente au fost identificate drept conturi care fac obiectul raportării.

3. În situația prevăzută la pct. 1 lit. b), numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii trebuie să fie raportate dacă:

- a)** acestea figurează în evidențele instituției financiare raportoare; sau
- b)** acestea nu figurează în evidențele instituției financiare raportoare, dar sunt colectate de către instituția financiară raportoare în alt mod sau în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene.

4. Termenul "evidențele" instituției financiare raportoare include dosarul principal al clientului și informațiile disponibile în format electronic.

5. Termenul "dosar principal al clientului" include dosarele instituției financiare raportoare care conțin informațiile despre titularul contului, precum informațiile utilizate pentru contactarea titularilor de cont sau pentru aplicarea măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

6. Prin "eforturi rezonabile" se înțelege încercările reale de a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii titularului de cont care face obiectul raportării. Astfel de eforturi rezonabile trebuie făcute cel puțin o dată pe an până la termenul prevăzut la art. 62 alin. (7). Eforturile rezonabile pot fi continuate și după acest termen.

D. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, nu există obligația raportării numărului/numerelor de identificare fiscală pentru titularul conturilor noi și pentru titularul conturilor preexistente în cazul în care:

- 1.** nu este emis de către jurisdicția care face obiectul raportării sau de altă jurisdicție de rezidență;
- 2.** nu este impusă obținerea acestor informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene;
- 3.** numărul/numerele de identificare fiscală este/sunt considerat(e) a nu fi emis(e) de jurisdicția de rezidență dacă:
 - a)** jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu emite un număr/numere de identificare fiscală și niciun echivalent funcțional în absența acestuia; sau
 - b)** jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu a emis un număr/numere de

identificare fiscală pentru o anumită persoană fizică sau entitate;

4. În cazul în care jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență începe să emită număr/numere de identificare fiscală în general sau pentru anumite persoane care fac obiectul raportării, excepțiile prevăzute la pct. 1-3 nu se mai aplică și instituția financiară raportoare trebuie să raporteze numărul/numerele de identificare fiscală al/ale persoanei care face obiectul raportării dacă obține o declarație pe propria răspundere care conține numărul/numerele de identificare fiscală sau obține această informație în alt mod.

E. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A:

1. Nu există obligația raportării locului nașterii în ceea ce privește conturile preexistente și conturile noi, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare este obligată, în orice mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul normelor legale în vigoare; și

b) informația este disponibilă și poate fi căutată în evidența electronică păstrată de instituția financiară raportoare.

2. Termenul "informații/date din evidența sa electronică" se referă la informațiile pe care o instituție financiară raportoare le păstrează în dosarele sale de raportare în scopuri fiscale în dosarele principale ale clienților sau în alte asemenea dosare, care sunt stocate sub forma unei baze de date electronice asupra cărora se rulează cereri în limbaje de programare (de exemplu: Structured Query Language etc.).

SECȚIUNEA II

Proceduri generale de diligență fiscală

A. Un cont este considerat drept cont care face obiectul raportării începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II-VII.

Cu excepția cazului în care se prevede altfel, informațiile cu privire la un cont care face obiectul raportării trebuie raportate anual, în anul calendaristic următor anului la care se referă informațiile. Din momentul în care un cont este considerat un cont care face obiectul raportării, acesta își menține această funcție până la data la care încetează a mai fi un cont care face obiectul raportării, chiar dacă soldul sau valoarea contului este egală cu zero sau este negativă sau nu există nicio sumă plătită sau creditată în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont.

Atunci când un cont este identificat ca fiind un cont care face obiectul raportării, în funcție de situația acestuia la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, informațiile în legătură cu acest cont trebuie raportate ca și când ar fi fost un cont care face obiectul raportării pe tot parcursul anului calendaristic sau al alte perioade de raportare adecvate în care a fost identificat ca atare.

Când un cont care face obiectul raportării este închis, informațiile raportate cu privire la acel cont trebuie să acopere perioada în care acesta a fost deschis.

B. Soldul sau valoarea unui cont se stabilește ca fiind cel/cea valabil/valabilă în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare.

În cazul în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

C. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii, în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală.

În situația prevăzută la primul paragraf, responsabilitatea pentru respectivele obligații revine în continuare instituțiilor financiare raportoare, inclusiv pentru obligațiile lor cu privire la respectarea prevederilor

Regulamentului UE 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, cu modificările ulterioare, Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date.

D. Instituțiile financiare raportoare pot aplica următoarele proceduri în ceea ce privește conformarea cu procedurile generale de diligență fiscală.

1. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi în cazul conturilor preexistente. Procedurile specifice conturilor preexistente trebuie aplicate în continuare.

2. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile cu valoare mare în cazul conturilor cu valoare mai mică.

3. Instituțiile financiare raportoare pot aplica prevederile pct. 1 și 2 în legătură cu toate conturile preexistente relevante sau separat, în legătură cu orice grup clar identificat de astfel de conturi, în funcție de domeniul de activitate sau de locația unde conturile sunt menținute, cum ar fi linia de activitate sau locul unde este menținut contul.

4. O instituție financiară raportoare poate aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi fără a renunța la aplicarea excepțiilor care se aplică conturilor preexistente, precum cele de la subsecțiunea C din secțiunea I, subsecțiunea A din secțiunea III și de la subsecțiunea A din secțiunea V. De asemenea, în concordanță cu subsecțiunea B din secțiunea III, raportarea unei singure adrese de rezidență pentru un cont de persoană fizică preexistent este suficientă pentru conformarea cu procedurile de raportare din secțiunea I.

SECȚIUNEA III

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică preexistente

A. Următoarele proceduri de diligență fiscală se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică preexistente.

1. Instituția financiară raportoare nu trebuie să verifice, să identifice sau să raporteze conturile de persoană fizică preexistente ce reprezintă contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare și contracte de rentă viageră, cu condiția ca instituției financiare raportoare să îi fie strict interzis prin lege să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

2. În cazul în care legea nu interzice direct instituției financiare raportoare să vândă contracte de asigurare sau de rentă viageră, dar îi impune îndeplinirea unor condiții prealabile posibilității de a vinde astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării, precum obținerea unei autorizații și înregistrarea contractelor, instituția financiară raportoare care nu a îndeplinit aceste condiții, conform normelor legale în vigoare, este considerată drept instituție căreia "legea îi interzice strict" să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

B. Conturi cu valoare mai mică. În cazul conturilor cu valoare mai mică se aplică următoarele proceduri.

1. instituțiile financiare raportoare aplică:

- a) testul adresei de rezidență prevăzut la [pct. 2-11](#) sau căutarea în evidența electronică prevăzută la [pct. 12-20](#);
- b) căutarea în evidența electronică prevăzută la [pct. 12-20](#).

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să aplice testul adresei de rezidență, aceasta trebuie să aplice testul cu privire la fiecare cont cu valoare mai mică.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice testul adresei de rezidență sau una sau mai multe cerințe ale testului nu sunt îndeplinite, atunci trebuie să efectueze căutarea în evidența electronică cu privire la respectivul cont cu valoare mai mică.

2. Testul adresei de rezidență. Pentru a stabili dacă titularul de cont persoană fizică este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare poate considera titularul de cont persoană fizică ca având rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată adresa, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- a) instituția financiară raportoare deține în evidențele sale adresa de rezidență pentru titularul de cont persoană fizică;
- b) acea adresă de rezidență este actuală; și
- c) acea adresă de rezidență se bazează pe documente justificative.

3. O căsuță poștală poate să fie considerată în general o adresă de rezidență dacă face parte dintr-o adresă care cuprinde, de exemplu, o stradă, un număr de apartament sau cameră, sau un drum de țară și identifică în mod clar astfel rezidența actuală a titularului de cont.

4. Adresa de rezidență este considerată a fi "actuală" în cazul în care este adresa de rezidență cea mai recentă care a fost înregistrată de către instituția financiară raportoare cu privire la titularul de cont persoană fizică. Cu toate acestea, adresa de rezidență nu este considerată a fi "actuală" dacă a fost folosită pentru corespondență, iar aceasta a fost returnată cu mențiunea "adresă necunoscută din alt motiv decât o eroare". O adresă de rezidență asociată cu un cont care este inactiv este considerată "actuală" pe durata inactivității.

Un cont, altul decât un contract de rentă viageră, este "un cont inactiv" dacă:

- a) titularul de cont nu a realizat nicio tranzacție în legătură cu acel cont sau cu orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare în ultimii trei ani;
- b) titularul de cont nu a comunicat cu instituția financiară raportoare la care este deschis respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani; și
- c) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare nu a comunicat cu titularul de cont care deține respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani.

În mod alternativ, un cont, altul decât un contract de rentă viageră, poate de asemenea fi considerat un "cont inactiv" în temeiul normelor legale în vigoare sau normelor sau procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare care sunt aplicate în mod consecvent pentru toate conturile păstrate de respectiva instituție, cu condiția ca aceste norme legale, regulamente sau proceduri să conțină prevederi substanțiale similare celor din paragraful anterior.

Un cont încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv atunci când:

- (i) titularul de cont inițiază o tranzacție cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare;
- (ii) titularul de cont comunică cu instituția financiară raportoare care păstrează un astfel de cont cu privire la acesta sau la orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare; sau
- (iii) contul încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare.

5. În ceea ce privește cerința de la [pct. 2 lit. c\)](#), aceasta se consideră a fi îndeplinită în următoarele situații:

- a) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că adresa de rezidență actuală din registrele

sale este aceeași adresă sau în același stat cu cea din documentele justificative; sau

b) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că în cazul în care deține documente justificative emise de o autoritate publică, dar aceste documente justificative nu conțin adresa de rezidență recentă sau nu conțin nicio adresă, adresa de rezidență actuală din registrele Instituției financiare raportoare este aceeași adresă sau în aceeași jurisdicție cu cea din documentele recente emise de o autoritate publică sau de o companie de utilități sau dintr-o declarație a titularului contului de persoană fizică preexistent, dată sub sancțiunea falsului în declarații;

c) politicile și procedurile sale asigură că jurisdicția menționată în adresa de rezidență corespunde jurisdicției care a emis documentele justificative emise de autoritatea publică.

6. Cu titlu de exemplu pot fi considerate documente justificative cartea de identitate, certificatul de rezidență fiscală, pașaportul, permisul de conducere auto sau orice alt document emis de către o autoritate publică.

Documentele acceptabile emise de o autoritate publică includ, spre exemplu, notificări oficiale sau decizii ale unei administrații fiscale. Documentele acceptabile emise de companiile de utilități se referă la utilitățile unei anumite proprietăți și includ factura pentru apă, electricitate, telefon fix, gaze sau combustibil.

7. În cazul în care adresa de rezidență nu poate fi confirmată prin documentele justificative sau se dorește confirmarea acestei adrese, instituțiile financiare raportoare pot solicita o declarație pe propria răspundere titularului contului de persoană fizică preexistent, sub sancțiunea falsului în declarații.

8. Declarația titularului contului de persoană fizică preexistent dată sub sancțiunea falsului în declarații este valabilă doar dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare a trebuit să obțină această declarație pentru mai mulți ani la rând, conform normelor legale în vigoare;

b) conține adresa de rezidență a titularului contului de persoană fizică preexistent; și

c) este datată și semnată de titularul contului de persoană fizică preexistent.

În aceste situații, procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică de asemenea și documentelor pe care instituția financiară raportoare se bazează.

9. Instituțiile financiare raportoare au obligația să depună eforturi rezonabile și să își contacteze clienții pentru a obține documente justificative cu privire la conturile preexistente ce fac obiectul raportării pentru care nu au fost aplicate măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului la momentul deschiderii unor astfel de conturi.

10. În situația în care există conturi deschise anterior introducerii în legislația națională a măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, iar instituția financiară raportoare nu a verificat documentele justificative de la momentul înregistrării titularului contului de persoană fizică preexistent, cerința reglementată la pct. 2 lit. c) se consideră a fi îndeplinită și dacă procedurile și politicile instituției financiare raportoare asigură faptul că adresa de rezidență actuală din evidențele sale se află în aceeași jurisdicție:

a) ca și cea unde se află adresa din cel mai recent document obținut de instituția financiară raportoare, de exemplu, factură de utilități, contract de închiriere spațiu sau declarația titularului contului de persoană fizică, sub sancțiunea falsului în declarații; și

b) ca și cea raportată de către instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent în temeiul altor cerințe de raportare în scop fiscal aplicabile, dacă există.

11. În vederea îndeplinirii cerinței de la pct. 2 lit. c), în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa de rezidență actuală din registrele sale până la momentul la care:

a) intervine o modificare a circumstanțelor care determină instituția financiară raportoare să cunoască sau să

aibă motive să cunoască că acea adresă de rezidență este incorectă ori nu mai este de încredere; sau

b) intervine plata totală sau parțială sau scadența contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare. Plata sau scadența unui astfel de contract constituie modificarea circumstanțelor și determină aplicarea procedurilor reglementate la [pct. 1](#) din anexa nr. 2.

12. Căutarea în evidența electronică. În cazul în care o instituție financiară raportoare nu se bazează pe o adresă actuală de rezidență a titularului de cont persoană fizică pe baza unor documente justificative, astfel cum este prevăzut la [pct. 2](#), instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile în evidența electronică cu privire la următoarele indicii, aplicând dispozițiile de la [pct. 14-19](#):

a) identificarea titularului de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării;

b) adresa de corespondență sau de rezidență actuală, inclusiv o casuță poștală, dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării;

c) unul sau mai multe numere de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România;

d) instrucțiunile permanente, altele decât cele privind un cont de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

f) o adresă purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenția" într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent.

13. Indiciul prevăzut la [pct. 12 lit. b\)](#) este îndeplinit dacă informațiile accesibile pentru căutarea electronică conțin o referire la titularul contului de persoană fizică preexistent ca având rezidența într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe adrese de corespondență sau de rezidență în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și una dintre aceste adrese este cea a unui furnizor de servicii al acestuia, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere adresa furnizorului de servicii ca indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent. Numărul/Numerele de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării sunt considerate indicii în sensul [pct. 12 lit. c\)](#) numai atunci când este/sunt număr/numere de telefon "actual"/"actuale" dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării. Un număr/numere de telefon este/sunt considerat/e a fi "actual"/"actuale" dacă este/sunt ultimul număr/ultimele numere înregistrat/e de Instituția Financiară Raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent. În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe numere de telefon în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și unul dintre aceste numere de telefon este al unuia dintre prestatorii de servicii ai titularului contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere numărul de telefon al furnizorului de servicii drept un indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent.

Termenul "instrucțiuni permanente de a transfera fonduri" în sensul [pct. 12 lit. d\)](#) se referă la instrucțiunile de plăți curente furnizate de titularul contului de persoană fizică preexistent sau de un reprezentant al acestuia, care rămân în vigoare fără instrucțiuni suplimentare din partea titularului contului de persoană fizică preexistent. Indiciile prevăzute la [pct. 12 lit. f\)](#) se referă la adresele purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenția" într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent. Mențiunea "post-restant" este o instrucțiune curentă a titularului contului de persoană fizică preexistent sau a unui reprezentant al acestuia, de a păstra corespondența până la modificarea unei astfel de instrucțiuni. În cazul în care există o astfel de instrucțiune și instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică

preexistent, indiciul este realizat. Instrucțiunea de a trimite toată corespondența "electronic" nu este o mențiune "post-restant". În cazul în care instituția financiară raportoare deține o adresă "în atenția" într-o jurisdicție care face obiectul raportării și nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat.

14. În cazul în care nu se descoperă în urma căutării electronice niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, fie la transformarea contului într-un cont cu valoare mare.

15. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a) -e) este descoperit în evidența sa electronică sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică preexistent drept rezident fiscal în fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

16. În cazul modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare poate considera titularul contului de persoană fizică preexistent ca având aceeași situație ca cea anterioară modificării circumstanțelor până cel mai târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la data la care indiciul a fost descoperit ca urmare a modificării circumstanțelor.

17. În cazul în care o adresă purtând mențiunea "postrestant" sau "în atenția" este descoperită în urma căutării electronice și nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la pct. 12 lit. a)-e) nu sunt identificate cu privire la titularul contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor, să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, subsecțiunea C din prezenta secțiune sau să încerce să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont de persoană fizică preexistent. În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indice, iar încercarea de a obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative nu dă rezultate, instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

18. În momentul în care instituția financiară raportoare stabilește că un cont cu valoare mai mică este un cont nedocumentat, instituția financiară raportoare nu trebuie să aplice din nou procedura prevăzută la pct. 17 aceluiași cont cu valoare mai mică în anii următori, până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii asociate cu respectivul cont sau transformarea contului într-un cont cu valoare mare. Instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul cu valoare mai mică drept un cont nedocumentat până acest cont încetează să mai fie un cont nedocumentat.

19. Prevederile acestui punct reprezintă o procedură de clarificare în urma identificării unor indicii în temeiul pct. 12. Sub rezerva identificării unor indicii în temeiul pct. 12, instituția financiară raportoare nu este obligată să considere un titular de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării în cazul în care:

a) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, unul sau mai multe numere de telefon în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România sau instrucțiuni permanente cu privire la conturi financiare, altele decât conturile de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; și

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării;

b) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; sau

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării.

O declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative care au fost examinate anterior pot fi luate în considerare în scopurile procedurii de clarificare, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare află că declarația pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

20. Declarația pe propria răspundere care este parte din procedura de clarificare nu trebuie să conțină o confirmare expresă că titularul contului de persoană fizică preexistent nu este rezident într-o anumită jurisdicție care face obiectul raportării, dacă titularul contului de persoană fizică preexistent confirmă faptul că aceasta conține toate jurisdicțiile sale de rezidență, cum ar fi, spre exemplu, faptul că informațiile despre jurisdicțiile de rezidență ale titularului contului de persoană fizică preexistent sunt corecte și complete. Documentele justificative sunt suficiente pentru a stabili statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării, dacă documentele justificative:

a) confirmă că titularul contului de persoană fizică preexistent este rezident într-o altă jurisdicție decât cea care face obiectul raportării;

b) conțin o adresă de rezidență actuală în afara jurisdicției respective care face obiectul raportării; sau

c) sunt emise de o autoritate publică a unei jurisdicții, alta decât jurisdicția respectivă care face obiectul raportării.

C. Proceduri de examinare aprofundată pentru conturile cu valoare mare. Pentru conturile cu valoare mare se aplică următoarele proceduri de examinare aprofundată.

1. Căutarea în evidența electronică. Examinarea datelor accesibile pentru căutarea în evidența electronică trebuie efectuată pentru toate conturile cu valoare mare, iar instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutarea în evidența electronică cu privire la oricare dintre indiciile descrise la pct. 12 al subsecțiunii B.

2. Căutarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibilă pentru căutare electronică a instituției financiare raportoare include domeniile destinate tuturor informațiilor prevăzute la pct. 3 și toate informațiile respective, nu este necesară căutarea suplimentară în registrul pe suport hârtie.

În cazul în care evidența electronică a instituției financiare raportoare nu cuprinde toate informațiile prevăzute la pct. 3, atunci aceasta este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie doar cu privire la informațiile de la pct. 3 ce nu sunt disponibile electronic.

În cazul în care evidența electronică nu cuprinde toate informațiile respective, atunci, în ceea ce privește conturile cu valoare mare, instituția financiară raportoare trebuie să examineze registrul pe suport hârtie. În măsura în care informațiile respective nu sunt cuprinse în registrul pe suport hârtie instituția financiară raportoare trebuie să examineze următoarele documente asociate contului și obținute de aceasta în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B:

- a) cele mai recente documente justificative colectate cu privire la contul respectiv;
- b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentație cu privire la deschiderea contului;
- c) cea mai recentă documentație obținută de instituția financiară raportoare în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei prevăzute de legislația specifică prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare;
- d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; și
- e) orice instrucțiuni permanente în vigoare, altele decât cele referitoare la un cont de depozit, de a transfera fonduri.

3. O instituție financiară raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, în măsura în care informațiile disponibile în evidența electronică a instituției financiare raportoare includ:

- a) statutul titularului contului de persoană fizică preexistent în ceea ce privește rezidența;
- b) adresa de rezidență și adresa de corespondență ale titularului contului de persoană fizică preexistent, aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare;
- c) numărul/numerele de telefon al/ale titularului de cont de persoană fizică preexistent, aflat/aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare, dacă este cazul;
- d) în cazul conturilor financiare, altele decât conturile de depozit, dacă există instrucțiuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont, inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a instituției financiare raportoare sau la o altă instituție financiară;
- e) dacă există în prezent o mențiune "post-restant" sau "în atenția" pentru titularul de cont de persoană fizică preexistent; și
- f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.

4. Consultarea responsabilului pentru relații cu clienții în scopul obținerii de informații concrete. În afară de căutarea în evidența electronică și în registrul pe suport hârtie prevăzute la pct. 1 și 2, instituția financiară raportoare trebuie să considere drept cont care face obiectul raportării orice cont cu valoare mare încredințat unui responsabil pentru relații cu clienții, inclusiv orice conturi financiare agregate respectivului cont cu valoare mare, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții deține informații concrete conform cărora titularul contului de persoană fizică preexistent este o persoană care face obiectul raportării. În vederea îndeplinirii acestei obligații, instituția financiară raportoare desemnează o persoană/persoane responsabilă/responsabile pentru relații cu clienții doar în acest scop în legătură cu contul care are un sold sau o valoare agregată de mai mult de 1.000.000 USD, având în vedere agregarea conturilor și regulile de conversie a monedei prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII.

5. Efectele identificării unor indicii:

- a) Dacă, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, prevăzută la punctele anterioare, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12 al subsecțiunii B, iar contul nu este identificat ca fiind deținut de o persoană care face obiectul raportării, astfel cum e descris la pct. 4, atunci nu sunt necesare acțiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.
- b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)-e) din subsecțiunea B sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanțelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în fiecare jurisdicție pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

Indiciul identificat cu ocazia procedurii de examinare (de exemplu: căutarea în registrul pe suport hârtie sau

consultarea responsabilului pentru relații cu clienții) nu poate fi folosit pentru a clarifica un indiciu identificat cu ocazia altei proceduri de examinare (de exemplu: căutarea în evidența electronică).

c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate, este descoperită o adresă purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenția" și pentru titularul contului de persoană fizică preexistent nu sunt identificate nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecțiunea B pct. 12 lit. a)-e), instituția financiară raportoare trebuie să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent respectiv o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

6. În cazul în care un cont de persoană fizică preexistent nu este un cont cu valoare mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un cont cu valoare mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, instituția financiară raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un cont cu valoare mare. Dacă, pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept cont care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a raporta, anual, informațiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept cont care face obiectul raportării și pentru anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

7. Atunci când instituția financiară raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată pentru un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relații cu clienții prevăzută la pct. 4, cu privire la același cont cu valoare mare în orice an ulterior, cu excepția cazului în care contul este nedocumentat, caz în care instituția financiară raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor privind un cont cu valoare mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii, prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și cu privire la respectivul cont se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

9. Instituția financiară raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relații cu clienții identifică orice modificare a circumstanțelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilului pentru relații cu clienții i se comunică faptul că titularul de cont are o nouă adresă de corespondență într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a considera noua adresă drept o modificare a circumstanțelor și, în cazul în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B, este obligată să obțină documentele adecvate din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

D. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mare preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2016. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mai mică preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2017.

E. Orice cont de persoană fizică preexistent, care a fost identificat drept cont ce face obiectul raportării în temeiul prezentei secțiuni, trebuie considerat drept cont care face obiectul raportării în toți anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

SECȚIUNEA IV

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică noi

A. Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică noi.

1. În ceea ce privește conturile de persoană fizică noi, în momentul deschiderii contului, instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou; și

b) să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

B. În cazul în care prin declarația pe propria răspundere se stabilește că titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării.

1. Declarația pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou.

2. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este declarația care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de către instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, de exemplu, dacă titularul contului de persoană fizică nou are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

3. Cu privire la conturile de persoană fizică noi, declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către acesta, este datată cel mai târziu cu data primirii și conține următoarele date despre titularul contului de persoană fizică nou:

a) numele și prenumele;

b) adresa de rezidență/domiciliu;

c) jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență pentru scopuri fiscale;

d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și

e) data nașterii.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să cuprindă informațiile despre titularul contului de persoană fizică nou, cu excepția jurisdicțiilor în care își are rezidențele fiscale, în afară de cele care există deja în registrele acesteia.

4. Dacă titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, declarația pe propria răspundere trebuie să includă:

a) numărul/numerele de identificare fiscală al/ale titularului contului de persoană fizică nou pentru fiecare jurisdicție care face obiectul raportării, sub rezerva pct. 1 din subsecțiunea D din secțiunea I; și

b) data nașterii.

5. Declarația pe propria răspundere poate să fie furnizată în orice modalitate și sub orice formă (de exemplu, electronic, în format pdf. sau sub forma unui document scanat). Dacă declarația pe propria răspundere este furnizată electronic, sistemul electronic trebuie să asigure faptul că informațiile primite sunt informațiile trimise și trebuie să documenteze toate sesiunile de acces ale utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea declarației pe propria răspundere. În plus, designul și funcționarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure faptul că persoana care accesează sistemul și furnizează declarația pe

propria răspundere este persoana menționată în aceasta și trebuie să fie capabilă să furnizeze, la cerere, o copie pe suport hârtie a tuturor declarațiilor pe propria răspundere furnizate electronic.

6. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou poate fi semnată (sau confirmată în alt mod) de un reprezentant legal, împuternicit, curator, tutore sau în orice altă calitate legală a acestuia. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

C.

1. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de persoană fizică nou în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau nu mai este de încredere, instituția financiară raportoare nu se poate baza pe declarația pe propria răspundere inițială. În acest caz, instituția financiară raportoare trebuie să obțină:

a) fie o declarație pe propria răspundere valabilă, care să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou;

b) fie o explicație rezonabilă și documente aferente (dacă este cazul) care să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere inițială. Instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

2. Instituția financiară raportoare trebuie să dețină procedurile necesare prin care să se asigure că orice modificare, care reprezintă o modificare a circumstanțelor, este identificată de instituția financiară raportoare.

3. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează o declarație pe propria răspundere asupra obligației acestei persoane de a înștiința instituția financiară raportoare asupra oricărei modificări de circumstanțe.

4. O modificare a circumstanțelor încetează valabilitatea declarației pe propria răspundere cu privire la informațiile care nu mai sunt corecte sau nu mai sunt de încredere, până când respectivele informații sunt actualizate.

5. Declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea la data la care instituția financiară raportoare care deține declarația cunoaște sau are motive să cunoască că circumstanțele s-au schimbat. Instituția financiară raportoare poate să decidă să considere că o persoană are același statut pe care l-a avut înainte de modificarea circumstanțelor până la expirarea a 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, până la data la care valabilitatea declarației este confirmată sau până la data la care se obține o nouă declarație.

6. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou fără să fie obligată să examineze posibilele modificări de circumstanțe care pot afecta valabilitatea declarației, în afară de situația în care se află în posesia unor documente care o pot face să cunoască sau să aibă motive să cunoască faptul că aceste circumstanțe s-au schimbat.

7. Dacă instituția financiară raportoare nu poate să obțină o confirmare a valabilității declarației inițiale sau o declarație valabilă în termenul de 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică nou ca fiind rezident al jurisdicției în care acesta a declarat că este rezident în declarația inițială și în jurisdicția în care acesta ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor.

8. Instituția financiară raportoare poate să rețină declarația pe propria răspundere în original, în copie certificată sau copie simplă (inclusiv microfișă, document scanat electronic sau alte metode similare de stocare electronică), conform procedurilor interne proprii.

9. Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil pe suport hârtie, la cerere.

10. Instituția financiară raportoare poate să considere o declarație pe propria răspundere a titularului contului de

persoană fizică nou ca fiind valabilă, chiar dacă acea declarație conține o eroare neimportantă, dacă instituția financiară raportoare deține suficiente documente la dosar pentru a acoperi informațiile lipsă din declarația pe propria răspundere.

11. Instituția financiară raportoare poate să obțină o declarație pe propria răspundere furnizată de client fie pentru toate conturile, fie pentru fiecare cont în parte, în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII. Cu toate acestea, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII.

12. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală. Instituția financiară raportoare poate să folosească documentele obținute de prestatorii de servicii pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, iar obligațiile de raportare și de diligență fiscală rămân în sarcina instituției financiare raportoare.

13. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent, inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții al instituției financiare raportoare.

14. Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cedent în cazul unei fuziuni sau absorbției de conturi cu titlu oneros trebuie să se bazeze în general pe documentele valabile, inclusiv pe o declarație pe propria răspundere valabilă, sau pe copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar.

15. Instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II-VII cu privire la conturile cesionate trebuie să se bazeze, în general, pe documentația de stabilire a statutului titularului contului de persoană fizică nou aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau a intervenit o modificare a circumstanțelor, potrivit [pct. 1](#) din anexa nr. 2.

16. La deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou, trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații, pe baza unor informații obținute la deschiderea contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, acestea reprezentând "testul de rezonabilitate".

17. Caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere este confirmat dacă pe parcursul procedurilor de deschidere de cont și cu ocazia examinării informațiilor obținute la momentul deschiderii contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare nu cunoaște sau nu are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere este incorectă sau nu este de încredere.

18. În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu trece testul de rezonabilitate, instituția financiară raportoare face demersuri ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă sau o explicație rezonabilă și documentele aferente, dacă este cazul, care să confirme caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere, situație în care trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

SECȚIUNEA V

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate preexistente.

A. Conturi de entitate care nu fac obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare. Cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare decide altfel, fie cu privire la toate conturile de entitate preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un cont de entitate preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare drept un cont care face obiectul raportării, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depășește cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice excepția prevăzută în paragraful anterior, atunci toate conturile de entitate preexistente trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

B. Conturi de entitate care fac obiectul examinării. Conturile de entitate preexistente care trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D sunt:

- a) un cont de entitate preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește echivalentul în lei a 250.000 USD la data de 31 decembrie 2015; și
- b) un cont de entitate preexistent care nu depășește echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește acest cuantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

C. Conturi de entitate care fac obiectul obligației de raportare. În ceea ce privește conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, sunt considerate drept conturi care fac obiectul raportării numai:

- a) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării; sau
- b) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt ENF (entitate nonfinanciară) pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Un cont de entitate preexistent deținut de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării trebuie considerat un cont care face obiectul raportării, chiar dacă entitatea însăși nu este o persoană care face obiectul raportării sau niciuna dintre persoanele care exercită controlul asupra ENF pasivă nu este rezidentă a aceluiași stat ca și ENF pasivă.

D. Proceduri de examinare pentru identificarea conturilor de entitate care fac obiectul obligației de raportare. Pentru conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedurile de examinare, prevăzute la pct. 1 și la pct. 6, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării sau de una sau mai multe entități care sunt ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

1. Să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, după cum urmează:

a) să examineze informațiile păstrate în scopuri de reglementare sau de relații cu clienții, inclusiv informații colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pentru a stabili dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării. În acest scop, informațiile care indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării includ:

- (i) un loc de înregistrare ori de constituire într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau
- (ii) o adresă într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau

(iii) o adresă a unuia sau mai multor fiduciarilor ai fiduciei/trustului, după caz, într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în măsura în care această informație este disponibilă.

Cu toate acestea, existența unui sediu permanent, inclusiv o adresă a unui sediu permanent sau o sucursală, într-o jurisdicție care face obiectul raportării nu indică în sine rezidența în scopul raportării.

b) Dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta obține o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau stabilește, în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că titularul contului de entitate preexistent nu este o persoană care face obiectul raportării.

2. Informațiile "disponibile public" includ informațiile publicate de către o autoritate publică dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării, cum ar fi informațiile publicate sub formă de listă care conține numele și numerele de identificare ale instituțiilor financiare, informațiile dintr-un registru disponibil public, informațiile raportate pe o piață reglementată, orice clasificare accesibilă public în legătură cu titularul contului de entitate preexistent stabilită pe baza codurilor standardizate ale activităților economice. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o consemnare a tipului de informație examinată și data la care acea informație a fost examinată.

3. Declarația pe propria răspundere este declarația dată de titularul contului de entitate preexistent care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, cum ar fi, dacă titularul contului de entitate preexistent are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării sau dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă.

4. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent, este datată cel mai târziu în ziua primirii și conține informațiile despre titularul contului de entitate preexistent referitoare la:

a) nume;

b) adresă;

c) rezidența fiscală/rezidențele fiscale; și

d) numărul/numerele de identificare fiscală din fiecare jurisdicție care face obiectul raportării.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate preexistent, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în registrele sale. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

5. O declarație pe propria răspundere cu privire la conturile preexistente ale entității poate, de asemenea, să conțină statutul titularului contului de entitate preexistent. În acest caz, statutul acestuia poate să fie unul dintre următoarele:

a) instituție financiară:

(i) entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII;

(ii) altă instituție financiară;

b) ENF:

(i) societate care este pe o piață reglementată sau un afiliat al unei societăți care este pe o piață reglementată;

(ii) entitate guvernamentală;

(iii) organizație internațională;

(iv) ENF activă, alta decât cea prevăzută la pct. (i)-(iii) de mai sus;

(v) ENF pasivă, în afară de entitatea de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII.

6. Să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Cu privire la titularul contului de entitate preexistent, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării, chiar dacă persoana care exercită controlul este rezidentă în aceeași jurisdicție ca ENF pasivă. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să respecte următoarele orientări în ordinea cea mai adecvată a circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă. În scopul de a stabili dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate preexistent este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă; sau

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent. În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent, instituția financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza pe:

(i) informații colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în cazul contului de entitate preexistent deținut de una sau mai multe ENF cu un sold sau o valoare agregată care nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD; sau

(ii) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau a persoanei care exercită controlul, care poate fi furnizată în aceeași declarație a titularului contului de entitate preexistent privind statutul său, referitoare la jurisdicția/jurisdicțiile în care persoana care exercită controlul are rezidența fiscală.

7. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana care exercită controlul sau de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent sau al persoanei care exercită controlul, este datată cel mai târziu în ziua primirii și conține următoarele informații despre fiecare persoană care exercită controlul:

a) nume;

b) adresă;

c) rezidență fiscală/rezidențele fiscale;

d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și

e) data nașterii.

8. Cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6 subsecțiunea B și la pct. 4-9 subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru

valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate preexistente. Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate preexistente.

9. Dacă există cerința obținerii unei declarații pe propria răspundere și aceasta nu este obținută în legătură cu o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe indiciile prevăzute la pct. 12 de la subsecțiunea B din secțiunea III, pe care le deține în evidențele sale pentru persoanele care exercită controlul, pentru a determina dacă sunt persoane care fac obiectul raportării.

10. Dacă instituția financiară raportoare nu are niciunul dintre aceste indicii în evidențele sale, atunci nu se impune nicio acțiune suplimentară până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii cu privire la persoana care exercită controlul și care are legătură cu respectivul cont.

E. Calendarul punerii în aplicare a examinării și procedurile suplimentare aplicabile conturilor de entitate preexistente

1. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD trebuie finalizată până la data de 31 decembrie 2017.

2. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care nu depășește la data de 31 decembrie 2015 echivalentul în lei a 250.000 USD, dar depășește cuantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior, trebuie finalizată în anul calendaristic următor anului în care soldul sau valoarea agregată a contului depășește acest cuantum.

3. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate preexistent în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nu sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D din prezenta secțiune. Procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică, de asemenea, și oricărei alte documentații pe care se bazează procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

4. Instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate sau cel târziu în 90 de zile calendaristice de la descoperirea modificării circumstanțelor cu privire la contul de entitate preexistent:

a) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent ca fiind rezident al jurisdicției care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent a declarat că este rezident în declarația inițială, dar și în jurisdicția care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor;

b) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o instituție financiară, o ENF activă sau o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină documente suplimentare sau o declarație pe propria răspundere pentru a stabili statutul titularului contului de entitate preexistent drept o ENF activă sau o

instituție financiară. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină documentele suplimentare sau declarația pe propria răspundere, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent drept ENF pasivă;

c) pentru a determina dacă persoana care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere nouă, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi, în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, aceasta trebuie să se bazeze pe indiciile descrise la pct. 12 subsecțiunea B din secțiunea III pe care le deține în registrele sale pentru o astfel de persoană care exercită controlul pentru a determina dacă este o persoană care face obiectul raportării.

SECȚIUNEA VI

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de entitate noi

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate noi.

Pentru conturile de entitate noi, instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare, prevăzute la pct. 1 și pct. 2, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării:

1. să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, sens în care instituția financiară trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de entitate nou și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care entitatea certifică faptul că nu are rezidență fiscală, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al entității pentru a stabili rezidența titularului contului de entitate nou;

b) să considere contul drept cont care face obiectul raportării dacă declarația pe propria răspundere indică faptul că titularul contului de entitate nou este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, că titularul contului de entitate nou nu este o persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectiva jurisdicție care face obiectul raportării;

2. să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la titularul contului de entitate nou, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să

respecte orientările de la lit. a)-c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate nou este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate determina statutul titularului contului de entitate nou ca fiind o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă, atunci instituția financiară raportoare trebuie să îl considere pe acesta drept o ENF pasivă;

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate nou. În acest scop, instituția financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. În acest scop, instituția financiară raportoare se poate baza pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou sau a respectivei persoane care exercită controlul, în conformitate cu prevederile de la lit. c), pct. 6, subsecțiunea D din secțiunea V;

3. pentru a stabili dacă un cont de entitate nou este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să urmeze procedurile de examinare de la pct. 1 în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor. În cazul în care un cont de entitate nou este deținut de mai multe entități, iar oricare dintre aceste entități este o persoană care face obiectul raportării atunci contul trebuie tratat drept cont care face obiectul raportării;

4. prevederile referitoare la declarația pe propria răspundere aplicabile conturilor de entitate preexistente prevăzute la secțiunea V, subsecțiunea D, pct. 3 sunt aplicabile și declarațiilor pe propria răspundere prevăzute de această secțiune.

De asemenea, instituția financiară raportoare în cadrul procedurii de deschidere a unui cont se poate baza pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont al său, astfel cum este prevăzut la pct. 11, subsecțiunea C din secțiunea IV;

5. la deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale ale titularului de cont, instituția financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații în conformitate cu prevederile de la pct. 16-18, subsecțiunea C din secțiunea IV;

6. declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate nou, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja în registrele sale;

7. cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3-6, subsecțiunea B și la pct. 4-9, subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate noi.

Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10-14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate noi;

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate nou în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate contului sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la pct. 3 și pct. 4, subsecțiunea E de la secțiunea V.

SECȚIUNEA VII

Proceduri speciale de diligență fiscală

Prezenta secțiune conține proceduri speciale de diligență fiscală pe care instituțiile financiare raportoare trebuie să le aplice în plus față de procedurile generale de diligență fiscală prevăzute în secțiunea II și față de oricare alte proceduri specifice de diligență fiscală aplicabile conturilor păstrate de acestea. Aceste proceduri reprezintă măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative, o procedură de diligență fiscală alternativă pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare și pentru contractele cu rentă viageră deținute de beneficiarii persoane fizice și, pentru agregarea conturilor, și normele de conversie a monedei.

A. Utilizarea declarațiilor pe propria răspundere și a documentelor justificative. Prezenta subsecțiune conține măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative.

1. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere sau pe documente justificative în cazul în care instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

2. Instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere dacă deține date cu privire la faptele sau afirmațiile dintr-o declarație pe propria răspundere sau din alte documente, inclusiv informațiile deținute de responsabilul pentru relația cu clienții, dacă este cazul, care sunt de natură să determine instituția financiară raportoare să nu mai considere de încredere informațiile primite. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere a titularului de cont, dacă declarația sau documentele justificative sunt incorecte sau contrazic declarația persoanei care face obiectul raportării cu privire la statutul acesteia.

3. Măsuri de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere:

a) instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că o declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană este incorectă sau nu mai este de încredere dacă:

(i) declarația este incompletă cu privire la oricare dintre elementele declarației pe propria răspundere care sunt relevante pentru afirmațiile făcute de persoana respectivă;

(ii) declarația conține orice informații contradictorii cu afirmațiile persoanei respective; sau

(iii) instituția financiară raportoare deține informații aferente altui cont care diferă de afirmațiile persoanei respective;

b) instituția financiară raportoare care recurge la un furnizor de servicii pentru examinarea și păstrarea declarațiilor pe propria răspundere este considerată a cunoaște sau a avea motive să cunoască faptele cunoscute de furnizorul de servicii.

4. Măsuri de încredere aplicabile documentelor justificative:

a) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative furnizate de o persoană dacă documentele justificative nu stabilesc în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentele justificative;

b) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative dacă:

- (i)** acestea conțin informații care se contrazic cu afirmațiile persoanei cu privire la statutul acesteia;
 - (ii)** instituția financiară raportoare are informații provenite de la alt cont care sunt în contradicție cu statutul persoanei; sau
 - (iii)** documentele justificative nu conțin informațiile necesare pentru a stabili statutul unei persoane;
- c)** instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă un titular de cont realizează un anumit prag de active. Dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe situația financiară, aceasta cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul declarat nu mai este de încredere sau este incorect doar dacă activele totale din situația financiară a titularului de cont nu se încadrează în pragurile admise sau notele explicative la situația financiară arată că titularul contului nu este eligibil pentru statutul declarat;
- d)** dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă titularul de cont este o ENF activă, trebuie să examineze bilanțul și contul de profit și pierdere pentru a determina dacă titularul contului realizează pragurile de venit și de active prevăzute la lit. a), pct. 9, subsecțiunea D din secțiunea VIII și notele explicative la situațiile financiare pentru a descoperi dacă există vreun criteriu care să indice faptul că titularul contului este o instituție financiară;
- e)** dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont care nu presupune îndeplinirea de către titularul de cont a unui anumit prag de venituri sau de active, aceasta trebuie să examineze doar notele explicative la situația financiară pentru a determina dacă aceasta justifică statutul declarat. Dacă instituția financiară raportoare nu alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont (spre exemplu, pentru că deține alte documente care stabilesc statutul titularului de cont), instituția financiară raportoare nu trebuie să efectueze o analiză independentă a situației financiare doar pentru că a obținut situația financiară auditată în cursul procedurii de deschidere de cont sau al altor proceduri.
- f)** instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe actele de constituire pentru a stabili dacă entitatea are un anume statut. Cu toate acestea, dacă instituția financiară raportoare alege să facă acest lucru, aceasta trebuie să examineze actele de constituire în măsura în care este necesar pentru a stabili dacă cerințele aplicabile unui anumit statut sunt îndeplinite și dacă aceste acte sunt valabile, fără a fi nevoită să analizeze și restul actelor de constituire.

5. Limite de a cunoaște sau a avea motive să cunoască:

- a)** pentru a stabili dacă instituția financiară raportoare care păstrează un cont de entitate preexistent cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul aplicat entității este incorect sau nu este de încredere, aceasta trebuie să verifice doar informațiile care contrazic statutul declarat, dacă aceste informații sunt cuprinse în dosarul principal al clientului, în cele mai recente declarații pe propria răspundere, în documentele justificative, în cel mai recent contract de deschidere de cont și în cea mai recentă documentație cu privire la măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau cu privire la alte scopuri de reglementare;
- b)** instituția financiară raportoare care păstrează mai multe conturi pentru o singură persoană cunoaște sau are motive să cunoască dacă statutul persoanei respective este incorect în baza informațiilor deținute pentru un alt cont al persoanei respective, doar în măsura în care conturile trebuie să fie agregate în temeiul subsecțiunii C din prezenta secțiune sau să fie considerate drept un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor de la pct. 1-4 din prezenta subsecțiune;
- c)** instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că a intervenit o schimbare de adresă în cadrul aceleiași jurisdicții care face obiectul raportării, față de prima adresă;
- d)** instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative

ca fiind incorecte doar pentru că descoperă oricare dintre indiciile prevăzute la lit. b)-d), pct. 12, subsecțiunea B din cadrul secțiunii III, iar aceste indicii contrazic declarația sau documentele justificative.

B. Proceduri alternative pentru conturile financiare deținute de beneficiari persoane fizice ai unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau ai unui contract de rentă viageră și pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau pentru contractele de rentă viageră de grup.

1. Instituția financiară raportoare poate considera că un beneficiar persoană fizică (altul decât deținătorul) al unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră care beneficiază de o indemnizație de deces nu este o persoană care face obiectul raportării și poate considera un astfel de cont financiar ca nefiind un cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare are informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării.

2. Instituția financiară raportoare are motive să cunoască faptul că beneficiarul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră este o persoană care face obiectul raportării dacă informațiile colectate și asociate respectivului beneficiar conțin indicii conform celor prevăzute la pct. 12, subsecțiunea B din secțiunea III. În cazul în care o instituție financiară raportoare deține informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să respecte procedurile de la subsecțiunea B din secțiunea III.

3. Instituția financiară raportoare poate considera un cont financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup drept un cont financiar care este un cont care nu face obiectul raportării, până la data la care suma respectivă trebuie plătită angajatului/deținătorului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care contul financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup îndeplinește următoarele cerințe:

a) contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau contractul de rentă viageră de grup îi este emis unui angajator și asigură cel puțin 25 de angajați/deținători de certificate;

b) angajatul/deținătorul/ii de certificate au dreptul să beneficieze de orice valoare înscrisă în contract în legătură cu participația lor și să numească beneficiari pentru indemnizația plătită la decesul angajatului; și

c) suma agregată plătită oricărui angajat/deținător de certificat sau beneficiar nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

4. Termenul "Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup" înseamnă un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare care:

a) asigură persoanelor fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări; și

b) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilită fără a lua în considerare caracteristicile individuale de sănătate, altele decât vârsta, genul și obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau ale categoriei de membri).

5. Termenul "Contract de rentă viageră de grup" înseamnă un contract de rentă viageră în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări.

C. Norme privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară

1. Agregarea conturilor de persoană fizică și a conturilor de entitate se realizează astfel:

a) instituția financiară raportoare are obligația de a agrega sau de a lua în considerare toate conturile financiare administrate de către aceasta sau de o entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale instituției financiare raportoare arată o legătură între conturile financiare prin referire la un element de date, cum

ar fi numărul de client sau numărul/numerele de identificare fiscală, și permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor;

b) fiecărui titular al unui cont financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a contului financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea.

2. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a conturilor financiare deținute de o persoană, pentru a stabili dacă un cont financiar este un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare are, de asemenea, obligația ca, pe lângă normele de agregare a conturilor prevăzute mai sus, în cazul oricăror conturi financiare cu privire la care responsabilul pentru relații cu clienții cunoaște sau are motive să cunoască faptul că sunt în mod direct sau indirect deținute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciară) de către aceeași persoană, de a agrega toate conturile respective. Această cerință prevede agregarea tuturor conturilor pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-a asociat între ele prin intermediul unui nume, cod de relație, număr de identificare client, numărul/numerele de identificare fiscală sau alt indicator similar sau pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-ar asocia în mod regulat între ele în temeiul procedurilor instituției financiare sau ale departamentului, diviziei sau unității cu care responsabilul pentru relații cu clienții este asociat.

3. Instituțiile financiare raportoare trebuie să folosească sumele echivalente în lei pentru sumele exprimate în dolari SUA, în vederea stabilirii pragurilor de raportare din prezenta anexă. Instituțiile financiare raportoare care funcționează în mai multe state pot să aplice sumele cu titlu de prag exprimate în dolari SUA, alături de sumele echivalente în alte monede naționale.

SECȚIUNEA VIII

Definițiile termenilor

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

A. Instituție financiară raportoare

1. Termenul "instituție financiară raportoare" înseamnă orice instituție financiară care nu este o instituție financiară nonraportoare. Termenul "instituție financiară" înseamnă:

(i) orice instituție financiară care este rezidentă în România, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului României; și

(ii) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă în România, în cazul în care sucursala respectivă se află în România.

2. Termenul "instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă" înseamnă:

a) orice instituție financiară care este rezidentă într-o jurisdicție participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului jurisdicției participante; și

b) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă într-o jurisdicție participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o jurisdicție participantă.

3. Instituția financiară dintr-o jurisdicție participantă, așa cum este definită la pct. 2, este "rezidentă" într-o jurisdicție participantă dacă este supusă cadrului legal al respectivei jurisdicții participante.

4. În cazul în care o/un fiducie/trust, după caz, este o Instituție financiară, indiferent în ce jurisdicție participantă are rezidența fiscală, fiducia/trustul este considerat(ă) a se supune cadrului legal al respectivei jurisdicții dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectiva jurisdicție, cu excepția cazului în care fiducia/trustul raportează toate informațiile altei jurisdicții participante unde are rezidența fiscală, în conformitate cu prezenta anexă cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie/trust.

5. În cazul în care o instituție financiară, alta în afară de fiducie/trust, după caz, nu are o rezidență fiscală, fie pentru că este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal sau este localizată într-o jurisdicție care nu impozitează veniturile, atunci această instituție financiară este considerată ca fiind rezidentă a

jurisdicției participante și este, în consecință, o instituție financiară a jurisdicției respective dacă:

- a) este înființată în baza legilor din jurisdicția participantă; sau
- b) locul conducerii sale efective se află în jurisdicția participantă; sau
- c) se supune supravegherii financiare din jurisdicția participantă.

6. În cazul în care instituția financiară, alta decât o fiducie/un trust, după caz, are rezidența în două sau mai multe jurisdicții participante, această instituție financiară se supune obligațiilor de raportare și de diligență fiscală din jurisdicția participantă în care își administrează contul/conturile financiar/e.

7. În scopul aplicării procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în prezenta anexă, termenul "sucursală" înseamnă un loc de afaceri sau un birou al unei instituții financiare care este considerat o sucursală în temeiul legislației privind înființarea într-o jurisdicție sau care este reglementat în alt mod de legislația unei jurisdicții ca fiind diferită de alte locuri de afaceri sau birouri sau sucursale ale instituției financiare. O sucursală include un loc de afaceri sau un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este rezidentă și un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este înființată. Toate locurile de afaceri sau birourile instituției financiare raportoare dintr-o singură jurisdicție vor fi considerate drept o singură sucursală.

8. Termenul "instituție financiară" înseamnă o instituție de custodie, o instituție depozitară, o entitate de investiții sau o companie de asigurări specificată.

9. Termenul "instituție de custodie" înseamnă orice entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți. O entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți dacă venitul brut al entității atribuibil deținerii de active financiare și serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

- a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie sau în ultima zi a unei perioade contabile care nu este un an calendaristic dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau
- b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

10. Termenul "venit atribuibil deținerii de active financiare și servicii financiare conexe" se referă la:

- a) onorarii pentru custodia, administrarea contului și taxe de transfer;
- b) comisioanele și taxele realizate din executarea și taxarea tranzacțiilor de titluri cu privire la activele financiare deținute în custodie;
- c) veniturile realizate din extinderea creditului către clienți cu privire la activele financiare deținute în custodie sau obținute printr-o extindere de credit;
- d) venituri realizate pe o plajă de licitare a activelor financiare deținute în custodie;
- e) onorarii pentru furnizarea consultațiilor financiare în legătură cu activele financiare deținute sau susceptibil să fie deținute în custodie de entitate; și
- f) pentru serviciile de compensare și decontare.

11. Entitățile care păstrează și administrează active financiare în numele unor terți, precum băncile de custodie, brokerii și depozitarii centrali de valori mobiliare, sunt considerate în general drept instituții de custodie. Entitățile care nu dețin active financiare pentru terți nu sunt considerate instituții de custodie.

12. Termenul de "instituție depozitară" înseamnă orice entitate care atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare.

13. O entitate este considerată a fi implicată în "activități bancare sau alte activități similare" dacă, în cadrul obișnuit al activității sale cu clienții, entitatea atrage depozite sau alte investiții similare de fonduri și se angajează în mod regulat într-una sau multe dintre activitățile de mai jos:

- a) acordă credite în cont propriu;
- b) cumpără, vinde, reduce sau negociază conturi de creanțe, obligații de plată în tranșe, bilete la ordin, trate, cecuri, cambii, acceptări sau alte certificate de îndatorare;

c) emite scrisori de credit și negociază trate utilizate în temeiul acestora;

d) oferă fiducii și servicii fiduciare;

e) finanțează tranzacții de schimb valutar; sau

f) încheie, cumpără sau vinde contracte de leasing financiar sau active luate în leasing.

14. Băncile, organizațiile cooperatiste de credit, băncile de economisire și creditare în domeniul locativ și băncile de credit ipotecar sunt considerate în general instituții de depozitare. Cu toate acestea, dacă o entitate desfășoară o activitate bancară sau similară, se stabilește în funcție de caracterul real al acestor activități ale entității.

15. În categoria instituțiilor de depozitare definite conform prezentei subsecțiuni se încadrează și casele de ajutor reciproc, reglementate potrivit legislației specifice.

16. O instituție nu este considerată a fi implicată într-o activitate bancară sau în alte activități similare dacă instituția acceptă depozite de la persoane, doar ca garanții aferente unei vânzări sau închirieri de bunuri imobile sau conform unei alte convenții financiare încheiate între instituție și persoana care deține depozitul la această entitate.

17. Termenul "entitate de investiții" înseamnă orice entitate:

a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități ori operațiuni pentru sau în numele unui client, fără a include oferirea de consultanță neobligatorie acestuia privind investițiile:

(i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, certificate de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile sau tranzacții la termen cu mărfuri;

(ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

(iii) investirea, administrarea sau gestionarea în alt mod de active financiare sau bani în numele altor persoane; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituție de depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la lit. a).

18. O entitate este administrată de altă entitate dacă entitatea care o administrează desfășoară fie direct, fie prin intermediul unui furnizor de servicii, oricare dintre activitățile sau operațiunile prevăzute la pct. 17 lit. a) în numele entității administrate.

Totuși, o entitate nu administrează o altă entitate în cazul în care nu are competență discreționară de a administra în tot sau în parte activele acelei entități.

În cazul în care o entitate este administrată de un mix de instituții financiare, ENF sau de persoane fizice, entitatea este considerată a fi administrată de o altă entitate care este o instituție de depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la pct. 17 lit. a), dacă una dintre entitățile care o administrează este o entitate de acest fel.

19. O entitate este considerată a desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la pct. 17 lit. a), sau venitul brut al unei entități este atribuibil în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare în sensul pct. 17 lit. b), în cazul în care venitul brut al entității atribuibil activităților relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

Termenul "entitate de investiții" nu include o entitate care este o ENF activă, întrucât entitatea respectivă

îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la pct. 9 lit. d)-g), subsecțiunea D.

20. O entitate este considerată a fi o entitate de investiții dacă funcționează sau se declară drept un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacționat la bursă, fond de capital privat, fond speculativ, fond cu capital de risc, fond pentru preluări realizate cu capital împrumutat sau orice alt organism de investiții similar înființat în baza unei strategii de investiții pentru investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare. Nu se consideră entitate de investiții entitatea care se comportă ca o societate de investire, administrare sau gestionare a drepturilor asupra unor bunuri imobile care nu sunt titluri de datorie în numele altor persoane, precum o fiducie de investiții imobiliare.

21. Termenul de entitate de investiții trebuie interpretat într-o manieră consecventă cu cea utilizată în definiția termenului "instituție financiară" din recomandările Grupului de acțiune financiară.

22. Termenul "activ financiar" include un titlu de valoare, de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deținut de mulți asociați sau cotel la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie. De asemenea, termenul "activ financiar" include drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rată de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră sau orice dobândă, inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră. Termenul activ financiar nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

23. Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare și acțiunile sau titlurile la o fiducie de investiții imobiliare sunt considerate în general active financiare.

24. Termenul "companie de asigurări specificată" înseamnă orice entitate care este o companie de asigurări sau societatea holding a unei companii de asigurări reglementată ca o societate de asigurări în temeiul Legii nr. [237/2015](#) privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un contract de rentă viageră.

25. O companie de asigurări este o entitate:

a) al cărei venit brut, spre exemplu, veniturile din primele brute și din investițiile brute, asociate cu asigurarea, reasigurarea, și contractul cu rentă viageră, depășește 50% din venitul total brut din anul calendaristic imediat precedent; sau

b) a cărei valoare agregată a activelor asociate cu asigurarea, reasigurarea și contractele cu rentă viageră depășește 50% din totalul activelor în orice moment pe durata anului calendaristic anterior.

26. Majoritatea companiilor de asigurări de viață sunt considerate în general companii de asigurare specificate. Entitățile care nu emit contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare sau contracte cu rentă viageră și nici nu sunt obligate să facă plăți cu privire la acestea nu sunt considerate a fi companii de asigurare specificate.

27. Activitățile de constituire de rezerve ale unei companii de asigurare nu determină considerarea companiei drept o instituție de custodie, o instituție depozitară sau o entitate de investiții.

B. Instituție financiară nonraportoare

1. Termenul "instituție financiară nonraportoare" înseamnă orice instituție financiară care este:

a) o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală, în afară de situațiile care se referă la o plată care derivă dintr-o obligație care incumbă în legătură cu o activitate financiară comercială de tipul celor desfășurate de o companie de asigurări specificată, de o instituție de custodie sau de o instituție depozitară;

b) un fond de pensii cu participare largă; un fond de pensii cu participare restrânsă; un fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale; sau un emitent de carduri de credit calificat;

c) orice altă entitate care prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală care are caracteristici similare în mod substanțial cu oricare dintre entitățile prevăzute la lit. a) și b), cu condiția ca statutul respectivei entități drept instituție financiară nonraportoare să nu aducă atingere prevederilor art. 62 alin. (1) și (2) și art. 291 alin. (4);

d) un organism de plasament colectiv exceptat; sau

e) o fiducie, în măsura în care fiduciarul este o instituție financiară raportoare și raportează toate informațiile în conformitate cu secțiunea I cu privire la toate conturile fiduciei care fac obiectul raportării.

2. Termenul "entitate guvernamentală" înseamnă Guvernul României sau al unei alte jurisdicții, orice subdiviziune politică a României sau a unei alte jurisdicții care include un stat, o provincie, un județ sau o localitate. De asemenea, înseamnă orice organism sau agenție deținut/ă integral de România sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate, fiecare reprezentând o entitate guvernamentală. Această categorie este alcătuită din părți integrante, entități controlate și subdiviziuni politice ale României sau ale unei alte jurisdicții:

a) O "parte integrantă" a României sau a unei alte jurisdicții înseamnă orice persoană, organizație, agenție, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a României sau a unei alte jurisdicții. Veniturile nete ale autorității administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale României sau al unei alte jurisdicții și nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică ce este un membru al Guvernului, funcționar sau administrator care acționează cu titlu privat sau personal;

b) O "entitate controlată" înseamnă o entitate care este, formal, separată de România sau de altă jurisdicție sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiția ca:

(i) entitatea să fie deținută și controlată, în totalitate, de una sau mai multe entități guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entități controlate;

(ii) veniturile nete ale entității să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale mai multor entități guvernamentale și nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; și

(iii) activele entității să revină uneia sau mai multor entități guvernamentale în momentul dizolvării acesteia;

c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-țintă ai unui program guvernamental, iar activitățile din cadrul programului sunt desfășurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părți a Guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispozițiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor în cazul în care este obținut din folosirea unei entități guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor.

3. Termenul "organizație internațională" înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism deținut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională) care:

(i) este alcătuită în primul rând din guverne;

(ii) are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu România; și

(iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

4. În România, termenul "bancă centrală" înseamnă Banca Națională a României, astfel cum este definită de prevederile art. 1 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare.

5. Termenul "fond de pensii cu participare largă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizații de invaliditate sau de deces sau orice combinație a acestora către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiția ca fondul:

a) să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5% din activele fondului;

b) să fie autorizat și să raporteze informații autorităților fiscale; și

c) să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele cerințe:

(i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiții sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;

(ii) fondul primește cel puțin 50% din contribuțiile sale totale, altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecțiune sau din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C, din partea angajatorilor care le finanțează;

(iii) plățile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces, cu excepția plăților periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la pct. 5-7 din prezenta subsecțiune și a conturilor de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C sau, în cazul efectuării de plăți sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancțiuni; sau

(iv) contribuțiile angajaților, altele decât anumite contribuții autorizate la fond sunt limitate în funcție de venitul câștigat de angajat sau nu pot depăși, anual, echivalentul în lei a 50.000 USD, aplicând normele stabilite la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară.

6. Termenul "fond de pensii cu participare restrânsă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiții:

a) fondul să aibă mai puțin de 50 de participanți;

b) fondul să fie finanțat de unul sau mai mulți angajatori care nu sunt entități de investiții sau ENF pasive;

c) contribuțiile angajatului și ale angajatorului la fond, altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 20 de la subsecțiunea C, să fie limitate în funcție de venitul câștigat și, respectiv, de remunerarea angajaților;

d) participanții care nu sunt rezidenți ai României să nu aibă dreptul la mai mult de 20% din activele fondului; și

e) fondul să facă obiectul normelor legale în vigoare și să raporteze informații autorităților fiscale.

7. Termenul "fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale" înseamnă un fond instituit de o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari sau participanți care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați sau care nu sunt actuali sau foști angajați, dacă respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participanți în schimbul unor servicii personale prestate pentru entitatea guvernamentală, organizația internațională sau banca centrală respectivă.

8. Termenul "emitent de carduri de credit calificat" înseamnă o instituție financiară care îndeplinește următoarele cerințe:

a) instituția financiară este o instituție financiară doar pentru că este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plată care depășește soldul datorat cu privire la card și plățile în exces nu sunt restituite imediat clientului; și

b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu această dată, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client peste cuantumul

respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

9. Termenul "organism de plasament colectiv exceptat" înseamnă o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv, cu condiția ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv să fie deținute de către sau prin intermediul unor persoane fizice sau entități care nu sunt persoane care fac obiectul raportării, cu excepția unei ENF pasive cu persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Simplul fapt că organismul de plasament colectiv a emis acțiuni fizice la purtător nu împiedică o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv să se încadreze drept organism de plasament colectiv exceptat, în următoarele condiții:

- a)** organismul de plasament colectiv să nu fi emis și să nu emită niciun fel de acțiuni fizice la purtător ulterior datei de 31 decembrie 2015;
- b)** organismul de plasament colectiv să retragă toate acțiunile respective în caz de răscumpărare;
- c)** organismul de plasament colectiv să îndeplinească procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II-VII și să raporteze orice informații solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de acțiuni atunci când respectivele acțiuni sunt prezentate pentru răscumpărare sau alte forme de plată; și
- d)** organismul de plasament colectiv să fi instituit politici și proceduri pentru a se asigura că astfel de acțiuni sunt răscumpărate sau immobilizate cât mai curând posibil și, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont financiar

1. Termenul "cont financiar" înseamnă un cont administrat de o instituție financiară și include un cont de depozit, un cont de custodie și:

a) în cazul unei entități de investiții, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei aparținând instituției financiare. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul "cont financiar" nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei entități care este o entitate de investiții doar din motivul că aceasta:

(i) prestează un serviciu de consiliere în investiții și acționează în numele; sau
(ii) administrează portofolii ale unui client și acționează în numele acestuia în scopul realizării de investiții, de gestionare sau de administrare a activelor financiare depuse în numele clientului la o instituție financiară, alta decât respectiva entitate;

b) în cazul unei instituții financiare care nu este prevăzută la lit. a), orice drept aferent capitalului sau datoriei instituției financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu secțiunea I; și

c) orice contract de asigurare cu valoare de răscumpărare și orice contract de rentă viageră emis sau administrat de către o instituție financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegată de investiții, netransferabilă care îi este emisă unei persoane fizice și corespunde unei pensii sau unei indemnizații de invaliditate furnizate în cadrul unui cont care este un cont exclus.

Termenul "cont financiar" nu include niciun cont care este un cont exclus.

Pensia sau indemnizația de invaliditate includ indemnizațiile de pensie sau deces.

O "rentă imediată, nelegată de investiții, netransferabilă" este un contract cu rentă viageră netransferabilă care:

(i) nu este un contract cu rentă viageră legat de investiții;

(ii) este o rentă imediată; și

(iii) este un contract cu rentă viageră.

Termenul "contract cu rentă viageră legată de investiții" este un contract cu rentă viageră în baza căruia beneficiile sau primele sunt modificate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a

activelor asociate cu contractul. Termenul "rentă imediată" înseamnă un contract cu rentă viageră care: (i) este achiziționat în schimbul unei singure prime sau rente; (ii) și nu mai târziu de un an de la data de achiziționare a contractului începe efectuarea de plăți anuale sau mai frecvente, substanțial egale și periodice. Termenul "contract cu rentă viageră" înseamnă un contract cu rentă viageră care prevede plăți pe timpul vieții unuia sau mai multor persoane fizice.

2. Termenul "cont de depozit" include orice cont comercial, cum ar fi: cont curent, de economii, la termen, de consemnațiuni, sau un cont a cărui existență este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o instituție financiară în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare. Un cont de depozit include, de asemenea, o sumă deținută de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.

Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare nu sunt considerate în general conturi de depozit, ci active financiare.

3. Termenul "cont de custodie" înseamnă un cont, altul decât un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră, care conține unul sau mai multe active financiare în beneficiul altei persoane.

4. Termenul "participație în capitalurile proprii" înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o instituție financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară, o participație în capitalurile proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constituitor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei.

O persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect, de exemplu, prin intermediul unui mandatar, o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie. În acest scop, un beneficiar care poate primi o distribuție discreționară din fiducie poate să fie considerat doar un beneficiar al fiduciei dacă această persoană primește o distribuție în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, adică fie distribuția a fost plătită, fie este de plătit.

În cazul în care participațiile în capitalurile proprii sunt deținute prin intermediul unei instituții de custodie, această instituție este responsabilă pentru raportare.

5. Termenul "contract de asigurare" înseamnă un contract, altul decât un contract de rentă viageră, în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

6. Termenul "contract de rentă viageră" înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un contract de rentă viageră în conformitate cu prevederile legale în vigoare din România sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

7. Termenul "contract de asigurare cu valoare de răscumpărare" înseamnă un contract de asigurare, altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare, care are o valoare de răscumpărare.

8. Termenul "valoare de răscumpărare" înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

(i) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță); și

(ii) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu

acesta.

Fără a aduce atingere dispozițiilor de mai sus, termenul "valoare de răscumpărare" nu include o sumă de plătit în temeiul unui contract de asigurare:

- a)** doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;
- b)** drept indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;
- c)** drept rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un contract de rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;
- d)** drept dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la lit. b); sau
- e)** drept restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

În sensul lit. b), termenul "altă plată" nu include nicio indemnizație de plătit în temeiul unui contract de asigurare cu componentă de investiții. Un "contract de asigurare cu componentă de investiții" înseamnă un contract de asigurare în temeiul căruia indemnizațiile, primele sau perioada de acoperire sunt ajustate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu respectivul contract.

9. Termenul "dividendele unui deținător al poliței de asigurare" se referă la orice dividende sau altă distribuție similară către deținători de polițe de asigurare, incluzând:

- a)** o sumă plătită sau creditată, inclusiv ca o creștere a indemnizațiilor, dacă suma de bani nu este determinată în contract și depinde mai degrabă de experiența companiei de asigurări sau de discreția conducerii;
- b)** o reducere a primei care, dacă nu s-ar fi realizat reducerea, trebuia să fie plătită;
- c)** un fond cu experiență sau un credit bazat doar pe pretențiile de experiență ale contractului sau ale grupului implicat.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu pot să depășească primele plătite anterior în considerarea contractului, mai puțin suma costului asigurării și modificărilor cheltuielilor, chiar dacă se aplică sau nu, pe durata existenței contractului, și suma agregată a oricăror dividende plătite sau creditate anterior cu privire la contract.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu includ nicio sumă care este de natura dobânzii care este plătită sau creditată unui titular de contract în măsura în care acea sumă depășește valoarea minimă a dobânzii necesar a fi creditată cu privire la valorile contractuale în temeiul legii.

Dividendele unui deținător al poliței de asigurare care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la pct. 8 lit. d) sunt excluse din termenul "valoare de răscumpărare".

10. Microcontractele de asigurare care nu au o valoare de răscumpărare, inclusiv o valoare de răscumpărare egală cu zero, nu vor fi considerate contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Produsele de investiții sub formă de asigurare, precum contractele de asigurare de viață cu plasament privat sunt considerate în general contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Termenul "produs de investiții sub formă de asigurare" include un contract de asigurare ale cărui active sunt:

- a)** deținute într-un cont administrat de o instituție financiară; și
- b)** gestionate în conformitate cu o strategie de investiții personalizată sau sub controlul sau influența deținătorului de poliță, proprietarului sau beneficiarului contractului.

11. Termenul "cont preexistent" înseamnă:

- a)** un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015;
- b)** orice cont financiar al unui titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul cont financiar, în cazul în care:
 - (i)** titularul de cont deține, de asemenea, la instituția financiară raportoare sau la o entitate afiliată acesteia din România un cont financiar care este un cont preexistent în conformitate cu lit. a);
 - (ii)** Instituția financiară raportoare și, după caz, entitatea afiliată acesteia din România tratează atât conturile financiare menționate anterior, precum și orice alte conturi financiare ale titularului de cont care sunt considerate drept conturi preexistente în temeiul lit. b) drept un singur cont financiar în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII și în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre conturile financiare, atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;
 - (iii)** în ceea ce privește un cont financiar care face obiectul măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare este autorizată să respecte respectivele măsuri referitoare la contul financiar bazându-se pe aceste măsuri efectuate pentru contul preexistent prevăzut la lit. a);
 - (iv)** deschiderea contului financiar nu implică obligația de a furniza informații despre un client nou, suplimentare sau modificate de către titularul de cont, în afara celor necesare în scopul aplicării art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

12. Termenul "cont nou" înseamnă un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, cu excepția cazului în care acesta este considerat drept un cont preexistent în temeiul pct. 11 lit. b).

13. Termenul "cont de persoană fizică preexistent" înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe persoane fizice.

14. Termenul "cont de persoană fizică nou" înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe persoane fizice.

15. Termenul "cont de entitate preexistent" înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe entități.

16. Termenul "cont cu valoare mai mică" înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

17. Termenul "cont cu valoare mare" înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

Din momentul în care un cont devine un cont cu valoare mare, aceasta își păstrează acest statut până la data închiderii și prin urmare nu mai poate fi considerat un cont cu valoare mai mică.

18. Termenul "cont de entitate nou" înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe entități.

19. Termenul "cont exclus" înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

- a)** un cont de pensii;
- b)** un cont reglementat în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil;
- c)** un contract de asigurare de viață pe o anumită perioadă de timp;
- d)** un cont de patrimoniu succesoral;
- e)** un cont escrow;
- f)** un cont de depozit datorat plăților în exces; și
- g)** un cont exclus cu risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală.

Pentru a determina dacă un cont respectă toate cerințele unei anumite categorii de cont exclus, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile aflate în posesia sa, inclusiv informațiile colectate în

urma aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, sau care sunt disponibile public, conform cărora poate să stabilească în mod rezonabil că un anume cont este un cont exclus.

20. În ceea ce privește pct. 19, lit. a) un cont de pensie este un cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizații, inclusiv indemnizații de invaliditate sau de deces;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea veniturii din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) este obligatorie raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale;

d) retragerile sunt condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; și

e) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, fie există o limită maximă de contribuție pe durata vieții, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod cerința prezentei litere nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele prezentului punct sau ale pct. 21 sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecțiunea B.

21. În ceea ce privește pct. 19, lit. b), contul reglementat în alt scop decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, este considerat cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

a) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod regulat pe o piață reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea veniturii din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) retragerile sunt condiționate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiții sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educație) sau se aplică sancțiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; și

d) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, aplicându-se normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod această cerință nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele de la pct. 20 sau de la prezentul punct sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5-7 de la subsecțiunea B.

22. În ceea ce privește pct. 19, lit. c), un contract de asigurare de viață pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 de ani poate fi un cont exclus, cu condiția ca acest contract să îndeplinească cumulativ următoarele cerințe:

a) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puțin o dată pe an pe parcursul perioadei în

care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlinește vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;

b) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului prin retragere, împrumut sau altfel, fără rezilierea contractului;

c) suma, alta decât o indemnizație de deces, care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăși totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalității, morbidității și cheltuielilor, fie că au fost sau nu aplicate efectiv, pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare și orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; și

d) contractul nu este deținut de un cesionar cu titlu oneros.

23. În ceea ce privește pct. 19 lit. d), un cont care este deținut exclusiv de un patrimoniu succesoral poate fi un cont exclus dacă documentația pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate. În acest sens, instituția financiară raportoare trebuie să trateze contul ca având același statut pe care l-a avut anterior decesului titularului de cont până la data la care obține o astfel de copie.

24. În ceea ce privește contul prevăzut la pct. 19 lit. e), acesta poate fi un cont exclus dacă este instituit în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:

a) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;

b) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăți imobiliare sau personale, cu condiția ca acest cont să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) contul este finanțat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un acout, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligație direct legată de tranzacție sau o plată similară, ori este finanțat cu un activ financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietății;

(ii) contul este instituit și utilizat exclusiv pentru a garanta obligația cumpărătorului de a plăti prețul de achiziție a proprietății, obligația vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatorului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;

(iii) activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului, inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații a persoanei respective, atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;

(iv) contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui activ financiar; și

(v) contul nu este asociat unui cont prevăzut la pct. 19 lit. f);

c) obligația unei instituții financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

d) obligația unei instituții financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior.

25. În ceea ce privește pct. 19, lit. f), un cont de depozit datorat plăților în exces poate fi un cont exclus dacă îndeplinește următoarele cerințe:

a) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitare de credit reînnoibilă și plata excedentară nu este restituită imediat clientului; și

b) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior acestei date, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare

rezultate din restituiri de mărfuri.

În acest scop, instituția financiară raportoare care se constituie după 1 ianuarie 2016 trebuie să se conformeze cu cerința prevăzută la prezenta literă în termen de șase luni după data la care acea instituție financiară raportoare a fost constituită.

26. În ceea ce privește pct. 19, lit. g), un cont care prezintă un risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală poate fi considerat un cont exclus dacă are caracteristici în mod substanțial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la punctele 19-25 de mai sus, cu condiția ca statutul respectivului cont drept cont exclus să nu aducă atingere aplicării prevederilor art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul "cont care face obiectul raportării" înseamnă un cont financiar care este administrat de o instituție financiară raportoare din România și este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, cu condiția ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II-VII.

2. Termenul "persoană care face obiectul raportării" înseamnă o persoană care este rezidentă într-o jurisdicție care face obiectul raportării, dar care nu este:

- a) o companie al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe reglementate;
- b) orice companie care este o entitate afiliată unei companii prevăzute la lit. a);
- c) o entitate guvernamentală;
- d) o organizație internațională;
- e) o bancă centrală; sau
- f) o instituție financiară.

3. Termenul "persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării" înseamnă o persoană fizică sau o entitate care are rezidența în orice altă jurisdicție, în temeiul legislației fiscale a respectivei jurisdicții, sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărei alte jurisdicții. În acest sens, o entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

4. Termenul "jurisdicție care face obiectul raportării" înseamnă:

- a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;
- b) orice altă jurisdicție, alta decât statele membre ale Uniunii Europene, astfel cum este definită la secțiunea 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul multilateral al autorităților competente pentru schimb automat de informații privind conturi financiare, semnat la Berlin la 29 octombrie 2014, ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România sau Uniunea Europeană, după caz, are un acord în vigoare în temeiul căruia există obligația respectivei jurisdicții de a furniza informațiile prevăzute la secțiunea 2 pct. 2 din acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016.

5. Termenul "jurisdicție participantă" cu privire la România înseamnă:

- a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;
- b) orice altă jurisdicție:
 - (i) cu care România are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și
 - (ii) care este identificată pe o listă publicată de România și notificată Comisiei Europene;
- c) orice altă jurisdicție:
 - (i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și
 - (ii) care este identificată pe o listă publicată de Comisia Europeană.

6. Termenul "persoane care exercită controlul" înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei

entități.

Termenul "persoane care exercită controlul" este echivalent cu termenul "beneficiar real", așa cum este definit la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare.

În mod corespunzător, instituțiile financiare raportoare trebuie să se bazeze pe informațiile colectate și păstrate în baza măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în scopul determinării persoanelor care exercită controlul unui titular de cont al unui cont de entitate nou, precum și al unui cont de entitate preexistent.

Pentru stabilirea sursei fondurilor din contul/conturile deținut(e) de fiducie, în cazul în care un constitutor/constitutorii unei fiducii este/sunt o entitate, instituțiile financiare raportoare trebuie să identifice și persoanele care exercită controlul constitutorului/constitutorilor și să le raporteze drept persoane care exercită controlul fiduciei. Pentru beneficiarul/beneficiarii fiduciilor care sunt desemnați în funcție de caracteristici sau clasă, instituțiile financiare raportoare ar trebui să obțină suficiente informații despre beneficiar/beneficiarii pentru ca instituția financiară raportoare să poată să stabilească identitatea beneficiarului/beneficiarii la momentul plății sau când beneficiarul/beneficiarii intenționează să-și exercite drepturile dobândite. Această ocazie reprezintă o modificare a circumstanțelor și declanșează procedurile specifice. Instituțiile financiare raportoare pot asimila beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați drept persoană/persoane care exercită controlul unei fiducii cu beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați persoană/persoane care face/fac obiectul raportării a/ale unei fiducii care este o instituție financiară.

7. Termenul "ENF" înseamnă orice entitate care nu este o instituție financiară.

8. Termenul "ENF pasivă" înseamnă orice:

a) ENF care nu este o ENF activă; sau

b) o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17 din subsecțiunea A de mai sus, care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă.

9. Termenul "ENF activă" înseamnă orice ENF care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

a) mai puțin de 50% din venitul brut al ENF pentru anul calendaristic precedent este venit pasiv și mai puțin de 50% din activele deținute de ENF în cursul anului calendaristic precedent sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv;

b) acțiunile ENF sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată sau ENF este o entitate afiliată unei entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată;

c) ENF este o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o bancă centrală sau o entitate deținută, în totalitate, de una sau mai multe dintre aceste entități;

d) toate activitățile ENF constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei instituții financiare sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o entitate nu are statutul de entitate activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții;

e) ENF nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei instituții financiare, cu condiția ca ENF să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii ENF;

f) ENF nu a fost o instituție financiară în ultimii 5 ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare, cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei instituții

financiare;

g) activitățile ENF constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entități afiliate care nu sunt instituții financiare, iar ENF nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entități care nu este o entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei instituții financiare; sau

h) ENF îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență și este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

(ii) este scutită de impozitul pe venit în România sau în altă jurisdicție de rezidență;

(iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

(iv) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENF să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane private sau al unei entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENF sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a proprietății pe care ENF a cumpărat-o; și

(v) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENF, toate activele sale să fie distribuite către o entitate guvernamentală sau altă organizație nonprofit sau să revină Guvernului României sau al altei jurisdicții de rezidență a ENF sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

10. "Venitul pasiv" include, în general, partea din venitul brut care constă în:

a) dividende;

b) dobânzi și alte venituri echivalente din punct de vedere economic dobânzilor;

c) chirii și redevențe, altele decât chiriile și redevențele derivate în urma desfășurării active a unei afaceri gestionate, cel puțin parțial, de angajații unei ENF;

d) anuități;

e) câștigurile din vânzarea sau tranzacționarea de active financiare care generează venitul pasiv prevăzut mai sus;

f) câștigurile din tranzacții (inclusiv contracte futures, contracte forward, contracte options și tranzacții similare) de orice active financiare;

g) câștigurile din diferențele de curs valutar;

h) venit net din operațiuni swap; sau

i) sumele primite în baza contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, venitul pasiv nu include, în cazul unei ENF care acționează în mod regulat ca intermediar în piața activelor financiare, niciun venit din orice tranzacție desfășurată în cursul obișnuit al afacerii unui astfel de intermediar.

E. Diverse

1. Termenul "titular de cont" înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui cont financiar de către instituția financiară care menține contul. O persoană, alta decât o instituție financiară, care deține un cont financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept deținătoare a contului în sensul art.

62 alin. (1) și art. 291 alin. (4), ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului. În acest sens, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile din posesia sa, inclusiv informațiile colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pe baza cărora poate să stabilească în mod rezonabil dacă o persoană acționează în beneficiul sau în numele unei alte persoane.

În cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali. La scadența unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui contract de rentă viageră, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un titular de cont.

2. În cazul unui cont deținut în comun, fiecare titular este considerat un titular de cont în scopul de a stabili dacă contul este un cont care face obiectul raportării. Astfel, un cont este un cont care face obiectul raportării dacă oricare dintre titularii de cont este o persoană care face obiectul raportării sau este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează și care fac obiectul raportării.

3. În cazul în care există mai multe persoane care dețin în comun un cont, fiecare persoană care face obiectul raportării este considerată drept titular de cont și îi este atribuit întregul sold al contului deținut în comun, inclusiv în scopul de a aplica regulile de agregare prevăzute la pct. 1 și pct. 2, subsecțiunea C din secțiunea VII.

4. Termenul "entitate" înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu, o fiducie/un trust, o asociere în participațiune sau o altă asociere fără personalitate juridică.

5. O entitate este o "entitate afiliată" în următoarele situații:

a) dacă oricare dintre cele două entități deține controlul asupra celeilalte;

b) cele două entități se află sub control comun; sau

c) cele două entități sunt entități de investiții astfel cum sunt definite la lit. b), pct. 17 din subsecțiunea A din prezenta secțiune și se află sub o conducere comună, iar respectiva conducere este cea care asigură respectarea procedurilor de diligență fiscală care revine unor astfel de entități de investiții. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi și din valoarea unei entități.

Dacă o entitate este o entitate afiliată a unei alte entități este relevant pentru regulile de agregare a soldului contului prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII, domeniul de aplicare al termenului "Persoană care face obiectul raportării" descris la lit. b), pct. 2 din subsecțiunea D și criteriul descris la lit. b), pct. 9 din subsecțiunea D.

6. Termenul "număr/numerele de identificare fiscală" înseamnă un număr de identificare fiscală sau echivalentul său funcțional dacă nu există un număr/numere de identificare fiscală. Un număr de identificare fiscală este o combinație unică de litere sau de numere, atribuite de o jurisdicție unei persoane fizice sau unei persoane juridice și folosite pentru a identifica persoana fizică sau juridică în scopul aplicării legilor fiscale ale respectivei jurisdicții.

7. Termenul "documente justificative" include oricare dintre următoarele:

a) un certificat de rezidență emis de o autoritate publică a unei jurisdicții în care beneficiarul plății afirmă că este rezident. Astfel de certificate de rezidență pot fi:

(i) un certificat de rezidență fiscală;

(ii) informațiile despre rezidență publicate de o autoritate publică a unei jurisdicții, spre exemplu o listă publicată de o administrație fiscală care să conțină numele și rezidențele contribuabililor;

(iii) informațiile despre rezidență dintr-un registru public ținut sau autorizat de o autoritate publică a unei jurisdicții, precum un registru public ținut de o administrație fiscală;

b) în ceea ce privește o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de o autoritate publică care include numele persoanei și este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare;

c) cu privire la o entitate, orice document oficial eliberat de o autoritate publică a unei jurisdicții (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele entității și fie adresa sediului său principal în jurisdicția în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie în jurisdicția în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa unei instituții financiare la care entitatea are deschis un cont, căsuța poștală sau adresa folosită doar pentru corespondență nu este considerată a fi adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care această adresă este singura adresă utilizată de entitate și apare ca adresa înregistrată a entității în documentele de înființare sau constituire ale entității. Mai mult, o adresă care este furnizată în conformitate cu instrucțiunea "post-restant" cu privire la acea adresă nu este adresa sediului principal al entității;

d) orice situație financiară auditată, raport de credit efectuat de un terț, acte de procedură în legătură cu procedurile de insolvență sau raport al unei autorități de reglementare a pieței.

8. Cu privire la un cont de entitate preexistent, instituția financiară raportoare poate utiliza drept documente justificative orice clasificare care figurează în registrele acesteia cu privire la titularul de cont care a fost determinată pe baza unui sistem de codificare standardizat industrial și înregistrată de instituția financiară raportoare conform practicilor sale comerciale obișnuite în scopul aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare, altele decât fiscale, și care a fost pusă în aplicare de instituția financiară raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica contul financiar drept un cont preexistent, cu condiția ca instituția financiară raportoare să nu cunoască sau să nu aibă motive să cunoască că o astfel de clasificare este incorectă sau nu mai este de încredere. Termenul de "sistem de codificare industrial standardizat" se referă la un sistem de codificare folosit pentru a clasifica construcțiile juridice în funcție de tipul acestora în alte scopuri decât cele fiscale. Exemple ale unui sistem de codificare standardizat industrial includ Clasificarea internațională industrială standard (ISIC) din SUA, Clasificarea statistică a activităților economice din Comunitatea Europeană (NACE/CAEN) și Sistemul de clasificare industrial nord american (NAICS).

9. Condiții de valabilitate ale documentelor justificative. Documentele justificative care conțin o dată de expirare a valabilității pot să fie considerate valabile până în ultima zi a perioadei de valabilitate sau în ultima zi al celui de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative au fost furnizate instituției financiare raportoare. Cu toate acestea, următoarele documente justificative sunt considerate a rămâne valabile pe o durată nedeterminată:

a) documentele justificative furnizate de o autoritate publică (de exemplu, pașapoartele);

b) documentele justificative care nu sunt în general reînnoite sau modificate (cum ar fi certificatul de înregistrare); sau

c) documentele justificative furnizate de o instituție financiară nonraportoare sau de o persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și care nu este o persoană care face obiectul raportării.

Toate celelalte documente justificative sunt valabile până în ultima zi din cel de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative sunt furnizate instituției financiare raportoare.

10. Prin excepție de la pct. 9, o instituție financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative, conform subsecțiunii A a secțiunii VII, dacă cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

Instituția financiară raportoare este obligată să instituie proceduri prin care să se asigure că orice modificare a dosarelor principale ale clienților care reprezintă o modificare a circumstanțelor să fie identificată.

11. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează documente, asupra obligației de a o notifica în cazul intervenirii unei modificări a circumstanțelor.

12. Instituția financiară raportoare poate să rețină o copie certificată sau o copie simplă, inclusiv un microfișier,

un document electronic scanat sau disponibil prin alte mijloace de stocare electronică, de pe documentele justificative sau cel puțin o consemnare a documentelor examinate, data examinării acestora și numărul de identificare a documentelor, dacă este cazul, (spre exemplu, un număr de pașaport). Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil la cerere și pe suport hârtie.

13. O instituție financiară raportoare poate să accepte o copie a documentelor justificative în format electronic dacă sistemul electronic asigură că informațiile primite sunt aceleași cu informațiile trimise și păstrează evidența tuturor sesiunilor de acces al utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea documentelor justificative. În plus, design-ul și operarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure că persoana care accesează sistemul și furnizează documentele justificative este persoana titulară a acestor documente.

14. Instituția financiară raportoare la care un client deschide un cont trebuie să obțină documentele justificative pentru fiecare cont în parte. Cu toate acestea, o instituție financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele justificative furnizate de client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A, secțiunea VII.

15. Documentele colectate de alte persoane

Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent (inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții) al acesteia. Agentul poate să rețină documentele ca parte dintr-un sistem de informații pentru o singură instituție financiară raportoare sau pentru mai multe instituții financiare raportoare cu condiția ca pe baza sistemului respectiv orice instituție financiară raportoare în numele căreia agentul reține documentele să acceseze cu ușurință datele privind natura documentelor, informațiile conținute în respectivele documente (inclusiv o copie a documentelor) și valabilitatea acestora și trebuie să permită instituției financiare raportoare să transmită datele, fie direct într-un sistem electronic sau prin furnizarea acestor date agentului, referitoare la orice fapte pe care le află și care ar putea să afecteze credibilitatea documentelor. Instituția financiară raportoare trebuie să stabilească cum și când au fost transmise datele referitoare la orice fapte pe care le află și care pot afecta credibilitatea documentelor și trebuie să stabilească faptul că orice date pe care le-a transmis au fost procesate și au fost aplicate măsurile de încredere. Agentul trebuie să dispună de un sistem care să asigure că orice informații pe care le primește referitoare la fapte care afectează credibilitatea documentelor sau statutul atribuit clientului sunt furnizate către toate instituțiile financiare raportoare pentru care agentul reține documentele.

Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cesionar în cazul unei fuziuni sau absorbției de conturi cu titlu oneros poate în general să se bazeze pe documentele valabile sau copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar. În plus, instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute de secțiunile II-VII cu privire la conturile cesionate poate în general să se bazeze pe documentația de stabilire a statutului titularului de cont aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască că statutul respectiv este incorect sau a intervenit o modificare a circumstanțelor.

ANEXA Nr. 2

30/06/2022 - ANEXA Nr. 2 a fost modificată prin Ordonanță de urgență 102/2022

PROCEDURI SUPLIMENTARE

de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare

01/01/2016 - a fost modificat anterior prin Ordonanță de urgență 50/2015

1. Modificarea circumstanțelor

O "modificare a circumstanțelor" include orice modificare care are drept rezultat adăugarea de informații

relevante privind statutul unei persoane sau intră, în alt mod, în contradicție cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstanțelor include orice modificare sau completare a informațiilor privind contul titularului de cont (inclusiv adăugarea sau substituirea unui titular de cont ori altă modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informațiilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prevăzute la pct. 1 și 2, subsecțiunea C, secțiunea VII din anexa nr. 1) dacă o astfel de modificare sau completare a informațiilor afectează statutul titularului de cont.

În cazul în care instituția financiară raportoare se bazează pe adresă de rezidență, stabilită în conformitate cu pct. 2-11, subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1, și intervine o modificare a circumstanțelor în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative inițiale sau alte documente asociate unui cont sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare are obligația ca până cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la notificarea sau descoperirea unei astfel de modificări a circumstanțelor, oricare dintre acestea este mai recentă, să obțină o declarație pe propria răspundere și noi documente justificative din partea titularului de cont pentru a-i stabili rezidența fiscală. În cazul în care instituția financiară raportoare nu a putut să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului de cont și nici alte documente justificative în termenul menționat anterior, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedura de căutare în evidențele electronice prevăzută la pct. 12-15 subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1.

2. Declarația pe propria răspundere pentru conturile de entitate noi

În ceea ce privește conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza numai pe o declarație pe propria răspundere, fie din partea titularului de cont, fie din partea persoanei care exercită controlul.

3. Rezidența unei instituții financiare

Instituție financiară este "rezidentă" în România în cazul în care aceasta se află sub jurisdicția României (și anume, România poate impune raportarea de către instituția financiară). În general, în cazul în care o instituție financiară are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării, aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și, prin urmare, este o instituție financiară a respectivei jurisdicții. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării), fiduciarul este considerat să se afla sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectivele jurisdicții, cu excepția cazului în care fiduciarul raportează altei jurisdicții care face obiectul raportării toate informațiile care trebuie raportate în temeiul cap. I al titlului X cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie, în virtutea faptului că fiduciarul are rezidența fiscală în acea jurisdicție care face obiectul raportării. Cu toate acestea, în cazul în care o instituție financiară (care nu este o fiducie) nu are rezidență fiscală (de exemplu, pentru că este considerată transparentă din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicție în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și că este, prin urmare, o instituție financiară a respectivei jurisdicții, în cazul în care:

- a) este constituită în temeiul legislației respectivei jurisdicții;
- b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) în respectiva jurisdicție; sau
- c) face obiectul supravegherii financiare în respectiva jurisdicție.

În cazul în care instituția financiară (care nu este o fiducie) este rezidentă în două sau mai multe jurisdicții care fac obiectul raportării, respectiva instituție financiară face obiectul cerințelor de raportare și de diligență fiscală ale respectivei jurisdicții în care aceasta își menține contul/conturile financiar(e).

01/01/2016 - [paragraful a fost modificat anterior prin Ordonanță de urgență 50/2015](#)

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o instituție financiară în următoarele situații:

- a) în cazul unui cont de custodie, de instituția financiară care deține custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o instituție financiară care deține active în regim "street name" pentru un titular de cont în respectiva instituție);
- b) în cazul unui cont de depozit, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la contul respectiv (cu excepția unui reprezentant al unei instituții financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o instituție financiară);
- c) în cazul oricărui titlu de capital sau de creanță asupra unei instituții financiare care constituie un cont financiar, de către respectiva instituție financiară;
- d) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENF pasive

O entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală, în conformitate cu pct. 3, subsecțiunea D, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1, este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi "similară" cu o societate civilă și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o persoană impozabilă în România în temeiul legislației fiscale române. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (ținând cont de sfera amplă a termenului "Persoane care exercită controlul" în cazul fiduciiilor), o fiducie care este o ENF pasivă nu poate fi considerată o construcție juridică similară.

6. Adresa sediului principal al entității

Una dintre cerințele prevăzute la pct. 7, lit. c), subsecțiunea E, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 este că, în ceea ce privește o entitate, documentația oficială include fie adresa sediului principal al entității în jurisdicția care face obiectul raportării sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie din jurisdicția care face obiectul raportării sau din altă jurisdicție în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa sediului principal al entității este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei instituții financiare la care entitatea administrează un cont, o casuță poștală sau o adresă utilizate exclusiv pentru corespondență nu este adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către entitate și figurează ca adresă de înregistrare a entității în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând mențiunea "postrestant" nu este adresa sediului principal al entității.

ANEXA Nr. 3 13/06/2017 - ANEXA Nr. 3 a fost introdusă prin Ordonanță de urgență [42/2017](#).

NORME

de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale

SECȚIUNEA I

Definițiile termenilor

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

1. Grup înseamnă un ansamblu de întreprinderi legate prin dreptul de proprietate sau prin control, astfel încât acesta fie este obligat să elaboreze situații financiare consolidate în scopuri de raportare financiară în temeiul principiilor contabile aplicabile, fie ar fi obligat să facă acest lucru dacă participațiile în capitalurile proprii ale oricăreia dintre întreprinderile respective ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice.
2. Întreprindere înseamnă o formă de desfășurare a unei activități economice de către o persoană menționată

la art. 286 lit. k), cu excepția persoanelor fizice.

3. Grup de întreprinderi multinaționale înseamnă un grup care include două sau mai multe întreprinderi a căror rezidență fiscală se află în jurisdicții diferite sau care include o întreprindere cu rezidența fiscală într-o jurisdicție, dar care este impozabilă în altă jurisdicție pentru activitatea desfășurată prin intermediul unui sediu permanent și care nu este un grup de întreprinderi multinaționale exclus.

4. Grup de întreprinderi multinaționale exclus înseamnă un grup care, în anul precedent anului fiscal de raportare, are un venit consolidat total mai mic de 750.000.000 euro sau o sumă în lei echivalentă cu 750.000.000 euro, astfel cum se reflectă în situațiile financiare consolidate ale grupului pentru respectivul an fiscal precedent.

Pentru fiecare an fiscal de raportare, la determinarea sumei în lei se va utiliza cursul de schimb mediu al lunii ianuarie 2015 comunicat de Banca Națională a României.

Venitul consolidat total se determină conform prevederilor Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului, transpusă în legislația națională.

5. Entitate constitutivă înseamnă oricare dintre următoarele:

a) o unitate operațională separată a unui grup de întreprinderi multinaționale care este inclusă în situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale în scopul raportării financiare sau care ar fi inclusă în acestea dacă participațiile în capitalurile proprii ale respectivei unități operaționale aparținând unui grup de întreprinderi multinaționale ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice;

b) o astfel de unitate operațională care este exclusă din situațiile financiare consolidate ale grupului de întreprinderi multinaționale exclusiv din motive de mărime sau de importanță relativă;

c) un sediu permanent al oricărei unități operaționale separate a unui grup de întreprinderi multinaționale menționate la lit. a) sau b), cu condiția ca unitatea operațională în cauză să elaboreze o situație financiară separată pentru respectivul sediu permanent în scopul raportării financiare, al raportării în scopuri de reglementare sau al raportării fiscale ori în scopuri de control intern al managementului.

6. Entitate raportoare înseamnă entitatea constitutivă însărcinată să prezinte, în numele grupului de întreprinderi multinaționale, un raport pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3) în jurisdicția în care aceasta își are rezidența fiscală. Entitatea raportoare poate fi societatea-mamă finală, societatea-mamă surogat sau o societate descrisă la secțiunea II pct. 1.

7. Societate-mamă finală înseamnă o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care îndeplinește următoarele criterii:

a) are, în mod direct sau indirect, un interes suficient în ceea ce privește una sau mai multe entități constitutive ale grupului respectiv de întreprinderi multinaționale, astfel încât este obligată să elaboreze situații financiare consolidate în temeiul principiilor contabile general aplicabile în jurisdicția în care își are rezidența fiscală sau ar fi obligată să facă acest lucru dacă participațiile sale în capitalurile proprii ar fi tranzacționate la o bursă de valori publice în jurisdicțiile în care aceasta își are rezidența fiscală;

b) în respectivul grup de întreprinderi multinaționale nu există nicio altă entitate constitutivă care să aibă, în mod direct sau indirect, un interes precum cel descris la lit. a) în prima entitate constitutivă menționată.

8. Societate-mamă surogat înseamnă o entitate constitutivă a grupului de întreprinderi multinaționale care a fost desemnată de respectivul grup de întreprinderi multinaționale ca unic substitut pentru societatea-mamă finală, cu scopul de a prezenta, în numele grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicția în care respectiva entitate constitutivă își are rezidența fiscală, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la secțiunea II pct. 1 lit. b).

- 9.** An fiscal înseamnă o perioadă contabilă anuală pentru care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale își pregătește situațiile financiare.
- 10.** An fiscal de raportare înseamnă anul fiscal ale cărui rezultate financiare și operaționale sunt reflectate în raportul pentru fiecare țară în parte menționat la art. 291³ alin. (3).
- 11.** Acord privind stabilirea autorității competente înseamnă un acord care se încheie între reprezentanții autorizați din România și cei ai unei jurisdicții din afara Uniunii Europene care sunt părți la un acord internațional și care prevede schimbul automat de rapoarte pentru fiecare țară în parte între jurisdicțiile semnate.
- 12.** Acord internațional înseamnă Convenția multilaterală privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală, o convenție fiscală bilaterală sau multilaterală sau un acord privind schimbul de informații în domeniul fiscal la care România este parte și care, prin clauzele sale, conferă forță juridică schimbului de informații în domeniul fiscal între jurisdicții, inclusiv schimbului automat de astfel de informații.
- 13.** Situații financiare consolidate înseamnă situațiile financiare ale unui grup de întreprinderi multinaționale în care activele, datoriile, veniturile, cheltuielile și fluxurile de numerar ale societății-mamă finale și ale entităților constitutive sunt prezentate ca fiind ale unei singure entități economice.
- 14.** Eșec sistemic cu privire la o jurisdicție înseamnă fie faptul că o jurisdicție a încheiat cu România un acord privind stabilirea autorității competente care este încă în vigoare, dar a suspendat schimbul automat, din alte motive decât cele conforme cu clauzele acordului, fie faptul că o jurisdicție a omis în alt fel, în mod repetat, să transmită automat României rapoartele pentru fiecare țară în parte, aflate în posesia sa, ale grupurilor de întreprinderi multinaționale care dețin entități constitutive în România.

SECȚIUNEA a II-a

Cerințe generale de raportare

- 1.** O entitate constitutivă rezidentă în România, care nu este societatea-mamă finală a unui grup de întreprinderi multinaționale, prezintă un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare al unui grup de întreprinderi multinaționale din care face parte, dacă sunt îndeplinite următoarele criterii:
- a)** entitatea își are rezidența fiscală în România;
 - b)** îndeplinește una dintre următoarele condiții:
 - (i)** societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte în jurisdicțiile în care își are rezidența fiscală;
 - (ii)** jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea- mamă finală este parte la un acord internațional în vigoare, la care România este parte, dar nu este parte la un acord privind stabilirea autorității competente în vigoare la care să fie parte România, până la momentul specificat la art. 291³ alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;
 - (iii)** în jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea- mamă finală s-a produs un eșec sistemic care a fost notificat de către autoritatea competentă din România entităților constitutive care își are rezidența fiscală în România.
- 2.** Fără a aduce atingere obligației societății-mamă finale menționate la art. 291³ alin. (1) sau a societății sale mamă surogat de a prezenta primul raport pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal al grupului de întreprinderi multinaționale care începe de la data de 1 ianuarie 2016 sau după această dată, obligația pentru entitățile constitutive prevăzute la pct. 1 din prezenta secțiune se aplică rapoartelor pentru fiecare țară în parte în ceea ce privește anii fiscali de raportare care încep de la data de 1 ianuarie 2017 sau după această dată.
- 3.** O entitate constitutivă rezidentă în România, astfel cum este definită la pct. 1 din prezenta secțiune, solicită

societății sale mamă finale să îi pună la dispoziție toate informațiile necesare pentru a-i permite să își îndeplinească obligațiile de a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu art. 291³ alin. (3). În cazul în care nu a obținut sau nu a dobândit toate informațiile necesare pentru întocmirea raportului pentru grupul de întreprinderi multinaționale, entitatea constitutivă prezintă un raport pentru fiecare țară în parte care conține toate informațiile de care dispune, obținute sau dobândite, și notifică autorității competente din România că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare. Acest lucru nu aduce atingere dreptului autorității competente din România de a aplica sancțiunile prevăzute în legislația sa națională. De asemenea, autoritatea competentă din România informează toate autoritățile competente din statele membre cu privire la refuzul sus- menționat.

4. Dacă același grup de întreprinderi multinaționale are mai mult de o entitate constitutivă cu rezidența fiscală în Uniunea Europeană și dacă se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la lit. b) de la pct. 1 din prezenta secțiune, grupul de întreprinderi multinaționale poate desemna una dintre respectivele entități constitutive să prezinte raportul pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3), cu privire la un an fiscal de raportare, în termenul specificat la art. 291³ alin. (1) și să notifice autorității competente din România că prezentarea are ca scop îndeplinirea obligației de raportare care le revine tuturor entităților constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale în cauză care își au rezidența fiscală în Uniunea Europeană. Autoritatea competentă din România comunică, în temeiul art. 291³ alin. (2), raportul pentru fiecare țară în parte pe care l-a primit oricărui altui stat membru în care, pe baza informațiilor din raportul pentru fiecare țară în parte, una sau mai multe entități constitutive ale grupului de întreprinderi multinaționale din care face parte entitatea raportoare fie își au rezidența fiscală, fie sunt impozabile pentru activitatea economică desfășurată prin intermediul unui sediu permanent.

5. În cazul în care o entitate constitutivă nu poate obține sau dobândi toate informațiile necesare, prevăzute la art. 291³ alin. (3), pentru a prezenta un raport pentru fiecare țară în parte, respectiva entitate constitutivă nu este eligibilă pentru a fi desemnată drept entitate raportoare pentru grupul de întreprinderi multinaționale în conformitate cu pct. 4 din prezenta secțiune. Această regulă nu aduce atingere obligației entității constitutive de a notifica autoritatea competentă din România cu privire la faptul că societatea-mamă finală a refuzat să pună la dispoziție informațiile necesare.

6. Prin excepție de la pct. 1-5 din prezenta secțiune, atunci când se aplică una sau mai multe dintre condițiile stabilite la pct. 1 lit. b) din prezenta secțiune, o entitate constitutivă nu este obligată să prezinte un raport pentru fiecare țară în parte referitor la anul fiscal de raportare, dacă grupul de întreprinderi multinaționale în cadrul căruia aceasta este o entitate constitutivă a pus la dispoziție un raport pentru fiecare țară în parte, în conformitate cu art. 291³ alin. (3), referitor la respectivul an fiscal, prin intermediul unei societăți-mamă surogat, care prezintă respectivul raport pentru fiecare țară în parte autorității fiscale din jurisdicția în care își are rezidența fiscală la data specificată la art. 291³ alin. (1) sau anterior acestei date și care, în cazul în care societatea-mamă surogat își are rezidența fiscală într-o jurisdicție din afara Uniunii Europene, îndeplinește următoarele condiții:

a) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat prevede obligația de a prezenta rapoarte pentru fiecare țară în parte în conformitate cu cerințele art. 291³ alin. (3);

b) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a încheiat un acord privind stabilirea autorității competente, care este în vigoare, la care este parte România, până la data specificată la art. 291³ alin. (1), în vederea prezentării raportului pentru fiecare țară în parte pentru anul fiscal de raportare;

c) jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat nu a notificat autorității competente din România un eșec sistemic;

d) cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al grupului de întreprinderi multinaționale în cauză, jurisdicția în care își are rezidența fiscală societatea-mamă surogat a fost informată de către entitatea constitutivă cu rezidența fiscală în jurisdicția respectivă că ea este societatea-mamă surogat;

e) s-a transmis o notificare autorității competente din România în conformitate cu [pct. 8](#).

7. O entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România are obligația să notifice autorității competente din România dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform [pct. 1-5](#) din prezenta secțiune, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.

8. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform [pct. 1-5](#) din prezenta secțiune, entitatea respectivă are obligația să notifice autorității competente din România identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.

9. Raportul pentru fiecare țară în parte specifică moneda în care sunt exprimate sumele menționate în raportul respectiv.

ANEXA Nr. 4

01/07/2020 - ANEXA Nr. 4 a fost introdusă prin Ordonanță [5/2020](#).

SEMNE DISTINCTIVE

Partea I

Testul beneficiului principal

1. Semnele distinctive generice din categoria A și semnele distinctive specifice din categoria B și din categoria C [pct. 1 lit. b\)](#) subpct. (i) și lit. c) și d) pot fi luate în considerare numai în cazul în care trec "testul beneficiului principal".

2. Testul respectiv se consideră a fi trecut dacă se poate stabili faptul că beneficiul principal sau unul dintre beneficiile principale pe care o persoană se poate aștepta în mod rezonabil să le obțină de pe urma unui aranjament transfrontalier, ținând seama de toate împrejurările și circumstanțele relevante, este obținerea unui avantaj fiscal.

3. În contextul semnului distinctiv de la categoria C [pct. 1](#), prezența condițiilor enunțate la categoria C [pct. 1 lit. b\) poz. \(i\), lit. c\) sau lit. d\)](#), necoroborată cu alte elemente, nu poate constitui singurul motiv pentru a concluziona că un aranjament transfrontalier trece testul beneficiului principal.

Partea a II-a

Categoriile de semne distinctive

A. Semne distinctive generice legate de testul beneficiului principal

1. Un aranjament transfrontalier în cazul căruia contribuabilul relevant sau un participant la aranjamentul transfrontalier acceptă să respecte o clauză de confidențialitate care îi poate impune să nu comunice modul în care aranjamentul respectiv ar putea duce la obținerea unui avantaj fiscal către alți intermediari sau către autoritățile fiscale.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

2. Un aranjament transfrontalier pentru care intermediarul este îndreptățit să primească un comision sau o dobândă, o remunerație aferentă costurilor financiare și altor cheltuieli pentru aranjamentul respectiv, stabilite prin referire la:

a) cuantumul avantajului fiscal care rezultă din aranjamentul respectiv; sau

b) un avantaj fiscal care derivă sau nu din aranjamentul respectiv. Aceasta ar include obligația intermediarului să restituie parțial sau integral comisioanele, în cazul în care avantajul fiscal urmărit ce derivă din aranjamentul respectiv nu a fost obținut parțial sau integral.

3. Un aranjament transfrontalier care conține o documentație și/sau o structură puternic standardizată și care este disponibil pentru mai mult de un contribuabil relevant fără a fi necesară personalizarea substanțială a acestuia pentru implementare.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

B. Semne distinctive specifice legate de testul beneficiului principal

1. Un aranjament transfrontalier prin care un participant la aranjamentul respectiv ia măsuri artificiale care constau în achiziționarea unei societăți care înregistrează pierderi, întreruperea activității principale a respectivei societăți și utilizarea pierderilor societății pentru a reduce obligațiile fiscale, inclusiv prin intermediul unui transfer al acestor pierderi către o altă jurisdicție sau prin accelerarea utilizării acestor pierderi.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

2. Un aranjament transfrontalier care are ca efect conversia veniturilor în capital, donații sau alte categorii de venituri care sunt impozitate la un nivel mai redus sau sunt scutite de la plata impozitelor.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

3. Un aranjament transfrontalier care include tranzacții circulare care au ca rezultat un carusel de fonduri (round-tripping of funds), anume prin implicarea unor entități interpuse fără alt scop comercial primar sau prin tranzacții care se compensează ori se anulează reciproc sau care au alte caracteristici similare.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

C. Semne distinctive specifice asociate tranzacțiilor transfrontaliere

1. Un aranjament transfrontalier care implică plăți transfrontaliere deductibile efectuate între două sau mai multe întreprinderi asociate, în cazul în care este prezentă cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) destinatarul nu este rezident fiscal în nicio jurisdicție;

b) cu toate că destinatarul este rezident fiscal într-o jurisdicție, acea jurisdicție:

10/05/2021 - litera a fost [modificată](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

(i) nu impune un impozit pe profit sau impune un impozit pe profit la o cotă egală cu zero ori mai mică de 1%; sau

(ii) este inclusă într-o listă de jurisdicții ale unor țări terțe care au fost evaluate de statele membre, în mod colectiv sau în cadrul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, și au fost calificate ca fiind necooperante;

c) plata beneficiază de o scutire integrală de impozit în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal;

d) plata beneficiază de un regim fiscal preferențial în jurisdicția în care destinatarul este rezident fiscal.

2. Deducerile pentru aceeași amortizare a activului sunt solicitate în mai multe jurisdicții.

3. Scutirea de la dubla impunere cu privire la același element de venit sau de capital este pretinsă în mai mult de o jurisdicție.

4. Există un aranjament transfrontalier care include transferuri de active și în cazul căruia există o diferență

semnificativă în ceea ce privește suma tratată ca plătită pentru activele respective în jurisdicțiile implicate.

D. Semne distinctive specifice referitoare la schimbul automat de informații și la beneficiarii reali

1. Un aranjament transfrontalier care poate avea ca efect subminarea obligației de raportare instituite potrivit normelor prin care a fost transpusă legislația Uniunii Europene în materie sau oricare alte acorduri echivalente privind schimbul automat de informații referitoare la Conturile Financiare, inclusiv acorduri cu țări terțe, sau care profită de absența unor astfel de legi sau acorduri. Aceste aranjamente transfrontaliere includ cel puțin:

a) utilizarea unui cont, a unui produs sau a unei investiții care nu reprezintă sau despre care se pretinde că nu reprezintă un Cont Financiar, dar prezintă caracteristici care sunt similare în esență cu cele ale unui Cont Financiar;

b) transferul Conturilor Financiare sau al activelor către jurisdicții în care nu există obligația schimbului automat de informații privind Conturile Financiare cu statul de reședință al contribuabilului relevant sau utilizarea jurisdicțiilor respective;

c) reclasificarea veniturilor și a capitalului în produse sau plăți care nu fac obiectul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;

d) transferul sau conversia unei Instituții Financiare, a unui Cont Financiar sau a activelor acestora, într-o Instituție Financiară, un Cont Financiar sau active care nu fac obiectul raportării în cadrul schimbului automat de informații privind Conturile Financiare;

e) utilizarea entităților legale, aranjamentelor sau structurilor juridice care elimină sau despre care se pretinde că înlătură obligația de raportare a unuia sau mai multor Titulari de cont sau Persoane care exercită controlul, instituită potrivit normelor privind schimbul automat de informații privind Conturile Financiare;

f) aranjamente transfrontaliere care subminează sau exploatează slăbiciunile din cadrul procedurilor de diligență fiscală utilizate de Instituțiile Financiare pentru a-și respecta obligațiile de raportare a informațiilor privind Conturi Financiare, inclusiv utilizarea jurisdicțiilor cu regimuri inadecvate sau precare de asigurare a respectării legislației privind combaterea spălării banilor ori cu cerințe precare în materie de transparență cu privire la persoanele juridice sau construcțiile juridice.

2. Un aranjament transfrontalier care implică un lanț juridic sau de beneficiari reali netransparent, ce utilizează persoane, aranjamente juridice sau structuri:

a) care nu desfășoară o activitate economică semnificativă susținută de personal, echipamente, active și spații de lucru adecvate; și

b) care sunt încorporate, gestionate, rezidente, controlate sau stabilite în orice altă jurisdicție decât cea de rezidență a unuia sau mai mulți dintre beneficiarii reali ai activelor deținute de aceste persoane, construcții juridice sau structuri; și

c) în cazul în care beneficiarii reali ai acestor persoane, construcții juridice sau structuri, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) [2015/849](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) [nr. 648/2012](#) al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei [2005/60/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei [2006/70/CE](#) a Comisiei, devin neidentificabili.

E. Semne distinctive specifice privind prețurile de transfer

1. Un aranjament transfrontalier care implică utilizarea unor reglementări unilaterale privind «zona de siguranță», potrivit înțelesului atribuit acestei noțiuni de Liniile directe privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin [Ordonanță 5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

2. Un aranjament transfrontalier care implică transferul de active necorporale greu de evaluat, potrivit înțelesului

atribuit acestei noțiuni de Liniile directe privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale și administrațiile fiscale, cu modificările și completările ulterioare. Noțiunea «active necorporale greu de evaluat» vizează activele necorporale sau drepturile asupra acestora pentru care, la momentul transferului lor între întreprinderi asociate:

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

a) nu există elemente comparabile fiabile; și

b) la data la care a fost încheiată tranzacția, previziunile privind viitoarele fluxuri de numerar sau veniturile preconizate a fi obținute din activul necorporal transferat sau ipotezele utilizate în evaluarea activului necorporal sunt incerte, generând dificultăți în preconizarea nivelului final de succes al activului necorporal la momentul transferului.

3. Un aranjament transfrontalier care implică un transfer transfrontalier de funcții și/sau riscuri și/sau de active în interiorul unui grup, dacă profiturile anuale preconizate, determinate înainte de a calcula impactul dobânzilor și a impozitelor asupra acestora (EBIT), pentru perioada de 3 ani ulterioară transferului, de către entitatea/entitățile care efectuează transferul, sunt mai mici de 50% din EBIT anuale preconizate de către această entitate/aceste entități care efectuează transferul, dacă transferul nu ar fi avut loc.

10/05/2021 - punctul a fost [modificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

20/05/2021 - punctul a fost [rectificat](#) prin Ordonanță [5/2020](#) aprobat(ă) prin [Lege 123/2021](#) la data 10/05/2021

ANEXA Nr. 5

03/02/2023 - ANEXA Nr. 5 a fost introdusă prin Ordonanță [16/2023](#).

PROCEDURĂ

de diligență fiscală, procedură de raportare și alte norme pentru Operatorii de platforme